

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

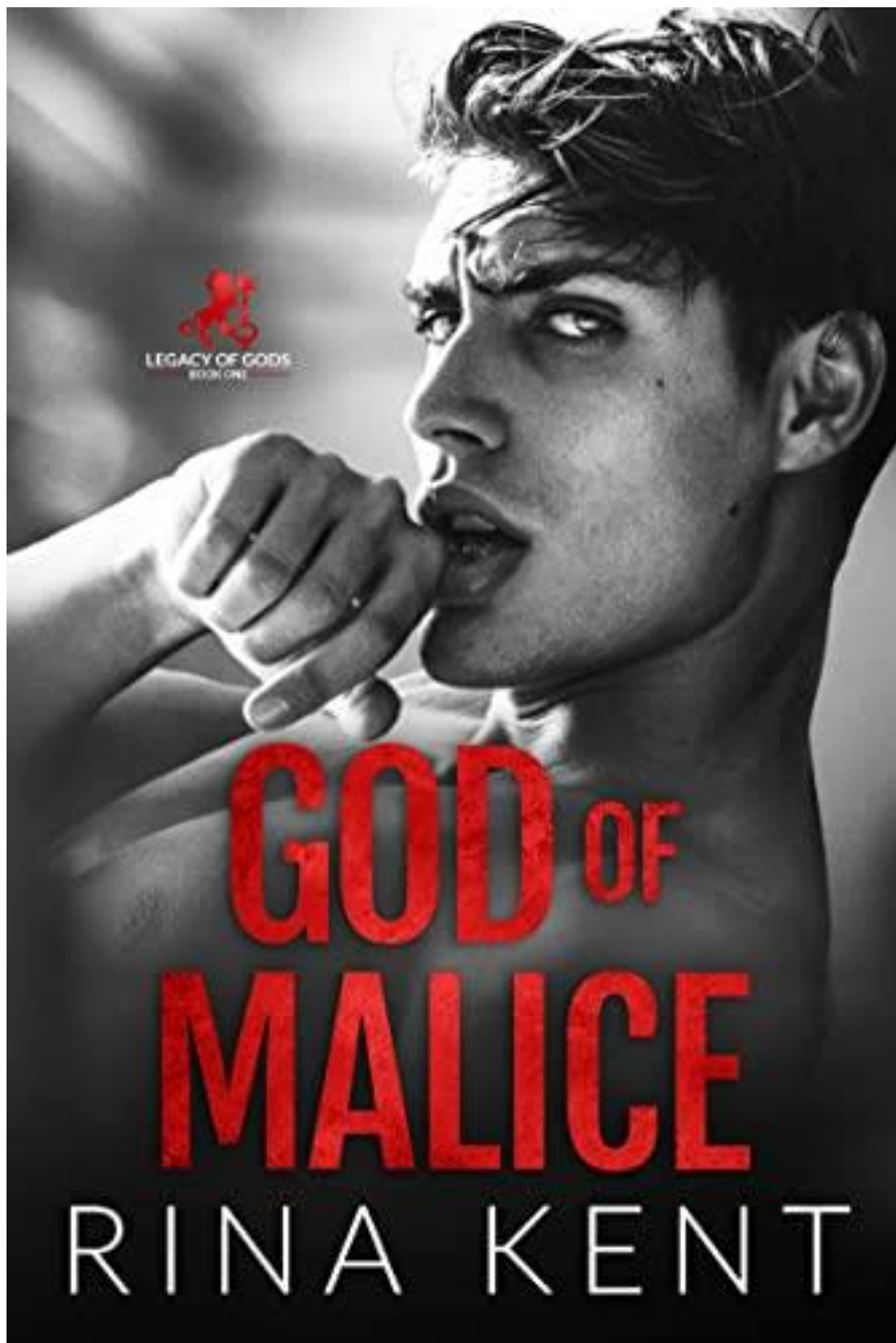
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÖTÜ TANRI

TANRILARIN MİRASI SERİSİ 1. KİTAP

RINA KENT

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu arkadaşım,

Daha önce kitaplarımı okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz ama ben daha üzücü ve rahatsız edici olabilecek karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim korkaklara göre değil.

God of Malice'in ana karakteri Killian Carson gerçek bir psikopattır; ne hayal ürünü ne de sonunda evcilleştirilen kötü bir çocuktur. Kendisi çok şüpheli eylemleri olan bir kötü adam, bu yüzden ahlaki açıdan siyah karakterlerle baş edemiyorsanız lütfen devam etmeyin.

Bu kitap dolandırıcılık, dub-con ve intihara meyilli düşünceler içeriyor. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

Kötülük Tanrısı tamamen BAĞIMSIZ bir oyundur.

TANRILARIN MİRASI AĞACI

BLURB

Bir canavarın dikkatini çektim.

Ben bunu istemedim.

Geldiğini bile görmedim.

Ama bunu yaptığım anda artık çok geç oluyor.

Killian Carson, sofistike bir çekiciliğe bürünmüş bir yırtıcıdır.

Soğukkanlı, manipülatif ve vahşidir.

İşin kötüsü kimse onun şeytani tarafını göremiyor.

Evet.

Ve bu bana her şeye mal olacak.

Kaçıyorum ama canavarlar meselesi?

Hep kovalıyorlar.

1 GLYNDON

Felaketleri kara gecelerde başlar. Yıldızsız,

ruhsuz, ısıltısız geceler. Folklor masallarında uğursuz bir arka plan görevi gören
gece türü. Uçurumu oluşturan

devasa sivri kayalarla savaşıyor, çarpışan dalgalara bakıyorum. Bir kasırganın yıkıcı
gücüyle kanlı görüntüler

zihnimde yuvarlanırken ayaklarım kenarda titriyor. Tekrar, tam ve rahatsız edici
bir hareketle gerçekleşiyor.

Motorun devri, arabanın kayması ve en sonunda metalin kayalara sürtünme sesi
ve ölümcül suyun sıçraması.

Artık hiçbir araba yok, içinde hiç kimse yok, pişmanlık duymayan havaya
dağılacak bir ruh yok. Bu sadece

kızgın dalgaların çarpması ve sert kayaların vahşiliği. Yine de gözümü kırpmaya
cesaret edemiyorum. O

zaman da gözümü kırpmadım. Sadece baktım ve baktım, sonra hayaletli efsanevi bir yaratık gibi çılgılık attım.

Ancak beni duymadı. Bedeni ve ruhu artık aramızda olmayan çocuk. Hem zihinsel hem de duygusal olarak

mücadele eden ama yine de yanımda olmayı başaran çocuk. Sırtımdan ani bir ürperti iniyor ve flanel ceketimi

beyaz bluzumun ve kot şortumun üzerine geçiriyorum. Ama beni iliklerime kadar titreten şey soğukluk değil.

Gece. Acımasız dalgaların dehşeti. Atmosfer, birkaç hafta önce Devlin'in beni Brighton Adası'ndaki bu

uçuruma götürdüğü zamanki atmosfere ürkütücü derecede benziyor. Birleşik Krallık'ın güney kıyısında

feribotla bir saat uzaklıkta bulunan bir ada. Buraya ilk geldiğimizde her şeyin ölümcül bir sona varacağını hiç

düşünmemiştim.

O zamanlar da yıldız yoktu ve tıpkı bu gece olduğu gibi ay, saf gümüşün boş bir tuval üzerine akması gibi pırıl

pırıl parlıyordu. Ölümsüz kayalar kızıl kanın, kaybedilen yaşamın ve her şeyi kapsayan bir acı duygusunun

mütevazı tanıklarıdır.

Zamanla her şeyin daha iyi olacağını söylüyorlar. Annemle babam, büyükannem ve büyükbabam, terapistim.

Ama durum daha da kötüye gidiyor.

Haftalardır her gece iki saatten fazla bulanık, kabuslarla dolu bir uyku uyuyamadım. Ne zaman gözlerimi

kapatsam, Devlin'in nazik yüzü gözüme çarpıyor, sonra tüm deliklerinden kırmızı bir kırmızı patlarken

gölümsüyor.

Titreyerek, ağlayarak uyanıyorum ve kimse delirdiğimi düşünmesin diye yastığıma saklanarak uyanıyorum.

Ya da daha fazla terapiye ihtiyacım olduğunu.

Paskalya tatilini ailemle birlikte Londra'da geçirmem gerekiyordu ama buna daha fazla dayanamadım.

Herkes uykuya dalar dalmaz evden gizlice çıkmam, iki saat yolculuk yapmam, bir saat daha feribota binmem

ve sabah saat ikiden sonra buraya gelmem tamamen bir drtyd.

Bazen, kendim de dahil olmak üzere herkesten saklanmayı bırakmak istiyorum. Ancak çoğu zaman çok

zorlaşır ve düzgün nefes almak imkansızdır.

Annemin gözlerinin içine bakıp yalan söyleyemem. Artık babam ve büyükbabamla yüzleşip onların küçük

kızlarıymışım gibi davranamam.

Sanırım on dokuz yıl boyunca yetiştirdikleri Glyndon Kralı da birkaç hafta önce Devlin'le birlikte yok oldu. Ve

bunu yakında öğrenecekleri gerçeğiyle de yzleşemem.

Yüzüme bakıp bir sahtekar göreceklerini.

Kral adına bir utanç.

Bu yüzden buradayım; vücudumdaki artan yükü atmak için son bir girişim.

Hava, doğal sarı balyajla çizgili bal rengi saçlarımı kıvrıyor ve gözlerimin içine tıkıyor. Onu geri çevirip aşağı

bakarken avucumu şortumun kenarına sürttüm.

Aşağı.

Aşağı...

Srtnmemin şiddeti artıyor, rüzgarın ve dalgaların sesi de kulağımda.

Kenara bir adım yaklaştıkça çakıl taşları tenis ayakkabılarımda altında eziliyor. İlki en zoru ama sonra sanki

havada szlyormuşum gibi oluyor.

Kollarımı iki yana açıp gözlerimi kapatıyorum. Sanki alternatif bir güç tarafından ele geirilmişim gibi, olduğum

verde durduğumu ya da bir şeyin üzerine boya sıkmak için parmaklarımın nasıl kaşındığını fark edemiyorum.

Herhangi bir şey.

Umarım annem son yaptığım tabloyu görmez.

Umarım beni çocuklarının en az yeteneklisi olarak hatırlamaz. Dehasının ucuna bile ulaşamayan rezil.

Sanatsal anlayışı tamamen yanlış yönlerde saplanmış tuhaf adam.

Devlin'in hiçbir yere uçmadan önce bana söylediğini sandığım sözleri, "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Işık kapalı göz kapaklarımın köşesinden süzülüyor ve hayaletinin sudan yükselip peşimden geldiğini

düşünerek irkiliyorum.

Her kabusunda hırladığı kelimeleri bana anlatacak. "Sen bir korkaksın, Glyn. Her zaman öyleydi ve her zaman

öyle olacak."

Bu düşünce, o görüntüleri kabuslardan uzaklaştırıyor. O kadar hızlı dönüyorum ki, sağ ayağım kayıyor ve geriye

doğru yuvarlanırken çığlık atıyorum.

Geri...

Ölümcül uçuruma doğru.

Güçlü bir el bileğimi sarıyor ve ciğerlerimin nefesini çalan bir güçle çekiyor.

Saçlarım bir kaos senfonisi gibi arkamda uçuşuyor ama görüşüm hâlâ beni tek eliyle zahmetsizce tutan kişiye

odaklanıyor. Ancak beni uçurumun kenarından çekmiyor ve bunun yerine saniyeden çok kısa bir sürede

ölmeme neden olabilecek tehlikeli bir açıda tutuyor.

Bacaklarım titriyor, minik kayaların üzerinde kayıyor ve durduğum açı keskinleşiyor ve düşme ihtimalim de

artıyor.

Kaslı yapısına bakılırsa bu kişinin gözleri, boynuna asılan bir kamera tarafından kapatılıyor. Bir kez daha kör

edici bir ışık doğrudan yüzüme vuruyor. Biraz önceki şaşırtıcı flaşın ardındaki sebep de bu. Benim fotoğrafımı

çekiyordu.

Ancak o zaman gözlerimde nem biriktiğini, saçlarımın rüzgarın yarattığı trajik bir darmadağın olduğunu ve

gözlerimin altındaki koyu halkaların muhtemelen uzaydan görülebildiğini fark ediyorum.

Ona beni çekmesini söylemek üzereyim çünkü konumum tam anlamıyla sınırda ve bunu kendim yapmaya

kalkarsam düşeceğimden korkuyorum.

Ama sonra bir şey oluyor.

Kamerayı gözlerimden uzaklaştırdı ve sözlerim boğazıma takıldı.

Gece olduğu ve yalnızca ay herhangi bir ışık sağladığı için onu bu kadar net görememeliyim. Ama yapabilirim.

Sanki bir filmin galasında oturuyormuşum gibi. Bir gerilim filmi.

Ya da belki bir dehşet.

İnsanların gözleri genellikle her türlü duyguyla parlar. Keder bile onları gözyaşlarıyla, söylenmemiş sözlerle ve

geri dönülemez pişmanlıklarla parlatıyor.

Ancak onunkiler gece kadar loş ve bir o kadar da karanlıktır. Ve en tuhafı da hâlâ çevrelerinden ayırt edilemez

durumda olmaları. Eğer ona doğrudan bakmasaydım, onun vahşi doğada yaşayan bir yaratık olduğunu

düşünürdüm.

Yırtıcı.

Belki bir canavar.

Yüzü keskin ve köşeli; sanki insanları dikkatle hazırlanmış bir tuzağa çekmek amacıyla yaratılmış gibi,

bölünmez dikkat gerektiren türden.

Hayır, insanlar değil.

Kurban.

Fiziğinde siyah pantolonu ve kısa kollu tişörtüyle gizlenemeyen erkeksi bir nitelik var.

Bu dondurucu bahar gecesinin ortasında.

Kol kasları, sanki soğukkanlılıkla doğmuş gibi, hiçbir tüyleri diken diken ya da rahatsızlık belirtisi olmadan

malzemeden dışarı fırlıyor. Şu anda bileğimi rehin tutan ve ölüme düşmemi etkili bir şekilde durduran eli gergin

ama hiçbir çaba belirtisi yok.

Zahmetsiz. Onun için kullanılacak kelime bu.

Bütün tavırları son derece kolaylıkla damlıyor. Fazla havalı... fazla boş, hatta biraz sıkılmış gibi görünüyor.

Biraz... yok, tam burada olmasına rağmen.

Dolgun, simetrik dudakları, aralarında yanmamış bir sigara asılıyken bir çizgi halinde yerleşmişti. Bana bakmak

yerine kamerasına bakıyor ve onu fark ettiğimden beri ilk kez irislerinin arkasında bir ışık kıvılcımı parlıyor.

Hızlıdır, geçicidir ve neredeyse algılanamaz. Ama yakalıyorum.

Sıkılmış cephesinin parıldadığı, karardığı, arka plandan yükseldiği ve sonunda ortadan kaybolduğu tek an.

"Çekici."

Boğazımdan yukarıya tırmanan huzursuzluğu yuttum ve bunun söylediği kelimeyle pek alakası yok, daha çok

nasıl söylediğiyle ilgisi var.

Derin sesi bal dolu gibi geliyor ama aslında siyah dumanla buğulanmış.

Bu, kelimenin aramızdaki boşlukta zehrin ölümcüllüğüyle dalgalanmadan önce ses tellerinde nasıl titreştiğiyle

ilgili.

Ayrıca az önce Amerikan aksanıyla mı konuştu?

Gözleri titreyen kaslarımı kilitleyen ölümcül bir güvenle bana kaydığında şüphelerim doğrulandı. Bazı

nedenlerden dolayı, sanki yanlış nefes almamam gerekiyormuş gibi geliyor, yoksa eninde sonunda çöküşümle

karşılaşacağım.

Gözlerindeki ışık benzerliği çoktan kaybolmuştu ve ben daha önceki o gölgeli versiyonla karşı karşıyaydım:

sessiz, donuk ve kesinlikle cansız.

"Sen değil. Fotoğraf."

Bu Amerikalıya benziyordu.

Peki yerli halkın bile yaklaşamayacağı kadar ıssız bir yerde ne işi varmış?

Eli bileğimin etrafından gevşedi ve ayaklarım geriye doğru kayarken birkaç kaya düşüp yok oldu. Korkunç bir

çığlık havada yankılanıyor.

Bana ait.

İki elimle kolunun ön kısmını tutarken bunu düşünmüyorum bile.

"Ne... Sen ne yapıyorsun?" Boğulan nefeslerimde nefes nefese kalıyorum, kalbim kekeliyor. Göğüs kafesimi bir

dehşet duygusu kaplıyor ve haftalardır böyle bir şey hissetmemiştim.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Sanki arkadaşlarıyla kahvaltı seçeneklerini tartışıyormuş gibi hâlâ son

derece rahat konuşuyor. "Başladığın işi bitiriyorum, böylece düşerek öldüğünde o anı anabilirim.

Koleksiyonuma iyi bir katkı olacağınıza dair bir his var içimde ama değilsen...

Omuz silkiyor. "Sadece

yakacağım."

Zihnimi istila eden düşünceler akışıyla ağzım açık kaldı. Az önce düşerken çekilmiş bir fotoğrafımı

koleksiyonuna ekleyeceğini mi söyledi? Aklımda çok fazla soru var ama en önemlisi bu deli ne tür bir

koleksiyona sahip?

Hayır, kahretsin, asıl soru şu, bu adam kim? Benim yaşlarımda görünüyor, toplumsal standartlara göre yakışıklı

sayılıyor ve o bir yabancı.

Ah, ayrıca suç havası veriyor ama önemsiz, sıradan türden değil. O kendi liginde.

Tehlikeli bir suç havası.

Genellikle perde arkasında gizlenen sayısız haydutu kontrol eden beyin.

Ve bir şekilde onun yoluna çıktım.

Hayatımı kahvaltı olarak dünyayı yiyen adamlarla çevrelenmiş biri olarak geçirdiğim için tehlikeyi fark

edebiliyorum.

Uzak durmam gereken insanları da tanıyabiliyorum.

Ve bu Amerikalı yabancı bu iki seçeneğin somut örneğidir.

Buradan çıkmam gerek.

Şimdi.

Zaten kırılgan olan zihinsel durumuma saldıran sinirlere rağmen, kendimi saçmalıktan uzak bir ses tonuyla

konuşmaya zorluyorum. "Ölmeyi planlamıyordum."

Tek kaşını kaldırıyor ve dudaklarının hafif bir hareketiyle ağzındaki sigara seğiriyor. "Böylece?"

"Evet. Peki beni... yukarı çekebilir misin?"

Bunu kendim yapmak için onun kolunu kullanabilirdim ama herhangi bir ani hareket muhtemelen tam tersi bir

etki yaratacaktır ve beni yaratıcımla buluşmam için serbest bırakabilir.

Kayıtsız eliyle hâlâ bileğimi tutuyor, boştaki eliyle bir çakmak çıkarıyor ve sigarayı yakıyor. Ucu koyu turuncu

alacakaranlık gibi yanıyor ve çakmağı tekrar cebine atıp duman bulutunu yüzüme üflemeden önce acele

etmiyor.

Genelde sigara kokusundan dolayı öğürürüm ama artık sorunlarımın en küçüğü bu.

"Peki sana yardım etmenin karşılığında ne alacağım?"

"Teşekkürlerim?"

"Buna hiçbir yararım yok."

Dudaklarımı büzdüm ve kendimi sakın kalmaya zorluyorum. "O zaman neden beni yakaladın?"

Kamerasının kenarına dokunuyor, sonra uzak duramadığı bir kadına dokunan bir adamın şehvetiyle kamerayı okşuyor.

Bazı nedenlerden dolayı bu, ateşimin yükselmesine neden oluyor.

Bunu çok yapan bir tipe benziyor.

Sıklıkla.

Ve aynı yoğunlukla sızıyor.

"Fotoğraf çekmek. Peki başladığın işi bitirip buraya uğruna geldiğim şaheseri bana vermeye ne dersin?"

"Cidden senin şaheserinin benim ölümüm olduğunu mu söylüyorsun?"

"Senin ölümün değil, hayır. Kafatanız aşağıdaki kayalara çarptığında çok kanlı ve rahatsız edici derecede kanlı

görünecektir. Mevcut aydınlatmanın iyi bir fotoğraf yakalayamayacağını söylemeye bile gerek yok. Benim

ilgilendiğim sonbaharınız. Soluk teniniz suyla harika bir kontrast oluşturacak.

"Sen hastasın."

Bir omzunu kaldırıyor ve daha fazla zehirli sis üflüyor. Parmaklarını sigaraya doğru kaydırması ve sigara içmesi

bile gerilimle zincirlenmişken zahmetsiz görünüyor. "Bu hayır mı?"

"Tabii ki hayır, seni psikopat. Sırf sen fotoğraf çekebilesin diye öleceğimi mi sanıyorsun?"

"Bir başyapıt, bir resim değil. Ve aslında başka seçeneğin yok. Eğer ölmene karar verirsem... Vücudunun üst

kısmı öne eğildi ve parmaklarını bileğimden kurtardı, sesi korkutucu bir fısıltıya dönüştü. "Öleceksin."

Ayağım neredeyse dayanamayacak hale geldiğinde ve tırnaklarım kafesteki bir hayvanın çaresizliğiyle

damarlarımda fokurdayan şiddetli bir yaşama ihtiyacıyla koluna battığında çığlık atıyorum. Kanlı yıllardan beri

hücre hapsinde kalan bir mahkum.

Onu çizdiğime eminim ama eğer yaralanmışsa hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermiyor.

"Bu hiç komik değil," diye soludum, sesim boğuldu.

"Gülüşümü görüyor musun?" Uzun parmakları sigaranın etrafına sarılıyor ve sigarayı ağzından çekmeden önce

bir nefes çekiyor. "Bana bir şey vermek için dumanım bitene kadar vaktin var."

"Bir şey?"

"Benim zor durumdaki bir genç kızı kurtarmak gibi cesur bir davranışım karşılığında ne yapmaya hazırsan onu yap."

Şövalye kelimesini vurgulama şeklini ya da genel olarak kelimeleri kışkırtıcı bir şekilde kullanma şeklini

özlemiyorum. Sanki cephaneliğindeki silahlarmış gibi.

Tabur onun emrinde.

Bundan keyif alıyor değil mi? Unutma çabalarımın başlayan bu durum beni bir kabusu sürükledi. Bakışlarım

yarısı içilmiş sigaraya kaydı ve ben süreyi uzatmayı düşünürken o birkaç saniye içinde kalanları içine çekip

izmaritini fırlattı. "Süren doldu. Güle güle."

Kendini elimden kurtarmaya başladı ama ben tırnaklarımı daha da derine batırdım. "Beklemek!"

Hava saçlarını geriye doğru savururken bile yüz hatlarında hiçbir değişiklik olmuyor. Hatta hayatta kalma

mücadelesi veren bir yaprağın çaresizliğiyle titrediğimi hissettiğinden eminim.

Hiçbir şeyin onun üzerinde etkisi yok gibi görünüyor.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Bir insan nasıl bu kadar soğuk olabilir?

Bu müstakil mi?

Bu cansız mı?

"Fikrini mi değiştirdin?"

"Evet." Kendime hakim olmaya çalışırken bile sesim titriyor. "Beni yukarı çek, ne istersen yapacağım."

"Bunu bu şekilde söylemek istediğine emin misin? İstedğim her şey kamuoyunun hoş karşılamadığı bazı

şeyleri içerebilir."

"Umurumda değil." Güvenli yere girdiğim anda bu çılgın herifin yörüngesinden çıkıyorum.

"Bu senin cenazen." Parmakları bileğimi acımasızca kavıyor ve şaşırtıcı bir kolaylıkla beni kenardan çekiyor.

Sanki şu anda ölüme pamuk ipliğine bağlı değilmişim gibi.

Sanki aşağıdaki su beni aralarına sokmak için dişlerini açmıyordu. Belki, sadece belki, karşı karşıya olduğum

şeytan göz önüne alındığında bu iyi bir şey değil.

Gecenin sessizliğinde sert nefeslerim hayvani geliyor. Bunları düzenlemeye çalışıyorum ama faydası yok.

Çelik bir iradeye ve heybetli bir varlığa sahip olacak şekilde yetiştirildim.
Hayattan daha büyük bir soyadıyla,
gittiğimiz her yerde dikkatleri üzerine çeken aile ve arkadaşlarla büyüdüm.
Ama yine de bildiğim her şey şu anda yok oluyor gibi görünüyor. Sanki olmam
gereken kişiden ayrılıyor ve
benim bile anlayamadığım bir versiyona dönüşüyorum.
Ve bunların hepsi karşımda duran adam yüzünden. Yüz hatları boş, gözleri hâlâ
donuk ve cansız, paletteki her
kasvetli renk.
Ona bir renk vermem gerekse bu kesinlikle siyah olurdu; donuk, soğuk ve
sınırsız bir renk tonu.
Bileğimi elinden kurtarmaya çalışıyorum ama o, sırf içlerine bakmak için
kemiklerimi kıracağından emin olana
kadar tutuşunu daha da sıkılaştırıyor.
Onunla tanışalı yalnızca bir dakika oldu ama bileğimi kırarsa açıkçası
şaşırmazdım. Sonuçta düşerken
fotoğrafımı çekmek istiyordu.
Ve bu tuhaf olsa da, aynı zamanda düpedüz korkutucu. Çünkü biliyorum, sadece
bu Amerikalı yabancıнын bunu
göz açıp kapayıncaya kadar yapabileceğini ve sonuçlarını düşünmeden
yapabileceğini biliyorum.
"Bırak beni," diyorum kırılmış bir ses tonuyla.
Dudaklarının köşeleri kıvrılıyor. "Nazik bir şekilde sor, ben de sorabilirim."
"Senin için güzelin tanımını nedir?"
"Bir lütfen ekleyin veya dizlerinizin üzerine çökün. Her ikisi de işe yarayacaktır.
Her ikisini de aynı anda
yapmanız şiddetle tavsiye edilir.
"İkisine de ne dersin?"

Başını yan tarafa doğru eğiyor. "Bu hem anlamsız hem de aptalca olurdu. Sonuçta benim insafımdasın."

Hızlı bir hareketle beni tekrar kenara itti. Hareketinin vahşetini durdurmaya çalışıyorum ama onun saf gücü

karşısında benim gücüm sadece bir saman çöpü kadar kalıyor.

Bir anda bacaklarım uçuşumun kenarına sarkıyor ama bu sefer kamerasının askısına, gömleğine ve

tırnaklarımı batırabileceğim herhangi bir yüzeye tutunuyorum. Soğuk

.

O kadar soğuk ki parmaklarımı donduruyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Lütfen!"

Dudaklarından takdir dolu bir ses çıkıyor ama beni geri çekmiyor. "Bu o kadar da zor değildi, değil mi?"

Burun deliklerim alevleniyor ama şunu söylemeyi başarabiliyorum: "Bunu durdurabilir misin?"

"Pazarlığın ikinci kısmını tamamlamadığın zaman değil."

Ona bakıyorum, muhtemelen şaşkına dönmüş gibi görünüyorum. "İkinci kısım?"

Bir elini başımın üstüne koydu ve işte o zaman onun uzun olduğunu fark ettim. O kadar uzun ki korkutucu.

İlk başta sadece kulaklarımın arkasındaki birkaç tel saçımı okşuyor. Bu hareket o kadar samimi ki ağzım

kurudu.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğüs kafesimden kopacak sandım.

Hiç kimse bana bu düzeyde tartışmasız bir özgüvenle dokunmadı. Hayır, güven değil. Bu güç.

Ezici tip.

Az önce saçlarımı okşayan parmakları kafatasımı kazdı ve o kadar sert bir şekilde aşağı doğru itti ki

bacaklarım pes etti. Aynen böyle.

Direnç yok.

Hiç bir şey.

Ben düşünüyorum.

Düşmek...

Düşmek...

Sanırım beni ölüme itti sonuçta ama dizlerim sert zemine çarpıyor, kalbim de öyle.

Yukarıya baktığımda o parıltıyı yeniden buluyorum. Daha önce bunun bir ışık parıltısı olduğunu, siyahın içinde

beyaza benzeyen bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Yanlış düşündüm.

Siyah üstüne siyah.

Mutlak karanlığın bir gölgesi.

Başımı rehin tutarken gözlerinde saf sadizm parlıyor ve en kötüsü de eğer o beni bırakırsa kesinlikle geriye

doğru yuvarlanacağım.

Korkunç bir sırtış dudaklarını kaldırıyor. “Dizlerinizin üzerinde olmanız gerçekten şiddetle tavsiye edilir. Artık

başlamalı mıyız?”

2

GLYNDON

Bu gerçek olamaz.

Değil.

Olmamalı.

Ama yine de gözlerim yabancıнын sessiz ve tamamen cansız gözleriyle çatışırken, bunun gerçek olup

olmadığından, yoksa bir kabusu mı yakalandığımdan emin olamadım.

Muhtemelen ikincisi.

Saçımı vahşice tutuşuyla ilgili bile değil ki, eğer savaşımaya kalkarsam, kafatasımı parçalayabileceğinden ya

da daha kötüsü, sanki onunla tanıştığımдан beri tehdit ediyormuş gibi beni uçurumdan aşağı çekmek için

kullanabileceğinden eminim.

Geriye dönüp baktığımda, ailemi de düşünürsek böyle bir şeye hazır olmam gerekirdi.

Her zaman sıra dışı bir ailem ve arkadaşlarım olduğunu düşünmüşümdür. Büyükbabam acımasız bir sosyopat.

Amcam da öyle. Kardeşim daha da kötü.

Ama belki de onları hayatım boyunca tanıdığım için davranışlarını normalleştirdim. Sanki verilmiş bir şeymiş

gibi kabul ettim. Çünkü onlar toplumun işleyen üyeleri ve ben hiçbir zaman onların hedefi olmadım.

Gözlerim kamaşmıştı ve onlar gibi insanlarla gerçek hayatta tanışırsam başa çıkabileceğimi düşündüm.

Ama yine de, yeni tanıştığım biriyle bu duruma düşmeye hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Çarpışan dalgaların sesi kaotik düşüncelerimle senkronize oluyor. Soğuk hava ceketimden üstümün altına

doğru sızıyor, tenime yapışan teri soğutuyor. Yaşamın akışı damarlarıma aktığından beri yanıyorum, bu yüzden

bu duygu hoş karşılanıyor.

Kaçmam için bana sürekli bağırان içgüdülerime rağmen, herhangi bir ani hareketin muhtemelen beni

öldüreceğinin gayet farkındayım.

Bu yüzden ağızımda biriken tükürüğü yuttum ve onun son sözlerine yanıt verdim: "Neye başla?"

"Seni kurtarmanın bedeli."

"Yapmadın." Titreyen elimi etrafa fırlatıyorum. "Hala sınırdayım."

"Ve bana söz verdiğin şeyi verene kadar bu şekilde kalacaksın."

"Sana hiçbir şey için söz vermedim."

Başı yana doğru eğiliyor ve kamera da akıl almaz, metodik bir hareketle vücudunun eksenini takip ediyor. "Ah,

ama yaptın. Ve tekrar ediyorum, ne istersen, hatırladın mı?

"Bunlar o anın sıcaklığında söylediğim sözlerdi. Bunlar sayılmaz."

"Bana yapıyorlar. O yüzden ya bana istediğimi ver ya da..." boynunu arkamdaki şeye doğru uzatarak sustu.

Bunu dile getirmesine gerek yok. Nereye nişan aldığını anlayabiliyorum.

Bu bir korkutma unsurudur.

Yaklaşan bir tehdit.

Ve bunun işe yaradığını çok iyi biliyor.

"Önce ben kalkabilir miyim?"

"HAYIR. Bu pozisyonda istediğim şey gerçekleşir."

"Ve ne istiyorsun?"

"Dudakların sikimin etrafında."

Ağzım açık kalıyor ve umarım bu bir kabustur. Umarım bu çok ileri gitmiş çarpık bir şakadır ve şimdi buna

gülüp geçmem, sonra eve gidip kızlara bu konuda mesaj atmam gerekiyor.

Ama yanlış nefes alırsam durumun daha da kötüleşeceğine dair bir his var içimde.

"Eğer bu seçenekten memnun değilseniz, aklımda alternatifler var." Eli başımın üstünden yanağımın çukuruna,

oradan da dudaklarıma doğru kaydđ.

Hayatımda hiç şu anki kadar donmamıştım. Ve bunun tamamen onun soğuk dokunuşuyla alakası var.

Duygusuz, hiçbir bakımdan yoksun ve kesinlikle dehşet verici.

Ruhunun Azrail tarafından parçalanması böyle bir duygu olsa gerek.

Parmakları boğazıma doğru kaydı ve başımı döndürecek ve bu durumda kontrolün kimin elinde olduğunu

belirleyecek kadar yanları sıktı. “Dört ayak üzerinde durabilirsin, böylece sikimi kalan deliklerinden birine

sokabilirim. Muhtemelen her ikisi de ve belirli bir sırayla değil.”

Keşke bunun bir göstermelik olmasını dilerdim ama ses tonunda en ufak bir aldatmaca yok. Bu çılgın piç

gerçekten de verdiği sözleri yerine getirmekten çekinmeyecek.

Başımın ne kadar derin bir belada olduğunu ancak şimdi anlıyorum.

Bu psikopat beni canlı canlı yiyip bitirecek.

Eğer haftalarca içimin boş olduğunu düşünürsem bu kesinlikle benim sonum olacak.

Beni yok et.

Beni parçalara ayır.

Bütün vücudumun titremesine bakılırsa, sıkıntımı hissetmiş olmalı. Rüzgârlı bir gecenin ortasında her yöne

itilen başıboş bir kuş gibiyim.

“Hangi seçeneği tercih edeceksiniz?” yabancı sıradan sesiyle bunun düklere ve aristokratlara ait olabileceğini

soruyor.

Hareketlerinde ve konuşma tarzında sinir bozucu bir rahatlık var. Sanki berbat bir pille çalışan bir robotmuş

gibi.

Ama aynı zamanda sanki savaştaymış gibi. Olayları o kadar hızlı tırmandırıyor ki eylemlerinin doğası tahmin

edilemez hale geliyor.

Ve bu işi ne kadar ileri götüreceğini öğrenmek için burada kalmayacağım.

Sürpriz unsurunu kullanarak, boğazımdaki tutuşunun biraz gevşediği ihtimalini fark ettim ve yukarı doğru

hamle yaptım.

Onun acımasız kontrolünü kaybettiğini hissettiğimde kalbim patlayıcı adrenalin havai fişekleriyle uçuyor.

Yaptım.

Ben...

Havada yüksek bir ses duyulduğunda kafamdaki kutlamayı bile bitirmedim. Dizlerim kayalara öldürücü bir

şekilde çarptığında ciğerlerimden hava fışkırıyor ve düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırıyor.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum...

İşte o zaman boğazımı sert bir şekilde sıkarak ve başımın üstüne bir iterek beni yere indirdiğini fark ettim.

Ve bu sefer beni boğmaya çalışıyor. Tırnaklarım bileklerine batıyor, hayatta kalma içgüdüm kapana kısılmış bir

hayvanınki gibi devreye giriyor.

Ama sanki bir duvara çarpıyormuşum gibi.

Lanet, taşınmaz bir kale.

Hatta başımı boynumdan ayıracağından emin olana kadar parmaklarını bile sıkı.

“Kaçma seçeneği artık menüde değildi, değil mi?” Sesi uzaktan geliyor ve kulaklarımdaki çınlamaya karışıyor.

Ve yanılmıyorsa derinleşiyor, alçalıyor ve siyahın daha koyu bir tonuna dönüşüyor.

Renksiz geceden çok daha kötü.

Loş gözleri bile ıssızlaşmıştı; hayal edebildiğim tüm renk tonlarından daha kötüydü.

Şu anda bir yırtıcıdan başka bir şey değil.

Duygusuz, soğukkanlı bir canavar.

"L-lütfen..." diye uğldadım ve etrafımızı saran gecede unutulmaz bir hayalet şarkısı gibi yankılandı.

Yoldan geçen birinin bizi bulması için dua bile edemiyorum. Sonuçta Devlin burayı izole olduğu için seçti.

Devlin ve ben burayı seçtik.

Bunda bu kadar farklı ama trajik kaderler yaşıyacağımızı kim düşünebilirdi?

"Lütfen?" sanki dudaklarında nasıl ses çıkardığını test ediyormuş gibi kelimeyi uzatıyor.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama boynumu tuttuğu için bu mümkün değil.

"Lütfen dudaklarını mı kullan yoksa lütfen amını ve kışını mı kullan?" Durdu ve üst yarım uçurumun yönüne

doğru eğilene kadar beni geriye doğru itti. "Yoksa lütfen seni bir şahesere mi dönüştürelim?"

Boğuk sesler dudaklarımdan ayrılıyor, insandan çok hayvansı bir ses gibi geliyor.

Yine o gerginlik; bunun bir g oyunu olduğunu ve eğer savaşımaya devam edersem, bunu hayal

edebileceğimden daha korkunç hale getireceğini hatırlattı.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, insanlık dışı yabancı bundan habersiz görünüyor. Aslında işlediği suçlardan

hiçbir şekilde pişmanlık duymayan kahrolası bir suçlu gibi manik bir şekilde omzunu kaldırıyor.

"Seçim yapmazsan, bunu senin için yapacağım..."

"Dudaklar," diye kendimi zorladım, bunu nasıl duyurabileceğimden emin olamamıştım.

Beni elinde tutan saf g göz önüne alındığında, hâlâ ne kadar bilinçli olduğumdan bile emin değilim.

Ancak bu kelime ağzımdan çıktıktan sonra parmaklarının kaba kuvvetini yavaşça boynumdan uzaklaştırdı.

Ama beni bırakmıyor ve tüm varlığımı onun önünde hapsetmeye devam ediyor.

Bol miktarda hava içime çekiyorum, ciğerlerim yanacak kadar oksijenle doluyor, boğuluyor ve göğsümden

bıçaklanıyorum.

Kalın kaşını kaldırıyor, çok güzel, hatta muhteşem görünüyor ama bu, kötü şöhretli seri katillerin kurbanlarını

cezbetmek için kullandıkları türden bir güzellik. Spor için adam öldürürse açıkçası şaşırıyorum.

Ve bu koşullar altında kesinlikle yanlış bir düşünce.

Sık sık ölümü düşünmem çok çılgınca ama iş zora girdiğinde ondan korkuyorum.

Cehennemden gelen yabancı başparmağını üst dudağıma doğru şehvetli, neredeyse sevgi dolu bir şekilde

kaydırıyor ve bu daha da korkutucu. Çünkü davranışlarından ve konuşma tarzından vücudunda tek bir

yumuşak kemik bile olmadığından neredeyse eminim.

"Sikimi bu dudakların arasına sokmama ve boğazını spermimle doldurmama izin verecek misin?"

Benimle bu şekilde konuşulmasına alışık olmadığım için boynum ısınıyor ama çenemi kaldırıyorum. "Bunu

istediğim için yapmıyorum. Beni daha kötüsüyle tehdit ettiğin için bunu yapıyorum. Eğer bana kalsaydı, bana

dokunmana asla izin vermezdim, seni hasta piç."

"İyi ki bu sana bağlı değil." Elini hâlâ boğazımda tutarak boştaki eliyle fermuarını aşağı kaydırıyor; ses,

dalgaların ezilmesinden ve rüzgârın uğultusundan daha ürkütücü.

Penisini çıkardığında başımı diğer tarafa çevirmeye çalışıyorum ama boynumu tutması beni her ayrıntıyı

izlemeye zorluyor.

O büyük ve sert ve onu neyin bu kadar sert yaptığını düşünmek bile istemiyorum.

Sıcak bir şey dudaklarıma baskı yapıyor ve onlara dik dik bakarak onları kapatıyorum.

"Aç," diye emrediyor, eliyle saçımı sıkıyor ve müzakereye yer bırakmıyor.

Ama içimdeki kavgaya tutunuyorum. Belki fikrini değiştireceğine ve tüm bu kabusun sona ereceğine dair bir umut ışığı.

Daha iyi bilmeliyim.

Bir canavar değiştirilemez veya raydan çıkarılamaz.

Bir canavarın tek amacı yok etmektir.

"Senin kıcını ve amını her zaman kullanabilirim. Bu sırayla. Bu yüzden aletimi kanınla ıslatıp yalayarak

temizlemek istemiyorsan, ağzını açmanı öneririm. Sikiyle dudaklarıma vuruyor ve çenemi gevşetmekten başka

çarem kalmıyor.

Eğer yapmazsam, diğer seçenekle ilgili sözünü tutacağına hiç şüphe yok ve ben onun ne kadar ileri

gidebileceğini öğrenmeye hazır değilim.

Nereye kadar tırmanacak.

Sikinin ucu kısa aralıklarla dudaklarımin ve midemin kıvrımlarının arasında kayıyor. Onun ve benim üzerime

kusma isteğini bastırıyorum.

"Henüz başlamamışken şaka yapmayın." Yine o sahte nezaketle alt dudaklarımı okşuyor. "İstersen bundan

keyif alabilirsin ama kavga edersen sanırım bu sadece rahatsız edici olur. Şimdi em ve iyileştir."

Emmemi mi istiyor?

Siktir git. Ben bir Kralım ve bize ne yapacağımız söylenmiyor.

Uzuvlarımı felç eden korkuya rağmen, aletini ısıtırken bakışlarım onunkilerle çatışıyor.

Zor.

İçimdeki her şeyle. Yeterince kuvvetle ısıyorum ve sanırım penisini kesip ucunu yutacağım.

Yabancıdan çıkan tek tepki bir homurtu ve... Gittikçe sertleşiyor. Ağzımda eskisinden daha da kötü bir şekilde büyüdüğünü hissedebiliyorum.

Ama ısırmaya devam edemem.

Çünkü sanki saçımı kafatasımdan sökmeye çalışıyormuş gibi çekiyor.

Vücudumun her yerinde acı patlamaları patlıyor ama hepsi bu değil.

Beni geriye doğru yatırdı, böylece üst yarım geriye doğru eğildi ve bana öldürücü olabilecek çılgın gözlerle baktı.

Dışarı çekilmiyor. Pek acı çekiyormuş gibi görünmüyor bile.

Bok.

Belki o gerçekten bir robottur ve ben duygusuz bir makineye sıkışıp kaldım.

"Dişlerini bir daha kullanırsan, ben de kışına geçeceğim. Kafan kenardan sarkarken senin dar deliğini

yırtacağım ve kanını yağ olarak kullanacağım. Sikini daha fazla ağzıma iterken sesinde bir gerginlik vardı.

"Şimdi, berbat."

Ona karşı gelmeye cesaret edemiyorum. Birincisi, kelimenin tam anlamıyla uçurumun kenarındayım ve ikincisi,

sözünü tutacağından hiç şüphem yok.

Sorun şu ki, daha önce hiç kafamı dağıtmadım, bu yüzden burada tamamen kendi ligimin dışındayım. Ama

sikinin tepesini emmeye çalışıyorum. Eğer zevkten inlemesi bir göstergelyse, geçici yalamalarım onu memnun

ediyor gibi görünüyor.

Bu yüzden tekrar tekrar yapıyorum.

“Daha önce hiç kafanı takmadın, değil mi?” Sesinde, sanki mastürbasyon yapan kişi bunu onaylıyormuşçasına

takdir dolu bir hava var. “Yanaklarınızı çukurlaştırın ve çenenizi gevşetin. Sadece yalamayın, emmeyin” diye

talimat veriyor sanki bir sevgiliyle konuşuyormuş gibi şehvet dolu bir sesle.

Bu sefer sikini tamamen ısırp koparmayı çok istiyorum ama gerçek ölüm tehdidi beni bu fikirden vazgeçmeye

zorluyor.

Bunun yerine onun emrini yerine getiriyorum. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, onun ölümcül yörüngesinden o

kadar çabuk çıkmış olacağım.

"İşte bu," diye nefes verdi, ses tonu ilk kez gevşedi. "Dilini kullan."

Mekanik olarak bunu düşünmüyorum bile. Ben de içinde bulunduğum durumu düşünmemeye çalışıyorum.

Kenarda, dizlerimin üzerinde, geriye düşmek üzereyken, bir manyağın ağzımı kullanarak inmeye çalışıyorum.

Vücudumu bir santim bile geriye kaydırırsa, beni bu duruma sokan kişiden başka kurtaracak kimsem

kalmayacak.

Saçlarımı tutuşu sertleşti ve sanırım dişlerimi tekrar kullandım ama çok geçmeden durumun böyle olmadığını

anladım.

İşleri kolaylaştırmaya çalışmaktan bıktı. Ya da belki sıkılmıştır.

Sebebi ne olursa olsun, işleri kendi eline almaya karar verdi. Saçlarımı kavrayarak parmaklarıyla çenemi kavradı

ve beni olabildiğince açmaya zorladı.

"Yarak emmeye yönelik sevimli çaban hoşuma gitti, ama bunun nasıl düzgün yapıldığını sana göstersem nasıl

olur?" Boğazıma kadar itiyor. "Hmm. Sikilince erotik görünen sevimli küçük bir yüzün var.

Kendi tükürüğümle, onun çevresi ve uzunluğuyla boğularak tükürüyorum.
Hayatımda çok fazla sikle

karşılaşmadım ama bu şüphesiz gördüğüm en büyüğü.

Ve onu boğazıma kadar sokma şekli bir tahakküm gösterisinden başka bir şey değil. Onu orada tutuyor ve

gözlerim neredeyse dışarı fırlayana kadar beni boğuyor. Sanırım onun siki ağzımdayken öleceğim.

Bakışları benim üzerimde kalıyor ve beni izlerken daha da sertleşiyor, gözlerim yaşlarla doluyor ve yüzüm

muhtemelen kızarıyor.

Hasta piç beni öldürecek ve bu işi bitirecek.

Ama sonra, biraz nefes almama izin verecek kadar dışarı kaydı.

Eskisinden daha şiddetli bir şekilde yeniden saldırmadan önce derin bir nefes bile almıyorum.

Daha yoğun.

Daha fazlası...kontrolden çıktı.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve yanaklarımdan aşağı dereler halinde akıyor.
Ağzımın içine girip çıkarken

çenemden ve boynumdan aşağı salya ve precum akıyor, hâlâ eliyle beni kenardan tutuyor.

Tekrar ve tekrar.

Ve bitti.

Aşağıdaki ezici dalgaların acımasız sesine uyum sağlıyor.

Başım dönüyor, parmaklarım zonkluyor ve bacaklarım titriyor. Aralarında neler olduğunu düşünmeyi

reddediyorum.

O kadar da kafayı yemiş değilim.

Tam bitirmeyeceğini düşündüğüm anda ağzımda tuzlu bir tat patlıyor.

Ani tepkim her şeyi yüzüne tükürmek oldu, ben de tam da bunu yapmaya çalışıyorum. Sikini ağzımdan

çıkardığı an, spermi özel tasarım ayakkabılarının her yerine saçıyorum.

Sert nefesler göğsümü zorluyor ve hızlı bir şekilde arka arkaya nefes alıp veriyorum ama göz temasını

bozmuyorum.

İğrenç sperminin geri kalanını ağzımdan silerken ona baktım.

İlk başta boş bir ifadeyle beni izliyor ama kısa süre sonra dudaklarından hafif bir kıkırdama çıkıyor ve bu gece

ilk kez gözlerinde ışık parlıyor. Bu sefer siyah üstüne siyah değil.

Tamamen sadist bir ışık.

Son derece memnun ve doygun birinin ışığı.

Saçımı serbest bıraktı ve orta ve yüzük parmaklarını ağzıma soktu. Geriye doğru sendelememek için bileğini

tutuyorum ve o da bu fırsattan yararlanarak sperminin geri kalanını dudaklarıma sürüyor.

Parmakları beni boğuyor, sanki buna defalarca hakları varmış gibi ağzımı işgal ediyor.

Ve yine lanet ediyorum.

Yeterince tatmin olmuş görüldüğünde bir flaş gözlerimi kamaştırıyor.

Gözlerini kapatan kameraya bakıyorum.

Bu piç az önce benim bu pozisyonda fotoğrafımı mı çekti?

Evet. Evet yaptı.

Ama ben kamerasını almaya çalışmadan önce parmaklarını ağzımdan çekti, sonra onları kullanarak saçımı

kulaklarımdan arkasına sıkıştırdı ve başımın üstünü okşadı.

"İyi bir şakaydın, Glyndon."

Sonra hiç çaba harcamadan beni kenardan uzaklaştırıyor, dönüyor ve gidiyor.

Donmuş bir halde kalıyorum, az önce olup bitenleri kafamda toparlayamıyorum.

En önemlisi o psikopat benim adımlı nereden biliyor?

3

GLYNDON

Eve nasıl gideceğimi bilmiyorum.

Direksiyonu boğarken kesinlikle ağlıyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. Ancak ısrarcı duygu, Devlin'in ayak

izlerini takip etme ve en yakın uçuruma kadar gaza basma ihtiyacıdır.

Başımı sallıyorum.

Şu anki durumda Devlin'i düşünmek atabileceğim en kötü adım.

Ancak atacağım en iyi adım, az önce olanları bildirmek amacıyla bir polis karakolunun önünde durmak.

Arabamın kapısını açmamı engelleyen bir şey var. Hangi kanıtım var?

Ayrıca ailemin benim için medya savaşına girmesinden ölmeyi tercih ederim. Evet, babam, büyükbabam ve

hatta annem bilseler muhtemelen yabancıyı parçalara ayırır ve benim için her türlü savaşa girmeye hazır

olurlar.

Ama ben onlar gibi değilim.

Ben düşmanca değilim ve kesinlikle benim yüzümden onların ilgi odağı olmasını istemiyorum.

Bunu yapamam.

Ve çok yoruldum. Aylardır yorgunum ve bu sadece omuzlarıma binen yükün daha da artmasına neden olacak.

Annem, küçük kızının bir yırtıcı hayvanı koruduğunu duyarsa beni çok hayal kırıklığına uğrattır. Başımı dik tut

mottosuyla büyüttü beni. Beni kendisi ve rahmetli büyükannem gibi güçlü bir kadın olarak yetiştirdi.

Ama onun bunu bilmesine gerek yok.

Onu örtbas ettiğimden değil. Değilim. Onun için hiçbir bahane üretmeyeceğim. Onu olduğundan daha az bir

şey olarak değerlendirmeyeceğim.

Ancak benimle benim aramda gömülü kalacak. Tıpkı Devlin'le ilgili her şey gibi.

Adalet bu kadar önemli mi? Bunun için iç huzurumu feda etmem gerektiğinde değil.

Zaten birçok şeyi tek başıma hallettim. Listeye eklenecek başka ne var?

Sonunda ağır bir ruh ve parçalanmış bir kalple ailemin evine varıyorum. Devasa kapı arkamdan kapanırken

akşam karanlığının mavi tonları geniş mülkün üzerine inmeye başlıyor. Kapı unutulmaz bir sesle gıcırıyor ve

uzakta oluşan sis, manzaranın ürkütücülüğünü azaltmaya yardımcı olmuyor.

Arabamdan inip donup kalıyorum, arkama bakıyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve uzuvlarım

kontROLSÜZ bir şekilde titremeye başlıyor.

Ya o çılgın piç beni buraya kadar takip ederse?

Ya aileme zarar verirse?

Eğer onlara bir tehdit oluşturmaya kalkarsa, cinayete meyilli olurum. Buna hiç şüphe yok.

Bana yaptıklarını unutmaya hazır olabilirim ama işin içine sevdiklerim girdiğinde durum farklı. Yemin ederim

aklımı kaçıracam.

Yumruklarımı iki yanımda sıkarak çevremi incelerken uzun dakikalar geçiyor.

Ancak yanımda kuduz bir köpek

getirmedikten emin olduktan sonra içeri girmeye başlıyorum.

Annem ve babam bu evi o kadar büyük, heybetli ama bir yuva gibi hissettirecek kadar da sıcak bir şekilde

yapmışlardı.

Bina, Londra'nın eteklerinde geniş bir arazi parçasına yayılıyor. Bahçenin ortasındaki ahşap çardak

çocukluğumuzdan kalma birçok tabloyla dolu.

Üç yaşımıdayken çizdiğim yıldızlar, kardeşlerimin çizdikleriyle karşılaştırıldığında çok tuhaf ve kesinlikle dehşet

verici görünüyor. Onlara bakmak ya da o aşağılık kompleksine kapılmak istemiyorum.

Şimdi değil.

Bu yüzden ayakkabılarımı çıkarıp gizlice bodruma iniyorum. Sanat stüdyolarımızın olduğu yer.

Dünyaca ünlü bir sanatçının hemen yanında.

Sanat dünyasındaki herkes Astrid Clifford King adını biliyor ya da onun imzasını, Astrid C. King'i tanıyacaktır.

Eskizleri dünyanın her yerindeki eleştirmenlerin ve galerilerin kalbini fethetti ve sık sık buradaki bir açılışa ve

oradaki özel bir etkinliğe onur konuğu olarak katılması istendi.

Benim ve erkek kardeşlerimin sanatsal eğilimlerinin arkasında annem vardı. Landon bu konuda son derece

zahmetsiz. Brandon titizdir.

Ben?

Bazen anlayamayacak kadar kaotik oluyorum.

Ben onların yakın çevresine ait değilim.

İkizler on yaşındayken babamın bizim için inşa ettiği stüdyoların kapısını açarken elim titriyor.

Lan ve Bran büyük olanı paylaşıyor, bende ise çok daha küçük bir tane var. Ergenlik çağımda onlarla takılırdım

ama yetenekleri ruhumu ezdi ve aylar boyunca hiçbir şey resim yapamadan geçirdim.

Bu yüzden annem, daha fazla mahremiyete sahip olabilmem için babamdan bana ayrı bir tane yapmasını

istedi. Bunu kendi başına mı anladığı ya da Bran'ın ona güvenip güvenmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama

pek bir fark yaratmadı. En azından onların dehası tarafından eleştirilmeme ve her gün daha küçük hissetmeme

gerek yoktu.

Aslında kendimi onlarla kıyaslamamalıyım. Sadece benden yaşlı değiller, aynı zamanda biz de çok farklıyız.

Lan bir heykeltıraş, eğer fırsat bulursa halkını taşa çevirebilecek ve yapacak olan sert bir sadist.

Öte yandan Bran, manzaraların ve insanları, hayvanları ya da gözleri olan her şeyi içermeyen her şeyin

ressamıdır.

Ben de... bir ressamım. Sanırım. Çağdaş izlenimcilikte bir eskizci ve amatör. Ben kardeşlerim kadar tanımlı

değilim.

Ve kesinlikle o kadar teknik ya da yetenekli değil.

Yine de şu anda olmak istediğim tek yer sanat atölyemin küçük köşesi.

Kapıyı açıp içeri adım attığımda elim soğuk ve sertti. Otomatik ışıklar duvarları kaplayan boş tuvali

aydınlatıyor.

Annem sık sık resimlerimi nereye sakladığımı soruyor ama resimleri kimsenin bulamayacağı uzak duvardaki

dolapta olmalarına rağmen onları göstermem için beni asla zorlamıyor.

Kimsenin benim bu parçamı görmesine izin vermeye hazır değilim.

Bu kısmım.

Çünkü yüzeyin altında parıldayan karanlığı hissedebiliyorum. Beni tüketmesine, içten dışa yemesine ve her

şeyi temizlemesine izin veren o boğucu dürtü.

Siyah boya kutusunu alıp mevcut en büyük tuvalin üzerine sıçratırken parmaklarım titriyor. Diğerlerinin hepsine bulaşıyor ama hiç dikkat etmiyorum ve tamamen siyah olana kadar bir kutu daha alıyorum, bir tane daha.

Sonra paletimi, kırmızı renklerimi, palet bıçaklarımı ve büyük fırçalarımı alıyorum. Cesur kırmızı vuruşlar yaratırken bunu düşünmüyorum, ardından kırmızıyı siyahla öldürüyorum. Hatta tuvalin en yüksek noktasına ulaşmak için merdiveni bir uçtan diğer uca kaydırarak kullanıyorum.

Aslında çok daha uzun olmasına rağmen on dakika gibi görünen bir süre boyunca uğraşıyorum. Merdivenden inip onu kaydırduğımda sanırım yere düşeceğim.

Veya çözün.

Ya da belki o uçuşuma geri dönüp öldürücü dalgaların işi bitirmesine izin verebilirdim.

Nefes nefese kalıyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor ve az önce bitirdiğim tablodaki gözlerimden aynı kırmızı kan akmak üzere.

Bu olamaz.

Bu... olamaz.

Bu şiddet senfonisini neden çizeyim ki?

Isıtılmış cildimde o ham dokunuşu neredeyse hissedebiliyorum. Üzerimde nefesini, kontrolünü ve karşılığında onu nasıl benden aldığını hissedebiliyorum. Onu karşımda, o ölü gözleriyle, şeytan gibi uzun boylu ve aynı heybetli varlığıyla, her şeyi benden alma biçimiyle görebiliyorum.

Alaycı sesini ve zahmetsiz konuşma tarzını neredeyse duyabiliyorum.

Kokusunu bile alabiliyorum; havamın boğazımın gerisinde kalmasına neden olan odunsu ve çiğ bir koku.

Parmaklarım boynuma doğru onun bana dokunduğu yere doğru kaydı -hayır, beni boğdu- bir anda vücuduma

bir darbe geldi ve irkilerek elimi düşürdüm.

Ben ne halt ediyorum?

Daha önce olanlar belirsiz ve rahatsız ediciydi ve kesinlikle bu ham ayrıntılarla tasvir etmem gereken bir şey

değildi.

Daha önce hiç bu kadar büyük bir şey çizmemiştim.

Kollarımı belime dolayarak, şiddetli ağrıdan dolayı kamburlaşmak üzereyim.

Bok.

Sanırım kusacağım.

"Vay."

Arkamdan gelen alçak söz beni ürküttü ve başımı kardeşimle yüzleşmek için çevirdiğimde ürktüm.

Neyse ki ikizler arasında daha ulaşılabilir olanı.

Brandon haki şort ve beyaz gömlek giymiş halde kapının yanında duruyor. Bitter çikolatanın gerçekçi bir taklidi

olan saçları, sanki yataktan yeni çıkmış ve stüdyoma inmiş gibi her yöne uçuyor.

Parmağını korku benzeri tuvalimin genel yönüne doğru fırlattı. "Bunu sen mi yaptın?"

"HAYIR. Yani evet... belki. Bilmiyorum. Kesinlikle aklım yerinde değildi."

"Tüm sanatçıların çabaladığı ruh hali bu değil mi?" Gözleri yumuşadı.

Babaminkiler gibi çok mavi, çok hafif,

çok tutkulular. Bir o kadar da sıkıntılı.

Brandon, gözlere karşı güçlü bir nefret geliştirdiğinden beri eskisi gibi olmadı.

Yanıma ulaşması ve kolunu omzuma dolması birkaç adım aldı. Kardeşim benden yaklaşık dört yaş büyük ve

bu yüzünün her kıvrımından belli oluyor. Attığı her emin adımda.

Hesaplanan her hamlede.

Bran benim için her zaman turuncu olmuştur; sıcak, derin ve en sevdiğim renklerden biri.

Bir an konuşmuyor, sessizce tabloya bakıyor. Ona ya da nasıl çalıştığına bakmaya cesaret edemiyorum.

Eli, birbirimizin arkadaşlığına ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda olduğu gibi kayıtsızca omzumda dururken

neredeyse nefes almaya cesaret edemiyorum.

Bran ve ben her zaman zalim Lan'e karşı bir takım olduk.

“Bu... kesinlikle harika, Glyn.”

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Benimle alay mı ediyorsun?"

“Sanat konusunda bunu yapmazdım. Bu yeteneğini bizden sakladığını bilmiyordum.”

Buna yetenek yerine felaket demeyi, berbat ilham perimin bir tezahürü demeyi tercih ederim.

Yetenek dışında her şey olabilir.

"Annem bunu görene kadar bekle. Çok eğlenecek.”

"HAYIR." Ondan uzaklaşıyorum, daha önce aldığım güvenceler dehşete dönüşüyor. “Ona göstermek

istemiyorum... Lütfen Bran, annem değil.”

O bilecek.

İhlalleri kalın vuruşlarda ve kaotik çizgilerde görecektir.

“Hey...” Bran titreyen bedenimi kendine çekip kucakladı. "Sorun değil. Eğer annemin görmesini istemiyorsan

ona söylemeyeceğim.”

"Teşekkürler." Yüzümü göğsüne gömüyorum ve yağlı boyayla elbiselerini kirletmem gerekiyor ama onu

bırakmıyorum.

Çünkü çetin sınavdan bu yana ilk kez sonunda kendimi bırakabiliyorum.

Kendimi her şeyden güvende hissediyorum.

Kendi kafam da dahil.

Parmaklarım kardeşimin sırtına saplanıyor ve beni tutuyor. Sessizce.

Bu yüzden en çok Bran'ı seviyorum. Nasıl spiker olunacağını biliyor. Nasıl kardeş olunacağını biliyor.

Lan'in aksine.

Bir süre sonra ayrılıyor ama o gitmeme izin vermiyor. Bunun yerine bana bakmak için eğildi. "Ne oldu küçük prenses?"

Babam bana böyle sesleniyor. Küçük prenses.

Annem orijinal prenestir. Babamın sunakta ibadet ettiği ve tüm hayallerini gerçekleştiren kişi.

Ben prensesin kızıyım ve dolayısıyla küçük prensesim.

Gözlerimdeki nemi siliyorum. "Hiçbir şey Bran."

"Sabahın beşinde bodruma gizlice girip bunu boyadıktan sonra hiçbir şey olmadığını söyleyemezsiniz. Güneşin

altındaki her kelime olabilir ama hiçbir şey menüde olmamalıdır."

Aklımı ve ellerimi meşgul etmek için bir palet alıp rastgele renkleri karıştırmaya başlıyorum.

Ancak Bran bunu bırakmıyor. Uzun bir yoldan sonra benimle en yakın ateşe atacağım tablonun arasında

duruyor.

"Devlin'le mi ilgili?"

Arkadaşımın adını duyunca boğazım bir aşağı bir yukarı sallanarak irkildim.

Bir ara en yakın arkadaşım.

Benim onun yalnız şeytanlarını anladığım kadar benim unutulmaz ilham perimi de anlayan çocuk.

Ta ki bir gün parçalanana kadar.

Bir güne kadar farklı yönlerde gittik.

"Bu Dev'le ilgili değil," diye fısıldıyorum.

"Saçmalık. Onun ölümünden beri aynı olmadığını fark etmediğimizi mi sanıyorsun? Onun intiharı senin hatan

değil Glyn. Bazen insanlar ayrılmayı seçiyor ve yapabileceğimiz hiçbir şey bunu durduramazdı."

Gözlerim bulanıklaşıyor ve göğsüm, doğru nefes almamı imkansız hale getirecek kadar daralıyor. "Bırak şunu

Bran."

"Annem, babam ve büyükbabam senin için endişeleniyorlar. Senin hakkında endişeleniyorum. Yani

yapabileceğimiz bir şey varsa söyleyin. Bizimle konuş. Eğer kendinizi ifade etmezseniz bu durumla bir yere

varamayız."

Parçalandığımı ve zeminimi kaybettiğimi hissettim, bu yüzden karıştırmayı bırakıp paleti onun eline ittim.

"Muhtemelen tüm bu yeşille Bran tarzı güzel bir orman yaratabilirsiniz."

Paleti reddetmiyor ama derin bir iç çekiyor. "Eğer bizi uzaklaştırmaya bu kadar niyetliysen, bize gerçekten

ihtiyacın olduğunda bizi bulamayabilirsin, Glyn."

Küçük bir gülümseme dudaklarımı sıyrıyor. "Biliyorum."

Her şeyi içimde tutmakta iyiyim.

Bran ikna olmadı ve benden bilgi almaya çalışmak için ortalıkta kaldı.

Muhtemelen ilk defa beni bulanın o değil

de Lan olmasını diledim. En azından Lan zorlamazdı.

Umrunda değil.

Bran bunu çok önemsiyor.

Ben de öyle

. Ancak bir süre sonra paleti alıp gidiyor. Kapı kapanır kapanmaz karanlık bir uçurumun, siyah bir yıldızın ve tutkunun kırmızılarının oluşturduğu tablonun önünde yere düşüyorum.

Sonra başımı ellerimin arasına alıp gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Gün ağarkken ailemden kimseyle yüzleşmeden kaçmaya hazırım.

Yeni dönem için valizimi hazırlıyorum, ardından muhtemelen bir saat sürecektir bir duş alıyorum. Ağzımı, saçımı, ellerimi, tırnaklarımı ovuyorum.

O psikopatın bana dokunduğu her yer.

Daha sonra yola çıkmaya hazır bir kot pantolon, bir üst ve bir ceket giydim. Telefonumu çıkarıp kızlarıma mesaj attım. Bebek bezi kullanmaya başladığımızdan beri grup sohbeti yapıyoruz ve her zaman orada konuşuyoruz.

Ava: Ari yüzünden saçlarımı kaybetmem tuhaf mı? Grup sohbetine katılmak istediğinden susmayacak.

Cecily: Ona iki yıl içinde reşit olduğunda yeniden başvurmasını söyle. Burada sadece büyük kızlardan bahsediyoruz.

Ava: Büyük kız meselesi mi? Kaltak, nerede? Son ondokuz yıldaki iffetli menünüzde bunu göremedim.

Cecily: Çok komik. Biz konuşurken yerde yuvarlanıyoruz. Olumsuz.

Ava: Beni sevdiğini biliyorsun, Ces *emojileri öpüyor*

Bir omzumda çantamla hokkabazlık yaparken diğer elimle yazıyorum.

Glyndon: Üniversite için yola çıkmaya hazırım. Kim sürüyor?

Aslında adaya daha kısa sürede uçabiliriz ama bu uçağa binmek anlamına gelir ve ben uçmaktan korkuyorum.

Bir cevapla ekranım aydınlanıyor.

Ava: Ben değil. Kesinlikle. Dün gece annem, babam ve büyükannem ve büyükbabamla birlikte kaldık ve

kendimi zombi gibi hissediyorum.

Cecily: Yapacağım. Bana bir saat daha ver. Hala annem ve babama doyamadım.

Aceleml olduğunu yazmak üzereyim ama Ava mesaj attığında metnin ortasında duruyorum.

Ava: Annemi ve babamı bok gibi özleyeceğim. Büyükbaba ve büyükanne de.    ekmek. Bağ belası Ari'yi bile

 zleyeceğim. Onun yeni IG tanıtıcısını gördünüz mü? Ariella-hapis tuzadı-Nash. O cesur k     kaltak, yemin

ederim. Eğer babam bunu görürse onu kilit altına alır. Onun yüzünden saçlarını kaybettieimi s ylemiğ miydim?

Her ikisi de duygusal olduğundan, şimdi gidelim desem sanki ailemden falan kaçan benmiğim gibi gelirdi.

Değilim.

Ve gerçekten, ben de onları çok özleyeceğim. Belki Ava ve Cecily'nin kendilerininkini  zleyeceğinden bile daha

fazla  zleyecekler ama bazen ailemin yanında kendimi sevmiyorum.

Üst kattan aŗaęıya baktığımda yemek masasının şimdiden enerjiyle dolup taŗtıęını görüyorum.

Annem Bran'ın önüne birkaç yumurta koyuyor, babam da yardım ediyor ama her fırsatta ona dokunduğu için

bir şekilde araya giriyor. Onu azarladığı ama yine de güldüğü bir şey.

Onları birlikte izlemek için merdivenlerin dibinde duruyorum. Gen liğimden beri bu benim bir alışkanlığımdı ve

kendi Yakışıklı Prensime hayal ediyordum.

Babam iri, uzun, kaslı ve o kadar sarışın ki, sanki annemin ona verdiği isimle Viking tanrısı gibi. Aynı zamanda

Kral servetinin iki varisinden biridir. Medyada sıklıkla konuşulan, acımasızlığı olan çelikten bir adam.

Ancak annem ve bizim etrafımızda? O en iyi koca ve babadır. Bana daha yüksek standartlar veren adam.

Küçüklüğümden beri anneme, sanki o yokken oksijen alamıyormuş gibi davrandığını gördüm. Ve ona sanki

onun koruyucusuymuş gibi baktığını gördüm. Onun kalkanı.

Ortağı.

Şimdi bile, adam elini karnına doğru kaydırıp dudaklarından bir öpücük alırken başını sallıyor.

Yanakları kızarıyor ama onu uzaklaştırmaya çalışmıyor. Onun boyunu ve yeşil gözlerinin zengin derinliğini

miras aldım. Ama onun dışında geceyle gündüz kadar farklıyız.

O kadar yetenekli bir sanatçı ki, ayak bileğine bile ulaşamıyorum.

O güçlü bir kadın ve ben sadece... benim.

Bran, yumurtalarını zarif bir şekilde keserken ve tabletine odaklanırken, yanında bulunan PDA'dan habersizdir.

Muhtemelen sanat dergisi okuyordur.

Beni ilk fark eden ve babamı hemen uzaklaştıran annem oldu. "Glyn! Günaydın bebek."

"Günaydın anne." Yüzüme en parlak gülümsemeyi yerleştiriyorum, sırt çantamı sandalyenin üzerine

bırakıyorum ve önce onun yanağını, sonra da babamın yanağını öpüyorum.

"Günaydın baba."

"Günaydın küçük prenses. Dün gece gizlice nereye gittin?"

Şaşkınlıkla geri çekiliyorum ve yalnızca omzunu kaldıran Bran'a bakıyorum. "Fark eden tek kişi ben değildim."

Kardeşimin yanına çöküp, "Biraz hava almak için dışarı çıktım," diye fısıldıyorum.

Annem ve babam masanın başında babamla birlikte yerlerini alıyorlar. Çatalını ve bıçağını alıp bir lokma bile

almadan konuşuyor. "Mülkün içinde biraz hava alabilirdin. Geceleri ortalıkta dolaşmak tehlikelidir Glyndon."

Bu ifadenin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

Dün gecenin berbat anılarını yeniden yaşamamak için portakal suyumdan bir yudum alıyorum.

"Bırak onu, Levi." Annem bana bir gülümsemeyle -iyi pişmiş, sevdiğim şekilde- haşlanmış yumurta uzatıyor.

"Glyn'imiz artık büyük bir kız ve kendi başının çaresine bakabilir."

"Gecenin bir yarısı çılgın bir pisliğin saldırısına uğrarsa hayır."

Ağızıma sıkışan meyve suyuyla boğuluyorum. Bran bana bir peçete uzattı ve tuhaf bir bakış attı.

Bok.

Lütfen bana bunun yüzüme yazıldığını söyleme.

Annem ona kaşlarını çatarak, "Uğursuzluk getirme," diyor ve sonra yumurtayı işaret ediyor. "Ye, tatlım."

Yumurtanın beyazını ağızıma tıkıyorum ve yumurta sarısının çoğunu çöpe attığımda annem başını sallıyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Babam benden şüpheleniyormuş gibi soruyor. Tanrım. Onun bu modda olmasından

gerçekten nefret ediyorum. Her türlü bilgiyi arayan sahtekar bir dedektif gibi.

"Hayır hayır. Ben iyiyim."

"İyi. Ama bir şeye ihtiyacın olursa bana ya da kardeşlerine haber ver" diyor yemeğini yuttuktan sonra.

"Yapacak."

"Kardeşlerinden bahsetmişken," Annem bana ve Bran'ye sert ebeveyn bakışıyla bakıyor. "İkinizin kampüste

Landon'dan uzak durduğunuzu duydum?"

"Ondan kaçtığımızdan değil..." diye başlıyorum.

Bran dişlerinin arasından yalan söyleyerek, "Hem profesörlerden hem de öğrencilerden gördüğü onca ilgiye

rağmen bize ayıracak vakti yok," diye bitiriyor.

Çünkü onunla mümkün olduğunca az zaman geçirmeye çalışıyoruz.

"Hala." Annem bana bir parça kızarmış ekmek yapıyor ve bana hâlâ küçük bir kızmışım gibi davranıyor. "Siz

aynı üniversiteye, hatta aynı sanat okuluna gidiyorsunuz, bu yüzden en azından aranızdaki bağı korursunuz

diye umuyordum."

"Bunun üzerinde çalışacağız anne," dedim sakinleştirici ses tonumla, çünkü Bran da düşmanca davranmasa

da konu Lan olduğunda bu enerjiyi kesinlikle kanalize edebilir.

Ayağa kalkmaya başlıyorum, midem ağırlaşıyor ve daha fazla yemek yemeyi kesinlikle reddediyorum.

Annemle babama veda öpücüğü verdikten ve Bran'e onu sonra göreceğimi söyledikten sonra, büyükbabamın

evine gitmeyi düşünüyorum ama o muhtemelen şu anda iştedir.

Ayrıca eğer babamın hafif bir sorgulaması tüylerimi ürpertiyorsa, büyükbabamla karşılaşmam muhtemelen

beni çökertecektir.

Bu yüzden ona bir günaydın e-postası gönderiyorum. Çünkü büyükbabam mesaj atmaz. Onları bir bakışla bile

onurlandırmaz.

Bir mesajla çaldığında telefonumu bir kenara koymak üzereyim.

Büyükannenin büyükbabanın adına mesaj attığını düşünüyorum ama bilinmeyen bir numara.

Bu sözleri okuduğumda kalbim neredeyse göğsümden patlayacak.

Bilinmeyen Numara: Belki sen de Devlin'le birlikte ölmeliydin, ha? Sonuçta plan buydu değil mi?

4

GLYNDON

Brighton Adası, ormanlar ve denizlerle çevrili büyük bir kara parçasıdır ve Orta Çağ'dan kalma kötü şöhretli

kalelerle doludur.

Ancak toprakların neredeyse yarısı yüzyıllardır eğitim merkezi olarak kullanılıyor. Diğer yarısı ise bazı yerel halk

ve öğrenciler için çok sayıda bar, mağaza ve eğlence salonuyla doludur.

Brighton'ın kuzeyinde iki büyük, muhteşem üniversite bulunmaktadır. Biri Amerikalı, diğeri ise benim

okuduğum yer İngiliz. Yaygın olarak REU olarak bilinen Royal Elite Üniversitesi'ne kabul, kraliçenin huzuruna

çıkma kadar zordur. Yalnızca zenginlerin ve onların büyükbabalarının karşılayabildiği ücretler nedeniyle değil,

aynı zamanda eğitim sisteminin zor olması nedeniyle.

Kampüs, sanat, işletme, tıp, hukuk ve insan bilimleri gibi tüm önemli bölümlerin bulunduğu farklı üniversitelere

bölünmüştür. Eğitim lisans derecesinden doktora derecesine kadar uzanır.

Bazı öğrenciler bütün gençliklerini kale gibi duvarların arasında, yıkılıncaya kadar ders çalışarak geçirirler. Ama

yine de bunu yapıyorlar.

Neden?

Çünkü buradan mezun olanlara dünyada herkesin hemen kabul edeceği bir diploma veriliyor. Royal Elite

University'nin kurucuları en iyi profesörleri ve en iyi meclis üyelerini seçti.

Her şeyin en iyisi.

Belki konum hariç.

Çünkü daha önce bahsettiğim küçük bir detay var. Brighton Adası'nın kuzeyini meşhur bir üniversiteyle

paylaşıyoruz.

The King's U.

Gölün diğ er tarafından gelen bilinmeyen parayla kurulmuşlar. Oradaki öğrencilerin çoğı Amerikalı ve

omuzlarında bir ç ip var. Bu çok komik çünkü bize züppe, gösterişli zengin çocukları diyorlar.

Ancak onlar? Onlar tehlikeli çocuklar.

Omuzlarında ç ip, yüzlerinde suç vaadi ile yürüyenler.

 niversitelerinin yalnızca    ana bölümü var. İşletme, hukuk ve t p. Bu kadar. Sanırım eskiden insan bilimleri

vardı ama kapattılar.

Cecily bunun nedeninin vücutlarında insan kemiğı olmaması olduğıunu söylüyor.

REU gösterişli, sofistike ve eski aristokrat parasının kokusunu taşıırken, The King's U tamamen yeni para,

keskin bakışlar ve tehditkar auralarla dolu.

Onlardan uzak durmamız özellikle söylendi.

Olabildiğince uzağı.

Ve biz de yapıyoruz. Ancak spor etkinliklerinde neredeyse her zaman  amurlanır.

Ama genel olarak iki kamp s m z arasında görünmez bir çizgi var. Bizim gösterişli İngiliz tavırlarımızla

onların Amerikan tarzı tavırları arasında.

Yıllardır bu böyle. Ben ve arkadaşlarım gelmeden çok önce. Aslında onların kamp s yle yurtlarını bizimkinden

ayıran yüksek bir duvar var.

Tırmanılamayan veya üzerinden atlanamayan bir şey.

İkimizin arasındaki derin boşluğu temsil eden bir duvar. Onlarla rekabetimiz olmadığı sürece birbirimizin

sularına girmeyiz.

İşte bu yüzden Cecily'nin elini  ekiyor m ve kampüslerine dalmasını hemen engelliyorum.

Daha yeni geldik ve şu anda metal kapının yakınındayız. En üstte, elinde bir anahtar tutan altın bir aslan

bulunur ve altında sofistike bir yazıyla 'Royal Elite University' adı yer alır.

Genellikle hayatı boyunca çellosuna sarılan Ava bile onu bırakıp Cecily'nin diğerkolunu tutuyor.

"Mantıklı ol Ces. Notlarınızı bulamamanız, onları The King's U'nun öğrencilerinden birinin aldığı anlamına

gelmez. Kampüsümüze erişimleri yok, hatırladın mı?"

Cecily'nin gümüş boyalı saçları, kendisini bizim elimizden kurtarmaya çalışırken darmadağın oluyor. Üzerinde

How About No yazan siyah gömleği bütün ruh halini yansıtıyor. "Onların aptal futbol takımı logosu

dolabımdaydı. Onlar. Ve bunu sonuna kadar takip edeceğim."

"Peki kaybolmak mı?" İç çekiyorum, gerilimin kafama doğru yükseldiğini hissediyorum.

"Bu pislikleri yakalamak için ödenecek küçük bir bedel."

"Seni bodrumlarına falan kilitledikleri zaman bunu söylemeyeceksin." Ava ürperiyor, sonra fısıldayarak

bağırıyor: "Mafya parasıyla finanse edildikleri yönündeki söylentileri biliyor musun? Kesinlikle inanıyorum. Ve

kesinlikle doksanların mafya filmi tarzında parçalanmana izin vermeyeceğim.

Cecily saf bir kararlılıkla "Hukukların olduğu bir ülkedeyiz" diyor ve hatta buna inanıyormuş gibi görünüyor.

İki gün önceki dehşetin boğazıma tırmandığını hissederek, "Hukuk bazı insanlar için saçmalıktır" diyorum.

"Ne dedi." Ava başını yukarı aşağı sallıyor, ardından sarı atkuyruğunu geriye atıyor. "Artık yarın Ces'in denizde

yüzen cesedini bulma endişesi duymadan yurda dönebilir miyiz?"

Uyarılarımıza rağmen Cecily'nin orijinal planına devam etmek istediğini söyleyebilirim. Genellikle rahat

davranır, ancak eşyalarına dokunulduğunda değil ve Tanrı'ya dürüst olmak gerekirse, onun The King's U'nun

öğrencilerinin itibarına hiç aldırış etmediğini düşünüyorum.

Hatta onların korkunç eylemlerde bulunduklarına şahit olabilir ve kaçmak yerine onları psikanalize sokmayı

tercih edebilir.

Saçları gibi o da benim için gümüş renginde, pek beyaz değil ve siyahla lekelenebilir.

Ava şüphesiz elbisesi, aurası ve kişiliği gibi pembedir.

"Affedersin?"

Yumuşak bir ses, benim ve Ava'nın Cecily'yi bizimle birlikte yatakhaneye sürüklemeye girişimlerimizi bölüyor.

Tepede bir servete mal olan ama en azından bize birlikte kalma şansı veren küçük bir daireyi paylaşıyoruz.

Arkama baktığımda REU'nun kapısının yanında duran, benim boylarımda ama ondan çok daha zayıf ve kıvrak

vücutlu, minyon bir kız görüyorum. Kahverengi saçları boynuna düşüyor ve mavi gözleri küçük yüz hatlarının

ortasında büyük ve nefes kesici. Bir omzunda kabarık kedi yavrusu anahtarlığıyla yumuşak pembe bir sırt

çantasıyla hokkabazlık yapıyor, eşleşen çantasını asfaltın üzerine koyuyor ve bize bakıyor.

Ava'nın prenses gardırobuna rakip olacak zarafete sahip, kenarları dantelli, mor bir elbise giyiyor.

Benimle aynı tepkiyi veren arkadaşlarım da onu dikkatle inceliyorlar. Ava, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye

soruyor.

"Evet, lütfen bana Sanat Okulu'nun nerede olduğunu söyler misiniz?"

Amerikan.

Liseden yeni mezun olmuş olması gereken yeni kız kesinlikle bir Amerikalı - eğer aksan bir göstergeyse.

REU'da bazı Amerikalı öğrencilerimiz olmasına rağmen, bunlar çok az sayıdadır. Her zaman The King's U'ya ilk

ulaşmaya çalışırlar. Biz İngiliz öğrencilerin neredeyse tamamının diğer üniversiteye başvurma girişiminde bile

bulunmamasının nedeni de budur.

"Belki de kayboldun?" Sıcak bir ses tonuyla söylüyorum ve sonra arkasını işaret ediyorum. "Kralın U'su şu

tarafa."

"A, biliyorum. Orada bale okulları yok, o yüzden buraya başvurdum ve şans eseri dönemler arasında kabul

edildim. Bale dışında üniversitede de eğitim almaya çalışacağım ama bunun nasıl olacağını göreceğiz." Parlak

bir şekilde gülümsüyor. "Bu arada ben Annika Volkov. Bana Anni ya da Anne diyebilirsiniz. Sadece Nika değil.

"Ben Ava Nash'im. Bir çellist. Sanat ve Müzik Okulu'nda klasik müzik okuyorum."

"Cecily Knight. Psikoloji bölümü mezunu."

Yeni gelen Annika beklentiyle bana bakıyor ve onun da kendimi tanıtmamı beklediğini fark ediyorum.

Son zamanlarda o kadar keyifsizim ki, bu biraz utanç verici. Belki de önümüzdeki hafta kendimi odama

kilitlemeliyim.

"Glyndon Kralı. Ava ile aynı okulda sanat stüdyosu öğrencisiyim."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. İyi anlaşacağımıza eminim."

"Moda anlayışınıza bakılırsa, bunu yapacağımıza eminim." Ava kendini Annika'nın yanına yapıştırır. "Önce sana

yeni okulunu gezdirelim."

Cecily siyah çerçeveli gözlüğünü burnunun üzerine kaydırđı ve 'işte yine başlıyoruz' anlamında başını salladı.

Ava her zaman aramızda en sosyal olandı ve moda ve en son trendler hakkında mutlu bir şekilde sohbet

ettikleri için muhtemelen Annika'da eşıyle tanışmıştı.

Cecily ve ben bir adım geride kalırken Ava'nın Annika'ya dev koridorlarda rehberlik etmesine izin verdik.

Çevresel görüşümde bir hareketlenme hissettim ve donup kaldım. Yavaşça arkama döndüğümde bazı

öğrencilerin etrafta vızıldadığını gördüm.

Ama ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve sırtımdan aşağı ter akıyor.

Cecily beni dürttü. "Yeni kıza en iyi arkadaşım demesi ne kadar süreceğı konusunda bahse girmek ister

misin?"

Şaşıyorum ve bir çığlık atıyorum. "Ne? Ah... Ava mı? Evet, muhtemelen yakında."

Cecily olduğu yerde durup beni dikkatle izliyor. "Ne haber, Glyn? Sanki hayalet görmüş gibisin."

"Hiçbir şey... Sadece ara verdim."

Koluma dokunuyor ve bunu hafife almamam gerektiğini biliyorum. Cecily duygularını bir kasada saklayan bir

tip, bu yüzden bana her türlü teselliye teklif etmesi başlı başına büyük bir olay.

"Acının hala şiddetli olduğunu biliyorum ama zamanla iyileşecek Glyn. Söz veriyorum."

Bir an şaşkın şaşkın ona baktım, sonra Dev'den bahsettiğini fark ettim. Benim de ilk düşüncem bu olmalıydı

ama şu anda? Beni takip eden bir gölge hissettiğimde?

Bu kesinlikle aklımda değildi.

"Teşekkür ederim Ces." Ona sahip olduğum için minnettar olarak kolunu geriye doğru ovuşturuyorum.

Ava'dan ve benden bir yaş büyük ve aramızda en ciddi olanı ama aynı zamanda en anaç olanımız. Muhtemelen

ilk etapta psikoloji okumayı seçmesinin nedeni budur.

Eğer ona geçen geceyi anlatırsam beni dinler ve yargılamaz.

Ama bu, ona neden orada olduğumu söylemem gerektiği anlamına geliyor ve bu gerçekleşmeyecek.

Bu hayatta değil.

Küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Hadi gidip zavallı ruhu Ava'dan kurtaralım."

"Bunun yerine beni sefaletten kurtarmaya ne dersin?" Soğuk ses tonu bizi şaşırttı ve çok geçmeden sesin

sahibi Cecily ile aramızdaki boşluğa daldı ve kolunu omuzlarımıza doladı.

Remington Astor ya da benden yaklaşık üç yaş büyük olan Remi, her şeyi kapsayan çekiciliğiyle bize

gülümsüyor. Kahverengi gözleri haylazlık ve saf dertle parıldıyor. Bir Yunan tanrısı gibi inşa edilmiş ve bize

hatırlatmayı sevdiği gibi 'lordluk' statüsünün bir sonucu olarak aristokrat bir burnu var. Remi hakkında ufak bir

bilgi; kendisinden her zaman üçüncü şahıs olarak bahsediyor ve 'Lord'um bunu yaptı' ve 'Lord'um şunu yaptı'

gibi şeyler söylüyor.

Bir başkası da onun hemen arkasından onu takip ediyor. Kuzenim Creighton. Teknik olarak Creigh benim ikinci

kuzenim çünkü babam ve onunkiler kuzenler. Ancak kardeşlerim ve ben babasına her zaman Aiden Amca

derdik.

Benden bir yaş büyük ve o kadar sessiz ki sesini zar zor duyuyorsunuz ama bu utangaçlıkla karıştırılmamalı.

Bu küçük saçmalık kimsenin umrunda değil.

Veya herhangi bir şey.

Sessizliği sadece can sıkıntısının bir tezahürüdür. Ve bir şekilde bu, çabalamasına bile gerek kalmadan

kampüsteki tüm ilgiyi üzerine çekiyor. Ortaokul yıllarımızdan beri bu böyle.

Bu ve çok fazla kavga ettiği gerçeği.

Keskin yüz hatları ve delici mavi gözlerinin popülerliğiyle bir ilgisi olsa da, kızların onun için pizzadaki

peynirden daha çabuk erimesini sağlayan da 'umurumda değil' tavrıdır.

Onları ne kadar görmezden gelirse, o kadar ezici bir şekilde popüler olur. Creigh onun altın çocuk statüsünü

elinden aldığından beri Remi'nin takdir etmediği bir şey bu.

İkisi de işletme mezunu; Creigh ikinci sınıfta, Remi ise dördüncü sınıfta.

Söylemeye gerek yok ki, işletme

okulundaki kızlar biraz olsun ilgilerini çekmek için kendilerini kandırıyorlar.

Hayatım boyunca bu adamlarla büyüdüm. Anne ve babamız okuldan beri arkadaştı ve biz de bu mirası devam

ettirdik.

Tanrıların kişiliğini taşıyan ebeveynlerin çocukları olduğunuzda, birbirine bağlı kalmayı öğrenirsiniz. Bir şekilde

böyle ebeveynlere sahip olmanın baskısına ayak uydurmak.

Doğal olarak yakın olmamızın nedenlerinden biri de bu. Bir bakıma Remi ve Creigh'in Lan ve Bran'dan hiçbir

farkı yok.

Tamam, belki sadece Bran. Lan kendi liginde.

Cecily, Remi'nin dramatik ses tonu karşısında gözlerini deviriyor. "Peki bu nasıl bir sefalet olabilir?"

"Aslında siz kızlar arasında hiçbirinizin benden kampüse geri dönmemi istememesi. Hatta yolculuk için en

sevdiğin şarkıların hepsini sakladım."

Cecily, "Çünkü gayet iyi araba kullanabiliyorduk" diyor. "Ayrıca beni bıraktın, sana gönderdiğim son mesajı oku."

"Moi?" Beni bıraktı, telefonunu aldı ve olduğu yerde durdu. "Hiçbir şekilde... Creigh, seni küçük pislik. Şimdi ne

yaptın? Kodumu kırdın mı?"

Diğer yanımdaki kuzenim omuz silkiyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Başımı kaldırdığımda Remi'nin telefonunun pornografik resimlerle dolu olduğunu görüyorum.

"Domuz," diyorum nefesimin altından.

Cecily kızarır ve eğer Ava burada olsaydı ona erdemli biri derdi çünkü öyledir bir bakıma. Cecily'nin doğası

gereği cinsel içerikli konuşmalardan pek hoşlanmıyor.

Remi'ye "İğrençsin" diyor.

"Hayır, Creigh öyle." Remi kuzenimi polo gömleğinin yakasından tutuyor.

"Telefonuma girip bunların hepsini

içine koyan oydu."

Creigh'in ifadesi hala poker suratlı. "Kanıt?"

"Kıcını tekmeleyeceğim, seni arsız piç."

"Deneyebilirsin."

"Buna inanamıyorum!" Remi homurdanıyor. "Lordluğumun şemsiyesi altında tuhaf bir adamı evlat ediniyorum

ve o sadece popülerliği değil aynı zamanda soylu adımları da sabote etmeye çalışıyor. Seni evlatlıktan

reddedeceğim, yavrum! Kalabalıktan tek başına kaçamayacaksan kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp bana

koşarak gelme."

"Hayatta kalacağım."

Creigh'in metodik, biraz duygusuz cevabı Remi'yi daha da sinirlendirmekten başka işe yaramaz. "Sıkıldığınızda

lorduma mesaj atmayın."

"Bunu yapan sensin."

Remi gözlerini kısıyor, sonra sırtıyor. "Annenle baban aradığında seni örtbas etmeyeceğim. Onu yenmeyi dene, yumurtla."

Cecily kolunu Creigh'e bağıladı. "Onu boşver. Seni yakaladık."

"Hey!! Evlatlık oğlumu çalmaya kalkmayın." Remi onu uzaklaştırır ve Creigh'i inceler. "Dişi puma sana bir şey

yaptı mı yavrum? Lorduma söyleyin, ben de onunla ilgileneyim."

Kuzenim kaşını kaldırıyor. "Beni evlatlıktan reddettiğini sanıyordum?"

"Anlamsız. Eğer seni reddedersem nasıl hayatta kalacaksın?"

"Tersi olmadığından emin misin?" Cecily kollarını kavuşturuyor. "Creigh'e gösterdiğiniz ilgi, iyi bir şey yaptığınızı

hissetmek için kullandığınız yöntemdir, dolayısıyla bu bir self-servistir."

"İnek polisi aradı ve kimsenin beğenmeyeceği kadar inek olduğunu söylediler."

"CYBH'lara yakalanma riskinin en yüksek olduğunu söyleyenin erkek fahişesi polisi olmadığından emin misin?"

"Namuslu diyor."

"Bunun hakaret olduğunu düşünüyorsanız tekrar deneyin. En azından cinsel yolla bulaşan hastalıklara

yakalanma riskiyle karşı karşıya değilim.

"Prezervatif diye bir şey var. Hiç duydun mu? Ah, kusura bakma, senin erdemli biri olduğunu unuttum."

Creighton, "Bir keresinde kullanmayı unutmuştu" diyor ve hepimiz ona dönüyoruz. "Prezervatif."

Remi onun kafasını kilitler. "Lord'umun sırlarını söylemeye gitme, seni arsız piç."

Cecily, bir kemik bulan ve bir savaşçının gaddarlığıyla Remi'nin peşine düşen bir köpek gibidir.

Gülüyorum, daha doğrusu kendimi zorlayarak, gerçekte olduğumdan daha mutluymuşum gibi davranıyorum.

Bu sahnenin içimde büyüyen kaosu azaltmaya yardımcı olabileceğini düşünmek.

Çevresel görüşümde siyah bir çizgi parlıyor ve o kadar hızlı dönüyorum ki, takılıp kalmadığıma şaşırıyorum.

Yine oradaydı.

Eminim birisi gölgelerin arasından bana bakıyor, her hareketimi izliyordu.

Vücut ısım yükseliyor ve avucumu şortumun kenarına sürtüyorum. Bir kere.

İki kere.

Cebimde telefonum yanıyor ve iki gün önce aldığım mesajı düşünmeden edemiyorum.

Şu anda bunu düşünmeyi reddettim, onu arka plana ittim ve hayatımı mahveden bagajın geri kalanına aitmiş

gibi davrandım. Ama artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Artık Dev'le mi ilgili?

Yoksa durum çok daha mı kötü?

İçinde bulunduğum grubun şakaları beyaz gürültüye dönüşene kadar dağılmaya başlıyor. Görüşüm

bulanıklaşıyor.

Herşey.

Parmaklarımı bile göremiyorum.

Sağ ayağım geri adım atıyor ve ardından diğeri onu takip ediyor. Geri çekiliyorum ama nereye gideceğimi

bilmiyorum.

Veya nasıl.

Emin olduğum tek şey buradan defolup gitmem gerektiği.

Şimdi.

Daha sonra çocuklara mesaj atacağım ve onlara kötü hissettiğimi söyleyeceğim. Gerçi belki de bu bahaneyi

son zamanlarda pek çok kez kullandığım göz önüne alındığında değiştirmem gerekiyor...

Güçlü bir el ağzıma çarpıyor ve geriye doğru savrulurken çığlık atıyorum.

İçimden çıkan tek ses, yaşama çaresizliğiyle dolup taşan ürkütücü, boğuk bir ses.

Sırtım duvara çarptığında vahşi bir el ağzımı sardı. O psikopatlarla karşılaştıklarında gözlerim fal taşı gibi

açılıyor.

Donuk ve cansızlar; tıpkı iki gece önceki gibi.

Sesi kararmış bir fısıltı halindeydi. "Seni tek başına bulmak gerçekten zor, Glyndon."

5

GLYNDON

Büyükbabam bir keresinde bana, bazen kendimi o kadar kapana kısılmış hissedeceğimi ve bir çıkış yolunun

imkansız görüneceğini söylemişti.

Boğulacağım.

Sanki tüm duvarlar kalbime yaklaşıyormuş gibi kendimi çok yabancı hissedeceğim.

Eğer ben böyle hissediyorsam, önemli olanın sakın kalmak, korkunun içime sızmasına izin vermemek

olduğunu söyledi.

Bir felaket seni öldürebilir de öldürmeyebilir de prenses. Ama bundan korkmak kesinlikle işinizi bitirecektir.

Keşke beynime yeterli erişime sahip olsaydım da onu büyükbabamın sözlerini perspektife koymak için

kullanabilirdim. Keşke ben de onun, amcam, babam ya da annem gibi güçlü olsaydım.

Keşke duvara ya da toprağa karışmanın yollarını düşünmeseydim.

Veya yabancıнын görüş alanı dışında herhangi bir yer. Vücudu önümü kaplıyor ve çok sert, güçlü ve o kadar

korkunç ki kusacakmış gibi hissediyorum.

İki gece öncesine ait anılar, incinmiş vicdanımı yaralıyor ve kafamın içinde çirkin sesler çığlık atıyor.

Yüksek sesle.

Daha yüksek sesle.

Sanırım... panik atak geçiriyorum.

Panik atak geçiremem. Bir bakıma her zaman kayıtsız oldum, duyguların benden alınması zordu ve onları

fırçam olmadan duyusal dünyaya tercüme etmek daha da zordu. Peki neden panikliyorum?

Gözlerim yabancıнын sessiz gözlerinden ayrılmıyor ve o anda bana çarpıyor.

Onlar yüzünden bu tepkiyi alıyorum.

Yağmurlu bir ormanın geceyle çarpışmasını andıran bu gözler. Gece boyunca renklerini çözemedim ama ışıktaki

bile yeşil ve mavi o kadar koyu ki sanki renksizmiş gibi.

Renksizdir ve yumuşak bir anlamda değil, tam tersi şekilde.

Annem gözlerin insanın ruhuna açılan pencere olduğunu söylüyor. O halde bu piçin ruhunun olması gereken

yerde bir kara delik var.

Beni duvara hapsettiği eli sert değil ama güce sahip olanın kendisi olduğunu tercüme edecek kadar sert. Daha

önce yaptığı gibi basit bir dokunuşu şiddet eylemine dönüştürebilen biri.
Kendisiyle daha önce karşılaştığım

için vahşetini ve hiçbir toplumsal standardın onu bağlamadığını çoktan
kanıtlamış oldu. Yani beni sonsuz bir

kolaylıkla tutmasına ve sanki herhangi bir güç uygulamıyormuş gibi
görünmesine rağmen, bunu daha iyi
biliyorum.

Gerçekten, gerçekten daha iyisini biliyorum.

Kolunu başımın üzerine kaldırıp konuşmak için yüzüme o kadar yaklaştığında
sıcak nefesler yanağımın

kenarını öpüyor, bu yüzden kelimeleri duymak yerine tadını alıyorum. "Elimi
ağızından çekeceğim ve sen benim

için sessiz olacaksın. Çıglık atarsan hoş olmayan yöntemlere başvuracağım."

Boyuna ve fiziğine hapsolmuş gibi hissederek ona bakmaya devam ettim. İki gün
önce onun büyük olduğunu

sanıyordum ama sanki fazladan bir varlık kazanmış gibi.

Parmakları yanaklarımda esniyor ve tüm dikkatimi toplamamı istiyor.
"Anladıysan başını sallla."

Yavaşça başımı salladım. Bu psikopatın neyi hoş bulmadığını öğrenmekle
ilgilenmiyorum. Üstelik etrafta bu

kadar çok insan varken bana hiçbir şey yapamayacağı inancını sürdürüyorum.

Evet, kütüphanenin yakınındaki تنها bir bölgedeyiz ama sanki kimse geçmiyor.
Hala halka açık bir yer.

Elini yüzümden uzaklaştırdı ama ben havayı solumaya fırsat bulamadan, elini
boğazımın boşluğuna doğru

kaydırdı, parmakları yanlara doğru ilerledi. Amacı beni boğmak değil, daha çok
tehdidi oraya koymaktı.

Eğer isterse her an havamı söndürebileceğini anlatmak istiyor.

"Gitmeme izin vereceğini söylemiştin." Sakin görüldüğüme ve önceki gibi
panikleyen, tamamen utanç verici bir

versiyon olmadığımı şükrediyorum.

"Elimi çekeceğimi söyledim, gitmene izin vereceğimi değil."

"Gitmeme izin verir misin?"

"Sorman hoşuma gidiyor ama sorunun cevabı hayır." Parmaklarının uçları boynumun etine baskı yapıyor. "Bu pozisyonu seviyorum."

Hiçbir şeyi sevebilecek kapasiteye sahip görünmüyor. Kahretsin, ifadesi o kadar tarafsız ki onun eğlenceli bir

şey yaptığını hayal etmek çok zor.

Onun da hepimiz gibi duyguları var mı?

Sırf fotoğrafımı çekebilmek için benim ölmemi istediğini ve sonra da onu emmemi istediğini düşünürsek

muhtemelen bunu yapmaz.

Yine de, karanlığında yutulmak pahasına kendimi onun kayıtsız gözlerine bakmaya zorluyorum. "Benden ne

istiyorsun?"

"Bunu henüz çözemedim ama yakında çözeceğim."

"Bunu yaparken aynı zamanda hapishaneden nasıl çıkacağınızı da düşünmelisiniz."

Hafif bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Neden hapse gireyim ki?"

"Bana saldırdığın için," diye tısladım nefesimin altından, çevremizde yoldan geçen var mı diye bakıyorum.

"Bu konuyu kısık sesle konuşman, bunu bildirmediğin anlamına geliyor."

"Bu yapmayacağım anlamına gelmiyor."

"Ne olursa olsun yap."

"Korkmuyor musun?"

"Neden olayım ki?"

"Tutuklanabilirsin."

"Bu kadar cömertçe teklif ettiğin oral seks için mi?"

"Ben sana hiçbir şey teklif etmedim." Damarlarımda ateş kabarcıkları oluştu ve kendimi serbest bırakmaya

çalıştım ama boynumdaki acımasız tutuş hareket etmeme bile izin vermiyor.

"Ah, ama yaptın. Am ya da eşek yerine dudakları tercih ettiğini söylemiştin."

"Çünkü tehdit altındaydım!"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Anlambilim."

Ona baktım. Dağınık saçlarına ve siyah gömleğinin içinden çıkan kaslarına gerçekten bakıyormuş gibi. Pasif

yüzüne ve değişmeyen gözlerine bakıyorum ve şu anda bir robotla karşı karşıya olduğumdan neredeyse

eminim.

"Sen... gerçekten yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Seni kurtarmak yanlış bir şey mi sayılıyor?"

"Beni kurtarmadın!"

"Düşerek ölecektin ama seni yakaladım. En son baktığımda, her sözlükte buna tasarruf deniyordu, o halde

daha fazla şükran göstermeye ne dersin?"

"Üzgünüm. Bunu nasıl yapmalıyım? Tekrar dizlerimin üzerine mi çökeceksin?"

"Tercihen." Başparmağı alt dudağıma okşuyor ve sesi mırıldanırken nefesim kesiliyor: "Bu dudakları beğendim.

Tecrübe eksikliğini saf coşkuyla telafi ediyorlar. İlk seferin gergin enerjisinde ve masumiyetinizde onu oldukça

unutulmaz kılan bir şeyler var. Eminim amını yırtıp seni sikimden sektirdiğimde daha çok mutluluk duyacaktır.

Ağzım açık kalıyor, kelimelere tamamen ve tamamen kaybolmuş durumdayım. Yabancı bu fırsattan

yararlanarak başparmağını alt dudağıma o kadar sert bastırdı ki, sanırım onu çeneme yapıştırmaya çalışıyor.

“Seni yere attığımda ve sikimi amının derinliklerine soktuğumda yapacağın ifadeleri hayal etmeye devam

ediyorum. Eminim onunla ağzın arasında seçim yapmak zor olacaktır.”

Titrediğimi fark ettim, parmaklarım seğiriyordu ve uzuvlarım neredeyse pes ediyordu. Ama hâlâ ona dik dik

bakıyorum. "Bunu bana neden yapıyorsun? İsteddiğiniz kişiyi elde edebilecek bir görünüme sahipsiniz. Neden

ben?"

Kurt gibi bir sırtış ağzını yana yatırıyor. "Çekici olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ben de öyle."

"Az önce yakışıklı olduğumu söyledin."

"Herkesin görebileceği fiziksel."

“Ben sadece kimseyle ilgilenmiyorum. Şu anda odaklandığım kişi sensin.”

"Ama neden?"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Beni aşar."

Çenemi ne kadar sıktığımdan dolayı ağrıyor. Bu piç son birkaç gündür hayatımı bir kabusu çevirdi ve nedenini

bile bilmiyor.

Bu yüzden onu kışkırttım. Muhtemelen en iyi seçim değil ama onu incitmenin başka yolu yok.

“Eğer seçme şansım olsaydı sana asla ama asla günün saatini vermezdim ya da senin yönüne bakmazdım.

Asla."

"Asla asla deme bebeğim."

"Ben senin bebeğin değilim."

“Sen sana ne dersem osun bebeğim.” Ağzımı bırakmadan önce tekrar dudağımı çekiştiriyor.

Sanki saatlerce öpüşüyormuşum gibi şişmiş, şişmiş ve çok acıyor.

Hayır hayır. Bu pislik buradayken öpüşmeyi düşünmeyeceğim.

"Cidden benden ne istiyorsun? Adını bile bilmiyorum, senin benimkini nasıl bildiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Belki de düşündüğünden daha fazla ortak noktamız vardır."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Sen akıllı bir kızsın. Çözeceksin."

"Tıpkı benden ne istediğini anlayacağın gibi mi?" Ses tonumdaki alaycılığı gizleyemiyorum ve o gülümsüyor.

"Kesinlikle. Hızlı öğreniyorsun."

"Senden kurtulmanın bir yolunu bulacak kadar hızlı değil."

"Bu sizin açınızdan mümkün olmayacak, bu yüzden o nöronları boşuna kızartmayın. Sadece... iyi ol."

"Sen kim oluyorsun da bana iyi mi, kötü mü yoksa bu ikisinin arasında bir şey mi olmam gerektiğini

söylüyorsun?"

"İstediğimi elde etmek için etikete ihtiyacım yok. Sen bunu zaten biliyorsun."

Ani bir ürperti vücudumu sarsıyor. Bana kurnazca, hiç yoktan tam ihlale nasıl kolayca tırmandığını ve onu

kışkırtırsam onun da aynısını yapmasının anormal olmayacağını hatırlatıyor.

Dersimi alana kadar defalarca.

Onunla kafa kafaya yüzleşme ihtiyacına engel olamıyorum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? Beni yine mi

zorluyorsun?"

"Yapmamayı tercih ederim. Uçurumda bıraktığım izlenimin aksine şiddet benim ilk tercih ettiğim yöntem değil.

Ancak eğer hoş olmayan seçeneklere başvurmak zorunda kalırsam bunu yapacağım. Bu yüzden beni zorlama

bebeğim. Temiz bir sayfa açmayı tercih ederim."

"Kahretsin. Sen."

Omurgamdan aşıya ürpertiler gönderen alçak bir kıkırdama yayınladı.

Gözlerine ulaşıyor, yakınına bile

ulaşıyor ama ilk kez insani bir duyguya benziyor. Ve neden kendimi bunun her saniyesini ezberlerken

bulduğumu bilmiyorum.

"K    k ve g  zel bir y  ze g  re ne kadar da k  t   bir ağız." Parmakları boğazımın kenarlarını yakaladığında ses

ortaya çıktığı anda kayboluyor. Zor. O kadar sert ki neredeyse beni boğuyor.

    Bana k  fretmek temiz bir sayfa a  manın tanımı değil, Glyndon. Biz de senin iyi olduğundan bahsediyorduk, o

halde buna devam etmeye ne dersin, hımm?"

Beni yakaladığı hızla serbest bıraktı ve nefes almak i  in  ırpındım, ciğerlerim neredeyse t  kenecekti. "Senin

derdin ne ve beni boğuyor musun?"

    Ba  ka nasıl t  m dikkatinizi   ekeceğim? Ayrıca..." Ba  parmağını diğer parmaklarına s  rtt  . "Hızlanan nabzının

hissi ho  şuma gidiyor."

Sanki karnıma yumruk yemi   gibi yutkunuyorum. S  zlerinin arkasında o kadar   ok karanlık duygu saklı ki   ığlık

mı atsam ağılasam mı yoksa ikisini aynı anda mı yapsam bilemiyorum.

Geri   ekilip, aniden   aldığı alana geri d  n  yor.     Sana g  z kulak olacağım. Kendine iyi bak bebeğim."

Sonra sanki sadece havamı ve varlığımı   almıyormu   gibi kalabalığa karı  şarak uzakla  ş  yor.

Ba  şımı ellerimin arasına alıp duvara yaslandım.

Ne oldu şöyle? B  yle bir yırtıcıyı nasıl kendime   ektim?

Ve en   onemlisi onu benden uzak tutmak i  in ne yapabilirim?

"  ld  rmek!"

Başımı kaldırdığımda Annika'nın Ava'yla birlikte olduğunu gördüm. Yabancı'nın kalabalığın içinde kaybolduğu

yeri izlerken kaşları çatıldı.

"K-Öldürmek mi?" Kendime rağmen kekeleyorum ve Ava bana dik dik bakıyor.

Kekeleyen ya da her kelimemi tartmadan konuşan bir tip olmadığımı gayet iyi biliyor. Ama şimdi koşullar farklı.

Kabusun iki gece önce sona erdiğini sanıyordum ama geriye dönüp baktığımda, daha yeni başladığını

bilmeliydim.

Bir şekilde sınırsız, ruhsuz bir vahşinin dikkatini çektim.

Annika, "Killian Carson," dedi. "Lisemizin ve The King's U'nun yerleşik büyüleyici tanrısı. Henüz on dokuz

yaşında olmasına rağmen dördüncü sınıf tıp öğrencisi. Açıkçası o da benim gibi birkaç sınıf atladi. Gerçi

sadece bir tanesini atladım ve on yedi yaşındayım. Bu arada, yakında on sekiz yaşıma gireceğim, o yüzden

bana çocukmuşum gibi davranma."

Beklemek.

The King's U'ya mı gidiyor? Adımı böyle mi biliyor? Ama gizlice dışarı çıktığımız Devlin dışında o üniversiteden

kimseyle iletişim halinde değilim.

Beni IG'de buldu ve sonrasında konuştuk, sonra buluştuk.

Bunun dışında 'tehlikeli' çocuklara pek aşına değilim.

Gerçi The King's U. Heathens ve Serpents'taki iki kötü şöhretli kulübün adını duymuştum. Her ikisinin de mafya

geçmişi var, üniversiteyi yönetiyorlar ve rakipler.

Bu yeterince eğlenceli değilse, ikisi de güç dolu kulübümüz Elitlerden nefret ediyor.

Üçü, kapalı kapılar ardında yalnızca kısık sesle konuşulan yeraltı kavgalarında, spor etkinliklerinde ve tüyler

ürpertici gece aktivitelerinde yarışıyor.

Ah, kardeşim Lan'i hatırladın mı? Elitlerin şu anki lideri.

Bu, yabancıнын -Killian, çok uygun kahrolası isim- beni kardeşimden dolayı tanıdığı anlamına mı geliyor?

Ama yine de Lan, kulübün faaliyetlerini her zaman kişisel hayatından ayrı tuttu.

"Onu nasıl tanıyorsun?" Annika'ya kendime rağmen soruyorum.

Çenesine hafifçe vuruyor. "Biz... aynı kalabalığın içinde koşuyoruz. Aslında değil. Biz arkadaş filan değiliz, Allah

korusun. Kardeşimle tanışıklığımız olduğu söylenebilir. Boşverin, gerçekten çok yakınlar ve bana özellikle uzak

durmam söylendi. Özellikle, eğer arkadaşlarının yanına gidersem kardeşimin sosyal paylaşımlarımı elimden

alacağını kastediyorum. Bu tür bir işkenceyi hayal edebiliyor musunuz?" Kollarını kendine doluyor. "Sadece

üşüdüm."

"Aman Tanrım!" Ava parmaklarını şıklatıyor. "Soyadının tanıdık geldiğini biliyordum. Kardeşin Jeremy Volkov, değil mi?"

"Jeremy Volkov mu?" Tekrar ediyorum, inanamıyorum.

Ben sertifikalı bir münzeviyim ama Brighton Adası'na adım atar atmaz ben bile bu ismi duydum. Jeremy

Volkov bizden büyük, kardeşlerim yaşımda ve şu anda yüksek lisansını bitiriyor.

Adının her iki kampüsümüzde de bu kadar kötü bir şöhrete sahip olmasının nedeni, onun geçilmemesi gereken

bir tanrı olmasından kaynaklanıyor.

Onu kızdıran birini öldürdüğü, vücuduna taş bağlayıp okyanusun dibine attığı söyleniyor. Bir keresinde bir

öğrenci arabasına takılıp ayağı kırılarak oradan uzaklaştı.

Başka bir sefer, biri yanlışlıkla üzerine su döktü, sonra da gazabından kaçmak için kendine yumruk attı.

Elbette bunların hepsi söylenti ama bunlar vahşi söylentiler. Biz köylülere açıkça ondan uzak durmamızı

söyleyen türden söylentiler.

Çünkü elbette Jeremy Kafirlerin lideridir. Kulübe giriş sürecinin kan dökülmesiyle başladığı yönünde söylentiler

var.

Ayrıca diğer Kafirlerin de onun kadar deli olduğu yönünde söylentiler var. Bazıları daha da kötü.

Daha önce adlarını bilmiyordum ama içimden bir ses Killian'ın adının oraya ait olduğunu söylüyor.

Öldürmek.

Şu anda bir ayağından diğerine kıpırdayan Annika ona böyle seslendi. O 'öldürücü' tipte bir insan.

Annemin babası Büyükbaba Henry bana herkesin kendi adından bir paya sahip olduğunu söyledi.

Killian isminin tamamıdır.

Annika başını indiriyor. "Kardeşim hakkındaki o bilgiyi öğrenmeden önce geri dönme şansın nedir?"

Ava, "Hiçbiri zayıf değil" diyor. "Kardeş olduğunuza inanamıyorum."

"Yani söylentilerin söylediği kadar kötü biri değil. O yaşayan en iyi kardeş ve bana değer veriyor."

Ava, gerçekçi bir tavırla, "Eğlenmek için insanların hayatlarını mahvediyor" diyor.

"Kardeşlerimizi seçemiyor muyuz?" Annika tuhaf bir gülümsemeyle denedi.

"Tamamen ilişki kurabilirim." Ava iç çekiyor. "Hala. Bu büyük bir haber. Kız kardeşinin REU'da okumasına izin

vermesine şaşırdım. Bizden nefret ettiğini sanıyordum."

“Muhtemelen öyle diyor ve ben de alıntı yapıyorum: 'REU, yalnızca güven fonlarını nasıl harcayacaklarını bilen

ve onları nasıl yetiştirecekleri hakkında en ufak bir fikirleri olmayan omurgasız, şımarık veletlerle dolu.' Ve

babamın onca yalvarma ve iyi olacağıma dair söz vermesinden sonra onayını aldığım için onun bu konuda söz

hakkı yoktu. Ama bu yöntemlerin hiçbiri işe yaramadı, ha. Yaptığı tek şey annemin onu ikna etmesiydi.

Şanslıyım ki ona hayır diyemiyor.” Sırıttırıyor, sonra utangaç bir tavırla aramıza bakıyor. "Benden nefret etmiyor

musun?"

"Neden yapalım ki?" Ona biraz daha yaklaştım. "Gemiye hoş geldiniz."

Ava, “Evet,” diye tekrarlıyor. "Kardeşin korkunç bir salak ama sen tam bir oyuncak bebedisin."

İltifattan çok memnunmuş gibi kızardı. "Aa teşekkürler."

Annika sanki asılı bir uzuv ararmış gibi beni incelemekten önce Ava ve Annika bir süre birbirlerinin üzerinden

geçiyorlar. “Yeni tanıştığımızı biliyorum ama seni Kill konusunda uyarma ihtiyacı hissediyorum. Eğer

kardeşimin kötü olduğunu düşünüyorsanız Killian daha da kötü olabilir. O her zaman popülerdi, tapınıldı ve

sanki dünyadaki Tanrıymış gibi yaltaklandı, ama onda bir tuhafılık var, biliyorsun. Sanki tüm sosyal hayatı,

gerçekte içeride gizlenenlerin bir cephesi gibi. Gülümsemesi asla gözlerine ulaşmıyor ve tüm ilişkileri

kaçamaklar ve takılmalardan ibaretti. Aslında hiç bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Kendi kardeşi bile onunla

bu kadar ilgilenmiyor. Sanki yaşıyor ama canlı değil... sanki... sanki...

Bir canavar, diye bitiriyorum onun adına.

“Psikopat diyecektim. Her neyse, bu kötü bir haber ve senin incindiğini görmek istemiyorum.”

Çok geç.

Asla geri alamayacağım bir parçamı çoktan aldı.

"Kardeşinizin gizli kulübünün bir parçası mı?" Ava soruyor ve eğilip fısıldayarak "Kafirler mi?" diye soruyor.

Annika hafifçe gülüyor. “Ha...ha... Bunun hakkında konuşmamam gerekiyor, yoksa Jer beni öldürecek. Ama

evet, öyledir. Kill muhtemelen bu işin arkasındaki beyindir.”

“Orada ne yapıyorlar?” Ava, sessiz bir öğrenciyi sorguya çeken bir öğretmen gibi ona yaklaşarak yalvarıyor.

"Bilmiyorum, umursama. Ben onların işlerinden uzak duruyorum ve bu da onların radarının altından uçmamı

sağlıyor. Yani, neler olup bittiğine dair bir fikrim var çünkü gardiyanlar beni seviyor ama ben hiçbir fikrim

yokmuş gibi davranıyorum.”

Avucumu şortuma sürtüp sözlerini düşündüm. Bu, hareketsiz kalırsam onların radarına da gireceğim anlamına

mı geliyor?

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve yavaşça aramadan önce irkiliyorum.

Bilinmeyen Numara: Dikkatli ol, Glyndon. Yanlışlıkla bir sonraki hedef siz olabilirsiniz.

6

KILLIAN

Normalleştirilmiş, durağan ve vaaz edilen topluma uymadığımı erken yaşta öğrendim.

Ben ona hükmetmek için doğdum.

Soru sorulmadı.

Kontrol yalnızca bir ihtiyaç ya da geçici bir arzu değildir. Bu, havayı solumak kadar acil bir ihtiyaçtır.

İçimin derinliklerinde, berbat fetişleri olan ve arzularını tatmin etmek için sürekli taleplerde bulunan bir seri

katil gizleniyor. Bazen bu dürtü görmezden gelinecek kadar donuk oluyor ama bazen o kadar artıyor ki

gördüğüm tek renk kırmızı oluyor.

Ancak diğer aptallar gibi dürtü kontrolüm zayıf değil. Ve kesinlikle salt bir zorlamanın, takıntının ya da

takıntının kontrolümü çalmasına izin vermiyorum.

İşte bu yüzden o seri katili eğlendirmek, yatıştırmak ve tamamen sakinleştirmek zorunludur.

Eğer gerçek doğam dünyaya açıklansaydı durum karmaşıklaşırdı ve gözyaşları annemin yüzünde çirkin

görünürdü. Benim düzeldiğimi ve ölene kadar da bu şekilde kalacağını düşünüyorum.

Ya da benim.

Babam çok daha zekidir ve bu nedenle benim sosyalleşme alışkanlıklarına ikna edilmesi daha zordur, ancak

eninde sonunda kendine gelecektir.

Ya öyle ya da isteyerek anneme zarar vermeyi seçecek ki bunu yapmadan önce ölmeyi tercih eder.

Birbirlerini delirecek kadar seven ebeveynlere sahip olmak uygundur. Böylece benim berbat eğilimlerim yerine

birbirlerine ve hayallerindeki aileye odaklanabilirler.

Asher ve Reina Carson New York'un dokunulmaz sosyetikleri. Babam, büyükbabamın çok büyük hukuk

firmasının yönetici ortağıdır ve nüfuzunu yaşlı morukları yasal pisliklerden kurtarmak için kullanır. Ancak

annem tamamen farklı bir yol seçmiş ve sayısız hayır kurumunun kurucusudur.
Gerçek bir ölümsüz sosyal

kelebek ve Rahibe Teresa'nın en iyi kopyası.

Bir de altın çocukları var: Gareth. Nörotipik Gareth. Anne ve babamızın ayak
izlerini takip eden Gareth. Örnek

hukuk öğrencisi ve hayırsever gönüllü Gareth.

O kesinlikle üreme seansları sırasında tütsü yaktıklarında pazarlık ettikleri
çocuktı. Sadece onlara benzemekle

kalmıyor, aynı zamanda varlığı onlara ebeveyn olmanın tatminini de veriyor.

Kesinlikle ben değilim ve nedeni oldukça basit.

Bir zamanlar hayvanların derisinin altını görme dürtüsü beni rahatsız ediyordu.
İnsanlar da var ama benim

yalnızca hayvanlara erişimim vardı. Şişman kedimiz Snow'u makaslamayı
düşündüm ama annem

hastalandığında ağlıyordu, ben de onu yalnız bıraktım.

Çöp konteynirına yakaladığım birkaç fareyi kesip açabildiğimde koşarak eve
geldim ve onları anneme getirdim;

sonunda kırmızı gözlerinin sakladığı şeyi görebildiğim için mutluydum.

Neredeyse bayılacaktı.

Yedi yaşındaki zihnimde onun tepkisini tam olarak anlamadım.

Benimle gurur duyması gerekirdi. Kesinlikle tembel olan Snow ona bazı böcekler
getirdiğinde gurur duyuyordu.

“Evin her yerine kan döktüğüm için mi? Merak etme anne. Hizmetçi onu
temizleyecek,” dedi çocuk, babamın

kucağında ağlarken çok doğal bir şekilde.

O zamanlar bana nasıl baktıklarını asla unutmayacağım: Anne, korkuyla. Babam
çatık kaşlı, büzülmüş dudaklı

ve... sanırım acı çekiyor.

O anda sanki ikinci doğanlarının yasını tutuyormuş gibi hissettiler.

O olaydan sonra ve ergenlik yıllarıma kadar her türlü testten, psikologdan ve yada yada lanet yada lanet

olasıca testlerden geçtim.

Bana bir etiket yapıştırdılar - ciddi bir antisosyal kişilik bozukluğu, amigdala ve diğer nörolojik bölgelerdeki

'farklılıklar', narsisizm biçimleri, Makyavelizm ve daha neler neler - sonra beni tedavi yöntemleriyle birlikte

evime gönderdiler.

Şükürler olsun ki bu zincirlenmiş versiyonun üstesinden geldim ve onların 'tedavisine', sosyal beklentilere

uyum sağladım ve sonunda şimdiki ben oldum.

Tamamen derli toplu, sosyal olarak kesinlikle kabul gören, hatta ibadet edilen biriyim ve artık annemi

ağlatmıyorum.

Aslında onunla daha önce telefonda konuşmuştum. Beni sevdiğini söyledi, ben onu daha çok sevdiğimi

söyledim ve eminim yüzünde parlak bir gülümsemeyle telefonu kapatmıştır.

İnsanlara istediklerini vererseniz, sizi severler, hatta size taparlar.

Tek yapmanız gereken normalin biraz üzerine çıkarak standartlara uymak ve gerçek doğanızı bastırmak.

En azından gün ışığında.

Ancak gece vakti gri bir alandır.

Bakışlarımı malikanenin birinci katında gezdiriyorum, üniversite öğrencilerinin sarhoş çıplak yüzmelerini,

kokain çekmelerini ve boş lanet hayatlarını süzüyorum. Yüksek sesli müziğe atlamaları, crack'teki

maymunların çarpık versiyonundan farklı değil.

Tam on dakikadır bu partideyim ve hala dikkatimi çekecek bir şey göremedim.

Ve bu benim lanet malikânemde yapılıyor.

Bunu ağabeyim, kuzenim ve Jeremy ile paylaşıyorum ve bunların hepsi Kafirler'deki liderlik statümüz ve

babalarımızın bu üniversitenin damarlarına pompaladığı para miktarından kaynaklanıyor.

Aslında sahibi biziz. İçindeki her bir parça ve kişi.

Mülk çok büyük olabilir ve bir genelev kurmaya yetecek kadar odası olabilir, ancak bazen çok küçük geliyor.

Bütün dünya öyle.

Alkol ve ot kokusunun saldırısına uğrarken, arkadan bir vücut bana çarpıyor ve dövmeli bir kol, kafatasları ve

kuzgunlarla dolu, omzumun etrafında yılanlar var.

Nikolai.

"Selam, Katil!"

Kuzenimin kolunu tutuyorum ve bana küfür niteliğinde dokunma eylemine tepkimi gizlemeden fırlatıyorum.

Barın yanındaki duvara yaslanarak yanıma kaydı ama insanların radarından geçebileceğim kadar gizlenmişti.

"Selam, orospu çocuğu." Kot pantolonuna hafifçe vurdu ve bir esrar çıkardı, sonra onu dudaklarına sürttükten

sonra ağzına atıp yaktı. "İğrenmiş gibi davranmanın nesi var?"

"Neden? İğrenç misin?"

"Çoğu günlerde. Bugün değil." Beni tekrar omzumdan yakaladı ve ben de onun kahrolası kolunu kırmaya

hazırlandım.

Zihnimde siyah noktalar belirliyor, yükseliyor, nabız gibi atıyor, çoğalarak daha küçük, daha minicik tiklere

dönüşüyor.

Temas kurabilirim ama yalnızca kendi şartlarımla ve her yönünü kontrol eden kişi ben olduğumda.

Ve bu pislik kendi mezarını kazıyor.

Rai Teyze oğlunu gizemli bir kaybolma olayında kaybederse çok ağlar mı acaba?

İşin zor yanı onun annemle aynı ikizler olması ve eğer o ağlarsa annem kesinlikle daha çok ağlayacak. En

azından Rai Teyze Rus mafyasının bir parçası. Annem güneş ışığına sahip olan her şeye inanır ve yeğeninin

hiçbir yerde kaybolmasından daha çok etkilenir.

Sonuçta, tüm bu çile, dürtülerimi serbest bırakmaya değmez.

Bastır.

Bastır.

Nikolai, eğer orospu çocuğu atmosferi okumazsa alçıya girecek eliyle omzumu sıkıyor.

Yaklaşık benim yaşlarımda ve gevşekse boynuna kadar düşen uzun siyah saçları var ama şimdi küçük bir at

kuyruğu şeklinde tutuluyor. Tüm görünüm deldi kulaklarla ve sikle tamamlandı çünkü tripofobiden muzdarip

olduğunu düşünüyordu ve dahi bundan kurtulmanın en iyi yolunun vücudunda delikler açmak olduğunu

düşündü.

Aslında buna sahip olmadığı ve bu bir aşama olduğu ortaya çıktı. Dövmeler, saçlar, tarz gibi.

Bazen tamamen grunge, denim ve kot pantolon giyiyor. Diğer zamanlarda, tüm ilgiyi ve daha fazlasını çeken

tuhaf, modaaya uygun kıyafetler giyiyor.

Çoğunlukla yarı çıplak dolaşıyor - bu gece olduğu gibi - iddiaya göre gömleklere alerjisi var. Göğsü, Mars'tan

tespit edilebilecek ve uzaylıların hoşuna gitmeyecek dövmelerden oluşan bir harita.

Yine de ebeveynleri Rus mafyasının liderleridir ve o, Bratva liderlerinin uzun bir mirasından gelmektedir. O da

bir gün orada görev alacak. Yani  niversite sadece bir öğrenme aşamasıdır, böylece için inceliklerini bilir.

Aslında The King's U'daki öğrencilerin çoğu öyle ya da böyle mafyayla bağlantılıdır ve profesörlerimiz büyük

adamlarla yakındır.

"Bu gecenin planı ne,  eytan'ın varisi?" Nikolai, yoldan geçen bir kıza doğru duman üflüyor ve kız cilveli bir

baki  atıyor. "Başlangıç için ne yapacağız?"

"Jeremy'ye sor." Başımı ona doğru e iyorum. Bir kanepede uzanıyor, iki kız onun ilgisini çekmek için cansız

hayvanlar gibi kavga ediyor.

Onları uzakla tırmıyor ama onlara da odaklanmıyor. Ba ını kapalı yumru una doğru e erek Gareth'in ne

olduğunu bilir ne hakkında konu tu unu dinliyor.

Muhtemelen sıkıcı bir şey.

Ama Jeremy sıkılmış gibi görünmüyor; ona bunu vereceğim. Hayatı benden daha sıkıcı bulduğunu düşünürsek

bu da bir şeyler söylüyor.

"Hadi gidelim!" Nikolai beni onlara doğru çekiyor ve bu sefer kendimi onun elinden öyle sert bir şekilde

kurtarıyorum ki neredeyse yere düşüyor.

Kuzenim iki kızın arasına dalarken ve kızlar sevinçten  ı lık atarken bunu umursamıyor gibi görünüyor.

Jeremy'nin önümüzdeki yüzyıl boyunca onlara hiç ilgi g stermeyece ini anlamı  gibi görünerek Nikolai'nin

kucağına geçerler.

Gareth'in arkasından yürüyorum ve e ilip kulağına  unu fısıldıyorum: "Merhaba, kardeşim. Eğer daha iyisini

bilmeseydim, benden ka tı ını derdim."

Kasılıyor ama ifadesi değişmiyor.

Sanırım on dokuz yıl benimle yaşamak ona bir iki şey öğretti. Ama eminim ki ben gelmeden önce yaşadığı iki

ya da daha fazla yıl muhtemelen hayatının en mutlu yıllarıydı.

Kardeş olabiliriz ama artık farklı görünemeyiz. Annemiz gibi daha açık saçları var ve gözleri babamın yeşil

gözlerinin karbon kopyası.

Benim kaslı olduğum yerde o daha zayıf, yan komşunuz ya da üniversite profesörü kızlar ve erkekler gibi yapılı,

taklit etmeden duramıyorlar.

İyi çocuk Gareth.

Carson ailesinin altın üyesi ve geleceği Gareth.

Zavallı, nörotipik Gareth.

Benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Yolumdan çekilip senden uzak durmaya çalışmam için önemli biri

olman gerekir," dedi ve Jeremy'ye döndü. "Dediğim gibi, konuşmaya başlarsa bu işe bulaşan ilk kişi sen

olacaksın."

"Arabanızın yeni farlarından yeterince memnun kaldınız mı?" Konuyu değiştiriyorum ve fısıldıyorum: "Çünkü

ortadan kaybolabilirler. Bütün araba ile. Sen uyurken."

Bana maskeli bir gülümsemeyle, "Kameralar senin en büyük düşmanın Kill," dedi.

"Belki de yapabilirler..." diye bir 'ıslık' sesi çıkardım. "Sen de ortadan kaybol."

"Bulutuma anında yüklenen ve kazara annemin gelen kutusuna düşebilecek dosyalar bulamayacak."

"Ah hayır, Kill oyuncağımı çaldı anne," diyorum ve alaycı ses tonunu bırakıyorum. "Sen nedin? Altı yaşında?"

"Üç yıl eski haline getirin, çünkü bu dosyalar yanlışlıkla babanın ve büyükbabanın gelen kutularına da düşebilir."

"Peki senin küçük güzel yüreğinde onların örnek Killian'ları hakkında oluşturdukları imajı paramparça etme

gücü var mı? Bu yüzden uykunuzu kaçırmak istemezsiniz, değil mi? Geceleri acıyacak." Şakağının kenarına

hafifçe vuruyorum. "Buraya. Ve onların zihinsel durumları yüzünden kendinizi hırpalamanızı istemeyiz, değil

mi?"

"Arabama zarar verirsen bu işin nereye kadar gideceğini görürüz."

"Ne diyeceğim, büyük kardeşim. Vandalizm önerisini şimdilik kendime saklamaya ne dersin? Şimdi

düşünüyorum da, farların dışında kurcalanabilecek daha kritik parçalar var."

Sonunda dudaklarını büzerek bana baktı ve ben de sırtıp omzuna bir tokat attım. "Şaka yapıyorum." Sonra

fısıldıyorum: "Ya da değil. Beni bir daha kışkırtma."

Tavrında hiçbir değişiklik olmadan tüm konuşmayı izleyen Jeremy, Gareth'in onunla kaldığı yerden devam

etmeye karar verir. "Kimse bana karşı gelmeye cesaret edemeyecek ve eğer bunu yaparlarsa onların icabına

bakılacak."

"Sözlerin halledildiğini duydum mu?" Nikolai kızın göğüslerinden birinin arasından çıkıp dudaklarını yalıyor.

"Kime bakmamız gerekiyor? Tüm eğlenceye dahil olmak istediğimi söylememiş miydin?"

Gareth kendine bir bardak viski dolduruyor. "Birkaç hafta önceki ilk inisiyasyon hakkında söylentiler yayan iki

genç. Yılanlarla bile dedikodu yapıyorlar."

"Ah?" Nikolai'nin gözleri dalgın bir şekilde kızın göğüs ucunu kaşkorsesinin üzerine sıkıştırırken parlıyor. "İçeri

girmeme izin ver, Jer. Ruhlarına Allah korkusunu salacağım.”

“Ya korkmuyorlarsa?” Bir sigara alıp Gareth'in sandalyesine yaslanıp yakıyorum.

“Korku kavramına aşına

olmayan birini cezalandıramaz veya tehdit edemezsiniz.”

Jeremy bir kaşını kaldırıp beni izlerken içkisinin içindekileri karıştırdı. "Sen ne önerirsin?"

“Onların Aşıl topuğunu bulun ve onu kullanın. Ellerininde yoksa uydurun ve onları bunun gerçek olduğuna

inandırın.” Gareth'in başına bir duman bulutu üflüyorum. “Eminim buradaki tamircimiz sana yardım edecek

kadar bilgi toplayabilecektir. Tabii değerli ellerini kirletemeyecek kadar korkak değilse.”

Gareth, "Seni küçük..." diye söze başladı ama ben onun sözünü kestim.

"Ne? Jeremy'nin kulübün gücünü korumasına yardım etmek istemiyor musun? Arkadaş olduğunuzu

sanıyordum."

"Yeter, öldür." Jeremy içkisini soluna doğrultuyor. "Niko bununla ilgilenecek.”

Bir duman bulutunun içinden geçiyorum.

"Lanet olsun evet." Nikolai burnunu ovuşturuyor. "Şiddet bebeğim."

Gareth pasifist bir salağın ses tonuyla "Şiddete başvurmanıza gerek yok" diyor.

Onun yerine, "Genellikle bunun tehdidi yeterlidir," diye bitiriyorum.

"Bunu benim yöntemimle yapıyoruz, orospu çocukları." Nikolai bir kızın kışına şaplak atarak onun

ciyaklamasına neden oluyor. "İzlemek ve öğrenmek için ön sıralardan birkaç koltuk alın."

Gareth başını ona doğru eğdi. "Bu işi yaparken Yılanları kışkırtmamaya çalışın."

"Mümkün değil."

“Onlar da Bratva'nın parçası. Eğer kan dökülürse sen ve Jeremy ebeveynleriniz tarafından sorumlu

tutulacaksınız.

“İşte bu noktada yanılıyorsun.” Jeremy içkisinden bir yudum alıyor. “Yılanlar aynı örgütün parçası olabilir ama

onların babaları, güç yarışında ebeveynlerimizin rakipleridir. Bir gün dizginleri ele alacaklar ve biz

imparatorluğu ele geçirmeden önce bizi ezmeye çalışıyorlar.”

“İşte bu yüzden tüm çabalarını daha büyük bir planı kamufle eden bu küçük provokasyonlara harcıyorlar.”

Nikolai'nin yanına çöktüm ve sigaramdan bir nefes çektim.

"Kesinlikle," Jeremy de aynı fikirde. "Gardımımızı düşüremeyiz"

Jeremy'den Nikolai'nin kucağına kadar dünya turu yapan kız, kızgın bir pumanın çaresizliğiyle dört ayak

üzerinde bana doğru yaklaşıyordu.

Gözleri parlıyor ve gözbebeklerinin aşırı derecede genişlediği göz önüne alındığında, muhtemelen sarhoş ya da

kafayı bulmuş ya da her ikisi birden.

Koyu renk saçlarının yüzüne düşmesine izin veriyor; bu, bir kızın kuyudan çıktığı korku filminin gerçek bir

taklidi. Hareketleri bile o hayalete uyuyor.

Saçından tutup bacaklarımın arasına sürükledim. Nefesi kesiliyor ama sonra kıkırdıyor, homurdanıyor ve nefes

almasını yasaklamaya yetecek kadar cephane olması gereken her türlü sinir bozucu sesi çıkarıyor.

Parmaklarım önce kafatasına, sonra da çenesine saplanıyor. "Açık."

İtaatkar bir şekilde bunu yapıyor ve dil piercingini açığa çıkarıyor.

Bu, spermimle öylesine dolu olan ve dik dik bakıp titrerken onu özel tasarım ayakkabılarıma tükürdüğü ağızla

aynı değil.

Sarsıntı önemli çünkü açıkça dehşete düşmüş olmasına ve kendi atmosferinin tamamen dışına çıkmasına

rağmen yine de bana kaşlarını çatı.

Hala sanki onun midesinde olmaya değmezmiş gibi boşalmamı tükürüyordum.

Sırf bu nedenle, onun tüm deliklerini o spermle doldurma isteği duyuyorum.

Ve şimdi çok zorlanıyorum.

Kahretsin. Libidom üzerinde ne zaman bu kadar az kontrole sahip olmaya başladım?

Cevap açıkça üç gün önceydi.

Bazı cevaplar bulabileceğimi düşündüğüm uçuruma yaptığım ziyaretten bu yana üç kahrolası gün geçti.

Çok daha iyi bir şey buldum.

Cevabın ardındaki cevap.

Glyndon Kralı.

Hayalet kızı bir kenara atıyorum, sigarayı Gucci çantasına söndürüyorum ve ayağa kalkıyorum.

Jeremy bana bakıyor. "Burada kalıp bir sonraki inisiyasyonun son ayrıntılarını planlamayacak mısın?"

"Bu sefer sen yap."

"Katil, seni sahte stratejist!" Nikolai parmağıyla beni işaret ediyor ve kollarında orgazm olan kıza hiç aldırış

etmiyor. "Kimsenin seni geçemeyeceğini çünkü senin planlarının en iyisi olduğunu söylemedin mi?"

"Bunlar."

"O halde bize bir tane ver."

"Jeremy zaten bu konuda her şeyi biliyor ve kendimi tekrarlamakla ilgilenmiyorum. Gerçek eğlence

gerçekleştğinde beni ara.

"Gerçekten gidiyor musun, Şeytan'ın varisi? Eğlence yeni başlıyor."

"Bazılarımız gerçekten ders çalışıyor, Niko. Tıp öğrencisi, hatırladın mı?"

"Saçmalık. Sen bir dahisin."

"Yine de biraz çaba harcamamız gerekiyor." Pek öyle değil ama herkesin insan olduğunu ve onlar gibi acı

çektğini bilmek toplumun daha iyi hissetmesini sağlıyor.

Gareth'in omzuna tokat attım. "Sıkıcı kal, büyük kardeşim."

Beni tersledi ve ben ana partiden çıkıp aşağıya inerken gülümsedim. Bodrum kat ses geçirmez olduğundan,

kapıyı arkamdan kilitlediğimde tüm müzik ve saçmalık sonunda kayboluyor.

Kırmızı oda odak noktasına geliyor ve girişte durup yıllar boyunca denediğim başyapıt denemelerine

bakıyorum.

Bu farelerin ilk fotoğrafını Polaroid kamerayla çektim. Bir canlının içini görme anını anmam gerekiyordu.

İkincisi Gareth'in dizine çarpması, bahçenin her yerinin kana bulanması ve ağlamamak için çok çabalamasıydı.

Üçüncüsü Gareth'in bir köpeğin saldırısına uğramasıydı. O zamandan beri bir daha asla birinin yanına bile

yaklaşmadı. Eğer kendisini ısıran köpeğin hasta ve muhtemelen kuduz olduğu gerçeğini mantıkla

değerlendirseydi, onlara karşı artık bu kadar dikkatli olmasına gerek kalmazdı. Ancak diğer insanların tehdit

edici, tehlikeli durumlara verdiği tepkilerin benimkinden çok farklı olduğunu erken öğrendim.

Benim toplandığım yerde paniğe kapılıyorlar.

Çözüm aradığım yerde korkunun onları ele geçirmesine izin veriyorlar.

Yıllar boyunca birçok fotoğraf çektim. Bazıları kanlı. Diğerleri pek değil. Ancak genellikle bir tür acıyı

vurgularlar.

Bir tür... insani zayıflık.

İlk başta, belirli durumlara verdikleri tepkilerin benimkinden ne kadar farklı olduğunu anlamalarını sağladım.

Sonra kimsenin erişemeyeceği bir kısma sahip olduğumu bilmenin tadını çıkardım.

Onlar bile değil.

Bu yüzden onlar birer başyapıttır.

Yıllar boyunca onları o kadar iyi korudum ki, kimsenin benim bu parçamı görmesine izin vermedim.

Sırf bir canlıyı öldürmeden içini görme takıntımı sürdürebileyim diye tıbbi seçtiğimi bilmiyorlar bile.

Bu şekilde daha zorlu oluyor ama ben göz önünde saklanmaya devam ediyorum ve hatta hayat kurtardığım

için asil olarak adlandırılıyorum.

Koleksiyonuma eklenen son parçaya doğru yürüyorum ve onu diğerlerinin arasından çekiyorum.

Parmaklarım onun gözyaşları, sümük ve spermle lekelenmiş yumuşak yüz hatlarının üzerinde geziniyor.

Parmaklarımı hâlâ dudaklarının arasında görmek yerine hissedebiliyorum.

İlk defa iznim olmadan bu kadar güçlü bir yayın yapıyorum. Bu habersiz kızın hiç çabalamadan başardıklarının

bir kısmını yayınlamak için genellikle büyük çabalara ve aşırı fetişlere giderim.

Ve bu beni çok sinirlendiriyor.

Onun tek amacı cevaplar sağlamak olan ve daha yüksek bir pozisyona ulaşmayı amaçlayan bir konu olması

gerekiyordu.

Kulağa ne kadar talihsiz gelse de, bu yüzden onu kırmak zorunda kalabilirim.

Çünkü dün bunu kastetmiştim. Onunla tam olarak ne yapacağımı hala çözemedim.

Kesin olan şu ki, onun yüzündeki bu ifadeyi yeniden yaratacağım. Tekrar ve tekrar.

Ve yine lanet.

Sonuçta tek bir tat yeterli değil.

Her şey Devlin'in ölümüyle ilgili bir soruşturmaıyla başladı ama belki de bu başlangıçta düşündüğüm kadar

önemli değildir.

7

GLYNDON

"Bana neden burada olduğumuzu tekrar söyle?" Rap müziğın, gevezeliklerin ve insanların yüksek sesi

karşısında irkildim.

Cok fazla insan.

"Çünkü biz şiddete karşıyız, öyle değil mi?" Ava müzik eşliğinde sallanırken tezahürat yapıyor.

"Biliyorsunuz, erkek şiddetine duyulan bu alışılmışın dışında tutku, hoş olmayan eğilimlerin bir tezahürü

olabilir." Cecily gözlüğünü burnunun üzerine kaydırıyor. "Biraz zehirli."

"O halde bana zehirliliğın kraliçesi deyin çünkü bu ilahi güzelliğe bakabiliyorum." Ava, Annika'yı dürtüyor. "Öyle

değil mi Anni?"

Etrafımızdaki kalabalığı sanki bizi kaçırıp köleleştirmeye gelmiş uzaylılarmış gibi izleyerek kıpırdanıyor. Cecily

ve benim gibi o da dövüş ringine gelme konusunda istekli değildi ama Ava ile demokrasi kazanamaz.

Ayrıca Ces'in az önce yaptığı psikolojik profil çalışmasına rağmen fikir ilk ortaya çıktığında buna şiddetle karşı

değildi.

Üçü beni şehir merkezindeki yeraltı dövüş çetesine sürüklemeyen önce bana biraz hava almak ve manzarayı

değiştirmek güzel, demişti.

Ve sürpriz, kavgaların çoğu üniversitemiz ile The King's U arasında oluyor.

Her bakımdan rakip olduğumuzu söylemeye gerek yok. Her üniversite, diğer üniversiteyi yenebilmek için

öğrencilerini kulüplere, sporlara, yarışmalara katılmaya teşvik eder.

Futbol, basketbol ve lakros gibi resmi sporların yanı sıra, şampiyonanın düzenlendiği tarafsız bir kara dövüş

kulübü geleneği de devam ediyor.

Temelde yumruk dövüşlerinde kimin kazanacağıyla ilgili bir kumarhane.

Söylentilere göre, şansölyeler bunun

devam ettiğini biliyorlar ve sadece görmezden gelmekle kalmıyorlar, hatta şampiyonluk üzerine bahse bile

giriyorlar.

Bu gecenin insanların rastgele eşleştirildiği normal bir dövüş günü olmasına rağmen kulüp cehennem gibi

tıklım tıklım dolu. Şampiyonluk gecelerinde her iki kampüs de karıncalar gibi buraya akın ediyor.

Şu anda gecenin en önemli anını bekliyoruz; birliklerimizin en güçlü iki dövüşçüsü arasındaki maç. Bizim

tarafımızdaki dövüşçü, yukarıdaki kaidede omuzlarına Remi tarafından masaj yaptıran Creigh.

Remi basketbol takımının kaptanı, Bran ise Lacrosse takımının kaptanıyken asla kavga etmezler.

Remi'ye neden bunu yapmadığını sorduğumuzda homurdandı, güldü ve bizimle dalga geçti. "Mantıksız! Ben?

Bir kavga? Lordumun burnunu tehlikeye atmak gibi mi? Aklını kaçırdın, aklını kaçırdın ve herkesin aklını

kaçırdın!"

Ancak ikiyüzlü, bu mantıksız eylemi Creigh'e dayatmakta hiçbir sakınca görmüyor.

Keşke kuzenimin şiddete bu kadar güçlü bir eğilimi olmasaydı. Sessiz bir inek olabilirdi ama sessiz bir vahşi

olmayı seçti.

Ben hâlâ Remi ve Creigh'i izlerken, iki uzun boylu adam yanlarına doğru yürüyor. İlki, şort ve forma giymiş,

muhtemelen dövüşmeye hazır olan ağabeyim Landon'dan başkası değildi.

Sanat ve Müzik Okulu'ndaki herkes her türlü şiddet gösterisinden kaçınıyor ve hatta bazıları ellerimizi korumak

için sporu tamamen bırakıyor.

Ama benim dengesiz kardeşim değil.

Başyapıtları şekillendiren ellerle kan almayı seviyor.

Hak etmeyen insanlara sınırsız yetenek bahşetmeyi seçerek hayat bu kadar adaletsiz olabilir.

Bazen kardeşimi seviyorum ama o düzgün bir insan değil.

Yakınında bile değil.

Ancak ona eşlik eden kişi bir sürprizdir. En büyük kuzenim, Creigh'in erkek kardeşi Eli, Lan'in soğukkanlı

aurasına, tahtına vals yapan bir kral gibi uyuyor.

Eli'nin profili o kadar düşük tutuluyor ki benim girişimlerim kıyaslandığında amatörce görünüyor. REU'da

doktora çalışmasına rağmen kendisini pek göremiyoruz.

Eğer hiç.

Hiç kimse her zaman nerede olduğunu bile bilmiyor. Bu yüzden büyükbabam en büyük torununun nasıl

olduğunu sorduğunda en genel cevabı veriyorum çünkü Eli'nin durumu hakkındaki bilgilerim onunkinden farklı

değil.

Bu yüzden onu bu gece burada görmek bir tek boynuzlu at kadar nadirdir.

Ava'yı dürttüm ama gerçekte buna ihtiyacım yok.

Arkadaşım zaten ona doğru bakıyor, daha doğrusu dik dik bakıyormuş gibi. Ava'yı bebek bezi kullandığımızdan

beri tanıyorum ve hiçbir şey onun iyi ruh halini Eli'nin varlığı kadar tamamen silemez.

"Peki onun burada ne işi var?" kıkırdadı.

"Creigh'e desteğini mi gösteriyorsun?" Her zaman ailemin uhrevi tarafıyla arkadaşlarım arasında orta yolu

bulmaya çalışıyorum.

"Destek ol kığım. Eğer o ve bu kelime bir yanardağın tepesinde buluşursa, lavlara serbest düşüş olur. O sadece

herkesin gecesini mahvetmek için burada."

Cecily, "Yalnızca izin verirsen," onun koluna dokunuyor. O gelmiş geçmiş en iyi pasifist, yemin ederim. Keşke

Ces'in her şeyi yolunda gösterme yöntemine sahip olsaydım.

"Sağ." Ava nefesini bıraktı. "Ayrıca Lan de burada ve Glyn'in bunda bir sakıncası yok."

"Ondan korkmuyorum." Yalan. Ama bunu bilmelerine gerek yok.

Ayrıca kardeşimden daha kötü şeylerin de olduğunu zor yoldan öğrendim. En azından aktif olarak beni yok

etmeye çalışmıyordu.

"Ruh budur, kaltak." Ava omzuna benimkiyle çarpıyor. "Oğlanların canı cehenneme."

"Çok şık." Cecily gözlerini deviriyor. "Eski başbakanın torunu olman gerekiyordu."

"Namuslu olmayın. Büyükbabam da kendimi ifade etme ihtiyacımı teşvik ediyor, çok teşekkür ederim."

"Hımm." Annika bir ayaktan diğerine kayıyor. "Muhtemelen dövüş başlamadan önce gitmeliyiz."

"Ne? Hayır, kavga etmek ve Creigh'e tezahürat yapmak için buradayız. Öylece ayrılamayız." Ava ağzını kapatıyor

ve "Bu sende var, Cray Cray!" diye bağıyor.

Remi el sallayıp Creighton'ın kaslarını gösterirken o sadece bizim yönümüze bakıyor.

Landon çevresinden tamamen habersiz, telefonuna odaklanmış durumda. Bir şişe sudan içen Eli duraksadı ve

başını bize doğru eğdi.

Veya daha çok Ava'nınki gibi.

Hiçbir kelime konuşulmuyor ama sanki sessiz bir savaş yaşıyorlarmış gibi. Ava ve Eli'nin her zaman adını

koyamadığım çok tuhaf bir ilişkisi vardı.

Ancak kesin olan bir şey var. Her zaman bir çeşit gerilimle doluydu.

Göz temasını korumaya çalışıyor ama tanıdığım en güçlü, en açık sözlü kişi olmasına rağmen Eli'nin kasırga

benzeri enerjisine rakip olamaz. Öfkeleniyor, saçını savuruyor ve dikkatini yeni arkadaşımıza çeviriyor.

"Dediğim gibi sevgili Anni, burada kalacağız."

"Jer beni burada görürse boynumu kırar."

Cecily, "Sen büyük bir kızsın" diyor. "Sana ne yapacağını söylemiyor."

"Bu doğru." Ava ona yarı sarılıyor ve Ava'nın dantelli pembe elbisesi ve Annika'nın mor tül eteğiyle prenseslere

benziyorlar. "Seni yakaladık kızım."

"Sen... haklısın." Topuklarını yere gömüyor ve gülümsüyor. "Jer bana hiçbir şey yapamaz."

"Bundan emin misin Anuşka?"

Annika ve ben iki farklı nedenden dolayı donuyoruz. O, çünkü arkamızdan konuşan ses kesinlikle kardeşinin

sesiydi.

Katil olduğu söylenen kötü şöhretli Jeremy Volkov.

Ben?

Kehribar-odunsu bir koku beni rehin alıyor ve geçen hafta olduğu gibi bunun da hayal gücümün bir oyunu

olduğunu düşünmek istiyorum.

Bir hafta önce beni kütüphanenin yakınında köşeye sıkıştırdığından beri omzumun üzerinden bakıyorum,

kilitlerimi kontrol ediyor ve çevremi araştırıyorum.

Beni kendi isteğim dışında hiper-farkındalık moduna soktu ve ben de resim yaparak, koşarak ve Ava'nın beni

istediği yere götürmesine izin vererek bu durumu yenmeye çalıştım.

Bunların hiçbirisi işe yaramadı.

Ve bunun psikolojik bir numara olduğunu düşünmeye başlıyorum. Beni özellikle sinirlendirmek için geri

geleceğini söyledi, bu yüzden bana fiziksel olarak eziyet etmese bile zihinsel etki işi yapıyor.

Ne zaman onu kafamdan atmaya çalışsam, zehirin ısrarcı öldürücülüğüyle bilinçaltıma hücum ediyor.

Bu yüzden şu an, sebepsiz yere paranoyaklaştığım anlardan biri olmasını umuyorum. Sadece bir hap alıp

uyumam gerektiğini.

Ama arkamı döndüğümde gözlerim o canavarlarla çatışıyor. Yaklaşık onun boyunda, kalın koyu kaşlı ve sanki

dünyaya küskünmüş gibi kapalı bir ifade taşıyan bir adamın yanında duruyor.

Jeremy olmalı.

İnsanları spor uğruna sakat bırakma konusundaki kötü şöhretine rağmen, bakmaktan kendimi alamadığım kişi

o değil.

Siyah gömleği, siyah pantolonu ve spor ayakkabısıyla yanındaki göt deliği. Çok sıradan giyiniyor ama yine de

güce aç bir politikacı ya da kana susamış bir savaş ağası gibi yolsuzluk kokuyor.

Hala büyüleyici görünümünden on kat daha kötü görünüyor.

Ya da belki de orada bulunan herkesin aksine benim bu şeytanın neler yapabileceğini çok iyi bildiğimdendir.

Otomatik olarak bir adım geri çekildim ve dudakları küçük bir sırıtışla kıvrıldı.

Olay bu.

Bu kahrolası psikopat beni uçurumun kenarına getirmekten hoşlanıyor.

Lanet olsun, bu işe kalkışıyor.

"Ah, merhaba, Jer," Annika onun sözleri üzerine tökezledi. "Aslında buraya gelmeyi planlamamıştım. Yeni

arkadaşlarımla bir tur atıyordum."

"Gitmemen gereken bir yerde tura mı çıkacaksın?" Jeremy, kaşlarını kaldırmasıyla vurgulanan zahmetsiz bir

güçle konuşuyor.

"Ben sadece..."

"Gidiyorum," diye bitiriyor onun yerine. "Şimdi."

"Hey." Cecily onun önüne geçiyor. "Ayrılıp yalnız kalmaya karar verebilir çünkü sanırım kadınlara ne

yapacaklarının söylenmediği bir çağdayız."

Jeremy sanki onu bir iki eliyle ezip ezmemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi boş boş bakıyor.

Cecily'nin cesaretini seviyorum - seviyorum - ama bazı insanlar karşı çıkmak için hayatınızı riske atmaya

değmez. Jeremy bu listenin başında yer alıyor.

Annika da bunu biliyor gibi görünüyor çünkü Cecily'yi kurnazca uzaklaştırıyor.

"Sorun değil. Geri döneceğim."

Belli ki birden fazla ölüm arzusu olan arkadaşım onu eliyle itiyor. "Eğer istemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

"Gerçekten istiyorum." Annika başını sallıyor ve fısıldıyor: "Buna değmez."

"Önümden yürü Anoushka."

Annika başını eğer ve "Özür dilerim" diye mırıldanır.

Daha sonra kardeşinin emrini yerine getirir. Cecily, "Bu kahrolası kadın düşmanı domuz, Anni'nin hayatını

belirleyemeyecek" diye öfkelenene kadar iki adım bile uzakta değiller.

Sonra çılgın arkadaşım da onları takip ediyor.

Ava, "Sikişeceğime yemin ederim, o intihara meyilli," diye fısıldıyor ve ardından "Beni bekle Ces!" diye bağırıyor.

Hayır, hayır...

Kimle kaldığıma bir göz atmıyorum ve onları takip etmeye çalışmıyorum; kızlar için ayağa kalkan kızlar falan.

Gerçek şu ki, onun psikotik arkadaşıyla yüzleşmektense Jeremy ile yüzleşmeyi tercih ederim.

Başım kaslardan oluşan bir duvara çarptı ve şokla geriye doğru bir adım attım.

Bir el dirseğimi sarıyor, görünüşte nazik ama pek de öyle değil. "Nereye gittiğini düşünüyorsun?"

Dirseğimi kurtarmaya çalışıyorum ama o sadece bir uyarı olarak tutuşunu daha da sıkılaştırıyor.

Tanıdık birinin dikkatini çekmeyi umarak bakışlarım yanlara kaydı ama tüm yüzler bulanık, özelliksiz ve eşit bir

hal aldı.

"Benden başkasına sığınmanın faydası yok bebeğim."

"Kahretsin. Ben senin bebeğin değilim."

Boştaki eli bana uzandı ve beni tekrar boğacağını düşünerek donup kaldım.

Onun kabusuma gizlice girdiği, beni boğduğu, sonra bana ağza alınmayacak şeyler yaptığı görüntüleri aklıma

geliyor. Uyandığımdaki halimi, elimi neredede olduğunu düşünmek istemiyorum.

Bir şekilde tahrip edemediğim o lanet tabloya bakarken boynumu okşadığım zamanki gibi.

Ancak parmakları nazikçe, sevgiyle saçlarıma sızıyor. "Dövüşünüzün çok sevimli olduğunu söylemiş miydim?"

Güzel gözlerinizin hem korku hem de kararlılıkla savaşması çok tahrik edici. Amını sikimle doldururken

altımda kıvrandığında göreceğim bakışın bu olup olmadığını merak ediyorum.

Dudaklarım titriyor. Onun bu kadar müstehcen ve gelişigüzel konuşmasına hâlâ alışamadım ama şunu

söylüyorum: "Seni bıçaklayarak öldürürken göreceğin tek şey kanın olacak."

"Umursamıyorum. Kırmızı benim en sevdiğim renk oldu." Gömleğimin kırmızı desenlerine çenesini eğdi.

"Tarzın çok hoş."

Bu piç kurusuna tatlı davranmak istemiyorum. İlgisinden dolayı onun için bir şey olmak istemiyorum.

Boğucu.

Nefes aldığım, gördüğüm ve hissettiğim tek şey o. Sarhoş edici kokusu, korkutucu fiziği ve akıldan çıkmayan

varlığı.

"Düşünüyordum," diye düşünüyor, hâlâ parmaklarını hiç ısınmadan saçlarımda okşuyor. "Ne düşündüğümü

sormayacak mısın?"

"İlgilenmiyorum."

"Gördün mü, işte bu noktada yanlış yapıyorsun, Glyndon. Eğer spor olsun diye bana düşman olmaya devam

edersen sadece kendini kesmiş olursun." Sesinde hiçbir tehdit yok, en azından bariz bir tehdit yok. "Dediğim

gibi, dudaklarını tekrar aletimin etrafında tutmanın en iyi yolunu düşünüyordum. Oyun mu oynuyorsun?"

"Bu sefer gerçekten sikini ısırmak için mi? Elbette."

Kıkırdadı, sesi yumuşaktı ama saçlarıma dokunuşu hiç de öyle değildi. "Dikkatli olmak. Zorlamana izin

veriyorum ama hoşgörümü kabullenmekle karıştırma. Ben cömert bir adam değilim."

"Şok edici."

"İnatçılığın sinir bozucu olabilir ama biz bunu düzelteceğiz." Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Benimle gezmeye çık."

Ona bakıyorum, gözlerim kocaman, gülmesini bekliyorum.

O yapmıyor.

"Ciddi misin?"

"Şakacı bir tipe mi benziyorum?"

"Hayır ama seninle herhangi bir yere gideceğimi sanıyorsan hayalperest bir tip olmalısın."

"İsteyerek."

"Ne?"

"Benimle isteyerek hiçbir yere gitmeyeceksin. Ama seni buradan çıkarmanın yollarını bulabilirim ve kimse seni görmez."

"Kardeşim ve kuzenlerim orada," diye tısladım, bakışlarımla onları aradım.

Hadi Lan, şu anda çılgınlığın bile hoş karşılanıyor.

"Onlar da görmeyecekler" dedi kayıtsız bir tavırla. "Eğer istersem, bir daha kimse senden haber alamayacak ve

sen de önemsiz bir istatistik olacaksın."

Bir ürperti tüylerimi diken diken etti çünkü biliyorum, bunun onun için şaka konusu olmadığını ve eğer isterse

sözünü tutabileceğini ve kesinlikle tutacağını biliyorum.

"Dur," diye fısıldıyorum.

"Daha önce istediğimi yapıp benimle gezmeye çıktığında bunu düşünebilirim."

"Yani tehdit ettiğin şeyi yapmak için yeşil ışık yaktın mı? Eğer beni gerçekten kaçıırırsan, seninle kendi

ayaklarım üzerinde gittiğimden beri kimse daha akıllı olamaz.

"Bu doğru ama seni sağ salim geri getireceğime söz veriyorum."

"Sana inanmadığım için özür dilerim."

"Hmm." Kulağımın memesini ürkütücü bir ninni gibi ileri geri okşuyor. "Bana inanmanı sağlayacak ne var?"

"Hiç bir şey." Kısmen onun huzurunda olduğum ve bana dokunmaktan vazgeçmediği için sert bir şekilde nefes

alıyorum. Duyusal dünyama pek iyi tepki vermiyorum ve bu da gösteriyor. "Sana güvenmiyorum ve asla

güvenmeyeceğim."

"Dediğim gibi asla asla deme." Gözleri bir, iki saniyeliğine beni rehin tutuyor ve yemin ederim üçüncü saniyede

alev alacağım. "Sözümü tuttuğumu kanıtlamama ne dersin?"

"Bunu nasıl yaparsın?"

"Yaklaşan bu maçı senin için kazanacağım."

"Ah, yani bir şeyi kanıtlamak için kuzenim olan Creigh'i döveceksin. Ne kadar klasik hareket ediyorsun."

"O zaman kaybederim," dedi gözünü kırpmadan. "Bir şeyi kanıtlamak için dayak yiyeceğim."

Dudaklarım açık kalıyor ama hızla toparlanıyorum. "Bunu istemiyorum."

"Elde edeceğin şey bu." Tekrar saçlarımı tarıyor. "Ve sen de onun her anını izleyeceksin bebeğim. Eğer gitmeye

cesaret edersen kuzenini komaya sokarım.

"Sen... yapmazsın."

"Beni dene."

"Neden bütün bunları yapıyorsun? Deli misin?"

"Belki. Sonuçta delilik, kötülük ve acımasızlık sınırsız ve kanunsuzdur. Sıradan bir aptal olmaktansa deli olmayı

tercih ederim." Eğildi ve kafamın üstünü yavaşça, nazikçe öperken kalbim bir saniyeliğine atmaya bıraktı. "Beni bekle bebeğim."

Ve sonra onun dokunuşu yok oldu, kırılgan akıl sağlığımın kalıntıları da öyle.

Kalabalığın içinden geçip ringin ortasına doğru ilerleyişini ancak izleyebiliyorum.

8

GLYNDON

Bu çılgınlık.

O çılgın.

Onunla ilk tanıştığımdan beri bunun farkındaydım ama artık yüzde yüz eminim. Psikoza şüphe yok.

Parmaklarımı sıkıyorum ve onları şortuma doğru kaydırıyorum, sonra telefonumu çıkarıp 'Acil Durum' yazan numaraya dokunuyorum.

Bir kez çalıyor. İki kere.

Sonra yarı uykulu bir sesle telefonu açtı. "Merhaba? Glyndon?" Yaşlı erkek sesi her zamanki sıcaklığıyla

konusuyor. "Orada mısın?"

"Hımm, evet. Seni uyandırdıysam özür dilerim."

"Hayır, sadece televizyon izliyordum ve uyuyakaldım. Neredesin? Gürültülü geliyor."

"Arkadaşlarımla dışarıdayım." Hayali bir çakıl taşına tekme atıyorum. "Geri geliyor Dr. Ferrell. Yapamıyorum..."

Artık onu kontrol edemiyorum."

"Sorun yok. Nefes almak." Sesi ayık ve annemin benim isteğim üzerine beni ona götürdüğü ilk seferki gibi

rahatlatıcıydı.

Ergenlik yıllarımdan bu yana büyük bir aşağılık kompleksi yaşadım ve kötü bir şey yapma ihtiyacı duymadan

evimizde hayatta kalamazdım.

Ailem benimle ne kadar konuşmaya çalışırsa çalışsın, her zaman kendi kafamın içine kaçmanın ve onları

engellemenin bir yolunu buldum.

İşte tam bu noktada Dr. Ferrell devreye girdi. Ailemle konuşmak konusunda çok tereddütlüydüm ama bir

profesyonele kalbimi açabilirdim. Bana bunaldığımı nasıl anlayacağımı, onu gömmek yerine onun hakkında

konuşmayı, beni içten dışa parçalamasına izin vermek yerine onu boyamayı öğretti.

Ama artık fırçam ve tuvalim yanımda olmadığından sadece onu arayabildim. Bu geç. Bir sürüngen gibi.

"Geri dönmesine ne sebep oldu?" Bir süre sonra soruyor.

"Bilmiyorum. Her şey?"

"Bu Devlin'i ilgilendiriyor mu?"

"Evet ve hayır. İnsanların hayatlarını sanki Devlin hiç olmamış gibi yaşamalarından hoşlanmıyorum. Sanki hiç

orada değilmiş gibi isminin etrafında parmak ucunda dolaşmaları ya da tuhaf eğilimleri hakkında söylentiler

bile başlatmaları hoşuma gitmiyor. Onun tek arkadaşıydım, onu en iyi ben tanırdım, onu en iyi savunurdum

ama konuşmak istediğim anda dilim düğümleniyor ve nefes nefese kalıyorum. Bundan, onlardan, onu sanki

hiç var olmamış gibi silmelerinden nefret ediyorum." Bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Bunun

olacağını, kendisinin ve benim unutulacağımızı söyledi ve bence... belki... belki de bu doğrudur."

“Oraya gitmemeye karar verdik Glyndon. Devlin sizin tarafınızdan sevildi ve sizin tarafınızdan hatırlanıyor.”

“Ama bu yeterli değil.”

"Eminim onun için öyledir."

Uzun bir nefes benden fışkırıyor ve sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum.
Doğru. Dünya Dev'i hiçbir

zaman anlamadı, öyleyse neden onlar tarafından hatırlansın ki?

Yeterliyim.

“Duygularının tetiklenmesinin ardındaki nedeni bana söyleyebilir misin?”

Avucumu şortuma sürttüm ve o psikopatın kaybolduğu kalabalığa baktım. Artık ortalarda bile görünmüyor

ama yine de içime özenle koyduğum her taşın yıkılmasının sebebi şüphesiz o.

Ya da en azından bardağı taştan damla o.

Ama bunu Dr. Ferrell'e söyleyemem çünkü bu gecedan önce her şeyi okuyacak ve ben de hepsini açıklamaya

hazır değilim.

Belki bunu sır olarak sakladığım için beni yargılar.

Belki bunu neden sır olarak sakladığımın asıl sebebini anlar.

Bu yüzden yön değiştiriyorum. "Tuhaf bir mesaj aldım."

"Hangi nitelikte?"

"Bana sürekli Dev'le aynı kaderi paylaşmam gerektiğini ve arkamı kollamam gerektiğini söyleyen biri."

"Ses tonu tehditkar mıydı?"

"Çok tuhaf ama hayır. Sanırım söylediklerini tehdit edici olarak görmüyorsam duygularım darmadağın oluyor."

“Bu şekilde olmaya hakkınız var. Bunun için kendinizi hırpalamayın. Ve eğer bu mesajların niteliği değişirse,

bana haber vereceğine ve bunu rapor edeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Kalabalık enerjiyle dolup taşıyor, bazı insanlar ringi görebilmek için aşağı yukarı zıplıyor.

"Gitmem lazım Dr. Ferrell. Ve beni dinlediğiniz için teşekkür ederim."

"İstedğin zaman."

Kalabalığın gürültüsüne odaklanırken dalgın bir şekilde telefonu kapatıyorum.

Creigh ringe atlayınca REU öğrencileri çılgına dönüyor. Beyaz şort giyiyor, gömlek yok ve elleri bandajlarla

sarılı.

"Git onları yakala, yumurtla!" Remi kenardan bağıyor. "Onlara lordumun ne yetiştirdiğini gösterin."

Landon kuzenimize yukarıdaki kabinden 'Seni izliyorum' bakışı atıyor, büyük ihtimalle ona bahse girdiğini

söylüyor. Etrafı muhtemelen aptal kulübü Elites'ten olan birkaç erkek ve kızla çevriliydi.

Ancak Eli hiçbir yerde bulunamadı.

Gözlerim otomatik olarak diğer tarafa kayıyor. Kenarda, Jeremy ile aynı çevrede olduğu söylenen devasa, son

derece korkutucu dövmeli bir adam duruyor. Gösterişli siyah saten bir elbise giyiyor ve havaya yumruk atarken

olduğu yerde zıplıyor.

Kaşlarımı çattım. Killian'ın başka biriyle değil, Creigh ile savaşağını sanıyordum. Ama belki de sonuçta fikrini

değiştirmiştir.

Zaten onun gibi birinin isteyerek bir şeyler kaybetmesini hayal etmek imkansız.

"Vay canına! Büyük mücadeleyi kaçırmadım." Ava yanıma kayarak birkaç asi sarı saç gözlerinin önünden

uzaklaştırdı.

Arkasını arıyorum. "Ces nerede?"

"Annika zorunlu olarak yatakhane tutuluyor. Onunla kalmak zorunda değildi ama Jeremy'yi sikeyim dedi -

biliyorum, o gerçekten genç ölmek istiyor - ve Anni'ye eşlik etti. Ava nefes veriyor. "Bu adam çok korkutucu ve

bunu anlatmak için konuşmasına gerek yok. Sadece buz gibi bakışları yeterli. Hatta kahrolası kampüste

korumaları ve tam güvenliği bile var. Anni'nin yaşayan en güzel bebekten başka bir şey olabileceğine

inanmıyordum ama sonuçta o bir mafya prensesi."

"İyi olacaklarından emin misin?"

"Evet evet. Aslında kız kardeşine zarar vermeyecek. Sadece aşırı korumacı davranıyor."

"Ama Cecily onun kız kardeşi değil."

Hayır ama onun muhafızlarından daha büyük taşakları var. Onun için endişelenme." Kayıtsız bir el kaldırdı.

"Peki, neyi kaçırdım?"

"Diğer oyuncu içeri girmek üzere." Başımı saten bornozla örtülü olana doğru eğdim.

"Aman Tanrım Nikolai Sokolov mu?"

"Onu biliyorsun?"

"Kampüsteki sen hariç herkes öyle." Gözlerini deviriyor. Yemin ederim, seni her konuda eğitmek zorundayım.

Ben olmasam ne yapardın?"

"Cehalet içinde pisi balığı mı?"

"Kesinlikle. Bu yüzden şükretmelisiniz. Dinle. Yani Nikolai Kafirlerin kurucu üyelerinden ve Kral U'nun

yöneticilerinden biri. Bütün bu kasları ve dövmeleeri görüyor musun? Onlar gerçek. Burada bir kitabı kapağına

göre yargılayabilirsiniz çünkü Nikolai'nin şiddet konusunda kötü bir yeteneği vardır. Denize atıldığı söylenen o

cesetler? Onları parçalayan o. Jeremy'ye Derebeyi denildiğini biliyor musun? Nikolai Cezalandırıcıdır. O onların

insan silahı gibi.”

Kanım buz gibi oluyor. Kafirler hakkında ne kadar çok şey duyarsam onlardan o kadar nefret ediyorum. "Peki

Creigh bir insan silahıyla mı savaşmalı?"

"O iyi olacak. Cray Cray çetin bir şeytan ve bizim son şampiyonumuz. Hiçbir insan silahı onu durduramaz.”

“Yine de bu adam kana susamış görünüyor.”

"Çünkü öyle." Çevresini araştırıyor, sonra eğilip fısıldıyor: "O da mafyanın içinde. Jeremy gibi.”

"Gerçekten mi?"

“Tamamen. Biliyorsunuz, adı Nikolai Sokolov bile aslında New York Bratva'nın kurucusu ve yöneticisi olan

büyük büyükbabasınınkiyle aynı. Ve şimdi, her iki ebeveyni de orada lider. O ve Jeremy, gelişmekte olan

acımasız gangsterlerdir.”

"Peki tüm bunları nereden biliyorsun?" Neden karşılık olarak fısıldadığımı bilmiyorum.

"Herkes yapar." Uzaklaşıyor. “Ve Anni bana içeriden bilgi verdi çünkü o çok tatlı ve tüm hayatı boyunca onların

yanındaydı. Yani artık King's U'nun yakın çevresinde bir uzman gibiyim ya da daha çok Kafirler gibiyim. Yılanlar

bir sırdır.”

"Peki bu gurur duyulacak bir şey mi?"

"Elbette. Kişilerarası ilişkiler kurmalısınız çünkü onlara ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz.

Bakmak." Çenesini Nikolai ile konuşan bir adama doğru salladı. Düğmeli ve siyah bir pantolon giyiyor, resmi bir

fotoğraf çekiminden fırlamış gibi görünüyor.

“Bu, onların kulübündeki Tamirci Gareth Carson. Bilirsiniz, yetkililerle ya da şansölyeyle taraftarın birbirine

saldırmasını engelleyen kişi. Hukuk okuyor ve muhtemelen bir gün onların tüm suç pisliklerini temizleyecek.”

"O... tanıdık geliyor."

“Çünkü o Killian'ın ağabeyi.”

Tükürüğüm yüzünden boğuluyorum ve ona ölü bir balık gibi bakıyor olmalıyım çünkü Ava omzumu salladı,

ardından gözlerimin önünde el salladı. "Merhaba Merhaba? Orada mısın Yemin ederim siz sürtükler benim

ölümüm olacaksınız. Biri mafya prensesi, diğeri intihara meyilli, bu da geride kalıyor.”

"Bu kaba. Ve buradayım.”

“Az önce dondun, Glyn. Vay be. Bir araya getirin. Kızların şeref kitabında, hiçbir erkeğin sırf adını anarak

üzerinizde bu kadar nüfuz sahibi olmaması gerektiği yazılıdır. Hadi ama, burada akıl hocan olarak benim

gururum tehlikede.”

"Onun benim üzerimde hiçbir etkisi yok."

“Evet, doğru. Sana ve pembe yanaklarına tamamen inanıyorum.” İçini çekiyor.

“Ama Anni haklı. Killian hakkında

daha fazla konuştuk ve hatta biraz araştırma yaptım ve çocuk muhtemelen baş belası. Muhtemelen derken

kesinlikle demek istiyorum. Dışı o kadar temiz ki dolabın içindeki iskeletler çılglık atıyor.”

Bakışlarımın Gareth'in üzerinde kalmasına izin verdim. Sakin, asil bir şekilde yakışıklı ve dikkat çekecek kadar

karizmaya sahip biri gibi görünüyor. Ama kardeşi de öyle. Belki de bütün aile berbat durumdadır.

Sonuçta mafyaya isteyerek bulaşan herkesin bir şekilde sapkın olması gerekir.

Nikolai ringe adım atmak üzereyken arkasından bir gölge belirip omzuna dokunuyor.

Sahne yavaşça önümde canlanırken ellerim titriyor, ısınıyor ve terliyor.

Killian sadece kırmızı şort giyiyor. Elleri bileklerinin üstüne kadar uzanan beyaz bandajlarla sarılmış.

Bazı insanlar güzel, bazıları ise ateşli ama bir de Killian'ın erkeksi mükemmelliğin vücut bulmuş hali olan

vücudu var.

Beni ona karşı tuzığa düşürmenin eğlenceli olduğunu düşündüğü anda kaslı olduğunu düşündüm ama hayal

gücüm beni gerçek şeye hazırlayamazdı.

Göğsü her harekette dalgalanıyor, karın kasları kaygan ve fiziksel üstünlüğünü artırmak için özenle yapılmış.

Küçük siyah kuş dövmeleleri yan tarafından göğsüne doğru uçuşuyor. Hayır, kuşlar değil, kuzgunlar. Bazılarının

çarpıcı bir görüntüde parçalanan kırık kanatları var. Şort, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan, tanımlanmış bir

V çizgisi üzerinde kalçaların altından sarkıyor.

Bu çizginin nereye gittiğini düşünmek istemiyorum ama beynimi aşırı dolduran açık görüntülere engel

olamıyorum.

Hayır.

Defol git kafamdan.

Koşullanma denilen şey bu mu? Bunu erotikleştirmek yerine travma geçirmiş hissetmem gerekmez mi?

Ancak önümdeki manzara pek yardımcı olmuyor. Killian'ın pazıları ve önkolları, sanki kanı içeride

tutulamıyormuş gibi kaslar ve damarlarla dolup taşıyor.

Belki de kalbinin olması gereken yerde bir makine vardır.

Fiziksel mükemmellik konusunda yüksek puan aldığını ben bile inkar edemem.
Ama bütün canavarlar uzaktan

güzel görünür. Çirkinlik yakından görülüyor.

Koşma ihtiyacının hayatta kalma ihtiyacına dönüşmesi çok yakın.

Yine de yağmacı kazançlarında kullanması için kendisine bir silah verilmesi
haksızlık. Biraz çirkin olsaydı veya

mikro penisi olsaydı insanlar uzak dururdu.

Hayır, bir daha onun sikini düşünmeyeceğim. Ben kesinlikle değilim.

Ava yanımdan "Stratejist," diyor ve irkiliyorum.

Ben... aslında bir erkek kılığında kabusa aşırı odaklandığım sırada onun orada
olduğunu unuttum.

Ava, "Killan'a buna denir" diye açıklıyor. "Çünkü o, onların her operasyonunun
ve üyelerin kulübe kabul

edilmesinin arkasındaki beyin gibidir."

"Kulüpleri hakkında ne biliyorsun?"

"Elitler ve Yılanlar ile olan rekabetleri dışında mı? Fazla değil. Anni bile bu
konuda çok suskundu, bu da beni

daha da meraklandırıyor. Gelecekteki cephanelikleri için asker topladıklarını
duydum. Ama işin püf noktası şu;

mafyaya girmenin tek bir yolu var." Sesi akıl almaz bir fısıltıya dönüşüyor. "Kan
dökerek."

İçimden bir ürperti geçti ve Killian'ın hareketlerini takip ederken birkaç kez
yutkunmak zorunda kaldım. Bu piç

sadece deli değil, aynı zamanda acımasız ve vicdansız. Şimdiye kadar var olan en
kötü kombinasyon.

Nikolai'ye ve onun kaşlarını çatanlara birkaç kelime söylüyor. Gareth'in bir adım
geri atıp kollarını

kavuşturmasını özlemiyorum.

Az önceki sakin tavrı çoktan gitti ve gerilimi bastırıldığı açık. Biliyorum çünkü Bran
ve ben Lan etraftayken böyle

görünmek zorundayız.

Aramızdaki benzerliklerin aşırı farkına varınca dudaklarım aralanıyor. O da mı kardeşinden korkuyor?

Killian ve Nikolai arasında birkaç kelime konuşulduktan sonra saten cübbeli dik dik baktı ama geri çekildi.

Ve Killian ringe doğru gidiyor. Spiker bir anlığına şaşkına dönüyor ama sonra bağırıyor: "King'in U tarafında bir

değişiklik var. Creighton'a karşı oynayacak kişi Killian olacak!"

Diğer üniversitenin kalabalığındaki insanlar neredeyse kafalarını uçuracak şekilde çılgılık atıyorlardı. O kadar

çıldırıyorlar ki kulak zarlarımın patlamamasına şaşıyorum. Öte yandan kalabalığımızda derin bir sessizlik

hakim.

"Neden oynayan o?" Ava fısıldıyor.

Benden dolayı. Ama bunu söyleyip aptalı oynamaya çalışmıyorum. "The Punisher'dan daha iyi bir seçenek

değil mi?"

"Hey, Nikolai'nin şiddeti bu tür kavgalarda eğlenceli oluyor. Killian'ınki ölümcül. Geçen sene neredeyse bir

adamı öldürdüğü için neredeyse hapsediliyordu. O zamandan beri hiç kimse ona karşı çıkmak istemedi, belki

de çılgın Nikolai dışında." Başını sallıyor. "Killian aylardır kenardan izliyor. Creigh'in geçen yıl şampiyonluğu

kazanmasının tek nedeni Killian'ın maçın ortasında başka bir rakibi terk etmesiydi. Bir kız ona neden geri

çekildiğini sorduğunda şöyle dedi. 'Ah, bu mu? Sıkıldım ve uyumayı tercih edeceğimi hatırladım.' Biliyorum. O

kadar çılgın ki."

Kuzenimin benim yüzümden bu kadar büyük bir belaya girebileceğinin farkına varınca uzuvlarım titriyor.

"Hadi... Creigh'i oradan çıkaralım."

Çünkü hayır, Killian'ın bilerek kaybedeceğine inanmıyorum. Kaybetmek için yaratılmadı, kesinlikle bana ya da

başka birine bir şey kanıtlamak için değil.

"Kaltak lütfen. Creigh'in itaatkar bir şekilde takip edeceğini mi düşünüyorsun? Gözlerine bak." Başparmağını

kuzenimin yönüne doğru salladı. "Bunun için ateşlendi. Geçen yıl Killian'la dövüşmeyi sabırsızlıkla bekliyordu

ve final turuna çıkan kendisi olmayınca kendini soyulmuş hissetti."

"Onu durdurmamız lazım Ava. Egosunun hayatıyla karşılaştırıldığında hiçbir önemi yok."

"Çok geç," diye fısıldadı.

Hakemin devam işaretini vermesini dehşet içinde izliyorum. Creigh ve Killian birbirlerinin etrafında dönerken

kalabalık daha yüksek sesle tezahürat yapıyor.

Kahrolası psikopat sırtıyor ve benim duymadığım bir şeyler söylüyor. Creigh'in ifadesi değişmiyor ama öne

atılıyor, Killian eğilip yüzüne öyle sert bir yumruk atıyor ki, kuzenimin ağzından kan fışkırıyor. Killian ona tekrar

yumruk atıp ringin üzerinden uçmasına neden olana kadar iyileşemiyor bile.

Kalabalığımızın ortasında "Ahh" diye çığlık atıyorum.

King's U'nun öğrencilerinin hepsi "Öldür! Öldürmek! Öldürmek!"

Sanırım kusacağım.

Midem sıkışıyor ve öğürmemek için kolumla karnıma dolanıyorum.

"Ne sikim, bu ne halt!" Remi parmaklıklara tutunarak var gücüyle çığlık atıyor. "Orada öylece durma Creigh.

Onlara neye sahip olduğunu göster, yumurtla!"

Kuzenim yeniden hamle yaparken yüzündeki kanı silme zahmetine girmedi. Killian kaçmaya çalışıyor ama

Creigh onu boğarak yakalıyor ve alt ediyor. Bizim taraf çılgına dönüyor ve Ava bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

"Evet!!! Cray Cray, yakalayın onu!"

Killian yere düşmeden önce bir yumrukla geri sekiyor ama Creigh son saniyede kenara atlıyor, bu da

kalabalığın tezahüratını daha yüksek yapıyor. "Kral! Kral! Kral!"

Maç her geçen saniye daha da gergin ve kıyasıya bir hal alıyor.

Killian ve Creighton birbirlerine defalarca yumruk atıyor ve ikisi de geri adım atmıyor gibi görünüyor.

O kahrolası piçin kaybedeceğini söylediğini açıkça hatırlıyorum.

Kuzenimin yüzünü kanlamaya kaybetmek mi denir?

"Git, Creigh!" Ava ile birlikte ciğerlerimin sonuna kadar bağıyorum.

Etraftaki tüm gürültünün ortasında sesimin duyulamayacağına yemin edebilirdim ama Killian yanımdan

ayrıldığından beri ilk kez kafasını bana doğru çevirdi.

Gözleri kısılmış, derinliklerinde hiç ışık yok ama daha fazlası var.

Sanki... kızgınmış gibi.

Creigh, o ikinci dikkat dağınıklığını onu yumruklamak için kullanıyor. Killian'ın yüzü ardı ardına gelen

yumruklarla aşağıya, sonra yana doğru uçarken irkildim.

Ancak kuzenim ivme kazanamadan Killian onu tekmeledi ve Creigh dengesini yeniden kazanırken diğer kişi

onu köşeye sıkıştırıp yumrukladı. Üzerinde.

Ve bitti.

Ve bitti.

Creigh kollarını kaldırmaya çalışıyor ama psikopattan yayılan öldürücü enerjiyi durdurmak mümkün değil.

Onu komaya sokacağım.

"Öldürmek! Öldürmek! Öldürmek!" Kalabalık ciğerlerinin zirvesinde tezahürat yapıyor.

Sanki Creigh beni duyabiliyormuş gibi, "Vurun," diye fısıldıyorum. "Sadece hafifçe vurun."

Ava da benim kadar korkmuş gibi konuşuyor: "Yapmayacak." "Vurmaktansa ölmeyi tercih ettiğini biliyorsun."

Remi bile ona bağırması için bağırıyor ve küfrediyor ama sanki kimseyi duymuyormuş gibi.

Hayır hayır.

Bu gidişle onu gerçekten öldürecektir.

"Öldürmek! Öldürmek! Öldürmek!"

Kapa çenenizi.

Kapa çenenizi.

Hepiniz çenenizi kapatın.

"Killian!" Çığlık atıyorum, ne söylemeye çalıştığımdan bile emin değilim.

Ava eliyle ağzımı kapatıyor. "Ne yapıyorsun lan? Bizi REU'nun öğrencileri falan tarafından mı öldürtmek

istiyorsunuz? Düşmana tezahürat yapmak ölmenin üzücü bir yoludur Glyn."

Ama bağırمام Killian'ın dikkatini çekti çünkü omzunun üzerinden bana bakıyordu. Creigh bu şansı onu

uzaklaştırmak için kullanıyor ve şu anda momentumu elinde bulunduran kişi o.

Killian'a dirilmiş bir anka kuşunun gaddarlığıyla yumruk atıyor. Darbeleri o kadar güçlü ki Killian her darbesiyle

geri adım atıyor. Yüzünü korumaya çalışmıyor.

Veya elleri.

Kahretsin. Tıp öğrencisi olması gerekmiyor mu? Onların elleri bizim için olduğu kadar onlar için de önemli.

The King's U'nun öğrencileri yuhalarken kalabalığımız çıldırıyor.

Nikolai ayağa fırladı ve saten cübbesinin hışırtısıyla havaya yumruk attı, belli ki olayların gidişatından hoşnut

değildi. Gareth kaşlarını çatarak ve elleri cebinde izliyor. Endişeli görünmek yerine daha şüpheli görünüyor.

Muhtemelen kardeşinin kaybetmesinin tuhaf olduğunu düşünüyordur.

Onun şöhreti nedeniyle kimse bu senaryoya inanmazdı.

Ben bile aklımı buna toparlayamıyorum.

Onun dövülerek posaya gelmesini izlerken midem bulanıyor.

O da ne?

Onun o çürümüş beyninin içinde ne var?

"Dur," diye fısıldıyorum. "Kes şunu, seni psikopat."

Ben onun ya da buradaki herhangi biri gibi değilim. Şiddete tanık olmaktan hoşlanmıyorum.

Karşı tarafta bir canavar olsa bile.

Etrafımdaki insanlar Creigh'in darbelerinin ne kadar acımasız olduğunu görünce ürkmeye başlıyor. Hatta bazı

kızlar kusmanın eşiğinde gibi görünüyor.

Sonra tüm gürültünün, tezahüratların, yuhalamaların ve mutlak kaosun ortasında Killian, Creigh'in yüzüne

uzanıyor ve hafifçe vuruyor. İki kere.

Kalabalık şaşkına dönüyor ve ardından bizimki zafer haberiyle kükrüyor. Ancak bazıları rahat bir nefes alıyor.

Nikolai küfrediyor, Remi küfrediyor ve hatta spiker bile küfrediyor.

"Lanet etmek. Bu işin sonu, bayanlar ve baylar. Kral kazandı!"

Killian tüm vücudu morarmış olmasına rağmen kolaylıkla dönüyor.

Creigh onu kolundan yakalıyor. "Lanet olsun, sakın dışarı çıkma. Devam edelim."

"Devam edersek seni öldüreceğim." Bir bakışla onu dengeliyor. "Geri. Kapalı."

Creigh kararında kararlı görünüyor ama onu yakalayan ve aşırı adrenalini sakınleştirmeye zorlayan Remi'ye minnettarım.

Killian ringden ayrılırken kalbim küt küt atıyor. Onun gelip beni bulmasını beklemiyorum, bu yüzden Ava'ya anlaşılır bir "Gitmeliyim" diye mırıldanıyorum ve oradan fırlıyorum.

Creigh iyi, o piç kurusunun beni tehdit edebileceği hiçbir şey yok.

Ve eminim ki onun çılgınlığına tüm görkemiyle tanık olmak için ortalıkta dolaşmayacağım.

Kazağımı belime sardım ve adımlarımı hızlandırarak dövüş kulübünden dışarı çıktım.

Yerden yukarı çıktığım anda sert bir hava içime çekiyorum. Hala titriyorum ve bu tepkiyi durdurabileceğimi sanmıyorum.

Ava'nın arabasıyla geldiğimizi ancak otoparka vardığımda fark ettim ve oraya geri dönmeye hazır olmadığım sürece, arabam yok.

Her neyse, Uber'i arayacağım.

Başımı Cecily'nin kucağına koymaya ve unutabilmem için onun bana her türlü psikolojik saçmalığı anlatmasına izin vermeye hazırım.

Ya da belki bir şeyler çizebilirim.

Arkamda bir motor çalışıyor ve arabaya yol vermek için kenara çekiliyorum. Ama önümde savruluyor ve aniden durduğunda çığlık atıyorum.

Bu, amcamın motor koleksiyonunda toplayacağı bir gelenek gibi görünen parlak kırmızı bir Aston Martin.

Sürücü kapısı ardına kadar açılıyor ve içinden inanılmaz büyük bir gölge sendeleyerek çıkıyor.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğinde, çenesi kasıldığında kalbim duruyor. "En son baktığımda bir geziye çıkmamız gerekiyordu, değil mi?"

9

GLYNDON

Kırmızısı betona damlıyor.

Karanlık.

Uğursuz.

Damla. Damla. Damla.

Kanın aktığı yönü takip edip duruyorum.

Killian hâlâ kırmızı şort giyiyor ve üzerine siyah bir tişört giyiyor. Kasları esniyor ama üşümüş gibi görünmüyor

ya da kolundaki morluk ya da dudağındaki kesik nedeniyle acı çekiyor gibi görünmüyor.

Kan oradan damlıyor, çenesine ve köprücük kemiğine bulaşiyor.

Tamamen kendinden emin bir tavırla, "Arabaya binin," diye emretti.

Çılgın piç sokağın ortasında durduğu için biri korna çalıyor ama Killian onlara aldırmış etmiyor.

Başımı sallayıp onu atlatmaya çalışıyorum.

"Her zaman oraya geri dönüp kaldığım yerden devam edebilirim. Tek fark, değerli Creighton'ınız alçıya alınınca

bu karardan pişman olacaksınız."

Yumruklarım sıkılıyor. "Yapma."

"Vazgeçmediğini duydum. Belki de onu bir dahaki sefere gördüğünüzde hastanede bir makineye bağlı olacaktır."

"Yapma!"

"Lanet arabaya bin, Glyndon."

Adam tekrar kornaya bastı ve Killian onu duymuyor gibi görünse de duysal aşırı yük beni neredeyse duvara fırlatacaktı.

"Yoldan çekil, orospu çocuğu!" adam pencereden Amerikan aksanıyla bağıyor.

Killian ona baktığında yutkunup geri dönüyor ve kaçış yolu üzerindeki bir çöp kutusuna çarpıyor.

"Üçe kadar sayana kadar vaktin var. Eğer arabaya binmezsen Creighton'a geri döneceğim.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Üç."

Piç sayılmadı bile.

Arabasına geri döndü ve yolcu kapısını açıp içeri girerken beynimin düşünmesine izin vermedim.

Sert nefes alıyorum, cildim karıncalanıyor ve kalbim derimden dışarı fırlamak üzere. Onun yörüngesindeyken

duygusal bir çalkantı yaşamam normal değil.

Bir eli direksiyonda, diğeri kayıtsızca yanında yatmış, yüzü bana dönük. "Bu o kadar da zor değildi."

Ona baktım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bilginiz olsun, size hâlâ güvenmiyorum. Aslına bakılırsa,

sadece şiddete eğilimli olduğunu değil aynı zamanda bununla ailemi de tehdit ettiğini kanıtladığın için sana

artık daha da fazla güvenmiyorum."

"Bütün insanlar şiddete eğilimlidir. Sadece onun üzerinde daha iyi kontrole sahibim.

"Yüzünün her yerine kan damlarken pek inandırıcı görünmüyorsun."

"Benim için endişeleniyor musun bebeğim?"

"Kanamam olurdu ve ben farkına bile varmazdım. Aslında kanı paletimdeki renkleri karıştırmak için

kullanırdım.”

"Ah." Sesi düşüyor. "Gerçi sen çok kötü bir yalancısın. Bana yumruk atıldığında bir hayalet kadar solgun

görünüyordun.”

“Şiddeti sevmiyorum, dolayısıyla bu seninle ilgili değil. Ben olsam herkese bu şekilde tepki verirdim.”

"Özellikle kötü hissettiğine inanmayı seçiyorum çünkü o benim.”

"Buna sanrı denir.”

"Anlambilim." Torpido gözüne uzanıyor ve ben de koltuğun derisini itiyorum.

Gıcırta sesi içeriye dolduruyor ve fısıldıyorum: "Ne yapıyorsun?"

Killian bir mendil alıp gülümsüyor. Ya da daha çok sırtmaya benziyor. "Merak etme seni ısırmayacağım." Kanı

siliyor ve gitmeden önce ağzının her yerine bulaştırıyor. "Henüz.”

Motor devrini artırıyor ve o ileri doğru hızlanırken fiziksel olarak koltuğa doğru savrulduğumda irkiliyorum. Ben

emniyet kemerimi takarken ve hayatım boyunca ona tutunurken zihnim onun beni nereye götüreceğine dair

sonsuz olasılıklarla yarışıyordu.

Mantıksal olarak adanın kuzey tarafı o kadar da büyük değil. İki kampüsün yanı sıra şehir merkezi, mağazalar,

bir kütüphane ve öğrencilerin sık sık ziyaret ettiği bazı restoranlar ve popüler noktalar bulunmaktadır.

Yani beni burada kaçırıp öldüremez.

Yine de güven verici bir düşünce değil.

"Senin iyi bir kız olacağını düşündüm.”

Gözlerim yoldan ayrılıp ona odaklandı. Emniyet kemerime tırnaklarımı batırdığımı işaret etti.

"Güvenlik için.”

"Merak etme. Ben mükemmel bir sürücüyüm.”

Gözlerimi devirme dürtüsüne direniyorum. “Eminim öyledir. Eminim her şeyde iyisindir.”

“Hemen hemen. İlgı duyduğum şeyde iyiyim.”

“Peki neyle ilgileniyorsun?” Radarın altından uçacak kadar kayıtsız görünüyorum.

Çünkü burada vites değıştiriyorum.

Onun tarafından gafil avlanmaya ve çaresiz bir oyuncak bebek gibi ortalıkta savrulmaya devam edemem. Bir

şekilde ilk hamleyi yapmam lazım.

Killian'la daha önceki etkileşimlerim bir göstergeyse onun antisosyal spektrumda olduğundan eminim. Lan

gibi, belki daha da kötüsü.

Çünkü kendisi dünya için bir canavar olmasına rağmen kardeşim bizi bağışlamayı seçiyor. Anahtar kelime

seçilir. Çünkü Lan canı sıkıldığında çekilmez olabiliyor. Bu yüzden ondan uzak duruyoruz; öngörülemeyen

kafasında neler olup bittiğini anlamak imkansız.

Ve eğer Lan'in bir belirtisi varsa o zaman onun gibi Killian'ın da bir takıntısı olmalı. Bir uyarıcı. Eğilimlerini

düzende tutacak bir şeye ihtiyaç duyması.

Kardeşim için heykeltıraşlık yapıyor. Sanatına odaklandıktan sonra toplumsal olarak daha kabul gören bir

varlık haline geldi. Lan'e gönüllü olarak yaklaştığımız tek zaman sanat stüdyosundan çıktıktan sonradır.

Bu onun en neşeli, biraz normal olduğu ve hatta bizimle şakalaştığı zamandır.

Ancak Lan'in hiçbir zaman Killian kadar insanlık dışı olamayacağını düşünmeyi seçiyorum. Kardeşimin

derinlerde bir yerde ebeveynlerimizi ve bizi önemsediniğini düşünmeyi seçiyorum.

RES'e döndüğünde Bran'a ibne diyen bir grup yetkili çocuğu dövdü. Eve kanlar içinde geldi ama o çocukların

acil servise kabul edilmesi gerekiyordu.

Ayrıca resimlerimin vasat olduğunu söyleyen ve kendisi zevksiz, yeteneksiz bir çöp parçasıyken beni

yargılamaya hakkı olmadığını söyleyen bir öğretmenin lastiklerini de kesti.

Bran, Lan'in bunları yalnızca bizim bir uzantısı olduğumuz imajını korumak için yaptığını söylüyor. Ama ben

onun kadar kötümser değilim.

Neyse, Killian'ı harekete geçiren şeyin ne olduğunu bulmam ve buna karşı koymam gerekiyor.

"Şimdilik sen."

Dikkatini yola odaklarken, nötr ses tonu karşısında yutkundum. Hız yapıyor, ışıklar ve ağaçlar görüş alanımı

bulanıklaştırıyor ama şu anda buna odaklanamıyorum.

"Neden benimle ilgileneceksin?"

"Neden olmayayım?"

"Birbirimizi tanımadığımız gerçeği mi? Ah, ilk tanıştığımızda bana saldırdın."

"Dediğim gibi seni kurtardım. Daha minnettar olmayı öğrenmelisin."

"Bu bir saldırıydı Killian."

"Nasıl istersen öyle adlandır." Başını bana doğru eğdi, gözlerinde karanlık bir parıltı parlıyordu. "Bu arada,

adımın dudaklarındaki sesi hoşuma gidiyor."

"O zaman artık duymayacaksın."

"Biliyorsun, bana her adımda meydan okumak seni sadece yorar. Bundan keyif alırsanız ve kendinizi

özgürleştirmeye çalışırsanız çok daha iyi ve daha kolay olabilir."

"Ve bırak tahmin edeyim, her isteğine boyun eğmek zorunda kalacağım?"

“Şiddetle tavsiye edilir.”

"Boğularak ölmeyi tercih ederim."

"Bunun gerçekleşmesini sağlayabilirim ama boynundaki o vahşi nabızı hissetmeyi tercih ederim."

Avuçlarım terliyor ve onları şortumun kenarlarına sürtüyorum. Bunların sıradan sözler olup olmadığını tahmin

etmeye gerek yok çünkü bu psikopatın bunları gerçekleştireceğinden hiç şüphem yok.

Gerçekten dengesiz biri.

“Bu alışkanlığı bırakmaya çalışmalısın.” Yavaş yavaş yukarı aşağı hareket eden avuçlarımı hareket ettiriyor.

"Rahatsızlığınızı giderir. Yoksa kaygı mı? Belki sinirlilik? Yoksa üçü bir arada mı?"

O zaman aklıma geliyor.

Eğer Lan gibiye, o zaman geri kalanımız gibi duyguları işlemiyor demektir. Bu sadece bu adamlara karşı

empati eksikliğiyle ilgili değil. Kelimenin tam anlamıyla, duyguları normal insanlarla aynı merceklerden

görmüyorlar.

Tasvir etmeleri gereken sosyal olarak kabul edilebilir duyguların neredeyse her biri, çevreleri aracılığıyla yavaş

yavaş öğrenilir. Yavaş yavaş dış görünüşlerini kalabalıkta ayırt edilemeyecek kadar mükemmelleştirirler.

Ama eğer biri yaklaşırsa, cephenin arkasını görecektir kadar yaklaşırsa, bunların ne kadar işlevsiz, ne kadar

karton olduğunu anlar.

Aslında ne kadar da yalnızlaşıyorlar.

Lan, Bran'le iyi geçinmemizden, birbirimize ne kadar benzediğimizden hiç hoşlanmadı çünkü o bize uyum

sağlayamıyor. Bize hükmettiğini sanıyor ama ben neredeyse her zaman onun yalnız kurt durumuna acıdım.

Doğru dürüst sevmeyi, doğru dürüst gülmeyi, neşeyi yaşamayı ve hatta acıyı doğru dürüst hissetmeyi asla

bilemeyecek.

O, ağzına kadar dolu kalması için sürekli uyarılara ihtiyaç duyduğu, tam ve mutlak bir boşluğa sahip bir

moleküller, atomlar ve madde karışımıdır.

Kartlardan yapılmış bir ev gibi, her an dağılabilir.

O asla bizim gibi yaşayamayacak.

Killian da öyle.

Bu piç kurusuna karşı hiç sempati duymuyorum.

İşte bu yüzden onu kışkırtabilirim.

“Duygularımı ele vermek benim işim. En azından bende belli birinden farklı olan şeyler var.”

“Bu kırgın davranmam gereken kısım mı? Belki bir iki gözyaşı dökmeye çalışabilirsin?”

“Evet ve bu arada bir kalp geliştirmenin yollarını da araştırın.”

“Hepimiz duygusal ve ahlaki açıdan doğru yaratıklar olursak, dünya düzgün işlemez. Bir denge olması

gerekıyor, yoksa kaos olur.”

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Kaosu kışkırtan sizlersiniz" dedi.

“Organize kaos anarşiden farklıdır. Toplumun standartlarını mahvetmek yerine, ona hükmederek onu korumayı

seçiyorum. Durakladı. "Peki siz kimsiniz?"

Öfkeleniyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Parmağını direksiyona vuruyor. "Sana bir soru sordum Glyndon."

"Tabii ki cevap vermeyi reddediyorum."

Çıplak uyluğuma büyük bir el düşüyor. Dokunuşu duygusuz ve o kadar sahipleniciydi ki cildim vahşi bir ateşle

patladı.

“Dövüşünüzü ne kadar sevsem de atmosferi okumanız ve bana karşı gelmemeniz gereken durumlar var.”

Bileğini yakalayıp elini çekmeye çalışıyorum ama sanki bir duvarı itiyormuşum gibi. Onun bu kadar güçlü

olması ve onun yanında kendimi bu kadar zayıf ve kırılgan hissetmem korkutucu.

Parmaklarının cildime gizlice girip tüylerimi diken diken etmesini engellemek imkansız. Bana, sanki bitirmeye

kararlı olduğu bir zafermişim gibi, damlayan bir kontrolle dokunmasında saf bir emir var.

Onun radarından kurtulmanın en iyi yönteminin benden sıkılmasını sağlamak olduğunu ve benim tarafımdan

herhangi bir direnişin muhtemelen onun ilgisini alevlendireceğini biliyorum ama yapamam.

Benimle istediğini yapmasına izin veremem.

Bu sefer beni kıracak.

Geri dönme şansım olmadan beni o uçuruma sürükleyecek.

Bu yüzden parmaklarını tırmalıyorum, kalbim daha hızlı ve daha sert atıyor.

"Gitmeme izin ver."

“Sorduğum soruya başka nasıl cevap alacağım?” Parmakları ustaca bir kolaylıkla şortumun eteğinin altına

kaydı. Diğer elinin direksiyonda olması veya arabayı kullanıyor olması bile önemli değil.

Parmak uçları iç çamaşıırıma yaklaşırken, "Yapma," diye fısıldıyorum. "Sana hayır diyorum Killian."

“Hayır kelimesi beni korkutmuyor bebeğim. Bizler bunun anlamı ya da yokluğu umurumuzda değil. Ayrıca hayır

bazen evet anlamına gelmiyor mu?”

"Bu sefer değil."

“Tartışmalı.” Sesi tehlikeli bir gürlemeye dönüşüyor. “Mesele şu ki, duyguları herkes gibi hissetmiyor olabilirim

ama onları başkalarında anlayabiliyorum, çoğu zaman onlardan daha iyi. Ve şu anda tamamen farklı bir şeyle

karişmiş korkunun kokusunu alabiliyorum. Uçurumda olanları tekrar edip kontrolüne el koymamdan

korkuyorsun ama aynı zamanda bu olasılıkla meşgulsün, gizlice bunu diliyorsun.” Parmakları külotuma doğru

kıvrıldı ve ağzımdan bir inilti çıktı. "Bunun için sırlıslık oldun bebeğim."

"Dokunma bana" sesim çatallanıyor ve ne sözlerimi kaplayan utanca, ne de gözlerime dolan yaşlara engel

olamıyorum.

"Yırtıcı bir hayvanı avıyla kandırıp ondan aç kalmasını isteyemezsiniz."

Parmakları kıvrımlarımda kayıyor, elinin

ağırlığı, kapatma çabalarımına rağmen uyluklarımı ayırmaya zorluyor. “Bahse girerim, hayatın uçurumun

kenarındayken benim sikimde boğulurken sen de ıslanmıştın. Senin küçük amcığın da zonklayıp dokunulmayı

talep etti mi? Eminim sırlıslık ve acı verici olmaya başlamıştı. Sikimin etraflarına sarıldığı ve boşalmanın

onları kapladığı dudaklarını sevdim, ama belki ben de senin amını sevmeliydim. Parmağını iç çamaşırımın

altına uzatıp derinlere soktu. "İddiaya girerim ki bu dudaklar, aletim onları parçaladığında daha da iyi görünür."

Vücudumun üst kısmı, yarısı içeri girme nedeniyle, yarısı da yüzümün her yerine yayılmış olması gereken utanç

nedeniyle öne doğru eğildi.

Onun kaba sözleri ve baskın dokunuşunun birleşimi bende tuhaf bir yanı tetikledi. Daha önce hiç yaşamadığım

bir duygu. Bu, ruh halimin çöktüğü ve karanlık düşüncelerin kafamda girdap gibi döndüğü durumdan bile daha

kötü.

Bunlar daha karanlık ama doğası gereği daha erotik ve lanetleyici, onları kontrol etmek imkansız.

Taktik değiştirerek, "Sana güvenmemi istediğini söylemiştin," diye bağırdım. "Bunu yapmanın yolu bu değil."

"Bana asla güvenmeyeceğini söyledin, öyleyse neden denemeye devam edeyim?"

"Durursan bunu düşünebilirim ama seçimimi elimden almaya devam edersen senden nefret edeceğim."

"Zaten benden nefret ediyorsun, o yüzden azının ya da fazlasının hiçbir anlamı yok." Bir parmağını daha ekleyip

derinlere doğru sürerken dudakları hafif bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ayrıca sana bir seçenek de sundum. Yüksek yolu

seçmen benim suçum değil. Zaten bundan keyif alıyorsun, o yüzden bırak gitsin."

Bacaklarımın arasında bir ağrı oluşurken nefesim parçalanmış bir şekilde çıkıyor.

Ve inşa ediyor.

Ve inşa ediyor.

Sinir uçlarım bir anda canlanıyor ve o zevk ihtiyacını ne kadar bastırmaya çalışsam da başaramıyorum.

Ama aynı zamanda bunu benden almasına da izin veremem. Bu yüzden tüm gücümle kolunun ön kısmına

tutunup başımı salladım. "Durmanı sağlamak için ne yapmalıyım?"

"Sıkı küçük amının parmaklarıma dolandığını hissedebiliyorum. Gerçekten sen uçurumun kenarındayken

durmamı mı istiyorsun?"

"Sizi ilgilendirmez. Sadece gitmeme izin ver." Onun elinde orgazm yaşamaktansa cinsel hayal kırıklığıyla

ölmeyi tercih ederim.

Bir omzunu kaldırıp bana bir bakış attı. "İçinizdeki adamların kim olduğunu bana söylerseniz bunu düşüneneğim."

"Kardeşim ve kuzenim," diye nefes verdim. "Onlar geri kalanlarımızdan farklılar."

"Hmm." İfadesi değişmiyor ama parmakları hala içimde olmasına rağmen eli duruyor.

Nabız sesi artıyor ve ben onu kontrol altına almaya çalışıp başaramadığım için ürküyorum. Kalçalarım titriyor

ve sanırım öne doğru kayıyorum.

Ne yaptığımı anladığımda gözlerim büyüdü. Sanırım... Az önce onun eline sürttüm.

Güneşin altındaki her tanrının onu özlemiş olmasını umuyorum, diliyorum ve dua ediyorum.

Ama kimi kandırıyorum?

Yenilenmiş bir enerjiyle içeri dalarken dudaklarında kurtvari bir sırıtış belirliyor. Başparmağı klitorisimin

çevresinde öyle vahşice hareket ediyor ki, sanırım beni gerçekten parçalara ayıracak.

"Bunu... düşüneneğini söylemiştin."

"Yaptım ve durmamaya karar verdim. Ayrıca sen benim parmaklarıma göre bir sürtüksün bebeğim.

Rol yapma ya da bunu durdurma şansım yok. Dalga üzerime çarptığında ellerim bile artık onun elini tutmuyor.

Karanlık bir yolda hızla gidiyor olmamız beni korkutmuyor bile. Aslında heyecanı artırıyor.

Parmaklarının etrafında parçalara ayrılırken çığlığı susturmak için bir elimle ağzıma vuruyorum.

Daha önceki düşüşü düşündüm, farklı bir düşüş ve hep tehlikeli olduğunu hayal ettim.

Korkunç bir gölge.

Peki bu? Tamamen özgürleştiriyor. Ve bunun için kendimden nefret edecek enerjim yok.

Şimdi değil.

"Duracağını söylemiştin," diye tekrarladım sessiz karanlıkta, bu şekilde düşmeyeceğime dair boş inanca tutunarak.

"Hayır, yapmadım; bunu sen kendin varsaymıştın. Azgın küçük bir fahişe gibi kalçalarını gıcırdattığından

bahsetmiyorum bile, o yüzden meydan okumak uğruna meydan okumayı bırak. Parmaklarını içimden çekti.

Parmaklarını yüzünün önüne kaldırıp benim uyarılmamla parıldayarak onlara baktığında kulaklarım ve boynum

sıcaklıkla kaplanıyor.

"Bir şey daha sormak istiyorum." İçimdeki parmaklarını başparmağıyla ovuşturdu, yapışkanlığı öyle bir

bulaştırdı ki bende bir deliğe girip ölme isteği uyandırdı. "Az önce bir şey hissettim ve merak ediyorum."

İşaret parmağını ağzına soktu ve diğerine geçmeden önce yalayıp temizliyormuş gibi yaptı. Tüm süreç

boyunca gözleri benimkinden hiç ayrılmıyor ve bir şeye çarpmamızdan ya da düşerek ölmemizden

endişelenmeliyim.

Ama şu anda bunu düşünecek gibi değilim.

Ya orgazm tam olarak bitmedi ya da başım ağrıyor çünkü ağzım kuruyor ve bacaklarım titriyor.

Dilini parmaklarının çevresinde son bir kez gezdirdikten sonra parmaklarını dışarı çıkarıyor. "Söyle bana,

Glyndon. Az önce bakire amına mı dokundum?"

10

KILLIAN

Glyndon'ın yüzündeki ifade yalnızca felç başlangıcı olarak sınıflandırılabilir.

Başka biri olsaydı yüzde doksan dokuz durumu o rafa kaldırmaya ve diğer acil konulara geçmeye istekli

olurdum.

Mesela sikimin bir kez daha dürtü kontrolü kırmızı çizgisini aşması gibi.

Olaylardaki bu değişiklik, ağlarken

yüzünün sikimle dolması halinden daha küfür niteliğinde.

Sebebi ise orgazm olmasından başka bir şey değil.

Vermekten zevk almıyorum. vermiyorum bile. sikiyorum. Çoğu zaman, tahliye oyunun sonu oluyor. Ya da

tüm olay monoton, zevksiz bir angarya haline gelmeden önce bunu yapardım.

Önceki sikiş arkadaşlarım

karşılık vermenin çalışma tarzımın bir parçası olmadığını biliyorlar ama yine de sikimi emmek için

yalvarıyorlar.

Hayırseverlik sertifikasına sahip biri olarak, parmaklarımı Glyndon'ın amına sokmamın tek nedeni üstünlük

sağlamaktı; ne daha fazlası ne daha azı. Bitirmesine izin vermeyi planlamıyordum ve sadece onu uçurumun

kenarına sürüklemek ve serbest bırakılması için yalvarmasına rağmen yine de alamaması için asılı bırakmak

istedim.

Ama sonra ilginç bir şey oldu.

Kızlık zarını parmaklarımla hissettim.

Bakirelerin umurumda olmadığıma eminim. Bunlar bir güçlük, baş belası ve genellikle iyi bir sikiş değil, bu

yüzden fiziksel uyarılardan gereken dozu alabilmek için önce ve sonra sevişmek zorunda kalıyorum.

Peki neden görüşüm Glyndon'ın amını yırttığımda tüm kalçalarına bulaştıracağım kanın görüntüsüyle dolu?

“Ben... neyden bahsettiğini bilmiyorum.” Yüzü kırmızıydı - tıpkı ondan zorla alacağım kan gibi - boynu ve

kulakları da öyle.

Dudakları bile daha kırmızı ve daha sıcak hale geldi; onların da kanını mı almalıyım? O gürleyen nabzın,

yumuşak güzelliğin ve yarı saydam cildin arkasında tam olarak neyin gizlendiğini görüyor musunuz? Eminim

kırmızı onu bir şaheser yapacaktır.

Belki şimdi?

Tekrar yola odaklanıyorum.

Bastır.

Bastır.

Bu sözleri bu gece kafamda milyonuncu kez tekrarlıyorum çünkü yemin ederim ki bu görünüşte normal,

masum, kahrolası sıkıcı kağıt üzerindeki kızı becermek sıkıcı ya da normal olmayabilir.

Ama hâlâ masum.

Ve o masumiyeti paramparça edeceğim, parçalara ayıracağım ve hayatımdaki diğer her şey gibi onun kanında

debeleneyeğim. O benim yeni başyapıtım olacak.

“Sağlam kızlık zarından bahsediyoruz bebeğim. On dokuz yaşındaki bakireler Orta Çağ'ın para birimi değil mi?

Aslında hayır, o zaman bile on dört yaşında bebek doğurmuşlardı, yani sen nadir bir türsün.”

Bana ölümcül bir bakış attı; kızgın ve suskun bakışları bir kenara bırakırsak, benimle birlikteyken kullandığı

standart ifade.

Sonuncusu favorim. Dudakları ayrılacak ve parmaklarımı aralarına sokmanın tüm yollarını düşünmeye

başlayacağım.

"Tamam mısın?"

Sorduğuna sevindim. Merak ediyorum. Şimdiye kadar neden bakire kaldın?"

Pencereden dışarı bakıyor, ofluyor. "Sizi ilgilendirmez."

"Yüksek yola çıkma konusunda ne demiştin? Soruma cevap vermeden önce ya da sonra yolda bir hayvan gibi

bekaretini bozmam mı gerekiyor? Belki sen çığlık atarken, ağlarken ve kanarken?"

Kafası bana doğru hızla dönüyor. Korkusunu kamufle etme çabalarına rağmen iri gözlerindeki doğal olmayan

parlaklık onu ele veriyor. Yeşilleri daha açık, daha korkutucu ve kaotik hale geliyor. Ve ısırılmak için yalvaran alt

dudağının titremesi de öyle. "Siktir git."

"Biraz iffetli olduğun için, o tatlı sesinle küfretmen aslında tahrik edici, bu yüzden aletimi emmeye istekli

değilsen, bundan kaçınmanı tavsiye ederim."

"Vay canına, şok edici. Aslında istekli sözcüğünü kullandın."

"Öyle görünmeyebilir ama iyi bir sporcu olabilirim."

Homurdanıyor ve bu genellikle diğer insanlar için çocukça olurdu. Ancak onun hakkında? Dudaklarını ısırıp

ağzıma almak, dilimle ziyafet çekmek ve onları dişlerime parçalamak istiyorum.

Ve bu, bayanlar ve baylar, ilk defa birini sikmeden önce onu öpmeyi düşündüm.

Öpüşmek zaten anlamsız ve ben ilk etapta bu aktiviteye kendimi kaptırmıyorum. Öyleyse neden dudaklarını

yerken parmaklarım boğazını sarmak için seğiriyor?

"Sen iyi bir adam değilsin Killian. Sen var olan en kötü oyunsun. Eminim istekli kelimesinin ne anlama geldiğini

bile bilmiyorsundur, ya da belki biliyorsundur ve umursamıyorsundur."

"Kesinlikle ikinci seçenek."

Bana kedi gibi bir merakla bakıyor. Glyndon benimle ilgilenmediğini düşünüyor ama bazen sanki derimi soyup

içime bakmak istiyormuş gibi beni izliyor.

İlk defa biri dış görünüşün arkasına bakıp içimdeki derinlerde gizlenen şeyle bu kadar uyum içindeydi. Belki de

kontrol altına alınamayacağımı zaten bildiği içindir.

Ya da şeytanlarımı çoktan gördüğünü.

Ve onlardan korksa da hâlâ onları merak ediyor.

"Bunu çok mu yapıyorsun? Kızları Tanrı bilir nerede kaçırıyor?"

"Bu yolculuğa çıkmayı kabul ettin, yani bu bir adam kaçırma değil."

"O zaman tekrar ifade edeyim. Kızları gizlice takip edip onlara musallat oluyor ve onları kesinlikle kaçırma

olmayan bir yolculuğa razı etmeleri için manipüle mi ediyorsunuz?

Dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. Onun alaycılığı çok sevimli. Hala sinir bozucu ama bir o kadar da

sevimli. "Sen ilksin bebeğim."

"Peki ya o uçurumda olanlar?"

"Bunun için de ilk."

"Gururum mu artmalı, yoksa dehşete mi düşmeliyim bilmiyorum."

"İlkine git. Dediğim gibi benden korkmak yerine bunun tadını çıkarabilirsin."

Uzun bir nefes veriyor. "Neden ilk benim?"

"Diğerleri sinir bozucu olmaz ve yolun her adımında kavga etmezdi. Aslında ilgim için yalvarırlardı."

"Pekala, ben başkaları değilim, o halde dikkatinizi onlara verip beni yalnız bırakmaya ne dersiniz?"

"Onları sikimle doldurmayı, altımda kıvranmalarını izlemeyi ve sonra onları spermimle doldurmayı

düşündüğüm kişiler onlar değil, sen öylesin."

Kırmızı, etkilenmeden kalma çabalarına rağmen boynundan yukarı doğru sürünüyor. "Seni istemesem bile mi?"

"Parmaklarımın her yerinin paramparça olduğunu ve bunun için inlemelerini susturmak zorunda kaldığını

düşünürsek, beni istediğini söyleyebilirim. Bundan nefret ediyorsunuz ve muhtemelen bunu yüksek sesle itiraf

etmeden önce dişiniz ve tırnağınızla savaşıacaksınız. Şanslısın ki, iç düşüncelerini anlıyorum. İlk hayırdan

sonra kaçacak bir zavallıya değil de bana sahip olduğun için mutlu değil misin?"

Dudakları aralandı ve ileriye bakmadan önce sııttım. "Bu kadar şaşırmış görünme. Sana söylemişim, benim

süper gücüm zihin okumaktır."

Bir nefes veriyor. "Sadece bahaneler sunuyorsun."

"Ben sen değilim bebeğim. Ben bunu yapmıyorum. Söylediğim veya yaptığım her şey iddialılıktan geliyor.

Arabayı yavaşlatıyorum ve dikkatini çevremize çeviriyorum. Görüş açısına kadar uzanan ormana; karanlık, boş

ve mükemmel bir suç mahalli.

Suç işlemeyi düşündüğümünden değil.

Yada ben mi?

"Soruma hala cevap vermedin."

Sesim her zamanki gibi olmasına rağmen irkildi. Tamam, belki daha düşüktür. Daha önceden beri aletime akan

kanın miktarı göz önüne alındığında, bunu söylemeye gerek yok.

Dürtü kontrolü benim uzmanlık alanım ama bu kız görünürdeyken benim tanrısal yeteneklerimin bile eksik

olduğu ortaya çıkıyor.

Özel bir kokusu bile yok; bu genellikle ya birisini becermemi ya da o kişiyi listemden çıkarmamı sağlayan

önemli bir duygu.

Boya olduğunu fark ettim. Yağlı boya ve meyveli bir şey gibi kokuyor. Kirazlar. Veya ahududu.

Fazla tatlı, gösteriştten uzak ve kesinlikle pek ilgilendiğim bir şey değil.

Glyndon genel olarak pek ilgilendiğim bir konu değil.

"Bu yer nerede?" diye fısıldıyor.

"Şık arkadaşların seni adanın bu kısmına götürmediler mi? Cesetleri gömeceğimiz yer orası."

Yutkunurken boğuluyor, ben de kahkaha atıyorum. Tanrım. Yanakları kızarıırken ve gözleri irileşirken debelenip

durduğunu izlerken derisinin altına sızma hissine alışabilirdim. Ya da irislerindeki ışığın yüksekte alçağa ve

aradaki her şeye geçişine tanık olmak.

Farklı olduğumu fark ettiğimden beri (o fare olayında) duygular üzerinde çalışıyorum ve ilk kez duyguları bu

kadar şeffaf, bu kadar görünür ve büyüleyici olan biriyle tanışıyorum.

Hatta merak ediyorum.

Onu daha fazla keşfetmeye, daha derine inmeye, onun en karanlık kısımlarına bağlanmaya ve hepsini açığa

çıkarmaya can atıyorum.

Her şey.

Onun içini görmek istiyorum.

Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

"Şaka yapıyordum." dedim kahkahalarım dindikten sonra.

"Komik değilsin."

"Ve soruma cevap vermedin. Tekrar sormam gerekirse bu kelimelerle olmaz Glyndon."

Bana kirli ve biraz küçümseyici bir bakış attı. "İnsanları tehdit etmeyi mi seviyorsun?"

"Hayır ve eğer sen önemsiz bir mesele yüzünden zorluk çıkarmasaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Yani mahremiyetim artık önemsiz mi?"

"Bu çağda mahremiyet diye bir şey yok. Her türlü mahremiyet, sayılar ve algoritmalarla kodlanmış bir sis

perdesidir. Ayrıca bekaretiniz konusu artık özel bir konu değil çünkü bunu artık biliyorum."

"İnanılmazsın."

"Ve oyalanıyorsun."

Hayal kırıklığı içinde mi yoksa teslimiyetle mi, emin değilim, uzun bir nefes verdi. Ancak motor sesi arabayı

doldururken bir süre sessiz kalıyor.

"İçimden seks yapmak gelmiyordu. Şimdi mutlu?"

"Mutluluğumun bununla hiçbir ilgisi yok. Neden seks yapmak istemedin?"

"Bu başka bir soru."

"Asla soracağım soru sayısının bir sınırı olduğunu söylemedim."

"Ve tahmin edeyim, cevap vermem gerekiyor, yoksa beni daha kötü bir şeyle tehdit edeceksin ve eğer

savaşmaya devam edersem, sen işi fazla ileri götürene kadar tehdit artacak."

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Hızlı öğrenen biri olduğunu biliyordum."

Bir, iki, üç dakika boyunca bana bakıyor ve göz temasını hiç bozmuyor.

Ah. Anlıyorum.

İlk defa beni ona çeken şey buydu. Birçok kişi bana uzun süre bakmanın imkansız olduğunu düşündüğünde

bakışlarını bana tutması - ağabeyim ve annem de dahil.

Benden rahatsız mı oldular, yoksa korktular mı bilmiyorum.

Jeremy bir keresinde insanları rahatsız eden bir görünüşüm olduğunu, bu yüzden uzak durmayı seçeceklerinin

kesin olduğunu söylemişti.

Glyndon değil.

Bir kez bile gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sanki her zaman beni görmeye ihtiyacı varmış gibi.

Her zaman beni görmeme bile gerek yok.

Benim varlığım atomların ve moleküllerin yoğunlaşması, insanlıkla ilişki kuramayan bir insanı oluşturan

ebeveynlerimin genlerinin homojen ve mükemmel bir birleşimi.

Yani korkudan bile olsa bu varlığı görmek istemesi de nadir görülen bir durum.

Tüm bu keyfi, farklı özelliklerin tek bir kişide birikmesi hoş karşılanmamalıdır.

Başka bir iç çekişle, bu sefer kesinlikle teslim olmuş bir halde, sessiz sesinin arabayı doldurmasına izin verdi,

"Seks yapmak istediğim kimseyi bulamadım."

"Neden? Mutlaka biraz dikkat çekmişsindir."

"Hiç öyle hissetmedim. Başka sorunuz var mı Majesteleri?"

"Şimdilik değil, hayır. Bunu yaptığımda sana haber vereceğim.

Gözlerini kısıyor. "Gerçekten mi? Konuyla ilgili hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Eninde sonunda seni nasıl becereceğim gibi mi? Bunun hakkında konuşmaktan mutluyum ama senin bu

konuşmaya hazır olduğunu düşünmüyorum."

"Sana asla izin vermeyeceğim."

"Asla asla deme bebeğim."

"Cevap talep etmen daha çok hoşuma gitti."

Uyluğuna uzanıyorum. "Bu sefer senin üstündeyken daha fazla soru sormamı ister misin?"

"HAYIR! Ben sadece söylüyorum." Dalgınlıkla bir teli kulağının arkasına sıkıştırıyor. Sarışın olanın, tabii ki, bu

garip kompozisyon yığınının bal rengi saçlarında sarı telleri var.

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Geri dönebilir miyiz? Yarın erkenden dersim var."

"Henüz değil. Ne için burada olduğumuzu görmedin."

Gözbebekleri biraz büyüse de sakinliğini koruyor.

Hmm.

Yetiştirilme tarzı bu olsa gerek. Birisi ona korktuğunda bile geri adım atmamayı öğretmişti. Omurgasını dik ve

bakışlarını ileriye doğru tutmak için.

Soyadının tanımı olmak.

"Gezmeye çıkacağımızı sanıyordum. Bu zaten yapılmadı mı?"

"Bir yolculuğun bir amaca ihtiyacı vardır." Arabadan iniyorum.

O yapmıyor.

Ben de onun yanına gidip kapıyı açıyorum.

Parfümü gibi masum, tatlı ve gösterişli olan Glyndon, kendini koltuğa yapıştırmaya çalışarak kaçabileceğini

düşünüyor.

"Hadi bebeğim."

Başını sallıyor. "Ya beni mezarıma çekiyorsan? Belki şaka yapmıyordunuz ve burası tam da cesetleri

gömdüğünüz yer. Ya da daha kötüsü, belki de astlarınızdan birkaçı bana toplu tecavüz etmek için ormanda

bekliyordur."

"Seni gömmek isteseydim, şu anda olmayan güvenin yüzünden dayak yemeden yaklaşık bir saat önce seni

öldürürdüm. Ve ben sikimi senin kanınla kaplamadan önce kimse sana dokunmayacak.

Dudaklarını büzüyor. "Bunun güven verici olması mı gerekiyor?"

"Güven verici değil, hayır. Yalnızca gerçeklerin ifadesi."

"O kadar acımasısın ki, bu iğrenç."

"Ve o kadar çok tekrar ediyorsun ki, bu beni sinirlendirmeye başlıyor." Başımı eğiyorum. "Çıkmak."

Tereddüt ettiğinde emniyet kemerini çıkarıp bileğini tutuyorum. Savaşmaya çalışıyor, vücudu kasılıyor, muhtemelen paniğin kontrolü ele almasına izin veriyor.

Onu kolaylıkla arabanın arkasına sürükledim. O küçük, onu tek elimle, tam güç kullanmadan ezebilirim.

Cildi karanlıkta taze cesetler gibi soluk mavi görünüyor. Eğer bir şekilde kanamaya başlarsa ve karışıma

kırmızı da eklenirse, cildi ayın altında ruhani görünecektir.

Bu kızla ilgili fantezilerime göre hareket etmemeyi seçmem, dürtü kontrolümün harika bir tezahürü.

Bastır, orospu çocuğu.

"Kendi başıma yürüyebilirim." Kendini serbest bırakmaya çalışırken sesi titriyor ve sefil bir şekilde başarısız oluyor. Sayısız kere.

Denemeye devam edecek kadar sinir bozucu. Bunu ona vereceğim.

"Sana daha önce şans verdiğimde bunu yapmadın, bu yüzden top artık benim sahamda."

"Kes şunu, Killian."

Ninniden hiçbir farkı olmayan minik sesinde adımın söylenmesiyle durakladım. Çoğu zaman insanların

seslerinden bile hoşlanmıyorum. Bazıları tiz, diğerleri alçak ve çoğu da sinir bozucu.

Ancak onunki doğru miktarda tatlı ve melodik. Doğru miktarda yumuşaklık ve felç edici dehşet.

Ona baktım. "Neyi durduracaksın?"

"Her ne yapıyorsan."

"Yaptığım şeyi beğensen bile mi?"

"Yaptığın herhangi bir şeyin hoşuma gideceğinden şüpheliyim."

"Bunun hakkında emin olmak?" Küçük bir gölün yakınında durduk ve Glyndon hareketsiz kaldı.

Karşımızdaki manzaraya bakarken verdiği mücadele çabaları çoktan unutulmuştu.

Yüzlerce minik sarı nokta, ağaçları aydınlatıyor ve küçük lambaların verimliliğiyle su yüzeyinde parlıyor.

O ateşböceklerini izlerken ben de onu izliyorum.

Omuzlarının gevşemesi ve dudaklarının açılması karşısında boğuluyorum. Ve gözlerinin sarı ışıkları bir ayna gibi yansıtması.

Parlıyorlar, daha parlaklar, daha hızlılar ve telefonumu çıkarıp fotoğraf çekerken bunu düşünmüyorum.

Anı anmak bir eylemden ziyade bir ihtiyaç gibi geliyor. Bu bir dürtü de değil; çok daha kötü.

Hala ateşböceklerine dalmış olduğundan flaşa bile odaklanmıyor. "Çok güzeller. Burayı bilmediğime inanamıyorum."

"Burası üniversitemizin malıdır."

"Kurbanlarınızın çoğunu buraya mı getirdiniz?"

"Demek artık bu haldesin, kurbanım? Bunu sevdim. Ve hayır, yalnız kalmak istediğimde buraya geliyorum, o yüzden ilk sensin."

"Birçok ilki yaşıyorum."

"Ben de buna şaşıyorum. Hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım."

"Sana yapacağını söylemiştim. Bir sanatçının doğanın karanlık güzelliğini takdir edeceğini düşündüm."

Sonunda bana odaklandı. "Benim sanatçı olduğumu nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında pek çok şey biliyorum Glyndon."

"Neden? Tam olarak ne istiyorsun?"

"Çok şey istiyorum. Şu anda hangi bağlamdan bahsediyoruz?"

"Bu beni buraya getiriyor. Bir amacın olmalı."

"Sana söyledim, bana güvenebilirsin. Buranın ilgini çekeceğini düşündüm."

Gözleri yarıklara dönüşüyor. "Bu kadar? Komik bir şey yapmayacak mısın?"

"Komikliği tanımla."

"Soruyor olman bile soracağın anlamına geliyor."

"Sadece seçeneklerimi değerlendiriyorum." İskelenin kenarına oturup ayaklarımı sallıyorum, sonra bir sigara

alıp yakıyorum.

Glyndon bana yaklaşıyor ama durup el sallayarak dumanı uzaklaştırıyor. "Zehir bağımlısı olmana neden

şaşırmadım?"

"Hiçbir şeye bağımlı değilim."

"Dudaklarından sarkan sigara bunun aksini kanıtlıyor."

Onu dudaklarımdan çekip ateşböceklerinin ışığında tutuyorum. "Ellerimi meşgul etmek için kullandığım bir

alışkanlık."

"Bu, istersen vazgeçeceğin anlamına mı geliyor?"

"Onların yerini alıp dudaklarımı ve ellerimi meşgul edersen istifa edeceğim."

"Hayır, teşekkürler."

Bir omzumu kaldırıp yanımdaki noktaya hafifçe vuruyorum. "Bu açıdan daha iyi görünüyorlar."

"Ne daha iyi görünüyor?" ürkütücü bir ses tonuyla soruyor ve ben neden daha da sertleşiyorum?

"Ateşböcekleri ya da cisimler, hangisi ilk önce yüzüyorsa."

"Karanlık mizah anlayışın gerçekten başka bir seviyede." Yavaşça yaklaşıyor, sonra yerleşmeden önce tereddüt ediyor.

Teklif ettiğim her şeyi sorgulama alışkanlığı yakında ortadan kalkacak.

"Merak etme. Bu gece seni becermeyeceğim."

"Vay. Teşekkürler." Yanıma çöküyor, meyveli parfümü güçleniyor. Ya da koku alma duyum onu daha hızlı algılıyor.

"Rica ederim."

"Bu gerçek bir teşekkür değildi."

"O halde neden söyledin?"

"İğneleyici söz. Hiç duydun mu?"

"Biliyorum. Ben sadece seninle dalga geçiyorum." O sarı teli kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve boynuyla birlikte kırmızıya dönüyor.

"İnsanlarla uğraşmayı çok mu seviyorsun?"

"Tüm insanlar değil, hayır. Sadece seçilmiş birkaçı."

"Yani artık VIP miyim?"

"Eğer istersen."

"Cidden seninle konuşmak şeytani bir robotla konuşmak gibi."

"Kötü robot, öyle mi?"

"Evet, bilirsin, bilimkurgu filmlerinin sonunda yok olanlardır."

"Filmin son saniyesinde geri dönüş sinyali veren kırmızı gözleri parıldayanları mı kastediyorsun?"

"Kötü olmaktan gurur duymamalısın."

"Olay bu bebeğim. Kendimi kötü biri olarak görmüyorum."

"Lütfen bana kendinizi bir kahraman olarak gördüğünüzü söylemeyin." Sesi öncekinden daha da korkmuş

görünüyor.

“Hayır, yapmıyorum. Kendimi tarafsız görüyorum. Siyah, beyaz veya gri yerine. Ben renksizim.”

“Sen bir varlıksın. Renksiz olamazsın.” Ofladı. "Sen sadece siyahsın."

"Siyah?"

"Evet, insanlara renkler veriyorum ve sen kesinlikle siyahsın; tıpkı ruhun, kalbin ve o rahatsız edici kafan gibi."

Bir süre ona baktım ve sonra gülümsedim. İsa.

Bu kız başını büyük belaya sokuyor.

Çünkü onunla konuşmaya devam etmek istiyorum.

Ve insanlarla konuşmayı bile sevmiyorum.

İnsanlara sahip olmanın ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen ona sahip olmak istiyorum.

Evciil hayvan sahibi olup onların içini görmek istemekten farklı olamaz değil mi?

11

KILLIAN

“Bu da ne böyle? Geçit töreni günümde sıçmak mı?

Konağa girerken Nikolai'nin sesine kulak asmıyorum. Bunun yerine buzdolabına ulaşp bir şişe su alıyorum.

Bulabildiği en yakın nesneyi, Zippo'yu bana fırlattı, ben de başımı yana eğip votka şişesine çarpmasına izin

verdim. Bardak ve içkiden oluşan bir törenle tezgahın üzerinde paramparça oluyor.

Jeremy merdivenlerin altından kollarını kavuşturarak, "Onu temizleyip votkamı yenileyeceğinizi varsayıyorum"

dedi.

“Bu benim votkam. Siktir git.” Kuzenim şişmiş çenesine bir buz torbası sokup ayağını kanepenin kenarına

dayadı.

Tezgaha yaslanıp bacaklarımı bilek hizasında çaprazlıyorum. "Kötü ruh hali?"

"Ve sen değilsin? O kaybeden sana karşı kazandı."

Bir omuz kaldırıyorum. "Anlamsız bir maçtan daha iyi bir şey kazandım."

Glyndon'ın arkadaşlığı ve hatta o ateşböceklerini izlerken benimle savaşmaktan geçici bir süreliğine

vazgeçmesi gibi - ve ben ona dokunmuyordum.

Elimi hareketsiz kalmaya zorladığımda sonunda rahatladı. Pratikte teoriden daha zor olduğu kanıtlanan bir

şey. Bunu alışkanlığa dönüştürmek söz konusu değil. Sonuçta, onun sadece gardını biraz düşürmesine, biraz

içeri girmeme izin vermesine ihtiyacım var, böylece onu anlayabilir ve geriye dönüp baktığımda ona olan

ilgimin ardındaki nedenleri araştırabilirim.

Bunun için ekstra yol kat etmeye hazır mıyım? Kesinlikle.

Onu yurduna geri götürdüğümde kaşlarındaki kırıksıklık göz önüne alındığında hâlâ gidecek yolum olduğunu

söyleyebilirim.

O inatçı, asabi bir küçük pislik ve ben bunun her saniyesinde buradayım.

Glyndon sağlam, devasa bir kaya olabilir ama ben suyum ve su ilk başta kayaya çarpabilir ama sonunda onu

kırıp geçecektir.

"Kazanmaktan daha iyi ne olabilir, orospu çocuğu?" Nikolai homurdanıyor. "Bir dahaki sefere eğer

kaybedeceksen benim kavgamı kabul etme. Burada benim imajım tehlikede, Şeytan'ın varisi."

Sigara paketimi çıkardım ve Glyndon'ın daha önce zehirle ilgili sözlerini hatırlayarak bir süre ona baktım. Sonra

başımı sallayıp bir tanesini dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum. "Sanırım sonrakini sen kazandın?"

Jeremy onun adına, "Zar zor," diye cevap verdi, sonra mini bara gidip kendine bir içki doldurdu. "Bir sanat

öğrencisi onu neredeyse öldüresiye dövüyordu."

"Saçmalık!" Nikolai ayağa fırlıyor ve buz torbasını Jeremy'ye doğrultuyor.

"Başlangıçta ona karşı sadece sakın

davranıyordum. Ve o kaltak sıradan bir sanat öğrencisi değil. Belli ki işe yarıyor."

Kaşımı kaldırdım ve dumanı üfledim. "İnsanüstü sanat öğrencisi mi?"

"Belki de şu çizgi roman süper kahramanlarından biridir, ha?" Jeremy sordu.

"Gündüzleri gösterişli zengin

çocuk ve geceleri kanunsuz."

"Maskeli, pelerinli ve yarasa arabalı."

"Belki bir de takım elbise?"

"İkinizi de aynı anda sikeyim." Nikolai kanepeye yaslandı. "Bilginiz olsun, Landon katıldığı tüm şampiyonalarda

hüküm süren kraldı VE Elitlerin şu anki lideri."

Jeremy dirseğini yanındaki tezgaha dayayıp içkisinden bir yudum alıyor. "Bizim Niko gerçekten böyle bilgileri

biliyor mu? Ne zamandan beri?"

"Gareth kulağıma fısıldadığından beri. Peki ne oluyor? Bütün bilgileri biliyorum."

"Bu, şiddete başvuracağınız anlamına geliyor."

"Elbette. Neden kafamı diğer sıkıcı bilgilerle doldurmam gerekiyor?"

Sigarayı şişedeki suya boşaltıp küllerin saf sıvıyı karartmasına izin verdim.

"Landon?"

Nikolai, "Landon King," diye teklif ediyor. "Creighton'ın kuzeni, ya da ikinci kuzeni ya da her ne sikim. Ben

diyorum ki eğer klon kardeşi bir anda ortaya çıkmasaydı, dövüşü bütün gece sürdürürdü. O çılgın orospu

çocuğu dövüldüğünde gülümsüyor, tıpkı senin gibi, Şeytan'ın varisi." Masayı tekmeledi ve masa devrildi, tüm

camlar ufacık parçalara ayrıldı. “Hadi dövüşelim, Katil. Hala arınacak enerjim var.”

"Geçmek." Sadece saatlerce gitmekle kalmayacak, aynı zamanda iyi bir ruh halindeyim ve kavga etmek

istemiyorum.

Zaten bu benim tercih ettiğim temizleme yöntemi değil.

"Öfkene hakim ol." Jeremy yanına oturuyor ve ona içkisini ikram ediyor. "Bir gün seni öldürecek."

“Bir gün bugün değil.” Bardağın içindekileri tek seferde yutuyor. “Ve bu öfke değil, bu enerji, Jer. Sikime kadar

gidiyor. Bu gece sevişmeliydim.

"Yani Landon ve ikiz kardeşi geceni mi mahvetti?" Eldeki konuya geri dönüyorum.

“O zengin küçük çocukların, özellikle de bir nilüfer çiçeğinden hiçbir farkı olmayan narin çocukların canı

cehenneme. Landon'ın görünüşünü paylaşıyordu ama zayıf bir auraya sahipti.”

Jeremy, "Bunu söylememe bile gerek yok, eğlencenizi çaldı," diye işaret etti ve Nikolai tsk'e devam etti.

"Eğlenceni çaldın, nasıl?"

"Eh kuzen, o narin nilüfer çiçeği ortaya çıkar çıkmaz Landon saldırganlığını artırdı ve tamamen içeri girdi. Ama

gittiğinde Landon gerçekten kaybetti. Aynen böyle. Tuhaf ikiz saçmalıklarından bahset.

Muhtemelen kardeşini korkutuyordu.

Peki, siktir et.

Belki Glyndon haklıdır ve erkek kardeşi de spektrumdadır. Eli King'in kesinlikle öyle olduğunu biliyorum.

Çocukken ebeveynlerimiz aracılığıyla tanıştık ve benimkine benzeyen bir görünüme sahip olan tek kişi oydu.

Geri dönülmez bir şekilde sıkıldım.

Şimdi soru Landon'un ortadan kaldırılıp kaldırılmayacağıdır. Önce Glyndon'la olan çabalarımı engel teşkil

edecek mi, bekleyip görelim.

“Yemin ederim, Mia ve Maya'nın yer değiştirme saçmalıklarıyla uğraştıktan sonra ikiz sikişmeyle işim bitti. Kız

kardeşlerimden bahsetmişken, onların yurtlarında olmalarını ve bir yere gizlice girip birinin hayatını

kaybetmesine neden olmamalarını sağlayayım.” Nikolai telefonunu çıkardı ve muhtemelen korumalarına bir

mesaj gönderdi. Bratva'nın bir parçası olmak hem Jeremy hem de Nikolai'ye kampüsün bile müdahale

edemeyeceği özel bir güvenlik sağlıyor.

"Güvenliği sıkılaştırdığınızdan emin olun." Jeremy'nin kaşları çatıldı.

"Anoushka'yı yeni arkadaşlarıyla dövüş

kulübünde gizlice dolaşırken yakaladım."

Nikolai dalgın bir tavırla, "Düşmanın topraklarına gitmesine izin vermemeliydik" diyor. "Artık o gösterişli

çocuklarla arkadaşlık kurma alışkanlıklarını geliştirmeye başlayacak."

"Cesedimi çiğnemen lazım." Jeremy uzun bir içki içiyor. "Arkadaşlarını sevmiyorum. Özellikle şu gürültücü

gümüş saçlı olanı."

"Cecily Knight," diye tedarik ediyorum ona. "Babasının bir yatırım şirketi var ve annesi de sosyal hizmetlerde

üst düzey bir kişi."

"Ve bunların hepsini biliyorsun çünkü?" Jeremy soruyor.

“Komşularımız hakkında araştırma yapıyorum. Ayrıca sana Aiden ve Elsa King'in, Creighton ve Eli'nin

ebeveynlerinin benim ailemle arkadaş olduklarını söylemiştim. Ava'nın ebeveynleri Cole ve Silver Nash de

öyle."

Nikolai buz torbasını yüzünden çekerek şakağının yakınındaki mor bir çürüğü ortaya çıkardı. "Sahte nilüfere ve

Landon'un ebeveynlerine ne dersiniz?"

"Onlarla hiç tanışmadım. Ama onları duydum. Babaları Kral servetinin yarısına sahip. Diğer yarısı Aiden'a ait.

Anneleri ünlü bir sanatçıdır." Telefonumun arama çubuğuna adını yazıp onlara insanların, yerlerin ve anıların

eskiz resimlerini gösteriyorum.

Nikolai ısıklıyor. "Sanattan bir bok anlamam ama bunlar dövme kadar iğrenç görünür." Bir galerinin

açılışında çekilmiş bir aile fotoğrafına bakmak için telefonu kapıyor.

Levi, Astrid'i belinden tutuyor ve Astrid kameraya gülümsüyor; mutlu ve tatmin olmuş bir ifadeyle, Gareth'le ben

onun hayır kurumlarına gittiğimizde annemin yaptığı gibi.

Landon annesinin yanında duruyor ve onun omzunu tutuyor. Brandon babasının yanında, Glyndon'ın omzunu

tutuyor.

Bunların arasında Landon'un gülümsemesi en sahte olanıdır. Hiç kimse, ailesi bile bunu fark etmeyecek, ama o

en destansı gösteriyi sergiliyor ve muhtemelen o bile orada olmaktan mutlu olduğuna inanıyor.

Orada bulundum, bunu yaptım, bunu kanıtlayacak resimler var.

Ancak Glyn'in gülümsemesi en üzücü olanıdır. Gülümsemek istemiyor, annesinin pantolonuyla uyumlu küçük

koyu mavi resmi elbisesi içinde biraz rahatsız görünüyor.

Bir gösteri yapıyor ama kardeşinden tamamen farklı bir şekilde. İkisi de mutlu gibi davranıyor ama bu konuda

kendini kötü hisseden tek kişi o.

"Onlarla yalnızca bir kez karşılaştım ve bunun sahte nilüfer olduğunu söyleyebilirim." Nikolai Brandon'ın yüzüne

dokunuyor. "Yakından bakıldığında ateşli olduğu görölüyor. Onu mu yoksa kız kardeşini mi sikeceğimden emin

değilim. Belki ikisi de aynı anda, eğer birbirlerini çıplak görmekten rahatsız olmuyorlarsa."

Telefonumu elinden alıp tek kelime etmeden merdivenlere doğru ilerledim. Sonra Zippo'mu getir ve hemen

fırlat. Nikolai'nin kafasının yan tarafına, yani yaralı tarafına çarpıyor.

İyi. Oyun kurucu becerilerimin tamamen kaybolmadığını görüyorum.

Nikolai elini şakağına vuruyor ve bağılıyor: "Bu da ne içindi, seni lanet olası pislik?"

Jeremy başını kanepeye yaslayıp gülüyor, ben merdivenlerin tepesine ulaştığımda ses peşimden geliyor.

Adımlarım kayıtsız ve normal ama vücut ısım öyle değil. Belki de Rai Teyze'nin bir dahaki sefere onu

tanıyamayacağı noktaya kadar Nikolai'yi yenmeliyim.

Gareth'in kapısı açılıyor ve telefonu yüzüne tutarak dışarı çıkıyor, dudaklarında bir gülümseme var. "İşte

burada."

Yanıma gelip telefonu doğrudan görüşümüze koydu. Annem ve babam diğer tarafta, bahçeyi arıyorlar.

Orada akşam karanlığı yaklaşıyor ve güneş arkalarından alçalarak onlara pitoresk bir arka plan sağlıyor.

Reina Ellis güzel bir sarışın; dergilerin kapaklarında gördüğünüz ve kırklı yaşlarının sonlarındayken otuzlu

yaşlarında nasıl görüldüğünü merak ettiğiniz tipte. Mavi gözlerinde ne Gareth'e ne de bana miras kalan doğal

bir parlaklık var.

Ancak babamın daha sert bir bakışı var ve bu muhtemelen onun işiyle ve büyük balık küçük balığı yer

zihniyetiyle alakalı. Diyelim ki zaman Asher Carson'a da iyi davrandı. Hem kardeşimin hem de benim

genlerimizde olan keskin özelliklere sahip ve yeşil gözlerini Gareth'e aktardı. Kardeşim bir bakıma hem

görünüş hem de kişilik olarak onun bir kopyası.

Ben ikisinin de daha kasvetli versiyonuyum.

Ailenin kara koyunu.

Otomatik bir gülümseme dudaklarıma yerleşiyor. "Merhaba anne. Her zamanki gibi harika görünüyorsun."

"Bana bunu verme, seni nankör evlat. İki gündür beni aramadın."

"Ders çalışmalarıyla meşguldüm. Tıp fakültesinin ne kadar acımasız olduğunu biliyorsun. Ayrıca" -kardeşimi

omzundan tutuyorum- "Gareth'in sana benim hakkımda her şeyi anlattığından eminim."

Gülümsemesi yerinde duruyor ve kasılmıyor bile. Ebeveynlerimizin önünde mükemmel kardeşler olduğumuza

dair söylenmemiş bir kuralımız var.

Canım isterse bu kuralı çiğnerim ama Gareth asla yapmaz.

O önemsiyor.

"Meşgul olduğunuza eminim ama ara sıra uğrayın." İçini çekiyor. "Yüzlerinizi her zaman özlüyorum. Ziyarete

gelecek misin, Kill? Yazdan beri seni görmüyorum."

"Okulda işlerin nasıl gideceğini göreceğim."

Babam bana "Zaman ayır ve bir sonraki tatilde ziyarete git" diyor, hayır, diye bilgilendiriyor.

Düşman enerjiye daha da büyük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Merhaba baba. Sende beni özledin mi?"

Provokasyona kanmasını bekliyordum ama annemin omzunu okşarken gülümsüyor. "Elbette seni özledim

oğlum. Annen ve ben bir dahaki sefere seni kardeşinin yanında görmekten mutluluk duyarız."

Gareth, altın gibi bir çocuk gibi, "Geldiğinden emin olacağım" diyor.

"Bir saniye bekle." Annem kameraya yaklaşıyor ve bana bakıyor. "Aman Tanrım! Dudağında bir kesik mi var?"

Killian Patrick Carson, kavga mı ettiniz?"

Annemin üzgün olduğunda göbek adımı kullanma alışkanlığı, onun hayat veren ve isim veren statüsünün bir tercümesidir.

Her seferinde bununla eğlenmekten kendimi alamıyorum.

Gareth kaskatı kesildi, tamamen gafil avlandı ama ağzını açtığı anda ben çoktan sırtıyıordum. "Sevişmek bir

kavga değilse, öyle düşünmüyorum?"

Dudakları açık kalıyor. "O görüntüye ihtiyacım yoktu."

"Soran sensin anne. Üstelik en iyi dönemimdeyim. Sadece ders çalışacağımı düşünmedin, değil mi?"

Babam, "Sesini azaltın," diye uyardı. Annem için ne zaman çok fazla olacağını anlayan altıncı hissi var ve onu

kesiyor. Zamanla ben de bu duyguyu geliştirmeye başladım.

Sadece insanların sınırlarını zorlamak için kullanıyorum. Annem değil.

Diğerleri.

Babamla aynı fikirde olduğumuz tek şey bu.

"Eh, başını belaya sokmadığın sürece sorun yok sanırım." Sesi yumuşadı.

"Birbirinize iyi bakın çocuklar, tamam

mı? Seni seviyorum."

Gareth, "Ben de seni seviyorum anne" diyor.

"Seni seviyorum anne," kardeşimle aynı samimiyetle konuşuyorum.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeye telefonu kapatıyor.

Onlar gider gitmez Gareth sanki vebalıymışım gibi benden uzaklaşıyor.

"İğrenme seviyesinde sakın ol, büyük kardeşim. Bu seni zayıf gösteriyor."

Beni başından savdı ve odasına doğru ilerledi.

Kendi odama gidip telefonumu kontrol ediyorum. Sayısız okunmamış mesaj ve ganimet çağrısı

bildirimlerimde duruyor. Onurlarını nasıl kazanacağını ve geri çekileceğini bilmeyen sinir bozucu yapışkan

haşerelerden birkaçı.

Bu gecenin fotoğraflarına bakarken ayaklarım odanın ortasında duruyor.

Çoğul.

İlki, Glyndon'ı Annika ve arkadaşlarıyla birlikte ilk kez uzaktan gördüğümdeydi. Jeremy'ye kız kardeşinin

varlığından bahsetmeden ve ona yaklaşma fırsatı vermeden önce onu tam on beş dakika izledim.

Çektiğim fotoğraflarda Glyndon onların söylediği bir şeyi ya dinliyor ya da gülüyor. O grupta ya da ailesinde

konusmacı değil ve bu da gösteriyor.

Diğer resimler ateş böcekleriyle birlikteydi. Yüzünü yakınlaştırıyorum, sonra parmağımı elinin şortunun

üzerinde sımsıkı tuttuğu yere doğru gezdiriyorum.

Yanaklarının, boynunun ve dudaklarının hatlarını takip ederken neredeyse ahududu ve boya kokusunu

alabiliyorum.

Başparmağım yüzüne hafifçe vuruyor ve sonunda Devlin'in onda neyi sevdiğini, onun için nelerle mücadele

ettiğini görebiliyorum.

Onun için nasıl debelendiğini, ağladığını ve dizlerinin üzerinde yalvardığını.

Yine de onu sikmedi.

İstemedi, öyle söyledi.

Orospu çocuğu arkadaş bölgesinden ölüme mahkum edildi. Gerçekten.

Nasıl olduğunu bilseydim onun için üzülürdüm. Ama bunu yapmadığım için, onun bitiremediğı şeyi bitirmekte

hiçbir sakınca görmüyorum.

12

GLYNDON

“Neredeydin?”

Cecily, Ava ve son zamanlarda Annika ile paylaştığım banyolu dairenin girişinde kıpırdanıyorum.

Ailesinin kendisi için ayarladığı güvenli, tek kişilik bir yatakhane de kalması gerekiyordu ama üçümüz de onu

sevdiğimiz ve boş odamız olduğu için onu bizimle kalması için davet ettik.

Görünüşe göre erkek kardeşi buna

karşıydı ama o bir kez daha annesinin yardımıyla doğrudan babasından onay aldı.

Geçen gün annesiyle görüntülü görüşmede konuştuk ve o şimdiye kadar gördüğüm en tatlı, en etkileyici

kadındı. Tamam, belki annem, Elsa Teyzem ve büyükannemle ilk beşe girebiliriz.

Neyse, Annika'nın annesi mafyayla evli olacak birine hiç benzemiyordu. Ama yine de Anni mafya prensesi gibi

de görünmüyor, yani belki de kalıtsaldır.

Dairemiz geniş bir oturma alanı, dört yatak odası ve siyah tezgahlı bir mutfığa sahip rahat bir dairedir.

İçeri girer girmez sorulan sorunun kaynağı Ava'ydı. Kabarık bir pijama ve siyah ve pembe tüylü bir bornoz

giymiş. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve yüzünü beyaz bir maske kapatıyor.

Cecily odasından dışarı bakıyor, yüzünün yarısını kaplayan siyah çerçeveli gözlükler takıyor ve üzerinde

"Öldüğümde beni yüz üstü gömün ki dünya kıcımlı öpebilsin" yazan bir kapüşonlu giyiyor. "Sonunda geri döndün. Senin için çok endişelendik.

Elimi yanıma bıraktım ve avucumu şortuma sürdüm. Onlara nerede olduğumu nasıl söyleyeceğim?

Evet arkadaşlar, bir seri katil olduğundan emin olduğum bir şey tarafından kaçırdım ama oturup

ateşböceklerini izlerken bunu unuttum.

Ah, kahrolası arabasında hız yaparken beni orgazm etti ve bu hoşuma gitti.

Bu benim kafamda bile berbat geliyor.

Kızlara, "Aklımı boşaltmak için gezintiye çıktım" diyorum, satın alacaklarını umuyorum.

Ava maskenin ardındaki gözlerini kıstı ve beni aşağı yukarı tarttı. "O halde neden kızarmış ve berbat

görünüyorsun?"

"Merdivenlerden çıktım. Bilirsin, egzersiz yap."

"Sağ."

"Anni nerede?" Deniyorum. "O iyi mi?"

"Pratik yaptığını ve senin konuyu değiştirmedini söyledi Glyn," Ava elini kalçasına kaldırdı. "Bazı bahaneler

yerine düzgün bir cevap bekliyorum."

Alt dudagımı çiğniyorum, sonra bırakıyorum. Tanrım. Cecily bile beni, gümüş saçlarını tutan pembe

bandanayla (kesinlikle Ava'nın hediyesi) uyum sağlamayan sert bir öğretmen gibi izliyor.

“Gerçekten bir yolculuktaydım.” Orada yalan yok, bu yüzden kesinlikle ikna edici görünüyorum.

"Gerçekten mi?" Ava bir anne ayı ifadesiyle etrafımda dönüyor.

Biraz fazla hızlı bir şekilde başımı salladım.

“Lan'ın kavgası başladığında nasıl ayrılırsın? King's'in U wanker'larını neredeyse eziyorduk ama Nikolai son

saniiyede kazandı." Fanatik bir hayran gibi üzgün görünüyor.

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü Lan'in kaybetmesi ya da kazanması umurumda değildi. Eğer orada olsaydım

zaten kavgaya takılıp kalmazdım.

Kardeşimi iş başında görmek benim için kaldırılamayacak kadar mide bulandırıcı. Ben böyle bir korkağım.

Ava, “Bran bile geldi” diye devam ediyor. “Size şunu söyleyeyim, kalabalık çıldırdı. Bu yılki şampiyona

bahislerde bir servet getirecek. Bu konuda tamamen elimden geleni yapıyorum.”

"Beklemek. Geri gitmek." Boğazım kuruyor. “Bran dövüş ringine mi geldi?”

"Evet."

"Lan dövüşürken mi?"

"Evet. Ama o sırada ayrıldı."

Bran'nin Lan'den gelen tüm bu şiddete tanık olduğu düşüncesi yüreğimi hoplatıyor.

Şiddetten hoşlanmıyor olabilirim ama Bran bu konuda düpedüz hassas.

Arka cebime dokunarak telefonumu çıkardım ve kapı zili çaldığında ona mesaj atmaya başladım.

Cecily, "Ben onu alırım," diyerek açmaya gidiyor.

"Henüz değil." Ava muhtemelen maskesini çıkarmak için odasına koşuyor. Yabancıların önünde mükemmelden

daha azını göstermeyi reddediyor.

Glyndon: İyi misin?

Bran: Bunu bana bizzat sorabilirsin küçük prenses.

Bir kargaşa sesiyle arkamı döndüm ve gerçekten de Remi, bir yiyecek kabı taşıırken bir kasa bira tutan, poker

suratlı Creigh'i içeri itiyordu.

Brandon elinde bir eskiz defteriyle arkalarından takip ediyor.

“Hanımlar, en sevdiğiniz lordunuz size tanrı düzeyindeki varlığını bahşetti.

Zorlamaya gerek yok, hepinize eşit

olarak bölüştürecektim kadar dikkatim var. Bu ikisini boşverin, gelmek için yalvardılar.”

Creigh açıkça "Bizi buraya getirdin" diyor.

“Şimdi sus, Cray Cray. O serseriye dövmüş olman, tanrı düzeyinde benimle aynı fikirde olduğun anlamına

gelmiyor.”

Cecily kollarını kavuşturup ayağını yere vuruyor. "Bir şeyi unutmuyor musun?"

Remi kendine bakıyor. “Kurban günlerinde tanrılar kadar harika ve bir o kadar da gösterişli görünüyorum.

Hiçbir şey unuttuğumu sanmıyorum?”

"Yarın dersimizin olması gerçeği, dahi. Bazılarımız üniversiteyi gerçekten ciddiye alıyor.”

“Sıkıcı olma Ces. Yemin ederim, bir gün kitaplarından birinin ortasında öleceksin. Ahirette sevinç köşemden

yer istemeye gelme.” Onu iterek yanından geçti, yemek kabını sehpanın üzerine attı ve ağırlığını kanepeye

vererek kendini evinde gibi hissetti.

Creigh çenesini kaplayan kırmızı bir morlukla bize doğru başını salladı. Onu oraya kimin koyduğunu

hatırladığımda yutkundum ve onu işaret etmeden duramadım. "İyi misin?"

Kuzenim ona dokunmuyor bile. "Daha kötülerinden de kurtuldum."

"Savaşmaya devam etmek zorunda mısın, Creigh? Elsa Teyze çok endişelenirdi."

"Bilmediği bir şey için endişelenmeyecektir." Sözleri gelişigüzel söylendi ama arkalarındaki uyarıyı

duyabiliyorum. "Ayrıca sana neden bakıyordu?"

"N-kim?"

"Küçük Carson. Dövüş sırasında sana bakıyordu."

"Bunu hayal etmiş olmalısın."

Bana bilmiş bir bakış attı ama şükürler olsun ki onu zorlamadı.

"Buraya gel, doğru. Bu pisliği ayağa kaldırmak için kaba gücünüzü kullanın, diye sesleniyor Remi odanın diğer

tarafından, ağır bir antika sandalyeyi tekmeleyerek.

"Dekorumuzu değiştirmeyi bırak, Remi!" Cecily onu durdurmak için koşuyor ama Creigh çoktan onun yanında.

"Dekorunun kitapların kadar sıkıcı olması benim suçum değil, inek."

"Siktir git, erkek fahişe."

"İlgilenmiyorum. O da sıkıcı olurdu."

"Ah, bir gün seni boğacağım."

"Buna da hayır. Tanrım, çok korkutucusun kadın. Sessiz olanların en sapık olanlar olduğunu söylemelerine

şaşmamalı." Creighton'ı fiziksel olarak yakalıyor ve onu kalkan olarak kullanıyor.

"Lordumu onun zehirli

pençelerinden koru, yumurtla. Bu puma beni en iyi zamanlarımda öldürecek.

Creigh hareket etmiyor ama başını geriye doğru eğiyor. "Ve bu kötü bir fikir çünkü..."

"Ne oluyor? Asıl siktiğim ne? Beni Cecily için mi satacaksın? Tanrım, lordum varoluşsal bir kriz yaşıyor. Dinle,

doğru. Eğer ben olmazsan, hiç kimse senin tuhaf saçmalıklarını tercüme edemeyecek."

"Ah," diyor Creigh.

"Bu doğru. Lordumun varlığına ihtiyacınız var."

Creigh, Cecily'e, "Haklı olduğu bir şey var," diyor ve sandalyeyi hareket ettirmeye başlıyor.

"Bu kadar gürültü de ne?" Ava odasından maskesiz ve saçları açık bir şekilde çıkıyor.

Durumu hemen anlar ve Cecily'yi kurtarmaya gider. Ama Creigh çoktan sandalyeyi hareket ettirmişti ve Remi

karanlık bir derebey gibi gülüyordu.

Kargaşanın arka planda kalmasına izin verdim ve Bran'e doğru adım attım, ardından koluna dokundum. "İyi

misin?"

Bütün sahnede gülümsüyor ve Bran'in gülümsemesini görmeyi seviyorum, muhtemelen bunu yapmakta

zorlandığı için. En azından gerçekten değil.

Bu yüzden onu mutlu görmek için tüm gürültüye katlanmaya hazırım.

"Artık öyleyim" diyor bana.

"Dövüş kulübünü duydum. Oraya neden gittin Bran? Bu sahneleri sevmiyorsun."

"Başka seçeneğim yoktu." Telefonunu alıp karıştırdı ve Lan'le yaptığı konuşmanın son kısmını bana gösterdi.

Onu 'Yedek Parça' olarak sakladı. Ergenlik çağındayken başladı. O zamanlar Bran, Lan'i 'Diğer Yarı' olarak

kurtarmıştı ama Landon onunla dalga geçti ve onu 'Yedek Parça' olarak sakladığını söyledi, bu yüzden Bran

onu da 'Yedek Parça' olarak kurtardı.

Babam çok sinirliyken annemin şaka olarak düşünmeyi seçtiği bir şey.

Konuşma sırasında Lan, Bran'a kalabalığın içinde çekilmiş bir fotoğrafımı gönderdi. Ellerimi sıktığımı

gösterecek şekilde yakınlaştırıldı ve ifadem paniğe kapıldı.

Creigh ve Killian'ın maçının tam ortasıydı.

Yedek Parçalar: Küçük prensesimizin başı dertte. Biraz tasarruf ister misin?

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum ve ardından iç çekiyorum. "Özür dilerim Bran."

"Olma. Bu senin hatan değil. Ayrıca onun diğer dövüşçü tarafından yere serilmesini izledim, dolayısıyla bu tam

bir felaket değil." Beni yakından izliyor. "Gerçekten iyi misin ama? Resimde kötü görünüyor."

Boğazımı temizleyip sarı saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Şiddet içeren durumlara nasıl girdiğimi

biliyorsun."

"O yüzden artık oraya gitme Glyn. Seni onun ortamında Lan'den koruyamam."

"Lan'dan korunmaya ihtiyacım yok. Ondan korkmuyorum," diyorum ve bu sefer ciddiğim.

Killian'la uğraşmak bana, senin tanıdıklarından daha kötü canavarların her zaman var olduğunu öğretti.

Canavarların bile ahlaksızlık düzeyleri vardır ve Killian'ınki en yüksek kaidededir.

Bran bana baktı. "Sadece dikkatli ol."

"Merak etme, yapacağım."

Cevabımdan memnun kalmış gibi görünerek diğerlerinin yanına gittiğimizde beni yanına çekti. Şeytan'ın

çağırma ritüeline benzeyen bir daire oluşturmak için tüm kanepelerimizi ve hatta dekor lambalarımızı hareket

ettirmiş olan Remi'nin yanına oturuyoruz.

Creigh bacak bacak üstüne atmış halde yerde otururken bir şeyler atıştırıyor.

Korkunç bir şekilde kaybeden Ava ve Cecily yan yana oturuyorlar, kollarını kavuşturuyorlar ve dik dik bakıyorlar.

Gülen tek kişi içkileri karıştırırken ve Creigh'e atıştırmalıklar fırlatırken Remi'ydi. Daha sonra getirdiği kaba

uzanıp sırtıyor. "Bil bakalım burada ne var, sürtükler?"

Cecily, "Kesilen penis değilse ilgilenmiyoruz" diyor.

Ava, "İlgilenmiyorum," diye tekrarlıyor. "Ve Allah kahretsin, bizim asilzademiz az önce penis mi dedi? Lütfen

bana birisinin bunu kaydettiğini söyle.

"Kapa çeneni. Geri dönüş hattını mahvediyorsun," Cecily onu dürttü.

Ava bir kahkaha attı ve sonra durdu. "Tamam, tamam, kesinlikle ilgilenmiyoruz Rems."

"Emin misin?" Kabı yavaşça açıp birkaç küçük kabı ortaya çıkarırken yüzü saf bir haylazlıkla karışık zevkle

karışık bir ifadeye sahip. "Çünkü balık ve cipsim var!"

Creigh ayağa kalkıp bir konteynırı (hayır, iki) kaptığında odayı sessizlik dolduruyor.

"Şimdiye kadarki en tatlı olduğun için bir tane alıyorsun, Glyn." Remi bana bir kap veriyor, sonra da Bran'a bir

tane daha. "Ve sen de çok iyi bir arkadaş olduğun için dostum."

Daha sonra, salyaları akmaya az kalmış dudakları aralık olan kapları izleyen Cecily ve Ava'ya sırtıyor. "Ancak

siz ikinizin lorduma yalvarmanız gerekecek."

Creigh çoktan kutusunu açmıştı ve koku havaya yayılıyor. Ava yutkundu. "Burası bizim evimiz. En azından

gecemizi böldüğün için borcunu ödersin."

"Parayla ödeyeceğim ama balık ve cipsle ödemeyeceğim. Şimdi lütfen söyleyin efendimiz."

"Git bir atı masturbasyon yapın, lordum." Ava dik dik bakıyor.

Sanki bir oyun şovuymuş gibi bir hata yapıyor. "İki denemen daha var."

"Ver şunu bana." Cecily bir konteyneri kapar ve Ava onun kavgaya etmesini engellemek için sırtına atlar.

"Cray Cray, beni bu çılgın pumalardan kurtar!"

Ancak kuzenim yemek yerken çevresine hiç ilgi duymuyor. Bütün dikkati cipsleri yutmaya odaklanmış

durumda.

Bran ve ben de yemeye başladığımızda gülüyoruz. Ya da biliyorum. Bran kendininkini bırakıp eskiz yapmaya

başlıyor.

Bazıları onların eskizlerini çizdiğini düşünebilir, ancak insanlarla ilgili bir şey yapmadığı için sahneyi çizgiler ve

gri tonlarından oluşan bir kaosa dönüştürüyor.

"Bu delicesine güzel. Lütfen bana takip edebileceğim sosyal medya siteniz olduğunu söyleyin."

Hem Bran hem de ben geriye baktığımızda Annika'nın çizimine baktığını görüyoruz. Yüzündeki gülümseme o

kadar büyük ki bulaşıcı.

Taytın üzerine mor bir tek parça streç giysi giyiyor, muhtemelen antrenmanın ortasında dışarı çıkmış.

"Merhaba, ben Annika. Sen Glyn'in kardeşi olmalısın. Sürekli senden bahsediyor. Aslında hayır, konuşkan bir tip

değil. Ama Ava öyle yapıyor."

"Ben Brandon'ım."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Telefonunu alır. "IG'niz nedir? TikTok'u mu? Patlatmak? WeChat'mi? Naber?"

"Sadece IG'm var."

"Ah. Sorun değil," diye mutlu bir şekilde sohbet ediyor ve internette yayınladığı çalışmayla ilgili yaltaklanıyor.

Bran'i mutlu eden bir şey; o kadar mutlu ki ondan yayılan neşeli enerjiyi hissedebiliyorum. Annika'nın hiper

enerjisinden kesinlikle rahatsız değil.

"Merhaba." Remi hem Ava'ya hem de Cecily'ye vuruyor ve Anni'nin yanına kayıyor. "Rüya mı görüyorum yoksa

Amerikan aksanlı bir meleğe mi rastladım?"

Creigh dışında hepimiz utanıyoruz.

Anni kıkırdadı. "Çok tatlısın!"

"Sıcak severim ama şimdilik tatlıyla idare edebiliriz. Ben Remington'ım. Bir lordun oğlu ve bir kontun torunu ve

şu anda lordluk unvanına sahip. Yüz doksan beş kişi devletin tahtına doğru ilerliyor ve buna uygun mükemmel

bir görünüme ve zenginliğe sahipler."

"Vay canına, bu çok etkileyici. Ben Annika. Ama telif hakkı yok."

Cecily elinde bir konteynerle "O mafyanın asilzadesi" diye vals yapıyor ve Ava da onun diğer yanında oturuyor.

"Ondan uzak dur."

"O kadar güzel ve safsın ki, seni bu engerek yuvasından uzak durman konusunda uyarmalıyım, Anni."

Üçü tekrar tartışmaya başlar ve Annika, Creighton'ın yanına gider. "Merhaba."

Yemek yediği için cevap vermiyor. Creigh bunu ciddiye alıyor.

Süper ciddiylim.

"Ben Annika. Sen?"

Cevap yok. Sanki önünde durmuyormuş gibi. Bu yüzden elini sallıyor ve tanıdığını gösteren bir işaret

göstermeyince, onun pes etmesini bekliyorum. Çoğu insanın yaptığı budur.

Ancak Annika sırıttırıyor ve onun yanına oturuyor. "Eğer bu kadar dalmışsanız, bu yemek çok lezzetli olmalı. Bir

kere ısırabilir miyim?"

Yutkunduktan sonra, "Kendininkini al," diye mırıldandı.

"Tabağın tamamını yiyemiyorum. Kızartılmış gibi görünüyor, o yüzden bir ısırık yeterli olur."

"Hayır" diyor açık bir şekilde.

"Birazcık..." Bir saniye sonra kabına uzanıyor, sonra adam onu bir koluyla köprücük kemiğinden kanepenin

arkasına sabitlerken diğer koluyla yemeye devam ediyor.

"Hayır dedim."

"Tamam aşkım." Gülümsemesi soldu. "Gitmeme izin verir misin?"

"Bir daha yemeğimin peşine düşmeyeceğine güvenmiyorum, bu yüzden ya bu pozisyonda kalmalısın ya da git."

"Anladım."

Aslında hareketsiz kalıyor ve sürekli onu izliyor.

"Cray Cray!" Remi çığlık atıyor ve Anni'yi elinden kurtarıyor. "İlk buluşmada Amerikalı meleğimize kaba

davranarak ne yapıyorsun? Ben sana görgü kurallarını öğretmedim mi?"

"Sorun değil." Anni gülüyor. "Sanırım insanların yemeğinin peşinden gelmesinden hoşlanmıyor."

"Evet, böyle tuhaf biri." Remi bir konteyneri kendisine doğru itiyor. "Bunu alabilirsin."

"Ne deniyordu?"

Hepimiz şaşkın şaşkın ona bakıyoruz ve hatta Creighton bile ısırıkların arasında nefes nefese kalıyor.

Ona bakıyor. "Ne? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Ava bize "O Amerikalı, arkadaşlar" dedi.

"Evet," diye tekrarladım.

Cecily, sanki bu bir hakaretmiş gibi, "Evet, Amerikalı," diyor.

"Ben aslında yarı Rusum." Annika tuhaf bir gülümsemeyle aramıza bakıyor.

Remi, "Bu balık ve patates kızartması, aşkım," diye başlıyor. "Ulusal İngiliz yemeği gibi, modern çağın devrimi

ve neşe getiren şey. Lordum bile bu basit işçi sınıfı yemeğini düzüşmekten daha çok seviyor. Tamam, belki

aynı seviyededirler. Bak, seçici Glyn bile yemek yiyor."

"Ben seçici değilim." Çipi yerken dik dik bakıyorum. "Bana Ava ve Cecily'nin tarafını tutup seni dışarı attırtma."

"Denemek bedava. Başarılı olmak öyle değil köylü."

Boğazına gitmeye hazırım ama telefonum titriyor. "Sen biraz bekle, Remi."

Dudaklarımın arasına bir çip koydum ve telefonumu çıkardım.

Ekranımda beliren yazı beni duraklatıyor.

Bilinmeyen Numara: Ne yapıyorsun?

İlk düşüncem, tüm bu belirsiz mesajların ardındaki bilinmeyen numaranın bu olabileceği yönündeydi, ancak bu

kişi genellikle nasıl olduğumu sormaz; sadece kötü bir şeyi bırakır ve gider.

Başka bir mesaj geldiğinde düşüncelerim yeniden doğrulandı.

Bilinmeyen Numara: Bana uyuduğunu söyleme. Yine de, elbette o orgazmı yaşadıktan sonra olurdunuz. Bir

sikle o kadar sert kalan tek kişi benim ki, onun üzerinde nasıl zıplayacağını hayal edip duruyorum.

Yarısı yenmiş cipsi yerken boğuluyorum ve Bran sırtıma vurup bana bir kutu gazoz uzatıyor. "İyi misin?"

Yanaklarım kıpkırmızı olmalı. Bran'in ya da başka birinin o mesajı görmesi düşüncesi tüylerimi diken diken

ediyor. "Tamamen havalı. Geri döneceğim."

Neredeyse odama koşuyorum, içeri koşuyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum, sonra da ona yaslanıyorum.

Telefonum elimde tekrar titreyince yerimden sıçradım.

Bilinmeyen Numara: Beni kitap okumaya bırakmak kötü bir davranıştır bebeğim. Ordasın biliyorum.

Glyndon: Numaramı nereden biliyorsun?

Bilinmeyen Numara: Düşündüğünden çok daha kolay. Ama buradaki sorun bu değil. Benim tatminsiz horozum.

Ben gerçekten veren bir tip değilim.

Glyndon: Kimse senden bir şey vermeni istemedi.

Bilinmeyen numara: Senin küçük amcığın aksini iddia ederdi. Hala bir perinin çaresizliğiyle parmaklarıma

yapıştığını hissedebiliyorum. Ayrıca hâlâ senin zevkin bende. Henüz ellerimi yıkamadım. Sanırım onları senin

onuruna bir tane silmek için kullanacağım ve vücudunun altımda kıvrandığını, kanın aletimi kapladığını hayal

ediyorum.

Karıncalemalar cildimin her yerine yayılırken karnım kasılıyor. Gitmesini dileyerek yavaşça gözlerimi

kapatıyorum ama gitmiyor.

Yakınında bile değil.

Yatağın kenarına oturuyorum, parmaklarım hafifçe titriyor.

Mantıksal olarak bunun benim bekaretimle ilgili hastalıklı saplantısı olduğunu biliyorum. Onu elde edene kadar

gerçekten durmayacağını.

Bana olan çarpık ilgisi o uçurumun tepesinden kaynaklanmış olabilir ama bakire olduğumu öğrendiğinde

tamamen harekete geçti. Gözleri bile eskisinden çok farklı bir şekilde parlıyordu. Vücudu kasıldı ve içindeki

şeytanı görebiliyordum. Maskesiz.

Dengesiz.

Kontrol edilemez.

Kesinlikle frenleri olmayan özel bir türdür. Ve onun hastalıklı fetişinin öznesi olduğum gerçeği dehşet verici.

Muhtemelen hiçbir sınırı olmadığı göz önüne alındığında, istediğini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğini

hayal etmek kesinlikle dehşet verici.

Ama yine de onun sözlerinden etkilenmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Sadece... benim sorunum ne?

Acaba ben de onun kadar kusurlu muyum?

Ekranda başka bir mesaj belirdiğinde kalbim küt küt atıyor.

Bilinmeyen Numara: Gerçeği hayal gücümden daha iyi. Şimdi gelirsem bacaklarını açma şansın nedir?

Glyndon: Sıfır.

Bilinmeyen Numara: Peki kibarca sorarsam?

Glyndon: Hala sıfır.

Bilinmeyen Numara: %50 demeliydin. Çünkü sen uyurken bir şekilde odana girmem ihtimali %100.

Glyndon: Arkadaşlarım sana izin vermiyor.

Bilinmeyen Numara: Bunu öğrenemeyecekler, eğer öğrenirlerse onları koli bandıyla yataklarına bağlayacağım.

Glyndon: Annika'yı bile mi?

Bilinmeyen Numara: Özellikle o. Çoğu zaman çok gürültülüdür.

Glyndon: Jeremy seni öldürecek.

Bilinmeyen Numara: Kendisini tehlikeye attığını ve onu kendi iyiliği için bağladığımı söylersem hayır. Peki

benim için endişeleniyor musun bebeğim?

Glyndon: Eğer endişelenmek derken, üzerinde senin ismin yazan bir voodoo bebeği sipariş ederek onu

öldüresiye bıçaklamamı, başını kesmemi ve tendonların kırılmasını izlememi kastediyorsun, o zaman elbette

endişeden bıktım.

Bilinmeyen Numara: Kanlı hayal gücünüzü ve detaylara gösterdiğiniz ilgiyi seviyorum. Bir ara bana resimlerini

göstermelisin. Kafanın içini görmek istiyorum.

Glyndon: Asla.

Bilinmeyen Numara: Asla asla deme.

Glyndon: Uyuyacağım.

Bilinmeyen Numara: İyi uyu ve rüyanda beni gör. Ve kim bilir? Belki gerçekleşir.

13

GLYNDON

Bacaklarımın arasında bir şey hareket ediyor ve bir sızlanma mırıldanıyorum.

Kalınlaşıyor ve irkiliyorum. İlk başta kafam karışıyor, zihnim uykudan dolayı bulanık ve tepkilerim eski bir

trenden daha yavaş.

Ama tepki alamıyorum.

Üzerimde büyük ve tehditkar bir gölge belirliyor. Güçlü bir eliyle bacaklarımı ayırdı ve ben çığlık atmak için

ağzımı açtım ama avucunu ağzıma vurdu.

Dehşet içimden geçiyor ve hiperventilasyona başlıyorum. Kalbim korkutucu bir yoğunlukla canlanıyor.

Çığlık atıyorum ama çıkan tek ses boğuk bir ses.

Uсталıkla külotumu çıkardı ve ben bacaklarımı tekmelemeye çalıştım ama o onlara tokat atarak beni olduğum

yerde kalmaya zorladı. Parmağı kıvrımlarımda geziniyor ve utançla gözlerimi kapatıyorum.

“Hımm. Sırılsıklam olacağını biliyordum bebeğim. Pencereden nasıl girip bu küçük amcığın bekaretini

bozduğumu mu hayal ediyordun?

Başımı salladım ama onun kaba gücünden dolayı başımı zar zor hareket ettirebiliyordum. Tanrım, pusuya

düşürölerek tahrik edildiğime inanamıyorum.

Killian'ın yazısı.

Psikopat Killian.

Canavar Killian.

Beni canlı canlı yiyecek ve kemiklerimi o ateş böceği gölüne dağıtacak yırtıcı Killian.

Işık eksikliği yüzünden yüzü beni saniyeler içinde yutabilecek devasa bir gölgeye dönüştü.

"Parmaklarımı karıştırıyorsun ve hâlâ bana yalan söylemeye cesaret mi ediyorsun?" Sesi karararak geceyle bir

oluyor. "Belki ben bu amcığı dövdüğümde yalanları durdurursun. Kanın sikimin her yerine bulaştığında yalan

söyleme şansın olmayacak. Çılgılık atıyor olabilirsin ama tahmin et ne oldu? Seni kimse duymayacak."

Kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve kıkırdıyor; sesi alçak ve kesinlikle dehşet verici. "Masum bir

bakire yerine kirli küçük bir fahişe gibi bekaretini bozma vaadiyle yatağa damlayan şu haline bak. İçten içe bu

hoşuna gidiyor, değil mi? Kontrolü kaybetmeye zorlanmak istiyorsun. Bu şekilde, bunu kabul etmediğiniz

gerçeği sizi rahatlatacaktır. Bu, zihninizin, bu konuda gerçekten fantezi kuran sapkın kişi olmadığınızı

varsayma şeklidir. Yine de sorun değil. Senin kötü adamın olacağım bebeğim.

Gözlerim genişledi. Bu fantezileri nereden biliyor? En yakın arkadaşlarıma, hatta terapistime bile bunlardan

bahsetmedim.

"Hımm. Yine parmaklarıma sürtünüyorsun. Benim için azgın olman hoşuma gidiyor. Sesi alçaldı. "Ama

yalnızca ben. Kimse senin bu erotik versiyonunu görmeyecek. Öyle değil mi bebeğim?"

Aslında parmaklarının üzerinde yukarı aşağı kaydığımı, yasak türde bir sürtünmeye ulaştığımı fark ettiğimde

donup kalıyorum.

Hayır, hayır...

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alarak içimden şarkı söylüyorum.

Bu bir kabus, sadece bir kabus, nefes al, nefes al, nefes ver, seni tüketmesine izin verme...

Beni hapseden ağırlık yavaş yavaş kayboluyor, tahta ve kehribar kokusu da yok oluyor.

Bunu bir mırıltı sesi takip ediyor ama nefesimi bırakıyorum. Bu bir kabus. Ben iyiyim.

Bu iyi.

"Gerçekten uyuyor mu?" Bran'ın sesi.

Kaşlarımı çattım. Kabuslarımda olmamalıydı.

"Evet," diye fısıldıyor Cecily. "Biliyor musun, son zamanlarda neredeyse hiç uyumuyor ve sürekli gözlerini dikip

bakıyor ya da uyanırken rüya görüyor falan. Ta ki... yani, belki birkaç gün öncesine kadar gerçekten kötü

olmaya başlamıştı. Sürekli omzunun üzerinden bakıyor ama dışarı çıkmıyor."

"Çok endişelendim. Hiçbir fikrin yok," diyor Ava.

Cecily, "Kes sesini, yoksa uyanacak," diye fısıldadı. "Uyuması zaten bir mucize."

"Bunu ondan mı saklıyorsun?" Bran biraz mesafeli, biraz sert geliyor kulağa, tanıdığım Bran'e benzemiyor.

"Evet, emin olun, o pisliği bulamayacak."

Sesleri birbirine karışıyor, uzaktan gelen dev bir hoparlör gibi karışıyor, yankılanıyor.

Korku omurgamdan aşağıya doğru akıyor. Cecily'nin bahsettiği pislik ne?

Peki bu gerçekten bir kabus mu?

Ders sırasında, stüdyoda, hatta Dr. Ferrell ile telefonda konuşurken bile konsantre olamıyorum.

Her nasılsa o kabusun gerçek olup olmadığını anlayamıyorum. Ava ve Cecily, Remi ve diğerlerini dışarı attıktan

hemen sonra uyuduklarını söylediler, yani öyle olmayabilir mi?

Ama iç çamaşırım ıslanmış halde uyandım. Gerçek olsun ya da olmasın, tecavüze uğrama ihtimali beni tahrik

etmemeli.

Benim sorunum ne?

Belki de kabustaki Killian, ne kadar korkutucu olsa da haklıdır ve ben de gizlice bu işin içinde miyim?

Hayır, hayır. Ben oraya gitmiyorum.

"Buna inanabiliyor musun?"

Annika'nın sesiyle başımı kaldırdım. Günün ortası ve iki melek heykelinin su döktüğü çeşmenin yanında

oturuyoruz. Plan güneşte ıslanmaktı ama şu anda bulutların arkasında saklambaç oynuyor, bu yüzden ara sıra

bir gölge sıcaklığı bozuyor.

Her türlü kıyafete bürünmüş, gökkuşağı rengine saçları olan öğrenciler etrafımızda vızıldıyor. Annika ve ben

muhtemelen saçımızı boyamayan tek kişiyiz.

Kırmızı kalemimi dalgın bir şekilde defterime çizdim ve serbest elimle sandviçimi yedim. Gerçek yemek yeme

konusunda berbatım ve eğer sandviç, hamburger ve hiçbir çaba harcamama gerek olmayan herhangi bir şeyle

hayatta kaldığımı öğrenirse annem bana bir yıl boyunca ders verir.

Annika'nın tam bir yemek kabı var. Salata ve diğer sağlıklı şeylerle dolu ama onun kadar estetik görünüyor.

Çatalı ve bıçağı bile mor.

Yemeğini çiğnemeyi bitirip telefonunu suratıma doğrulttu. IG'nin arayışında, Creighton King.

Birkaç hesap çıkıyor ama hiçbirisi kuzenime ait değil.

“Gerçekten sosyal medyası yok. Hiçbiri gibi. Diğer tüm platformlar için de durum aynı.”

"O bu konularda pek iyi değil."

“O bir mağara adamı mı? Sosyal medyası olmadığı için geçmişten zamanda yolculuk yaptığına inanmaya hazırım.”

"Açıkçası? O da olabilir."

Biraz daha yaklaştı. "Bana onun hakkında başka ne söyleyebilirsin?"

"Neden soruyorsun?" Ona bilmiş bir bakış attım.

"Bana bunu verme. Bence onun zihniyeti tam anlamıyla Buzul Çağı'na ait ve onu modern zamanlara getirmek

benim işim."

“Remi bunu gayet iyi yapıyor. Onu benimseyen dışa dönük kişi o, dolayısıyla Creigh'in vekil babası gibi.”

“O çok umutsuz ve onu evlat edinen iki dışa dönük kişiye ihtiyacı var. Neden bu kadar... sessiz? Ona ne kadar

soru sorarsam sorayım beni görmezden geldi."

“Aslında pek konuşkan değil. Onu görüyorsun ama duymuyorsun.”

"Ah, bu çok üzücü."

“Sessiz olmak üzücü değil Anni. Bazılarımız sadece... sessizliği tercih ediyor.”

"Çok gürültü yaptığımı mı söylüyorsun?"

"HAYIR. Eh, biraz." İç çekiyorum. “Ama ben Ava'ya alıştım, bu yüzden istediğin kadar konuşabilirsin.”

"Vay. Onur duydum. Enerjik olduğum için utanıldığıma inanamıyorum."

“Eh, sen Cray Cray'i sessiz kaldığı için utandırıyordun.”

“Aaa, siz ona Cray Cray mi diyorsunuz? Bu kadar ateşli biri için bu çok tatlı.”

Sırıtiyorum. "Kuzenimin ateşli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette öyle. Kör müsün?"

“Çok açık sözlüsün. Devam et kızım."

Uzun bir iç çektikten sonra salatasından bir lokma yiyor. "Sadece uzaktan hayranlık duyabiliyorum. Hayran

olduğum kişinin kardeşim ve babam tarafından öldürülmesini istemediğim sürece. Ayrıca evliliğime

muhtemelen çoktan karar verilmiştir. Bu yüzden hayatı mümkün olduğu kadar uzun süre yaşıyorum.

"Özür dilerim Anni." Mafya prensesi olmak da çok fazla baskı yaratıyor olmalı. Aile isimlerimizin ve

ebeveynlerimizin başarılarının bize yüklediği türden sadece farklı.

Kayıtsız bir el kaldırdı. "Zamanı geldiğinde bunu düşüneceğim. Artık normal bir üniversite öğrencisi olacağım."

“Yine de muhtemelen Creigh'den uzak durmalısın. O gerçekten dün gördüğün gibi. Gizli bir kapı ya da gizli bir yol yok.”

Gözlerinden bir hainlik parıltısı geçiyor. “Ya da öyle düşünüyorsun. Her zaman keşfedilecek bir şeyler vardır."

“Ya keşfettikleriniz sizi hayal kırıklığına uğratırsa? Ya pazarlık ettiğinizden çok farklıysa?” Onu mu yoksa başka

birini mi istediğimden emin değilim.

“İşte bu onu daha da eğlenceli kılıyor!”

"Kendine uygun."

"Onları daha sonra davet edebilir misin? Ya da bekle, Remi'ye sorabilirim." Çok uzun görünen bir sohbetin içine

bir mesaj yazıyor. Vay. Bu ikisi daha dün mü konuşmaya başladı? Bu aslında hayatım boyunca tanıdığım

insanlarla yaptığım konuşmaların uzunluğu.

Anni yazmaya devam ederken duraklıyor, ifadesi düşüyor. Bu gece Jer'le kalmam gerektiğini unuttum.

Jeremy seni isteyerek mi davet etti? Seni aktif olarak kulübünden uzak tuttuğunu sanıyordum.

"Öyle ama bu sefer farklı. Yaşadıkları malikanede bana göz kulak olması gerekiyor çünkü babamın

muhafızlarının oraya tam erişimi var."

"Bu gece ne olacak?"

Çevresini araştırıyor. "Kafirlerin kabul töreni. Yılda iki kez falan oluyor. Geçtiğimiz dönemin sonunda bir maket

yaptılar ve katılım oldukça fazlaydı. Bu çok acımasız, size söyleyeyim."

Jeremy'nin arkadaşlarından bahsedince parmaklarım titriyor ve onları tekrar sessizliğe itiyorum.

Elbette ki Killian, herhangi bir acımasızlığa karşı ilk sırada yer alacak.

"Ne kadar vahşice bir şeyden bahsediyoruz?"

"Hayal edemeyeceğin her şey. Eğer bu işe bulaşmak istiyorsanız hayatınızı ve itibarınızı kapıda bırakın. Davet

metnini de almanız gerekiyor, yoksa unutabilirsiniz."

"Yani potansiyel üyelerini mi seçiyorlar?"

"Elbette öyle yapıyorlar. Aksi halde zayıflarla zamanlarını boşa harcarlardı. Bu yüzden katılımcıların çoğu King's

U'nun en zorluları. Bu yıl REU öğrencilerine birkaç davetiye göndereceklerini duydum, ama bu muhtemelen

Kafirlerin onları casus olarak kullanabilmesi için. Emin değil."

"Tehlikeli mi oluyor?"

"Öyle olduğuna eminim. Orijinal üyeler bu neon temizleme maskesini takıyor ve potansiyel üyeleri terörize

ediyor, böylece sadece güçlü olanlar kalıyordu. Son inisiyasyondan sonra bir öğrencinin kendini uçurumdan

aşağı attığını duydum.”

Yüzümden kan çekilirken yarısı yenmiş sandviç ağzımın yanında asılı duruyor.

"N-ne dedin az önce?"

Annika benim durumumdan tamamen habersiz ve çatalını salatasına batırıyor, ses aşırı taklit kafamda

yükseliyor.

“Ne olduğundan emin değilim ama neredeyse kulübe girecekmiş ama girmemiş ve ertesi gün arabasını

uçurumdan aşağı atmış diye duydum. İntihar olarak değerlendirdiler ama bu tür şeyleri asla bilemezsiniz.

Doğru kaynaklara sahip olduğunuzda ölümü herhangi bir şeymiş gibi gizlemek çok kolaymış gibi. Belki onu

öldürdüler, belki frenleriyle oynadılar, belki de sadece intihardı. Hiçbir seçeneği göz ardı edemezsin... Aman

Tanrım, neden ağlıyorsun?”

Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Annika yaklaşıyor ve omzumu okşuyor. "İyi misin? Onu gerçekten tanıyor

muydun?”

Yavaşça başımı salladım. "O benim arkadaşımdı."

Yüzü ürkmeden önce ifadesi dehşete dönüşüyor. “Çok üzgünüm, Glyn.”

"Olmak zorunda değilsin." Ama onu o uçurumdan attıran insanlar öyle olmalı.

Devlin'in bu sert kararı almasına neyin sebep olduğunu her zaman merak etmişimdir, ama artık onun şeytani

bir kulübün girişiminin parçası olduğunu bildiğime göre, her şey mantıklı geliyor.

Gizli eller onu uçurumdan itti.

Ve belki de ölümünün arkasında tam olarak kimin olduğunu bulmak, sonunda bana aradığım sonuca

ulaşmamı sağlayabilir.

Peki nasıl davetiye alabileceğim?

Üzerimize sıradan bir buluttan daha büyük bir gölge düşüyor. Koku, arkasında kimin olduğunu anlamaya

yetiyordu ve gözlerimi Killian'a diktim.

Güneş yüzüne parlak bir gölge düşürüyor ve ışık altında mavimsi görünen koyu renk saçları var. Yüzünün sert

hatları, fiziksel üstünlüğün senfonisini andırıyor. Siyah pantolonu ve gömleği ise onun ölümsüz karizmasına

katkıda bulunuyor.

Bu kadar güzel görünmesinden nefret ediyorum ama en çok nefret ettiğim şey, onu gördüğümde göğsümde

patlayan çarpıntı.

Ya da bacaklarımın arasındaki parmaklarının hatırası.

Ya da ne kadar ıslanmıştım.

Hayır, hayır. Böyle duyguların kokusunu bir gezegen öteden alan bir canavarın önünde olmak doğru bir

düşünce değil.

Aklımı toplayıp "Senin burada ne işin var?" diye sordum.

"Sanki beni burada istemiyormuşsun gibi geliyor."

"Vay be, bu kadar mı barizim?"

Gözlerini kısıyor, "İstediğim erişim kartını alabilirim." Sonra dikkatini Annika'ya kaydırıyor. "Gitme vakti geldi

prenses."

Muhtemelen erkek kardeşiyle olan ilişkisi nedeniyle, ortaya çıkar çıkmaz kaskatı kesildi. "Bu öğleden sonra

dersim var."

"Katılmayacağınızı."

"Ah." Ona dik dik bakıyor. "Peki neden beni almaya geldin?"

"Gönüllü oldum." Bana sırtıyor ve keşke yerle bir olabilseydim. "Beni küçük pikniğine davet edersen burada

biraz daha kalmana izin verebilirim."

"Kalabilirsin—"

Killian fiziksel olarak aramıza girip ondan bir zeytin çaldığında Annika daha cümlesini bile bitirmemişti.

"Bu bana bir saygı duruşu mu? Hatta kırmızı." Çizdiğim şeyi, tamamlanmamış bir portreyi işaret ediyor.

Eskiz defterimi çarparak kapattım. "Bu hayatta her şey seninle ilgili değil."

"Bu hayatta değil, hayır. Ama senin hayatın? Tartışmalı."

"Ben sadece..." Ayrılmak için bir bahane mırıldanmaya başladım.

"Oyunbozanlık yapmayın." Annika'ya doğru el sallıyor. "Sadece ona izin verdiğim kadar vakti var ve sonra o

geceyi fildişi kulesinde hapsetmek için benimle birlikte gelecek. O küçük zamanı kesmeye gücün var mı?"

Dudaklarımı büzdüm ve isteksizce orada kaldım. Bu piç için değil. Zaten perişan görünen, omuzları çökmüş ve

hareketleri yavaşlayan Annika için.

"Bu gece bizimle yurttan kalamaz mı?" Soruyorum.

"Yapamam."

"Siz diktatörsünüz."

Tembel bir sırıtış dudaklarını kaldırıyor. "Böylece?"

"Evet şimdiye kadarkilerin en kötüsü. Bir psikiyatristle egonu kontrol etmek isteyebilirsin. Eğer istersen seni

benimkine yönlendirebilirim."

Mırıldanıyor, sesi boğazından geliyor. "Psikiyatristiniz mi var?"

Soru yeterince masum ama çok fazla bilgi ifşa ettiğimi fark etmemi sağlıyor.

Belki deli olduğumu düşünüyor. Belki de bir psikiyatrin psikiyatri koğuşuna eşit olduğunu düşünen cahil

insanlardan biridir.

Umurumda değil.

İsa.

Çenemi kaldırıyorum. "Evet yaparım."

"Beni yönlendir."

Ona bir saniyeliğine çok uzun baktım. Şüpheli duygularımı açıklamaya bile başlamıyor. "Şaka mısın ya?"

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

"Sayısız kere."

"Bu yalan değildi. Sana seçenekler sunuyordum. Zor olanlara yönelmen benim suçum değil." Omzunu

omzumla dürttü ve yemin ederim bana dokunduğu yerde neredeyse alev alacaktım. "Yönlendirme konusunda

ciddiyim."

"Kendi isteğinle bir psikiyatriste mi gideceksin?"

"Neden yapmayayım?"

Çünkü hastalıklı yönlerinde çok iddialı, bu yüzden. Psikiyatristlere giden insanlar daha iyi olmayı umarlar ama

Killian'ın bunun kendisinin en iyi versiyonu olduğunu düşündüğünden oldukça eminim.

"Hasta olduğunun ve terapiye ihtiyacın olduğunun farkında mısın?" Ona bir yumruk atmaya çalışıyorum.

"Hayır, sadece en derin, en karanlık sırlarını anlattığın kişinin yüzünü görmek istiyorum."

Tabii ki o piç sadece sinirlerimi bozmak istiyor.

"Neden bu tuhaflar seni sürüngenler gibi izliyorlar?" Anni yoğun göz temasımızı kesti ve ben de onun başını

eğdiği yere odaklanmak için onu kestim.

İnliyorum. "Onları boşver. Sınıfımda pek sevilmiyorum çünkü annemin kişiliğine göre ayrıcalıklı muamele

gördüğümü düşünüyorlar. Profesörüm bile beni eleştirmekten daha çok hoşlanıyor. O yüzden artık alıştım."

Killian bir süre mırıldanıyor, sonra bana bakıyor. "Profesörün adı ne?"

"Gökyüzü. Neden soruyorsun?"

"Sadece merak." Gülümsüyor ve eğer onu ilk kez televizyonda görseydim onu çekici, hatta ezilmeye değer

bulurdum ama ne yazık ki o gülümsemenin altında neyin gizlendiğini çok iyi biliyorum. "Bu arada bu gece

erken yatmalısın. Tuhaf yerlerde dolaşmak yok."

"Şimdi nedin baba?"

"Seni becermeyi planladığımı düşünürsek, bunun senin ahlaki kurallarında hoş karşılanmaması gerekmez mi?"

Kendi tükürüğümde boğuluyorum ve Annika aptal gibi sırtıyor. "Beni boş verin arkadaşlar. Beni bir şebboy

olarak düşün."

Killian ilk etapta onun varlığından haberdar değil gibi görünüyor.

"İçtenlikle söyledim. Dışarı çıkmak yok." Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İyi ol."

İçimden bir ürperti geçiyor. Elimde değil. Gerçekten ama gerçekten yardım edemiyorum ve bunun beni bu

kadar savunmasız hissettirmesinden nefret ediyorum.

Ben ondan uzaklaşırken bile. Uzaklara bakıp onu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama beni konuşturmak için Annika'yı kullanıyor ve üniversite, sanat ve hocalarım hakkında her türlü soruyu

soruyor. Ne zaman cevap vermeyi reddetsem, o bir mastürbasyon yapmaya başlıyor.

Kendisinin dostane versiyonundan çekilmez versiyonuna bu kadar hızlı geçiş yapması korkutucu.

Jeremy onu aradığında sonunda Annika'yı alır ve ayağā kalkar.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor alnıma, sonra ayak parmaklarımı kısıran iffetli bir öpücük bıraktı.

Telefonum titriyor ve kendimi toparlamaya çalışırken Annika bana üzgün bir şekilde sarılıyor ve bu gece bizi

özleyeceğini söylüyor.

Sonra dönüp Killian'la birlikte ayrılır.

O geldiğinden beri tuttuğum nefesimi bıraktım ve bir mesaj bulmak için telefonumu çıkardım.

Kafirler: Tebrikler! Kafirlerin kabul törenine davetlisiniz. Lütfen saat tam 16.00'da kulüp binasına vardığınızda

ekteki QR kodunu gösterin.

14

GLYNDON

"En sevdiğim torunum nasıl?"

Büyükbabamın yüzünü daha iyi görebilmek için tabletimi yukarı kaldırırken genişçe sırıtıyorum.

Aslında babamın amcası ama ebeveynlerinin ölümünden sonra onu büyüttü ve dolayısıyla benim büyükbabam

oldu.

Mesela dünyadaki en sevdiğim kişi.

Annemi ve babamı seviyorum ama hiçbir şey büyükbabamla paylaştığım tam hayranlık ve bağlantıyla

karşılaştırılmaz. Bütün çocukluğumu temelde onunla ve Büyükanne Aurora'yla yaşayarak geçirdim. Ne

zaman annem ve babam beni eve götürse, yine beni 'çalmaya' gelirdi.

Onun en sevdiği torunu olduğum bilinen bir gerçek. Creigh ve Bran'dan hoşlanıyor ve Eli ile Lan'den büyük

beklentileri var ama prenses gibi şımarttığı tek kişi benim.

Sonuçta, birkaç nesildir Krallar soyunun tek kadın çocuğuyum.

Annemin ve erkek kardeşlerimin yetenekleri karşısında kendimi değersiz hissedebilirim. Onlarla aynı karede

olmaya uygun olmadığımı düşünebilirim ama büyükbabamın yanındayken bu duygular asla yaşanmaz.

Ve dürüst olmak gerekirse, tam tersi olmalı. Jonathan King, dünyanın her yerine ulaşan bir imparatorluğa

sahip acımasız bir iş adamıdır. İnsanları huzurunda titreten bir şöhreti var.

Ancak ben? Başım dönüyor. Onu insanların tanımladığı gibi soğuk, acımasız bir adam olarak görmüyorum.

Onu bana ilk adımlarımı nasıl atacağımı, bisiklete binmeyi öğreten ve ben hile yapmaya karar verdiğimde

büyükanneme yepyeni bir özel üretim makyaj seti satın alan ve kapıyı onunkilerle boyayan adam olarak görüyorum.

Oldukça yaşlı olmasına rağmen hala ellili yaşların ortasında görünüyor. Saçlarının kenarlarını süsleyen iki

beyaz çizgi, sert hatlarına bilgece bir yön katıyor; arkasında kitap rafları varken ev ofisinde otururken benimle

konuşurken bu özellikler yumuşuyor.

“Çok iyiyim, büyükbaba. Çalışıyorum ve profesörümü tüm resimlerimin o kadar da berbat olmadığına ikna

etmeye çalışıyorum.” Garipliği maskelemek için gülüyorum.

Güvensizliklerimi paylaşmaya istekli olduğum tek kişi o.

"Ya da onu prensesimi hiç rahatsız etmemiş olmayı dileyeceği bir sonraki gezegene gönderebilirim."

"Hayır büyükbaba, yapma bunu. Onu gerçekten kendi başıma ikna etmek istiyorum.

Bugün Profesör Skies benimle yalnız konuşmak istediğinde buna yaklaştığımı sanıyordum ama sonra

annemin planladığı galeri açılışına katılıp katılamayacağını sormamı istedi.

Bu beni açmış falan değil.

Tamam, belki biraz onun yardımcı öğretmenine şunu söylediğini duyduğumda, "Glyndon'ın Astrid C. King'in kızı

ve Landon ile Brandon King'in kız kardeşi olduğuna inanamıyorum. Tekniği en iyi ihtimalle çocukça ve o kadar

kaotik ki onu onlarla karşılaştırmak utanç verici."

Sanatçı olmanın eleştiriye açık olmak anlamına geldiğini uzun zaman önce öğrendim. Annem ve kardeşlerim

de bundan paylarını aldılar ama sanırım ben onlar kadar güçlü değilim ya da bu tür kavurmalara kulaklarımı

tıkayacak kadar kendime güvenmiyorum.

Bu yüzden hemen sonra büyükbabamla konuşmak zorunda kaldım. Beni daha iyi hissettiriyor. Annem de öyle

ama onunla sanat okulu meseleleri hakkında konuşmuyorum çünkü sanki o anlamazmış gibi hissediyorum.

O daha iyi.

Düşük özgüvenle ya da diğer karanlık düşüncelerle mücadele etmiyor.

"Eğer yapmazsa onunla ben ilgileneceğim. Eğer senin değerini anlamıyorsa, o açıkça bir sahtekardır," diyor

büyükbaba.

"İşimi beğenmemesi onun sahtekar olduğu anlamına gelmez, büyükbaba. Kendisi dünyaca ünlü bir isim."

"Picasso'nun kendisi tarafından alkışlanabilir ama sizin annenizden ve erkek kardeşlerinizden farklı bir insan

olduğunuzu anlamazsa yine de sahtekar olabilir." Durakladı. "Seni rahatsız eden başka biri var mı?"

"Hayır, gayet iyiyim. Kızlarla yeni bir arkadaş edindik. Ama benden bu kadar yeter, bana kendinden bahset!

Yürüyüşe çıkıp daha az mı çalışıyorsun?"

Yüz hatlarını neşeli bir bakış kaplıyor. "Evet doktor."

"Doktorun talimatlarına uyup uymadığınızı sormazdım. Ben yaşlanıp saçlarım ağarınca kadar yaşamamı istiyorum."

"Eğer bunu kafama koyarsam hiçbir şey beni durduramaz." Yukarıya bakıyor, yüzü daha da yumuşamış ve kısa

süre sonra çerçevede Büyükanne beliriyor. Sandalyesinin yanında duruyor, ellerini yüzüne doluyor ve geri

çekilmeden önce dudaklarını öpüyor.

Büyükanne, kuzguni saçları, minyon hatları ve ince vücuduyla sakın, çağrıştırmacı bir güzelliğe sahiptir. Annem ve

babamdan yaklaşık on yaş büyük ve başarılı bir iş sahibi. Lüks markasından sıklıkla kişiye özel saatler alıyoruz

ve onları kalbime yakın tutuyorum.

Büyükbaba bir anlığına ona bakıyor, gözleri köşelere kayıyor. Onun ona bakışını her zaman sevdim. Sanki

içindeki buzları eritebilecek tek kişi oydu. Onu kimsenin anlayamadığı şekilde anlayan tek kişi.

Ona gülümsedikten sonra kolunu omzuna doladı. "Glyndon! Seni özledim tatlım. Bu malikane sensiz

cehennem gibi boş."

"Ben de seni özledim büyükanne! Önümüzdeki tatili sizinle geçireceğim çocuklar.

"Ben buradayken nasıl boş olabilir, vahşi?" Büyükbaba kaşını kaldırarak soruyor.

"Kendi torununu kıskanma Jonathan." Kıkırdadı. "Ayrıca onun enerjisini özlediğini de söylemiştin."

"Evet. Çabuk eve gel prenses."

"Yapacak!"

Bir süre konuşmaya devam ediyoruz, sonra ona kardeşlerim ve kuzenlerim hakkında bir rapor veriyorum, onları

aziz gibi gösteriyorum.

Bazen kendimi büyükbabamın casusu gibi hissediyorum ama en azından ona neden oldukları sorunlardan

bahsetmiyorum. Bulundukları tehlikeli kulüpler ya da yer altı kavgaları.

Telefonu kapattığımda enerjiyle dolup taşıyorum. Büyükbabamın bunu yapmam için bana moral verici bir

konuşma yapacağını biliyordum.

Ben her zaman kurallara uyan Glyndon oldum. Dalgaya maruz kaldıktan sonra bir daha asla yüzemeyen

Glyndon. Aile yemeklerinde barışı sağlayan Glyndon.

Bir bakıma ben bir şebboy oldum ve hiçbir zaman risk almaya cesaret edemedim. Tek isteğim sanatımı

geliştirmek ve bunun için tanınmaktı.

Dünyanın acımasız gerçekliği beni o kadar ezdi ki, sarmal yapıp daha da içime saklandım. Bazen yaramaz

genç halimi ya da büyükanneimin makyajını palet olarak nasıl kullandığımı özlüyorum.

O zamanlar masumdu, daha basitti. Sadece resim yapmayı seviyordum ve bu kadar. Dünyanın beklentilerini ve

bunların her birini karşılayamayacağımı bilmiyordum.

Daha sonra ilk dönemde Devlin'le tanıştım. Hayatta benzer yerlerdeydik ve birbirimizi çok iyi anlıyorduk.

Ta ki biz bunu yapmayana kadar.

Ta ki o götürülene kadar.

Ve benim de onun ve kendim için konuyu kapatmam gerekiyor.

En rahat ayakkabılarımı giydim ve kızların meşgul olduğuna şükrederek daireden uzaklaştım. Cecily

kütüphanede ders çalışıyor ve Ava da çello çalışıyor. Çaldığı akıldan çıkmayan melodi arkamda yankılanıyor ya

da belki de ona bu heyecanı veren benim sinirlerimdir.

Soğuk hava tüylerimi diken diken ediyor ve kot ceketimi üzerime daha sıkı sarınıyorum.

The King's U kampüsüne kadar gittim ve onlara mesajı gösterdiğimde güvenlik beni içeri aldı. Çevrenin içine

girene kadar korkmaya başlıyorum.

Ama hangi yöne gitmem gerektiğinden emin olamayarak ilerlemeye devam ediyorum. Birkaç öğrenci daha

kampüsün doğu kulesine akın ediyor ve kendi aralarında sohbet ediyor. Hepsinin yüzünde istekli ifadeler

olduğu ve 'erginleme' kelimesini duyduğum göz önüne alındığında, kulübe doğru gittiklerini varsayıyorum.

Onları yakından takip ederken adımlarım hafif.

Bir süre sonra kampüsün en sağında bulunan siyah metal bir kapıya varırlar. Bina, mülkün inanılmaz derecede

yüksek duvarlarını çevreleyen kablolarla The King's U'nun geri kalanından ayrılıyor. Göz alabildiğine uzanıyorlar

ve sis, bir korku filmindeki uğursuz bir sahne gibi mesafenin geri kalanını kaplıyor.

Kuzgunlar ve serçeler kapının tepesinde sıralanıyor ve uçup giderken hep birlikte çığlık atıyorlar.

Tamam aşkım. Korkunç faktör ölçeğinde yüz üzerinden yüz.

Takip ettiğim öğrenci grubu yaklaşık otuz kişilik uzun bir kuyruğun sonunda sıraya giriyordu.

Kapıda siyah takım elbiseli, dudakları kana bulanmış, tüyler ürpertici tavşan maskeleri giyen iki adam var.

Sahte, umarım.

Tavşanlardan biri öğrencilerin QR kodlarını kontrol ediyor gibi görünüyor. Daha sonra cihazında bir şey görünce

telefonlarına el koyuyor ve mekanik olarak başka telefonlar, kameralar veya elektronik cihazlar var mı diye

yokluyor.

Bunların hepsi üzerinde numara etiketi bulunan bir sepete konur. Daha sonra diğer tavşan, katılımcıları içeri

almadan önce her katılımcının yüzüne numara yazılı beyaz bir maske takar ve bileğine aynı numara yazılı bir

bileklik bağlar.

Sıra bana yaklaştıkça tüm vücudum titremeye başlıyor. Aklıma ikinci düşünceler hücum ediyor ve arkama

bakıyorum ama başkalarının da sürekli sıraya girdiğini görüyorum.

Eğer şimdi gidersem hiçbir şey olmayacak.

Şimdi gidersem...

Hayır.

Bunun yeniden korkak olmaktan ne farkı var? Dev'in ölümü beni çok derinden etkiledi ve bununla uzun süre

baş edemedim. Bu benim bunu aşmak için ilk gerçek fırsatım.

Peki ya tehlike varsa? Alabilirim.

Daveti nasıl aldığımdan emin değilim ama belki de bu burada olmanın ve nihayet kapanışın bir işaretidir.

Tüyler ürpertici tavşana QR kodumu verme sırası bende. Telefonumu alıp mekanik bir şekilde beni aramadan

önce koyu gözleri beni taradı. Üzerimde hiçbir şey olmadığından emin olduktan sonra arkadaşına başını

salladı ve diğer tavşan yüzüme bir maske, bileğime bir bilezik takıyor ve içeriyi işaret ediyor.

Altmışdokuz.

Bu benim numaram. Vay be. Ne hoş olmayan bir tesadüf.

Bir malikanenin ön bahçesine benzeyen yere doğru sürüklenirken adımlarım dikkatli. Devasa bina, gotik bir

şapelin heybetli varlığıyla çok uzakta yer alıyor.

Hepimiz sanki büyük bir açılış falan bekliyormuşuz gibi sıraya dizildik. Bazı öğrenciler birbirleriyle sohbet

ediyor, bazıları Amerikan aksanıyla, bazıları ise Rusça ve İtalyanca konuşuyor. Hatta bazıları Japonca.

Kesinlikle hepsi The King's U'dan. Konuşmaya cesaret edemiyorum, yoksa Anni'nin çok etkili bir şekilde ifade

ettiği gibi REU'nun zayıfı olarak tutuklanırdım.

Bunun yerine kapılardan sızan diğer öğrencilere odaklanıyorum. Maskeler takılıyken burada hepimiz anonimiz,

tıpkı sapkın bir kostüm partisindeki gibi.

Son katılımcı içeri girene kadar biraz zaman geçer. Yüz.

Bu berbat törene katılan öğrenci sayısı bu kadar.

Kapı yavaşça kapanırken kargaların sesiyle birlikte çığlık atıyor. Tüm eşyalarımızla birlikte dışarıda kalan tüyler

ürpertici tavşanlarla birlikte sürekli ona bakıyorum.

Altmış yedi numaradaki baş döndürücü bir erkek sesi, altmış altı numaradaki arkadaşına Amerikan aksanıyla,

"Nihayet oluyor," diye fısıldıyor. İkisi de yanımda duruyor ve benden farklı olarak sadece konağın ilk katının

kapalı kapılarına odaklanmış durumdalar.

Altmış altı kişi, "Geçen sefer başarısız olmuştuk ama şimdi kesinlikle başarılı oluyoruz" diyor. "Sizce bu seferki

zorluk ne olacak?"

"Kırmızı ya da turuncu maskeyle oynanan bir akıl oyunu olmadığı sürece sorun yok."

"Haklısın. Bu ikisi çok acımasız." Altmış yedi duraklama. "Ama eğer isterse beyaz maske bile yanıltıcı olabilir."

"Bu sefer fiziksel olmasını umalım ama bu bile bizi o canavarın önüne geçirecek. Gelerek, bizi kum torbası

olarak kullanmasına tam olarak izin vermiş olduk."

Neyi yumruklamak?

Tekrar kapalı kapıya bakıyorum ve şansım varken ayrılmadığıma pişman oluyorum. Elbette bize geri çekilme

şansı verecekler, değil mi? Çünkü kesinlikle bu canı sıkılan piçlerin şiddet olaylarına bulaşmayacağım.

Ayrıca dövüş kulübü şiddetin yeri değil mi?

Üst kapılar tören gürültüsüyle açılırken katılımcılara sessizlik çöküyor. Sonra alttakiler de açılıyor ve tüyler

ürpertici tavşan maskesi takmış sayısız adam etrafımızı sarıyor.

Ve onlar erkek. Bazı üniversite öğrencilerinin antik bir Yunan tapınağı gibi inşa edildiğine inanmayı

reddediyorum.

Siyah giyinmiş beş figür üst kapılardan dışarı çıkıyor, hepsi neon renkli dikişli yüzlere sahip siyah tasfiye tarzı

maskeler takıyor.

Turuncu olan ortayı alır, yeşil olan sağında, kırmızı olan ise solunda durur. Beyaz ve sarı olanlar yanları işgal

ediyor.

Orada bulunan tüm insanlar gibi ben de onlara aval aval bakmaktan kendimi alamıyorum. Hiçbir şey

yapmadılar ya da söylemediler ama auraları izleyen herkese hem korku hem de korku yaymaya yetiyor.

Jeremy, Killian, Nikolai ve Gareth olduklarından neredeyse eminim. Peki beşincisi kim?

Kulübünün bahsetmeyi unuttukları başka bir üyesi var mı?

Şu anda önemli olduğundan değil. Killian'ı tamamen kendi oyununun insafına kalmış halde bu pozisyonda

görmek -bu sefer kelimenin tam anlamıyla- sırtımdan aşağı ter akmasına neden oldu.

Yüksek, değiştirilmiş bir ses etrafımızda yankılanmadan önce havayı statik dolduruyor. “Kafirlerin son derece

rekabetçi başlangıcına katıldığınız için tebrikler. Siz, kulüp liderlerinin kendi güç ve bağlantı dünyalarına

katılmaya layık olduğunu düşündüğü seçilmiş seçkinlersiniz. Bu tür ayrıcalıklar için ödenecek bedel paradan,

statüden veya isimden daha yüksektir. Herkesin maske takmasının nedeni, kulüp kurucularının gözünde

hepinizin aynı olmasıdır.”

İnsanlar birbirlerine mırıldanmaya başlıyorlar, muhtemelen kendilerinin de herkes gibi olduğunun

söylenmesine alışık olmayan bazı zengin çocuklar.

“Kafir olmanın bedeli hayatınızı teslim etmektir. Kelimenin tam anlamıyla. Bu parayı ödemek istemiyorsanız

lütfen soldaki küçük kapıdan çıkın. Ayrıldığınızda tekrar bize katılma şansınızı kaybedeceksiniz.”

Başım kapıya doğru hızla dönüyor ve bacaklarımın seğirdiğini, beni buradan defolup gitmeye çağırdığını

hissedebiliyorum.

En fazla ondan fazla olmayan birkaç katılımcı ürktü, başlarını eğdi ve dışarı çıktı. Dışarıdaki tavşanlar onlara

telefonlarını veriyor, maskelerini ve bileziklerini alıyorlar.

Bir süre sonra kapı hafif bir gıcırtyla kapanıyor ve hoparlördeki adam tekrar gidiyor. "Tekrar tebrikler bayanlar

ve baylar. Artık inisiyasyonumuza başlamalıyız."

Devam ederken havayı sessizlik ve beklenti dolduruyor, "Bu gecenin oyunu yırtıcı ve av. Kulübün kurucu üyeleri

tarafından avlanacaksınız. Bu beşten doksana kadar olacak, yani üstünlük sizde. Eğer onlar seni yakalamadan

önce mülkün sınırına ulaşmayı başarırsan, Kafir olacaksın. Aksi takdirde elenirsiniz ve dışarı çıkarılırsınız."

Avlandınız mı?

Bu da nedir böyle? Bizi hayvan sanıyorlar mı?

"Kurucu üyeler sizi yakalamak için şiddet dahil her türlü yöntemi kullanma hakkına sahiptir. Seçtikleri silah

sana dokunursa otomatik olarak elenirsin. Bedensel zarar olabilir ve olacaktır. Eğer yapabiliyorsanız kurucu

üyelere şiddet uygulamanıza da izin veriliyor. Tek kural can almamaktır. En azından kasıtlı olarak değil. Hiçbir

soruya izin verilmiyor ve merhamet gösterilmeyecek. Saflarımızda zayıfların olmasını istemiyoruz."

Beklemek. Silahlar? Silahlarla ne demek istiyor?

Belki de artık gitmeliydim.

"On dakikalık bir avantajınız var. Koşmanı öneririm. Başlatma resmi olarak başladı."

Çevremdeki pek çok kişi her yöne kaçışıyor ve ben olduğum yerde kalıyorum; durumun ciddiyetini nihayet fark

ediyorum.

Yerlerinden kıpırdamayan, ortaya çıkan kargaşayı, ayak sürümelerini ve heyecanlı sesleri izleyen maskeli

insanlara bakıyorum.

Parmaklarım seğiriyor ama arkamı dönüp daha önce hiç yapmadığım şeyi yapıyorum.

İçgüdülerimin kontrolü ele almasına izin verdim.

Koşarım.

15

KILLIAN

Beşimiz hareketsiz durup avın kaos içinde dağılışını izlerken, "Sığır gibi davrananlara bakın," diye mırıldandım.

Hava açgözlülük, korku ve potansiyel suç kokuyor. Şeytanlarımın en sevdiği tatlar.

Kulübün arkasındaki konsept benim için her şeyi sikeyim anlamına geliyor. Bu gibi durumlar katılmamın tek sebebidir.

"Lanet olası tükürük salgılamak, aradığın kelime, Kill. Bazı kemikleri kıracağım ve herifleri yerde

sürükleyeceğim. Eğer birisi beni durdurmaya cesaret ederse, o da aynı kaderle karşılaşacak." Nikolai avlanma

heyecanını gizleyemeden yumruğunu sıkıyor ve açıyor.

Bu inisiyasyonu ilk tartıştığımızda bu oyunu önerdim. Jeremy bunu oylamaya sunduktan sonra, sıkıcı kardeşim

de dahil olmak üzere geri kalanların oybirliğiyle kabul edildi.

Sırtına bağlı yay ve oklar göz önüne alındığında, şiddetten sandığım kadar uzak olmayabilir. O bunu kapalı

çevrelerde yapmayı tercih ediyor.

Bir zamanlar babamla ava çıktığımız gibi.

"Okların üzerindeki lastik mi, Gaz?" Nikolai ipuçlarını dürtüyor. "Bu muhtemelen o kadar da acıtmayacak.

Başka bir şey seç."

"İşe yarar." Kardeşim Nikolai'nin tüm vücudunu araştırıyor. "Silahın nerede?"

Havayı yumrukluyor. "Yumruklarımı tercih ederim."

"Yumruklarınla kazanamayacaksın." Jeremy golf sopasını savuruyor, beyzbol sopamı ve ardından Beyaz

Maske'nin tuttuğu zinciri işaret ediyor. "Senden daha fazla avlayabileceğiz."

"Bu senin düşüncen." Korkuluğu tutuyor, maskesini kameralardan birine doğru itiyor ve mülkün her köşesini

izleyen güvenliğe bağılıyor. "Her birimiz için doğru sayıyı tutsanız iyi olur, orospu çocukları, yoksa akşam

yemeğinde taşaklarınızı yüzeceğim."

"Hannibal Lecter çok mu?" Gareth donakaldı.

Nikolai'nin başı ona doğru sallanıyor. "Sen! Bu gece müdahale etmeyi veya pasifistlik yapmayı aklından bile

geçirme kuzen. İçtenlikle söyledim."

Sopayı omzumun üzerinden sallayarak kapıya doğru adım atıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Jeremy arkamdan soruyor. "On dakika henüz dolmadı."

Maskemin altından sırtıyorum ama arkama bakmıyorum. "Ne zamandan beri adil oynuyoruz?"

Kısık kıkırdaması ve Nikolai'nin aşağıya atlaması gerektiğini söyleyen bağırışları birbirine karışıyor, sonra yok

olup gidiyor.

Kulaklarım avın uğultusuyla doluyor.

Ben gençken babam ellerinde bir 'kusur' olduğunu anladığında beni ava götürdü, muhtemelen bunun

dürtülerimi köreltmeye yardımcı olacağını anlamıştı.

Bana avı nasıl takip edeceğimi ve enerjimi bir insan tazı olmaya nasıl odaklayacağımı öğretti. Ancak yıllar

geçtikçe hayvan avlama heyecanı yavaş yavaş söndü ve donuklaştı.

Ancak insanlarda durum farklıdır.

Bu gece, dürtülerimi bastırmak zorunda olmadığım ve isteklerimin sınırlarını aşmasına ve başıboş

dolaşmasına izin verebildiğim birkaç olaydan biri.

Genellikle monoton duygular ve sonsuz bir can sıkıntısı çemberi beni pençelerine hapsediyor. Şeytanlarım

şarkı söyleyecek, bükecek ve kıvranacak, beni her şeyi uzaklaştırmak için herhangi bir berbat eylemde

bulunmaya teşvik edecek.

Bugün değil.

Bugün çılgılık atmalarına, vurmalarına veya sefalet içinde debelenmelerine gerek yok. Bugün doğaları gereği

hareket etme konusunda tam kontrole sahiptirler.

Doğam.

Öğleden sonra geç saatlerde tesis üzerindeki iddiası ortaya çıkıyor. Güneşin kalın bir bulutun ardında

kaybolmasıyla orman koyu bir yeşile bürünmüş, en sevdiğim koku havayı kirletiyor.

Korku.

Bu avın 'oyun' doğasına rağmen av, yırtıcı hayvanlar tarafından avlandığının gayet iyi farkındadır. Gözenekleri

açık; ter, adrenalin ve saf kesilmemiş dehşetle dolup taşıyor.

Ön bahçenin ortasında duruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kokuyu ciğerlerime kadar çekiyorum.

Korkuyu tadabilmek, korkunun orada olmasının sebebinin ben olduğumu bilmek damarlarımda açıklanamaz

bir sarhoşluk yaratıyor. Ara sıra yaşanan bu ahlaksızlık dozları, seri katili onlara yöneltmeden topluma uyum

sağlamam için yeterli dengeye sahip olmamı sağlıyor.

Avlanarak ve avlanmayı planlayarak öldürmekten kendimi alıkoyuyorum.

Ya da son zamanlarda belli bir kıza sahip olma vaadiyle.

Kaslarım geriliyor ve beynimde yavaş yavaş küfür dolu bir düşünce oluşuyor.

Sanki özentileri avlamak yerine

gizlice Glyndon'ın odasına girmeliyim.

Hayır.

Aylarca bugünü bekledim ve dikkatimi dağıtan şeylerin beni etkilemesine izin vermiyorum.

Bakışlarımı toprak patıkaya kaydırıp kuzeye yöneliyorum ve toprakta mülkü çevreleyen ormana giden sayısız

ayakkabı izi bulduğumda sırtıyorum.

İnsanlar biyolojik olarak kendi iç pusulalarının yönünü, yani kuzeyi takip edecek şekilde tasarlanmıştır. Farklı

seçim yapanlar ya çarpık yön duygusuna sahipler ya da sadece kendilerini akıllı hissetmek için akışın tersine

gidiyorlar.

"Yetmiş dört ve on sekiz numaralar elendi." Hoparlör uzaktan duyulur.

Hmm.

Diğerleri çoktan başlamış gibi görünüyor.

Bu beni hiç etkilemiyor. Kazanmak yalnızca bir bonustur; asıl amaç değildir.

Avcılık öyle.

Bir kabile kurmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen bir grup insanı takip etmeye zaman ayırıyorum.

Çocukken avlanmaya başladığımdan beri takip adımları bana doğal geldi.

Önemli olan en savunmasız avı

aramaktır. Ayakkabıları yerde en derin delikleri açanlar, çok korktukları için tüm ağırlıklarını kaçırmaya verirler.

Gittikleri yöne doğru koşuyorum, sanki fiziksel olarak kendimi yormuyormuşum gibi nefes alışverişim düzenli -

normal-. Önümdeki ağaçtan bir hışırtı geliyor ve sopamı sallayıp vuruyorum.

Bir vücut omzunu tutarak yere düşmeden önce ilk önce erkeksi bir feryat geliyor. Havada yankılanan çıtırtı sesi

kanımın kaynamasına ve içimdeki endorfin seviyesinin yükselmesine neden oluyor.

Küçük bir orospu gibi ağlamaya devam ediyor ve koşmaya devam ederken sadece üzerine basıyorum.

Konuşmacıdan "Elli bir numara elendi" sesi duyuldu.

Çoğunlukla ağaçlardan uzak bir açıklığa ulaştığımda yavaşlıyorum ve başımı yana eğerken sopamın yeri

kazmasına izin veriyorum.

Adımlar daireler çiziyor, sonra farklı yönlerde patlıyor.

Beklemek.

Hayır.

Bu bir kamuflej. Abartılı ayak seslerine bakılırsa bazılarımızın onları takip edebileceğini biliyorlardı ve beni her

yere gittiklerine inandırmak için bir illüzyon yarattılar.

Ah, çok iyiler. Daha önce başka inisiyasyonlarda bulunmuş olmalılar.

Yarı kapalı adımların sayısına bakılırsa ileri doğru değil de öyle olmalı...

Kulağımda bir uğultu yankılanıyor ve işte o anda kafatasımda kavurucu bir acının çınladığını hissediyorum.

Sıcak bir sıvı maskenin altından alnımdan aşağı doğru süzülüyor, görüşümü kırmızıya çeviriyor, sonra

çenemden aşağı kayarak yere damlıyor.

Yavaşça arkamı dönüyorum ve beş beyaz maskeli öğrenciden oluşan grupla karşılaşıyorum. İçlerinden biri

bana vurduğu taşı tutuyor, kesime götürülen bir domuz gibi sert nefes alıyor.

"İyi bir." Maskemin altından sırıtıyorum ve ne kadar dengesiz olduğumu göremeseler de bunu sesimden

duymuş olmalılar.

Sopamı kaldırıyorum ve hepsi geriye doğru kaçıyor ama onu kafamın arkasına vurmak için kullanıyorum.

"Buraya daha güçlü vurmalıydın ki beni yere serme şansın en azından yüzde yetmiş olsun. Ah, ve elin titriyor.

Bunu sabit tutmadığınız sürece başarılı bir darbe indiremezsiniz."

Maske on iki eline bakıyor ve sopayı kaldırıp kafasına vurarak onu yana doğru uçuruyorum. "Bunun gibi."

O üşümüş durumda ve arkadaşları hep birlikte lanet bir sürü gibi ileri doğru koşuyor.

Sopayı sallayıp aynı anda bacaklarına nişan alıyorum ve yere yığılıyorlar.

İçlerinden biri kaçmayı başarır ama kaçmak yerine arkasını dönerek mırıldanır: "Teslim oluyorum! Teslim

oluyorum! Bana dokunabilirsin.

"Neden bunu yapayım? Bunun için kaydoldunuz, değil mi? Bunu daha eğlenceli hale getirmek sizin göreviniz.

Sopayı yerde sürüklüyor, ahşabın minik çakıl taşlarına çarptığını duymasını sağlıyorum, sonra onun önüne

geldiğimde tam ortasından vuruyorum. "Sıkıcı amcık."

Konuşmacı, "On bir, on iki, on üç, on dört ve on beş numara elendi" diye duyuruyor.

Gri gökyüzüne bakıyorum ve tsk. "Hadi, bana gerçek bir meydan okuma ver."

Biri yanımdan hızla geçiyor ve sopayı sanki bir okmuş gibi fırlatıp onlara arkadan vuruyorum.

Cidden? İçimden bir i çekiyorum, h   g  k  z  ne bakıyorum. Bir meydan okuma dedim, ba ıbo  bir tav an değil.

Vurduğum d   m  yor. Konu macının numarayı duyurmasını bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

Onlara tekrar baktığımda diğer bilinçsiz bedenlerden birini kalkan olarak kullandıklarını g  rd  m. Sopa on be  numaraya çarptı ve yere d   t  .

Katlımcı ko maya devam ederken arkasına bakmaz ve yavaş yavaş ağaçların arasında kaybolur.

Onlara iyice bakmadım bile.

Peki, sik beni.

İ te burada. Meydan okuma.

Sopamı yerden alıyorum ve onların ayak izlerini aramak için aşağıya bakıyorum.

Onlar... hafif. Neredeyse orada.

Ya bir kadın ya da çok zayıf bir adam.

Ve kesinlikle kaçmayı bilen biri.

Ayakkabılarının desenini incelemek için kalalarımın üzerine  melıyorum. Nike ko u ayakkabısı.

G  zel g  zel. Buna çok hazırlıklı değiller mi?

Yine de gittikleri yöne doğru ilerlerken dudaklarımda hafif bir sırıtı  uzanıyor. Sonra ko maya ba lıyorum,

adrenalin kaslarımı kasıyor. Gerçekten lezzetli bir avın vaadi kan seviyemin d  zle mesine neden oluyor.

Nefes alı veri im d  zenli kalp atı larımla senkronize olarak uzun aralıklarla geliyor.

İnsanların bedenleri ve beyinleri heyecanlandıklarında kaotik d  zenlerde uçarlar. Sinirsel aktiviteleri zirveye

ıkacak ve kalp atışları hızla artacaktır.

Ben değilim.

Heyecan bana başka hiçbir Şeyin başaramayacağı bir sakinlik düzeyi getiriyor.

Sahip olduğum en yakın Şey... huzur.

O fareleri kestiğimde ya da ilk avıma çıktığımda hissettiğim duygunun aynısı. Ya da o mutlak mutluluk anlarını

belgelemek için fotoğraf çekmeye başladığımda.

Ya da Glyndon tamamen benim insafına kaldığımda ve göz temasını kesmediğinde.

Bu, gerçek doğamın hiçbir parçasını bastırmak zorunda kalmamamın, onun her Şeyi kuşatan bir duman gibi

serbest kalmasına izin vermemin hissi.

Bir kez gördüğünüzde artık çok geç.

Arkamdan bir çığlık geliyor, bir yandan da bir şiddet senfonisi gibi birbirine karışıyor. Eleme sayıları rtşene

kadar birbirine karışır.

Şeytan hızlı çalışır ama kafirler daha hızlı çalışır.

Onların çabalarına odaklanmıyorum. Bunun yerine ağaçların arasında zikzak çizerek koşan kurnaz Şeyin

peşine düşmeye devam ediyorum.

Onları ne kadar çok kovalarsam kan pompalamam o kadar güçleniyor ve nefesim düzenleniyor.

Seni yakalayana kadar bekle, seninle bir gün geçireceğim.

Önüme bir figür çıkıyor ve yüksek hıza rağmen onlara çarpmamak için aniden duruyorum.

Seksen dokuz numaralı katılımcı da çığlık atarak durdu. şekline bakılırsa bir adam. Bir heykel gibi olduğu yerde

sabit kalıyor ama kontrolsüz bir şekilde titriyor.

Arkadan Nikolai belirliyor, neon sarısı maskesi biraz çarpık, dikişli glmsemi çizgilerinin ve gözlerindeki

X'lerin üzerine kan bulaşmış. Elleri bile kırmızı, bu da onun ne kadar eğlendiğini gösteriyor.

Seksen dokuz arkasına bakıyor ve bir an için benim yönüme doğru bir adım atma hatasına düşüyor,

muhtemelen benim iki kötüden daha azı olduğumu düşünüyor.

“Bak, bir sokak kedisi yakaladım.” Nikolai bana hafif bir manik tavırla anlatıyor. Şu anda kesinlikle yüksek

modda. “Koşmayı bırakmıyor, biliyorsun ve çok sinirli. Yüzüme koca bir dal fırlattı ve neredeyse beni

bayıltıyordu. O lanet alıngan olanları sevmeliyim. Parçalara ayrılmak çok eğlenceli.”

Bana bundan bahset.

Bakışlarımı seksen dokuzun üzerinden, ardından ayakkabılarına kaydırıyorum. Nike değil. Daha önce kaçan

kişi o olamaz.

Ve buradaki işim bitti.

Bana yaklaşmaya devam ettiğinde onu yakalamak için sopayı kaldırıyorum ama Nikolai adeta arkadan atlıyor,

onu boğuyor ve ağaçların arasındaki karanlığa geri sürüklüyor.

Seksen dokuz, Nikolai'nin kolunu dirsekleyip ısırarak mücadele etmeye çalışıyor. O bir dövüşçü, bunu ona

vereceğim ama kuzenimin dengesiz gücüne rakip olamaz.

Nikolai onu zahmetsizce sürüklüyor ve seksen dokuzun bacakları toprakta uzun bir iz bırakıyor ve çığlıkları

Nikolai'nin yaptığı bir şey yüzünden bastırılıyor.

Başımı sallayarak kendi başıboş tavşanımın peşinde yoluma devam ediyorum. Sessizliği bir hış sesi

bozduğunda iki adım bile atmıyorum. Bir ok tam üstümdeki ağaca çarptığında eğiliyorum.

Başımı yana çeviriyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Oku çıkardığımda bunun Gareth'in av için kullandığı

lastik değil, gerçek bir ok olduğunu görüyorum.

Güzel güzel. Görünüşe göre ağabeyim beni öldürme havasında olabilir.

Yani, eğer bunu vuran oysa, ki bundan şüpheliyim, böylesine cüretkar bir hareket için fazla korkaktır.

Okun geniş başlığını kırıp daha sonra araştırmak üzere cebime koyuyorum - yani bunu bana nişan alan kişi

tekrar yapmak için geri gelmezse.

Adımlarım yalnızca küçük tavşanı bulmak amacıyla ölçülüyor. Cinayet girişimleri bekleyebilir.

Jeremy ve ben farklı yönlerde koşarken buluşuyoruz ve toplam altı katılımcıyı katlediyoruz.

Sonra katılımcılardan biriyle birlikte yürüyen ve yollarına çıkan herkesi vuran Gareth'i görüyorum.

Bu katılımcıyı ortadan kaldırmaya bile kalkışmıyor. Aksine, sanki onları koruyormuş gibi.

Hayır, onlara eşlik ediyorum.

Hmm. Acaba kardeşimin dikkatini bu kadar kim çekti?

Bunu sonraya saklıyorum ve avıma devam ediyorum.

Nedense bana paralel alanda başıboş tavşanın kaçtığını hissedebiliyorum.

Bu yüzden içgüdülerimi takip edip ormanın derinliklerine iniyorum. Bu daha zor bir yol ama daha uzun ve daha

güvenli olanın, daha kısa ve tehlikeli olandan daha iyi olduğuna inananlar kesinlikle bu yöne gelecektir.

Adımları dikkatlice takip ediyorum, görüşüm her geçen saniye daha da keskinleşiyor.

Ayaklarım üç ağacın arasında yavaşça duruyor. Spor ayakkabılar burada bir daire çizmişti ama daha önceki

amatörlerin aksine bu amatör benim adımları takip ettiğimi bilmiyordu, bu yüzden onları saklamaya

çalışmadılar.

Sürekli daireler çizerek ilerlediler ve sonra...

Önümdeki yola baktım. En mantıklı açıklama önümdeki kayaya atlayıp çalıları seçmeleri.

Gülümseyerek o yöne doğru yürüyorum ve onların oyununa düştüğüme inanmalarını sağlıyorum.

Tavşanın derisini canlı canlı yüzmenin zamanı geldi.

16

GLYNDON

Aptal inisiyasyon başladığından beri kendimi Alice Harikalar Diyarında gibi hissediyorum.

Dikkat çekmemeye çalışırken tanık olduğum sikişmelerin miktarı hayret verici.

Bunu daha önce de merak etmiştim ama artık eminim.

Kafirlerin üyeleri tam bir çılgın.

Neon sarısı maskelinin tek başına on kişiyi silahsız bir şekilde dövdüğünü gördüm, sonra biri ona vurmaya

kalkarsa deli gibi gülüyordu.

Sonra maskesi de dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmiş biri başını bana doğru eğdi ve yavaşça, çılgınca

el salladı ve yemin ederim hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

Bunun çılgınlığının en üst seviyesi olduğunu düşünmüştüm ama yanıldığım kanıtlandı. Bir kayanın arkasına

saklandığım sırada beyaz maskeli, tek kayışlı, zincirli üç kişinin yalvarıp feryad etmelerine tanık oldum.

Ve sonra grubun en rahatsız olanı beysbol sopasıyla beşinciye bitirdi ve ben o anda koşmanın onun beni

bulmasını engellemek için yerinde kalmaktan daha iyi olduğunu düşünme hatasına düştüm.

Bir keskin nişancı ölümcüllüğüyle sopayı bana doğru fırlattığında, baygın öğrencilerden birini kalkan olarak

kullanıp koşmaya devam edecek kadar hızlı nasıl düşündüğüme dair hiçbir fikrim yok.

Kesinlikle baskı altında en iyi şekilde çalışıyorum, kahretsin. Çünkü koşarken, atlarken ve bana aylarca yetecek

kadar enerji harcarken kaslarımın yanmasına bile odaklanmadım.

Sanat öğrencisi olmama rağmen aslında iyi bir koşucuyum ve koşmayı seviyorum, bu yüzden en azından ne

zaman çok fazla koşsam devam etme konusunda kendime güvenebilirim.

Zarif Devlin bu ormanda nasıl başardı? Gerçi katıldığı inisiyasyon sırasında muhtemelen tam kapsamlı bir

avlanma seansı değildi.

Peki tüm bunların en kötü yanı? Hayır, sorun çığlıklar, feryatlar ya da boğuk sesler değil; yine de bunlar beni her

seferinde ürkütüyor. Bu, sayıların ortadan kaldırıldığını duyuran kişisel olmayan konuşmacıların sesi değil.

Aslında bu, profesyonel bir avcı gibi her hareketimi takip eden o lanet olası kırmızı maskeye yem olmak gibi bir

duygu. Kısa çizgiler çizdim, daireler çizdim ve hatta kaotik çizgilere girdim ama o her zaman peşimde kaldı.

Son çarem uzun ağaçlarla dolu, ıssız, kayalık bir yolu seçmektir. Onu yakınımnda hissedebiliyordum, bu yüzden

şu anki saklanma yerimi buldum.

Ağaç.

Landon'un bana spor için nasıl tırmanacağımı öğrettiği evdeki ağaç evmiş gibi davranarak tırmandım.

Ama bu am ağacı devasa. O kadar yüksek ki aşağıya baktığımda hafif bir akrofobi beni ele geçiriyor.

Ancak bunu, aslında yükseklikten korkmadığım ve bunun sadece kaygımın merkezde yer aldığı gerçeğine

dayanarak rasyonelleştiriyorum.

Derin bir nefes alıp uzun bir nefes vermeden önce bir süre bekliyorum. Red Mask muhtemelen bitiş çizgisine

doğru yoluma devam ettiğimi düşünerek kayalık patıkayı takip ediyor.

şimdilik burada durup saklanmaya karar verdiğim için çok mutluyum. Tüm elemeleri duyunca çok sayıda

katılımcının kaldığından şüpheliyim. Bu yüzden acele edip kaybetmektense daha yavaş ilerlemeyi tercih

ederim.

Ve cidden, yorulmadan peşimde olan bu herifle hiçbir yere varamam. Birine odaklanmak yerine diğerlerini

avlaması gerekmez mi?

En önemli kısmı artık gitmiş olması. Sırtının ağaçların arkasında kaybolmasını izledim ve gözlerimi kısıtım.

Özellikle maskenin rengi nedeniyle Killian olduğundan yüzde doksan eminim ama burada olacağımı veya

Özellikle beni hedef olarak seeceğimi bilmiyordu, değil mi?

Kulübünün törenine geldiğimi öğrenirse ne yapacağını düşününce rperiyorum.

Bana iyi olmamı söyledi ve ben kesinlikle dinlemedim. Eğer onunla geçmişteki etkileşimlerim bir göstergeyse,

bunun sonu kötü olacak.

İçimden ani bir ürperti geçti ve bir elimle şortumun kenarını ovuşturdum, diğer elimle de canım hayatın dalını

tuttum.

Unut gitsin. şu anda Killian'ı düşünmeyeceğim.

Ayaklarım ve ellerim ağrımaya başlayıncaya kadar birkaç dakika bekledim, sonra onun kesinlikle gittiğinden

emin olduğumda yavaşça aşağı indim. Ağaçlara tırmanmak kolaydır. Tek yapmanız gereken sağlam bir

dayanağa sahip olduğunuzdan ve sağlam bir dal tuttuğunuzdan emin olmaktır.

Yolun yarısına geldiğimde mesafeyi ölçmek için aşağıya baktım ve neon kırmızısı bir maskenin tüyler ürpertici

bir sakinlikle bana baktığını gördüğümde çığlık attım.

Bok.

Bok.

O pislik benim saklandığım yerden çıkmamı bekliyor olmalıydı. Ters yöne gittiğimi düşünmesi için onu

kandırmadım. Bütün bu zaman boyunca nerede olduğumu biliyordu ve kendimi göstermem için beni kandıran

da oydu.

Ani bir karar verip yukarı çıkıyorum. O çılgın piçten uzak durduğum sürece bütün gece bu ağacın tepesinde

kalmamın bir önemi yok.

Tutduğum dala bir şey çarptığında bir metre yukarıda değilim. Yarasa.

Onu dala fırlattı ve ikiye bölünmesine neden oldu. Ayağım kayar ve başka bir dalı yakalamaya çalışırken

boşluğu yakalarım. Düşüş ağır çekimde oluyor ve havanın her vuruşunu cildime ve battığım korkunç hızı

hissediyorum.

Sonbahar için gözlerimi kapatıyorum. Kesinlikle bir iki kemiğimi kıracağım...

Ancak beni karşılamasını beklediğim yer yerine tüm vücudum güçlü bir tutuşla sarılıyor. Yakalandığım koza,

düşüşümün gürültüsünden dolayı biraz sallanıyor ama sağlam kalıyor.

Soğuk hava yüzüme çarpıyor ve bunun maskemin çıkarılmış olmasından kaynaklandığını anlıyorum.

“Demek sensin. Şortunun altından küçük beyaz külotunu görünce içimde bir his oluştu ama emin olamadım.”

Sesi tüyler ürpertici bir seviyeye kadar kararıyor. "Sana iyi olmanı ve bu gece burada kalmanı söylediğimi sanıyordum."

Gözlerimi yavaşça açtığımda kendimi tamamen Killian'ın kollarına sarılmış halde buldum. Dikişli bir

gülümsemeye sahip neon kırmızısı maske onu korkutucu, hatta manik gösteriyor.

Çevremdeki kasları neredeyse boğulacak kadar geriliyor ve beni yakalamasına duyduğum mutluluktan nefret

ediyorum. Ya da onun kucağında olmanın ne kadar sıcak olduğunu. Bu böyle olmamalı.

Tanıdığım en buz gibi insanken değil.

"Dalı kırarken ne düşünüyordun?" Hâlâ omurgamı kıvrandıran düşme hissinin etkisi altındayken sert bir şekilde

nefes alıyorum. "Kayanın üzerine düşebilirdim."

"Sen bunu yapmadın çünkü seni yakaladım. Şimdi söyle bana, Glyndon. Sen burada ne halt ediyorsun?"

"Bir davet aldım."

Sessizliğini koruyor ama maskenin ardından gözlerini kıstığını görebiliyorum. "Saçmalık."

“Gerçekten yaptım. Tüyler ürpertici tavşanlarının el koyduğunu telefonumda bulabilirsin. Cidden, neden tavşan

olmak zorundaydı ki? Sevimli olmaları gerekiyordu ama siz onları grotesk hale getirerek imajlarını

mahvettiniz.”

“Gergin olduğunda sevimli olan sensin. Konuşmayı bırakamıyorum, değil mi?”

"Kapa çeneni ve beni yüzüstü bırak."

"Hayır yapamam. Seni serbest bırakırsam bana karşı gelmenin bedelini başka nasıl ödeyeceksin?"

"Neden... herhangi bir şey için para ödeyeyim ki?"

"Daha az korkutucu bir ses tonuyla tekrar dene, çünkü tedirginliğin beni tahrik ediyor."

"Sen hastasın."

"Ve sen bozuk bir plaksın." Yüzünü boğazıma doğru yaklaştırıyor, kelimenin tam anlamıyla boynumdan aşağı

doğru nefes alıyor, sıcak nefesleri kesik nefeslerimi tetikliyor. "Neden buradasın Glyndon?"

"Sana söyledim, bir davet aldım." Normal konuşmaya çalışıyorum ama sesim normalden alçak çıkıyor.

"Davet edildiğin her tehlikeli etkinliğe katılıyor musun?"

"Ben sadece... merak ettim." Onun ölümüyle ilgili olarak kulübün geri kalanıyla komploya bulaşmışken ona

Devlin'den bahsetmemin hiçbir yolu yok.

Gözleri maskenin arkasında kararıyor ve neon kırmızısıyla birlikte gerçekten dehşet verici görünüyorlar. Sanki

avcı rolünü fazla ciddiye alıyormuş gibi.

Ya da belki bu ona göre bir rol değildir. Belki de bu onun gerçek kişiliğidir ve dış dünyaya ne gösteriyorsa asıl

rolü odur.

Sesi etrafımızdaki sessizlikte çarpık bir melodi gibi yankılanıyor. "Belki sadece merak etmedin. Belki de

tehlikeyi yaşamak ve o adrenalin bulutunun üzerinde olmanın ne demek olduğunu kendi gözlerinizle görmek

istediniz. Belki de sadece bir hayvan gibi avlanmak, sonra yakalanıp en barbarca bir şekilde yağmalanmak

istedin. İsteddiğin bu muydu küçük tavşan?"

Vücudumu kaplayan ürpertiye ya da bacaklarımın arasında onun her sözüyle yoğunlaşan kasılmayı

kabullenmeyi reddederek çılgınca başımı salladım.

"Şortunu yırtıp amına dokunursam, dün gece pencereden girdiğim zamanki gibi sıırılsıklam olmayacağını mı söylüyorsun bana?"

Dondum.

Bir dakika ne?

Dün gece penceremden içeri girdiğini mi söyledi? Yani o kabus gerçek miydi?

Beni ayağa kaldırıyor ve ben biraz sallanırken ayakkabılarımın altında bazı çakıl taşları çıtırdıyor, hem bunun

farkına varmanın şoku hem de onun sıcaklığını kaybetmenin etkisiyle.

Yemin ederim bu piç bana akıl oyunu oynuyor.

Olmalı.

Sağ?

Üzerimde yükseliyor, maskesinin görüntüsü onun düpedüz dehşet verici varlığına daha fazlasını katıyor.

"Küçük bedenim altında kıvranıyordu, neredeyse elimi sürmeye çalışıyordun, hatırladın mı?"

Ondan çok kendi kendime, "Bu doğru değil," diye fısıldıyorum. "Yapmadım."

"Bundan nefret ediyorsun, değil mi? Sunacaklarımı ne kadar istiyorsun, bütünüyle harap olurken o salıverme

hissinin acısını ne kadar çekiyorsun. Bir an için iyi bir kız olmayı bırakıp, içinde gizlenen ne varsa serbest

bırakmak istiyorsun, değil mi?"

"Seni istemiyorum." Başımı defalarca sallayıp geri adım atıyorum. "Yapmıyorum. Reddediyorum.

Yapmayacağım."

"Bak, çok tatlısın." Hem karanlık hem de eğlence onun ses tonunu etkiliyor.

"Sinirliliğinin beni tahrik ettiğini

söylememiş miydim? İnkarcınızı da ekleyelim."

Bakışlarım otomatik olarak pantolonuna gidiyor ve kumaştan çıkıntı yapan çadırı görünce neredeyse

boğuluyorum. "Yapma, Killian."

"Hımm. Adımın tatlı küçük sesindeki tınısını gerçekten çok seviyorum.

Geri adım atmaya devam ediyorum ama o benim adımlarımı soğukkanlı adımlarla eşleştiriyor. "Sana

yalvarsam durur musun?"

"HAYIR."

"Ya çığlık atarsam?"

"Sadece susturacağım."

"Sana vurursam?"

"Bu beni sinirlendirecek ve hareketlerim şiddetli bir hal alacak. Kesinlikle tavsiye edilmez."

Ayakkabılarım bir kayaya çarpınca çığlık attım ama o beni dirseğimden tutup dik tuttu.

"Bunu istemiyormuş gibi davranmayı bırak, Glyn. Tüm dramatik olaylar sinirlerimi bozmaya başlıyor."

Lütfen, diye fısıldıyorum.

"Dilenmek benim için sinek kadar önemli."

"Peki senin için önemli olan ne?"

"Şu anda? Sen ve bakire amcığın.

Onun sözlerine verdiğim tepki karşısında hem hayal kırıklığından hem de öfkeden çığlık atmak istiyorum.

Nefret ettiğim birini nasıl isteyebilirim? Hiç şüphesiz beni korkutan biri mi?

Ve içten içe bekaretimi alana kadar durmayacağını biliyorum. Bu bir fetih ve o gerçek bir avcı.

Sınırları olmayan biri.

Derin bir nefes alarak başka bir yaklaşım seçiyorum. "Ya sana daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu

söylesem?"

"Hmm." Parmağı dirseğimin kenarına dokunuyor. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Benden kurtulmak

için bir çözüm bulmak için daha fazla zaman kazanmak amacıyla oyalanıyorsun ama sana şu anda

söylüyorum, bu işe yaramayacak."

"Ben sadece... daha fazla zaman istiyorum, lütfen."

Gözleri kızgınlıkla parıltıyor, muhtemelen istediği şeyi elde etmeye sadece hayır denmesine alışkın ve yine de

beni eğip becereceğinden neredeyse eminim ama dirseğimi bıraktı. "Madem kibarca sordun, tamam."

"Gerçekten mi?"

"Fikrimi değiştirmemi mi istiyorsun?"

"HAYIR." Gülüyorum. "Teşekkürler."

"Görmek? İyi biri olabilirim."

Homurdandım, sonra derin bir nefes verdim ve fısıldıyorum: "Güzel, kışım."

"Ben duydum."

Durumu uzaklaştırmak için sırtıyorum. "Bütün bunları neden yapıyorsun?"

"Bunların hepsi?"

"Kafirlerin bir parçası olmak, insanları avlamak. Bunların hepsi."

"Neden soruyorsun?"

Yapmamak için çabalamama rağmen vücudum rahatlıyor. "Beni takip etmeye devam ediyorsun ama senin

hakkında Kafirler'de olman ve tıp öğrencisi olman dışında hiçbir şey bilmiyorum."

Gözlerinde bir ışık parıltısı parlıyor. "Beni mi sordun bebeğim?"

"Zorunda değildim. Annika, bir tartışma konusu olduğunda konuşmayı bırakmıyor."

"Ama dinledin." Onun alaycı ses tonu beni sinirlendiriyor.

"Bu yüzden?"

"İlgilenmediğini sanıyordum."

Açıkçası anlayamadığım bir şekilde ondan etkileniyorum ama bunu itiraf etmem için cehennemde soğuk bir

gün geçirmem gerekecek.

"Ya da belki de bunu yüksek sesle itiraf etmekle ilgilenmiyorsundur."

Eğleniyormuş gibi görüldüğü için duruşu

kayıtsızlaşıyor.

"Soruma cevap verecek misin?"

"İlişkin?"

"Tıp öğrencilerinin ellerini koruması gerekmiyor mu? Yine de savaşıyorsunuz, avlanıyorsunuz ve size zarar

verebilecek her türlü pisliği yapıyorsunuz.

Ellerini kaldırıp kasvetli ışığın altında sanki onları ilk kez görüyormuşçasına inceliyor. "Dünya, baktığınız açığa

göre farklı renklere boyanır. Her bir ideal, sınırları zorlandığında canavara dönüşebilir. Ben sınırlarım. Ben,

insanların uzak durmaları konusunda uyarıldıkları ama yine de ilgi duydukları kenarlarım çünkü bu onların

bildiklerinden çok farklı. Ve sürekli sınırdaki olduğum için, çalışmaya devam etmek için sürekli uyarılara

ihtiyacım var. Dövüşmek, avlanmak ve doktorluk yapmak bu teşvik edici unsurlardır."

Demek onun takıntısı bu. Boşluğu uzaklaştırmanın yolu alışılmadık yöntemlerden geçiyor. Her ne kadar aynı

fikirde olmasam da bunu neden yapmak zorunda olduğunu anlıyorum.

Onun dünya g r     büyüleyici ve eğer ondan kaçmak istemezsem, bütün gün onun bu konu hakkında

konuşmasını dinleyebilirdim.

"Peki neden tıp? Kodları insanları kurtarmanız gerektiğini ima ediyor.

"Ve i lerini gördükten sonra anlıyorum." Dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Deh ete kapılmış

yüzünüze bakın. Seni korkutuyor muyum bebeğim?"

"HAYIR."  enemi kaldırıyorum. "Yapıyorum. Biz insanlardan korkmak için doğmadık."

"Hmm. Bütün aile sloganı olayını seviyorum. Onlarla yakın mısınız? Aileni mi kastediyorum?

"Peki ya  yleysem?"

"Kendini o uçurumdan atmayı düşündüğünü biliyorlar mı?"

 rkiliyorum, tüm vücudum kasılıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"O gece gözlerinde  l  bir bakış vardı, yorgun biri gibi; sıkılmış değil, sadece bitkin." O bana doğru adım atıyor,

ben de onun adımlarına uyum sağlayarak geri çekiliyorum. "Okyanusun dibinde kafanın kayalara çarpmasının

nasıl bir his olacağını d   nd n m ? Dakikalarca su yüzünden nasıl boğulursun? Boğularak  lmek en zordur.

Ağzınızı açtığınızda baloncuklar u u acaktır ama ciğerlerinize girebilecek tek şey su olacaktır.  lmek

istediğini sanıyorsun ama suyu soluduk a ve boğulduk a daha çok pişman olacaksın. O halde öyle bana

Glyndon, eğer... kendini bırakırsan her şeyin biteceğini mi hayal ettin?"

O...gerçekten bir psikopat, değil mi?

Normal bir insanın böyle bir konu hakkında bu kadar gelişigüzel ve çok detaylı konuşmasına imkan yok.

İki elimi göğsüne vuruyorum. "Yapma."

"Titriyorsun bebeğim. Sinirimi mi bozdum?"

Ona baktım. "Beni yargılamaya hakkın yok."

"Değilim. Daha önce bana yaptığın gibi seni daha iyi tanımaya çalışıyorum."

Bu piç yine tırmanıyor. Soru sormamdan hoşlanmadı, bu yüzden bana bir ders vermek için şah damarına

gitmeye karar verdi.

Onun için çok yazık, geri adım atmıyorum.

"En sevdiğim rengin, grubun ve filmin ne olduğunu soramaz mısın?"

"En sevdiğiniz renk yok çünkü hepsini giiyorsunuz. En sevdiğiniz grup Nirvana'dır çünkü onların şarkıları tüm

Instagram hikayelerinizde yer almaktadır. En sevdiğiniz film, bir yıl önce IG'nizde 'Şimdiye kadarki en sevdiğim

filmden ilham alan Inception'dan ilham alan' başlığıyla yayınladığınız bir tabloya göre Başlangıç. Ayrıca baba

tarafından büyükbabanızın çikolata ve vişne aromalı dondurmasını, şort ve atlet tarzını da seviyorsunuz.

Annenizin ve erkek kardeşlerinizin yeteneklerinden dolayı aşağılık kompleksiniz var ve bu da zaman geçtikçe

aile fotoğraflarında daha rahatsız görünmenize neden oluyor. Muhtemelen erkenden başladı ve sizi o uçuruma

sürükleyene kadar yıllar içinde birikti."

Tırnaklarım acı vermek isteyerek -hayır, buna ihtiyaç duyarak- göğsüne batıyor.

"Nasıl... bütün bunları nasıl

biliyorsun?"

"Örüntüleri gözlemleme ve ilişkilendirme konusunda iyiyim."

"Bir sapık demek istiyorsun."

"Eğer o etiketi tercih edersen." Bir elini benimkine doluyor ve göğsüne sabitliyor. "Hala titriyorsun. Konuyu bir

kenara bırakıp Küçük Bayan Devekuşu gibi güvenli kovanıza dönmenize izin vermemi ister misiniz...”

“Kendimi öldürmek istemedim.” Onun sözünü kestim. “Evet, bunu sık sık düşündüm, acı çok fazla olduğunda

ve durmasını istediğimde ama yine de bunu yapmazdım çünkü pişman olurdum. Ailemi ve arkadaşlarımı bu

duruma soktuğum için kendimi kötü hissederdim ve belki de işe yaramazdı. Peki ya acı durmazsa? Ya durum

on kat daha kötüleşirse?”

"Ölümden sonra hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Homurdandım, sözlerimden incinecek biri yerine kalpsiz bir canavarla bu konu hakkında konuştuğum için

kendimi hafiflemiş hissettim. "Teselli anlayışın bu mu?"

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bildiğim şey şu." Elinin altındaki elimi okşuyor. "Bu düşüncelerin bir

daha asla aklına gelmediğinden emin olacağım."

"Düşüşümün fotoğrafını çekebilmek için kendimi uçurumdan atmamı isteyen kişi bunu söylüyor."

"Ama yapmadın. Söylediğin gibi, kendini öldürmek istemiyorsun ve sana inanıyorum."

Dudaklarım aralanıyor. O... ne?

Bana neden inansın ki? Ben bile bazen kendime inanmıyorum. Kafamın içinde beni her yöne savurup duran

güvenilmez bir anlatıcı var.

Unut gitsin.

Killian'ın ördüğü ağın tuzağına düşmeyeceğim.

Kayıtsız kalmaya çalışarak elimi elinden çektim. İnisiyasyonu şimdi bitirmeme izin verir misin?

Parmağını uyluğuna vuruyor. "Kulübümüze katılmakla neden bu kadar ilgileniyorsunuz?"

“Bütün havalı çocukların gittiği yer orası değil mi?”

"İyi deneme ama hayır, belli ki bu senin sahneden değil."

"Çünkü ben bir kıyım?"

“Ve bir inek, bir korkak kedi ve bir içe dönük. Adını koy."

"Değıştirebilirim."

"Neden?"

"Ne demek neden?"

“Neden değışeceksin? Olduğun gibi iyisin."

Nefesim boğazımın gerisinde kalıyor. Bunu bir iltifat olarak söylemediğinden eminim, bu yüzden kulağa daha

çok iltifat gibi geliyor. Lanet olsun.

Üzerimdeki etkisi artık komik değil.

“Sadece kulübe katılmak ve hayatıma daha fazla eğlence katmak istiyorum."

“İhtiyacın olan tüm eğlence ben olacağım."

"Kibirli pislik."

"Daha kötülerini duydum."

"Hadi, ben de katılayım."

"HAYIR."

"Neden?"

"Çünkü öyle dedim. Üstelik... Beni ağaca doğru itiyor ve kolları beni iki yandan sıkıştırıyor. "Az önce iyi

davrandığım için bana bir borcun var."

Eli belime dolanıyor ve ereksiyonunu karnıma doğru itiyor. Onun aleti tümseğimin hassas etinde yukarı ve

aşağı kayarken hava gerginlikten çıtırdıyor.

Kıyafetler bizi ayırıyor ama her darbeyi en derinlerimde hissediyorum.

“Sen...bana zaman vereceğini söylemiştin.” Kelimenin yoğunluğundan sesimi tanıyamadığım için

boğuluyorum.

"Ve yapacağım. Bunun bununla hiçbir ilgisi yok." Üstümün askısını indirdi ve sutyenimin bağları ortaya çıktı.

"Hımm. Kırmızı. Bu göğüsleri en sevdiğim renkle kaplarken beni mi düşünüyordun? Aynanın karşısında

kendine dokunup, dudaklarının arasında benim adımla mı geldin?"

"H-hayır..." Titreyen parmaklarım göğsüne vuruyor, o kadar zayıf ki. "Peki bana açıkça dokunduğun halde bunun

bununla nasıl hiçbir ilgisi yok?"

"Asla yapmayacağımı söylemedim. Şimdilik bekaretini almayacağımı söyledim." Diğer askıyı da aşağı çekti ve

parmaklarını sutyenimin üzerinde kaydırarak göğüslerimin uçlarını buldu. "Şu küçük meme uçlarına bakın,

daha ben onlara dokunmadan sertleşiyorlar."

Sutylene karnıma doğru çekiyor ve göğüslerim serbest kalırken kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Meme

uçlarım istekten ağrıyor, sert ve zonkluyor.

Belki o haklıdır ve ben düşündüğümden çok daha kötüyüm.

Başparmağı ve işaret parmağı meme ucunun etrafına sarılıp büküyor.

Midemden aşağıya ve nabız gibi atan

amıma doğru bir zevk dalgası damlarken, ürperiyorum ve dudaklarımı bir inlemeyle karşı karşıya getiriyorum.

"Göğüslerin çok güzel bebeğim. Hepsi kremsi ve pembe, ayrıca ellerime mükemmel bir şekilde uyduklarından

bahsetmiyorum bile. Sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine ikisini de güçlü bir avuç içine alıyor. "Hımm. O kadar

neşeli ve güzel ki onlara biraz işkence etmek istiyorum."

Meme ucunu çimdikledi, ben de sızlanıp onu itiyormuş gibi yaptım ama o tekrar sertçe çimdikledi.

Çığlık atıyorum, sırtım ağacın sertliğine karşı ürküyor. Meme ucunu okşuyor ve o karanlık sesiyle mırıldanıyor:

"Çok hassas, küçük tavşanım. Beğendim."

Kaba kuvvetle çimdikliyor ve çekiyor, sonra şefkatli bir sevgili gibi acıyı okşayarak uzaklaştırıyor. Acı ve zevk

arasındaki değişim beni bulanıklaştırıyor ve titreyen bacaklarım beni düşürmekle tehdit ediyor.

"Eminim hepiniz sıırıslıksınızdır." Şortuma uzandı ve eli iç çamaşırımla buluştuğunda dudağımı ısırdım.

"Çok sıırıslık oldum bebeğim. Belki de amını sikimle tanıştırmalıyım sonuçta. Açıkçası tanıtıma ihtiyaçları

var.

Sertleşiyorum, kalp atışlarım hızla artıyor. "Bana zaman vereceğini söylemiştin."

"Zaman orantılıdır ve kesin değildir. Aslında süre on beş dakika bile olabiliyor."

Kalbim, düşen mideme kadar yayılan bir hayal kırıklığı sancısıyla buruşuyor.

Ona asla inanmamalıydım. Gerçekten yapmamalıydım.

İçimdeki korkuya rağmen ona baktım. "Ne istersen onu yap. Sana asla güvenmeyeceğimi bil yeter. Asla."

"Rahatlamak." Hem parmaklarını hem de ereksiyonunu amıma sürttüğünde bile sesi rahat ve yumuşaktı.

"Sözümü tutacağım."

Bazı nedenlerden dolayı samimi görünüyor ama bu dengesiz piç kurusuna körü körüne güvenmemek

gerektiğini biliyorum.

"Öte yandan, bana ağzını vereceksin."

"Ne?"

Yerdeki maskemi işaret ediyor. "Altmış dokuz güzel bir sayı. Bu sizce de kader değil mi?"

Yüzüm ısınıyor ve ona bakıyorum. "Daha çok talihsiz bir tesadüf gibi."

Kıkırdadı ve beni yavaşça yere itti. Çevremizi inceliyorum, kalbim her zamankinden daha güçlü çarpıyor. "Ya

birisi gelirse?"

"Sana çıplak bakanların gözlerini kör edeceğim."

Şaka yaptığını düşünmek istiyorum ama Killian'ın var olan en kötü canavar türü olduğunu zaten biliyorum.

Muhteşem bir canavar.

Vücudumun gizemli bir şekilde uğruna canlandığı korkunç bir canavar.

Sırtım çimenlere değiyor ve başımı kaldırıp baktığımda neon maskenin bana baktığını görüyorum, dizleri

yüzümün iki yanında.

Bu pozisyondan bakıldığında o slasher filmlerindeki bir karaktere benziyor. Hedonist, ruhsuz bir şeytan.

Pantolonunun tokalarını çözüyor ve yanlarında mor damarlar olan çok sert aletini çıkarıyor. Başım dönüyor ve

uçuruma ilk kez düştüğüm zamanı düşünmeden edemiyorum; içeri nasıl girdiğini, sonunda kontrolü nasıl ele

geçirdiğini ve yüzümü becerdiğini.

Şimdi sanki yıllar önceymiş gibi geliyor.

Ve muhtemelen bu tuhaf uyarılmanın, ona istediğini vermezsem ölümle tehdit edilmemden kaynaklandığını

kabul edebilirim.

O zamanlar hâlâ aynı Killian, karanlık, dengesiz Killian. Artık onun doğasına aşına olduğum için, ne kadar

dengesiz olabileceğini de öğrendim, peki nasıl oluyor da artık o kadar endişeli olmuyorum?

Tam tersine, gelecek vaadiyle bacaklarım titriyor ve kasılıyor.

Beynimi mi yıkıyor?

Ya da belki de kasvetli, ürkütücü ortam kafamla oynuyor.

"Maskeyi çıkaramaz mısın?"

"Neden? Seni korkutuyor mu?"

Evet dersem kesinlikle kaldırmayacak, hayır dersem de kaldırması için hiçbir nedeni kalmayacak.

"Yüzünü görmek istiyorum" diye mırıldandım. Çünkü evet, yüzü ne kadar korkutucu olsa da maskeden daha iyi.

"Bunu iyi yaparsan bunu düşüneceğim. Şimdi aç. Dudaklarının sikimde olmasına ihtiyacım var bebeğim.

Yavaşça yapıyorum, kalbim küt küt atıyor. Santim santim içeri giriyor ve ben yalamaya başlıyorum. Nasıl oral

seks yapılacağı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok ama bunu benim yapmam gerekiyor, değil mi?

Çılgılık atarak dışarı çıkıyor. "Onu buzlu şekermiş gibi yalama."

Killian üç parmağını ağzıma soktu ve boğazıma kadar inledi, dilime yapıştı ve onu döndürdü. Bacaklarım

titriyor ve yemin ederim hayatımda hiç şu anki kadar tahrik olmamıştım.

"Sürtünme için dilini kullan ve adımlarını hızlandır. Çok hızlı olduğunuzu düşünüyorsanız endişelenmeyin. Bana

zarar vermeyeceksin." Parmaklarını dışarı çıkararak ağzımla arasında bir tükürük izi bıraktı ve ben bir şey

söyleyemeden aletini tekrar içeri itti.

Bu sefer daha zor.

Daha güçlü.

Öğürme refleksim devreye giriyor ama nefes alıyorum ve ona ayak uyduruyorum, onun bana söylediği gibi

çenem ağrıyana kadar dilimi tekrar tekrar çeviriyorum ama durmuyorum. Onu içimdeki her şeyle yalıyorum.

"Siktir et bebeğim, işte bu kadar. Mmm. Harika gidiyorsun." Parmakları saçlarımin arasında kaybolup

kafatasımı kazıyor. Her seferinde daha derine vurarak içeri ve dışarı doğru iterken beni hareketsiz tutuyor.

Kocaman ereksiyonunu daha iyi kavramak için uzandım ama yine tısladı. "Dokunmak yok, sadece ağzın."

Kaşlarım kırıştı ve ellerimin iki yanıma düşmesine izin verdim. Ona dokunma fikrinden vazgeçmemden

memnun görünen Killian, yüzündeki maskeyi çıkarıp attı.

Ve daha önce söylediğim sözler için pişmanım.

Şakağından, göz kapaklarının üzerinden, yanağı ve çenesinden aşağıya doğru bir kan izi sızıyor ve ona çarpıcı

derecede tehlikeli bir avantaj sağlıyor.

Muhtemelen tüm av sırasında kapmıştır ama ona bana özelliklerini göstermesini söylediğim için pişman

olmamın nedeni bu değil, bu onun yüzü, kahretsın.

Ve ne kadar yakışıklı olduğunu.

Daha önce tüyler ürpertici görünüyorduysa da şimdi, ağzıma vahşice girip çıkan, tam anlamıyla zalimce güzel

bir canavara dönüştü.

Çıldırırtıcı ritmine rağmen kesinlikle hızlı bitiren bir tip değil.

Çenemi kavradı ve parmağını kullanarak alt dudağımı sildi. "Ağzının benim aletimle doldurulmasını seviyorum.

Sen benim mükemmel küçük boşalma deliğimsin, değil mi?"

Mantıken gücenmem gerekir ama tam tersi oluyor. Amım kasılıyor ve hem şoktan hem de utançtan

bacaklarımı birbirine sürtüyorum.

"Bu ağız artık bana ait ve onu istediğim zaman kullanmama izin vereceksin, değil mi?" Çenemdeki tutuşunu

sıkılaştırdı ve beni başımı sallamaya zorladı. "Bu bir 'Evet Killian, ağzım ve diğer tüm deliklerim senin

kullanımın ve spermle doldurman için."

Sanırım sadece onun pis sözleriyle orgazm olacağım.

Her şey hakkında bir yorumu olamaz mı? Her ne kadar onun böyle şeyleri karanlık, erotik ve bir o kadar da

sıradan bir şekilde söylemesi konusunda kesinlikle sınırdayım.

Kendi başına farklı bir tür gibi.

Onu ne kadar zamandır emdiğimden çenem ağrıyor. İnlemelere ve ara sıra "Aynen öyle bebeğim" demesine

bakılırsa, bundan açıkça keyif aldığı anlaşılıyor. Ama yakın zamanda bitireceğine dair bir işaret yok.

Ritmi çılgınca ve onun zevkini izlerken büyülenip külotuma su damlamasına engel olamıyorum. Onun orgazm

düşüncesinin benim kendi kurtuluşuma yaklaşmam için yeterli olması normal mi?

Killian ağzımdan çekildi ve geleceğini sandım ama sonra bize manevra yaparak yan yatmamızı sağladı. Sonra

tekrar içeri giriyor. Çenem hâlâ ağrıyor, bu yüzden irkiliyorum ve neredeyse onu ısıyorum.

Duruyorum, gözlerim büyüyor.

"Diş yok. Düzgün yap küçük tavşan. Tabii onun yerine amına geçmemi istemiyorsan?" Başımı salladım ve

ritmimi yakaladım.

İnliyor ve ben de iç çekiyorum ama şortumu ve külotumu indirdiğinde boğazıma takılıyor.

Yüksek bir emme sesi havada yankılanana kadar neler olduğunu anlayamıyorum. Tüm vücudum alev alırken,

penisinin etrafında nefesim kesildi.

Kıvrımlarıma doğru, "Dur, ben de duracağım," diye fısıldıyor. "Bu dar küçük amcığın tatminsiz kalmasını

görmekten nefret ederim."

İçimdeki her şeyi topluyorum ve fiziksel olarak elimden geldiğince coşkuyla emiyorum.

Kıvrımlarıma biberler yağıdırıyor, sonra da kötü bir seks tanrısının uzmanlığıyla onları emiyor. Deliğime kadar

yalayıp sonra tekrar aşağı inmesine pek alışkın değilim. En hassas tenime doğru fısıldıyor: "Ne kadar hızlı

öğreniyor, Glyndon'ım."

Sonra dilini içime soktu ve klitorisimi çimdikledi.

Öyle mi yoksa bana Glyndon'ım mı diye seslendi bilmiyorum ama kontrolsüzce, hiç utanmadan geliyorum.

O içeri girip çıkmaya devam ederken kalçalarım şeytani ağzına doğru sarsılıyor. İnemelerim onun aleti

tarafından bastırılıyor ve o kadar erotik ki inerken yalamaktan kendimi alamıyorum.

Sanırım o da bundan hoşlanıyordu, çünkü her inilişte ağzımın içinde kalınlaştığını hissediyordum.

Killian dilini amımın dışına kadar kaydırıyor ve ben onu orada tutmaya çalışıyormuş gibi sıktım.

"Tadı yeni favori yemeğim gibi." Dudaklarımın arasından kayarak beni saçlarımdan yakaladı ve oturma

pozisyonuna getirdi. Ayağa kalkıp beni nefessiz bırakan bir acımasızlıkla tekrar ağzıma girdiğinde gözlerim

irileşti.

Acımasız hamlelerinin arasında, "Çok güzel," diye mırıldandı. "Önce seni doyurmak fena fikir değil. Senden

cinsellik fışkırıyor ve gittikçe daha çok benim en sevdiğim yeni seks oyuncağına benziyorsun. Daha önce hiç

sik yalamamış, daha önce hiç seks yapmamış tatlı küçük kız şimdi benim tarafımdan derin boğazlanıyor. Tüm

kontrolüne el koymam ve kurtulmak için seni kullanmam hoşuna gidiyor. Aslında onu o kadar seviyorsun ki, bir

kez daha orgazm olmak için bacaklarını sıkıyorsun."

Ne yaptığımı fark ederek donup kalıyorum ve Killian'ın karanlık kahkahası çevremizi dolduruyor.

"Bak, çok tatlısın." Bir eli saçımdayken son bir kez vuruyor ve boğazımın gerisinde tuzlu bir tat patlamadan

önce onun kasıldığını hissedebiliyorum.

Ben her şeyi yutmaya çalışırken Killian aletini derinlerde tutuyor.

"İşte bu," diye düşünüyor. "Her son damla. Birini kaçırırsak her şeye yeniden başlayacağız."

Dediğini yaptığımda gözleri karanlık bir sadizm ve garip bir tatminle parlıyor, kısmen bu sefer umurumda

olmadığı için.

Kısmen, aslında başka seçeneğim olmadığından.

Telefonunu alırken çenemdeki bir miktar spermi parmaklarıyla silip tekrar ağzımın içine soktu ve fısıldıyor:

"Bütün dünyadan saklanabilirsin ama bunu benim önümde yapmana gerek yok." , Bebek."

Flaş.

17

GLYNDON

Giysilerimi toparlamam birkaç dakikamı alıyor. Parmaklarım titriyor ve vücut ısım, eğlenceli zamanların

bittiğine dair notu almıyor gibi görünüyor.

Killian çoktan içeri girmiş, şeytan kadar kusursuz ve bir o kadar da hedonist görünüyordu.

Çabaladığımı fark etmiş gibi, ustaca elimi itip sutyenimi göğüslerimin üzerinde kaydırды.

"Şunu söylemeliyim ki seni soymayı tercih ediyorum."

"Ben niye şaşırmadım?"

"Çünkü beni daha iyi tanımaya başlıyorsun."

"Bunu sanki bir ayrıcalıklmış gibi söylüyorsun."

"Öyle değil?"

"HAYIR. Sadece seninle nasıl başa çıkacağımı bilmek için seni öğreniyorum."

"Akıllı küçük tavşan." Askıların omuzlarıma çarpmasına izin verdi, sesi alçaldı.

"Lanet kırmızı."

Ses tonunun değişmesine anında tepki veren midem kasıldı.

O kıyafetlerimi birleştirmeye devam ederken kirpiklerimin altından ona baktım.
Ama ne kadar bakarsam

bakayım, ifadesini gerçekten okuyamıyorum. O, dünyadaki gelmiş geçmiş en
kötü bilmece ve böyle

zamanlarda kendimi onun ne düşündüğünü merak ederken buluyorum.

Duygulardan yoksun olduğunu ve bu durumdan memnun görüldüğünü göz
önünde bulundurarak kesinlikle

eylemlerinin duygusal sonuçlarını düşünmüyor.

Bu parçasına sahip, onunla gurur duyuyor ve onu bu geceki av gibi ahlaksız
eylemlerde kullanmak için

kullanıyor.

Bu insanları bayıltmak ve sanki bir hayvanmışım gibi beni takip etmek gibi.

Onun huzurunda kendimi bir hayvandan daha fazlası gibi hisseder miydim? Peki
onun ilgisini kaybetmesi için

ne yapabilirim? Eğer Eli ve Lan bir göstergeyse, onun tipinin her şeye karşı
dikkat süresi kısadır.

Konu Ava olunca Eli'den bahsetmiyorsak.

Veya konu heykel yapmaya gelince Lan.

Ancak bu takıntılar hem Eli hem de Lan için oldukça genç yaşta başladı. Temelde
kişilikleriyle birlikte

büyüdüler, bu yüzden Killian'ın bana olan ani takıntısıyla karşılaştırılmazlar.

Sonunda sıkılacak ve başka bir talihsiz ruha geçecektir.

O yapmak zorunda.

Yoksa tamamen ve tamamen mahvolmaya mahkumum.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" Parmaklarını üstümün kenarına geçirip beni kendisine doğru çekerken yumuşak

sesi etrafımda dönüyor. Bana bir şekilde sürekli dokunmaktan hoşlandığını fark etmeye başlıyorum.

"Bir zamanlar Cecily'nin bahsettiği bir etki."

"Ve bu nedir?"

"Asma köprü etkisini hiç duydunuz mu? İnsanların korkuyla ilgili psikolojik tepkiler deneyimledikleri ancak

bunları yanlışlıkla romantik uyarılma olarak etiketledikleri zamandır. Sanırım asıl terim uyarılmanın yanlış

atfedilmesi olarak adlandırılıyor.

Parmakları dairesel hareketlerle karnımın derisini okşuyor ve mırıldanıyor:

"Bırak tahmin edeyim. Senin meşgul

küçük beynin bunu beni gerçekten istemekten kurtulmanın bir yolu olarak mı düşünüyordu?

"Seni istemediğime eminim. Sana söyledim. Sana tepkim muhtemelen korku ve endişeyi uyarılma olarak

yanlış değerlendirmemdir. Bunu düşün. Bana her dokunduğunda bir şekilde korktum.

Bunun hakkında ne kadar çok konuşursam o kadar mantıklı geliyor. Vücudunda insan kemiği olmayan bu piçi

isteyerek istemem mümkün değil.

"Sen akıllı olan değil misin?" Üstümü çekti ve ben de ciyaklayarak göğsüne çarptım. Diğer elini kaldırıp bir

tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bu hareket, üzerine titreniyormuş gibi görünüyor ama tehdit edici bir

his veriyor. "Peki ya korkuysa? Önemli olan senin beni istemen."

"Bu gerçek değil. Bu bir yanılsama."

"Eğer bu geceleri daha iyi uyumanı sağlıyorsa öyle diyelim."

"Eğer onların yanında korkarsam ya da korktukten sonra onu görürsem başka birini isteyebilirim."

"İnan bana küçük tavşan, bu olmayacak. Bu kusursuz cildin üzerine onun kanının biraz sıçramasını

istemediğiniz sürece hayır. Yine de güzel görüneceğinden eminim, sence de öyle değil mi?"

Titriyorum, o görüntünün kafamda oluşmasını engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Bu herif

basılacak tüm doğru düğmeleri biliyor.

"Seni bir kişi olarak istememem gerçekten umurunda değil mi?" Onu kışkırttığının farkındayım ve başıma ne

geldiğini bilmiyorum. Bugün tuhaf bir cesaret duygusunun beni ele geçirdiğini biliyorum.

Artık korkak kedi Glyn değilim - bu beni hiçbir yere götürmedi - o yüzden değişimi kucaklasam iyi olur.

"Beni bir kişi olarak istemiyorsun, öyle mi?"

"HAYIR. Benim tipim değilsin."

Karnımı tekrar okşamadan önce duraklıyor. "Peki senin tipin nedir?"

"İyi biri."

"Nazik olabilirim."

"Evet, doğru."

Sesi ürperti uyandıracak bir düzeye iniyor. "İstediğin gibi sana zaman verdim ve o zamandan bu yana benim

açımdan uzun bir süre oldu ve tekrar ediyorum, ben veren değilim. Yani eğer bu hoş karşılanmıyorsa, belki de

sözümü geri çekmeli ve iyiliğin tam tersi olmalıyım."

"Yapma..." Bu pislik büyük bir baş ağrısı. Ona karşı asla kazanamam.

"Bu benim iyi biri olduğum anlamına mı geliyor?"

"Olabilirsin," diye mırıldandım.

"Şuna bak. Bir anda senin tipin oldum. Ona dik dik baktım ve hafif bir kıkırdamayla karşılaştım. "O kadar tatlısın ki seni yiyebilirim."

"Ben yenilebilir değilim."

"Tatlı küçük amının zevkine bakılırsa kesinlikle öylesin."

Sıcaklık boynuma ve kulaklarıma kadar yükseliyor ve onun parlak gözlerine bakmaya devam etmek içimdeki

her şeyi tüketiyor. Piç kurusu bundan keyif alıyor. Muhtemelen çok fazla.

"Bu kadar sinir bozucu olduğun için kendini öldürtmediğine şaşırdım." Gücenirim.

Başımın üstünü öpüyor. "Çünkü nasıl dövüşeceğimi biliyorum."

"Gidebiliriz?" Ondan uzaklaşmaya başladım ve o şaşırtıcı bir şekilde gitmeme izin verdi.

Yolda adımlarımı hızlandırdım ve o da boynundaki maskesiyle bana yetişti. Yerden sopayı alıp omzuna atıyor.

Tahtanın üzerindeki kan lekelerini görünce kalbim sıkışıyor.

"İncindiğin insanların iyi olup olmadığını biliyor musun?"

"Onlar olmalıdır."

"Bu, olamayacakları anlamına mı geliyor?"

"Muhtemelen."

"Ve... emin olmak için hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Neden yapayım? Jeremy ve Nikolai'nin korumaları bununla ilgilenecek."

"Sen... gerçekten birini ölümcül bir şekilde yaralasan umurunda olmaz mı?"

"Yine neden? Onlar bu işe gönüllü olarak katıldılar."

"Ya sopanla uçurduğun kişi ben olsaydım?"

"Yapmadım."

"Ya olsaydı?"

Başını yana eğdi, ani bir donukluk gözlerini kıstı. "Bunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?"

Onun için hiçbir anlam taşımama düşüncesi kanımı donduruyor ama aynı zamanda yapmasam daha iyi, değil

mi? Ondan daha çok nefret edeceğim ve bu duyguları kesinlikle derinleştirmem gerekiyor.

O yüzden başımı salladım.

"En başta sana vurmazdım çünkü seni tanırdım."

"Ya yanlışlıkla yaparsan? Şiddet çılgınlığının ortasında mı?"

"Şiddet kullanmak aklımı kaybetmek anlamına gelmiyor, o yüzden seni yine de tanıyabilirdim."

"Ya diğer arkadaşlarından biri bana vursaydı?"

"Tıp öğrencisi statüsümü kullanırdım ve seni sağlığına kavuştururdum. Ancak hemen sonrasında ucuz bir

pornonun senaryosu gibi müstehcen bir hal almış olabilir."

"Seninle her şey seks etrafında mı dönmek zorunda?"

"Hmm. İyi soru." Başını benim yönüme doğru eğiyor. "Sanırım bu sadece sana gelince böyle."

"Bekaretimi istediğin için mi?"

"O var ama tek sebep bu değil."

"Peki o zaman nedir?"

"Henüz buna hazır değilsin."

Ses tonu bu konuyla işinin bittiğini ve muhtemelen başka soruları görmezden geleceğini gösteriyor.

Ama onu konuşturmaya ihtiyacım var.

Bitiş çizgisine çok yaklaşıyoruz ve hala kazanma şansım var.

"Artık avlanmayacak mısınız?" Soruyorum.

"Dikkatimi dağıttın. Kaybettiğimin sorumluluğunu nasıl üstleneceksin?"

“Senden herkesi bırakıp beni takip etmeni istemedim.”

“Başiboş küçük bir tavşanın serbestçe dolaşmasına izin veremezdim. Üstelik dürtü de gitti.”

"Dürtü?"

"Bir tür uyarıcıyla tatmin etmem gereken şey. Normalde ava tamamen hazırdım ama bugün... şaşırtıcı bir

şekilde yeterince hazırdın. Bu ilginç mi yoksa?"

Hayır, kesinlikle dehşet verici. Onun saplantısı ya da deliliğinin katalizörü olmak istemiyorum.

Yapmıyorum.

Parmaklarım titriyor ve avucumu şortumun kenarına sürtüyorum.

“Bu alışkanlık hakkında ne demiştin?”

Hareketlerim durdu ve ellerimin yanlarıma düşmesine izin verdim. Gece çöktü ve karanlık, ormanın üzerine

hain bir enerji yayarak iddiasını ortaya koyuyor. Farklı koşullar altında bu rüya gibi bir randevu olurdu.

Killian ise Hannibal'in bir bölümü gibi geliyor. Üzerime atlayıp hayatımı sona erdirme ihtimali her zaman yüzde

ellidir.

"Kimse sana bir zorba olduğunu söyledi mi?"

"Sen ilksin."

"O halde sanırım bu yönünüzü görmüyorlar."

"Bu taraf?"

“Kontrolcü, baskıcı taraf.”

"Onlar yapar. Onlarla daha inceliklidir. Seninle bu kadar çaba harcamama gerek yok."

"Çünkü ben kolay bir av mıyım?"

“Çünkü benim tipimi zaten tanıyorsun. Sizi kandırmaya çalışmak kaynak ve enerji israfı olur.”

Sözlerinin ardındaki anlam beni etkiliyor. Benim huzurumda saklanmasına gerek yok.

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Sınırdaki bir psikopat için özel olmak, içinde bulunabileceğim en kötü

durum sayılır.

Ancak onun benim önümde saklanmasına gerek olmadığı düşüncesiyle göğsüm kabarıyor.

Her zaman onun kesilmemiş versiyonunu göreceğime güvenebilirim. Ne kadar çarpık ya da kısır olursa olsun,

her zaman doğru olacaktır.

Neon kırmızısı maskesini taktığında bile açıkta kaldı ve bir kez bile saklanmaya çalışmadı.

"Kandırmaya ihtiyaç duymadığın tek kişinin ben olduğum gerçeğini kutlamalı mıyım?"

"Kutlamanız bacaklarının arasında benimle bittiği sürece elbette."

"Lanet olası pislik."

"Küfürlerinin beni tahrik ettiğini söylememiş miydim? İkinci turda aletimi emme havasında değilseniz bunu

biraz yumuşatmak isteyebilirsiniz."

"Seni tahrik etmeyen bir şey var mı?"

"Sahip olduğumuz şeyi inkar etmek için yalan söylüyorsunuz ve psikolojik saçmalıklar uyduruyorsunuz,

kesinlikle bunu yapmıyorsunuz. Aslında bu beni çok sinirlendiriyor."

Rüzgar ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Onun bu karanlık versiyonu beni daha önce hiç

hissetmediğim bir noktaya kadar endişelendiriyor.

Ve evet, daha önce tamamen yalan söyledim. Killian'ın karanlık, dengesiz tarafı beni çok korkutuyor.

Yine de şunu söylemeyi başarabiliyorum: "Hiçbir şeyimiz yok. Bir ilişkimiz yok."

Bir omuzunu kaldırıyor. "İlişki olsun ya da olmasın benim için çok şey ifade ediyor. Bu etiket hiçbir önemi yok."

"Peki ne işe yarar?"

"Benim olduğun gerçeği."

"Ben n-" Gözleri zehirli bir niyetle parlayarak aniden yolumu kapattığında kelime boğazımda ölüyor.

Yavaşça başını sallıyor. "Beni kızdıracak ruh halinde olmadığın sürece o kelimeyi bitirme."

Ağzımda biriken salıyı yuttum ama çenem hâlâ yüksekteydi. "Beni senin olmaya zorlayamazsın."

"Beni izle."

"Yolun her adımında savaşıcağım."

"Elbette. Nihai sonucu daha tatlı hale getirirdi."

"Senden nefret ediyorum."

"Vermem gereken sikikleri aramama izin ver." Çevresini inceliyormuş gibi yapıyor. "Görmek? Hiçbiri."

Kendimi sakın kalmaya ve normal yürümeye zorlamadan önce onu itip bir süre ayağım yere vuruyorum.

Killian kahrolası Carson bana yetişiyor -tabii ki- ve sıradan bir şekilde soruyor:

"Neden acelen var? İkinci

randevumuzun tadını çıkarman gerekmiyor mu?"

"İkincisi ne?"

"Tarih. Bu üçüncüsü sayılabilir ama uçurumdaki o ilk buluşmayı bir randevu olarak düşünmediğinizi

hissediyorum."

"Hiçbir bok."

"Bu da ateş böceği gölünü ilk randevumuz, bu da ikinci randevumuz oluyor."

"Bir restoranda ya da eğlenceli bir yerde bir randevu oluyor ve her saniye kendimi gergin hissetmiyorum."

"Bunlar, birbirleri için orgazm taklidi yapmak zorunda kalan çiftlerin gittiği türden sıkıcı randevular değil mi?"

Üstelik iki kere de eğlendin. Bunu inkar etmeye çalışmayın."

"Ah evet, sürekli tehdit edilmek çok eğlenceli."

"Eğer sert davranmasaydın bunu yapmak zorunda olmazdım, o yüzden belki de kendini eğlenmekten alıkoyan sensin."

"Buna inanamıyorum. Yani artık benim hatam mı?"

"Ben öyle bir şey söylemedim." O sıırtır. "Yaptın."

Bu piçin cüretkarlığı gerçekten bu dünyanın dışında. Tam aklıma gelebilecek en iyi hakareti düşünürken bir

açıklığa ulaşıyoruz. Çimenlerle kaplı geniş bir arazi parçası ortaya çıkıyor ve uzakta küçük bir bina duruyor.

Güvenlik binasına ulaşırsak kazanırız.

Killian buna odaklanmış gibi görünmüyor ve sabit bir hızla yürümeye devam ederken hissettiğim çaresizlik

hissini bastırıyorum.

Bir insan köpeği gibi her türlü duygu değişikliğinin kokusunu alabildiğine eminim. Geri kalanımız gibi duyguları

hissetmemesi, onları tanıyamayacağı ve hatta anlayamadığı anlamına gelmez.

Killian hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da onun uyumlu bir psikopat olduğudur. Muazzam bir dürtü

kontrolüne sahip ve bir hatayı hesaplayabiliyor.

Geçmişinde, Lan'in bazen yaptığı gibi kontrolünü kaybettiği bir dönem olmuş olabilir, ancak ikisi de koşullara

çok iyi uyum sağlayabiliyor ve kendilerini topluma aitmiş gibi kaynaşabiliyorlar.

Ve ne kadar çok yaşarlarsa, sağlam baloncuklarının içine ulaşmak da o kadar zorlaşır. Bir kez ustalaştıktan

sonra kontrolü kaybetmelerini sağlamak daha imkansızdır.

Sürekli kontrol altında oldukları için her şeyi gözlemlerler. Killian tarafsız görünebilir ama şahin benzeri gözlem

becerilerine sahip. Ondan hiçbir şey kaçmaz.

Bu yüzden kayıtsız kalmak ve etrafımızda duyurulan elenen sayıların sesini duymamak için elimden geleni

yapıyorum.

"Buranın sahibi kim?" diye soruyorum ve normal görünmek için harika bir iş çıkarıyorum.

"Hepimiz yapıyoruz. Bu kampüsten bir hediye çünkü ailelerimiz bu kuruma tonlarca para bağışlıyor."

"Sanırım 'biz' sizsiniz, Jeremy, Nikolai ve Gareth?"

"Doğru."

"Beşinci maskenin arkasındaki kim?"

"Kendini endişelendirmen gereken kimse yok."

"Soruyu yanıtlamak istemediğinizde her zaman konunun etrafında dans mı edersiniz?"

"Belki."

"Adil değil."

"Hayat adil değil, neden adil olayım ki?"

Karşımdaki binaya bir göz atıyorum. İki metre. Hayır, muhtemelen bir buçuk.

Killian duruyor ama ben fark etmemiş gibi davranıp ilerlemeye devam ediyorum. Evet, bugün şahit olduklarıma

bakılırsa grup üyeleri canavar gibiler ama artık korkmaktan ve saklanmaktan bıktım.

Eğer onların yakın çevresinde olursam, Devlin'e ne olduğunu anlayabilirim ve...

Omzuma bir şey dokunur ve konuşmacı etrafımızda yankılanırken donup kalırım: "Altmış dokuz numara elendi."

Sopasıyla bana vuran Killian'a bakmak için geri döndüm.

"Neyin peşinde olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun küçük tavşan?"

"Neden...sen...sen..."

"Derin nefesler." Sesindeki eğlence beni çok sinirlendiriyor. "Bu kadar. Bu kadar gençken bir şekilde felç geçirmenizi istemiyoruz."

"Beni ortadan kaldırmak için neden şimdiye kadar bekledin?"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Dikkatimi dağıtmaya çalışmanı ve B sınıfı bir casus filminde amatör gibi davranmanı

izlemek çok eğlenceliydi. Şu sevimli yüzüne bakmalısın." Cebinden telefonunu çıkarıp fotoğrafını çekiyor. "Artık

bu ifadeyi sonsuza kadar yanımda tutacağım."

"Seni öldüreceğim."

"Bu arada seni öpeceğim."

Güvenlik evinin kapısı arkamda açıldığında aptal sopasını kapıp kafasına fırlatmak üzereyim.

"Katil!"

Bir dakika ne? Katil?

Kadın sesinin bu takma adı Killian'a yönlendirdiğini fark etmem bir saniyemi aldı.

Bir numaralı beyaz maske takan, uzun boylu, ince bir figür dışarı çıkıyor. Düz sarı saçları çıplak omuzlarına

düşüyor ve kum saati şeklindeki beline vurgu yapan, dar, askısız bir üst giyiyor.

Maskeyi yüzünden çekiyor ve ne kadar muhteşem olduğunu görünce donup kalıyorum. Bir model, bir aktris

veya her ikisi gibi.

Ve gülümsediğinde o kadar kör oluyor ki ona doğrudan bakmakta zorlanıyorum.

Beni ustaca itip kendini Killian'ın üzerine attı ve bunu defalarca yapmış birinin rahatlığıyla kollarını onun

boynuna doladı.

Seni özledim, diye mırıldandı ve sonra dudakları onunkilerle buluştu.

18

GLYNDON

Şaşkın bir halde manzaraya bakıyorum.

Donup kaldığın ve hareket etmenin, hatta nefes almanın sorun olup olmadığına dair hiçbir fikrin olmadığı o anı

biliyor musun?

Aslında boşver.

Göğsümü yırtan en belirgin duygu, üçüncü bir tekerlek gibi hissetmek ya da PDA'nın yüzüme çarpması değil,

daha kötü bir şey.

Öfkeye çok benzeyen bir enerji patlaması damarlarımı kesiyor.

Yemin ederim kıskanç bir tip değilim.

Ortaokulda erkek arkadaşımı sınıf arkadaşımınla sevişirken buldum ve kapıyı kapattım ve ondan mesaj yoluyla

ayrıldım.

Annemin gözdesi olduğu ve onun yeteneğinin taşıyıcısı olduğu için Bran'e karşı herhangi bir kırgınlık

hissetmiyorum. Onu Lan'den korumak için ekstra çaba harcaması da söz konusu değil.

Ayrıca ailemizdeki tüm ilgiyi üzerine çektiği için Lan'e de kırgınlığım yok. Veya bir tanrıça gibi görüldüğü ve

yaptığı her şeyde mükemmel olduğu için Ava'ya yönelmek. Veya Cecily'nin tanıdığım en dengeli insan olduğu

için.

Kısacası kıskançlık hissetmiyorum.

Peki neden kendime yerde bir delik kazıp içinde kaybolma ihtiyacı duyuyorum?

Bu kıskançlık değil. Bunu bu şekilde sınıflandırmayı reddediyorum. Çünkü eğer kıskanıyorsam bu umursadığım

anlamına gelir ve bu pek de mümkün değildir.

Hatta asma köprü etkisi teorisiyle buna uygun bir açıklama bile buldum.

Bu mantıklı. Bütün bu durum öyle değil.

Uzun bacaklı sarışın dilini Killian'ın dudaklarına doğru itiyor. Biliyorum çünkü söz konusu dudaklar tarafından

durdurulduğunu görebiliyorum; kapalı dudaklar, inceltilmiş dudaklar.

Açıkça reddedilen ben olsaydım, o çukuru daha da derine kazar ve daha da derinlerde kaybolurdum. Belki ben

de bu işin içindeyken kendimi diri diri gömebilirim. Ancak sarışın durmaz ve hatta alt dudağını ısırmaya devam

eder.

Bir öpücük istemek yerine bunu talep ediyor.

Bakmaya devam edemiyorum, yere bakıyorum, gözlerim bulanık ve kulaklarım o kadar sıcak ki patlayacaklar

sanırım. Bir yerlerde çıkış var mı? Belki evin diğer ucundadır?

Çevresel görüşümde Killian'ın elinin uzandığını, kızı saçından yakaladığını ve onu kendisinden uzaklaştırdığını

görüyorum. Sonra geri çekilip elinin yanına düşmesine izin verdi.

Sanırım bu onun sadece bana karşı vahşi olmadığı anlamına geliyor.

Onun sızlanmasını ya da havlamasını bekliyordum -bu kadar acı verici görüldüğü için kesinlikle çılgık atardımama o sadece dudaklarını yalıyor ve dilindeki piercingi gösteriyor. "Senin sert olmanı seviyorum. Rawr."

O deli mi? Piçin şiddetinden neden hoşlansın ki?

Bekle.

Bunu göze alanlar yok mu? Mesela Killian gibi.

Gerçeği saklama zahmetine girmeden, onları açıkça izlemek için başımı kaldırdım.

"Senin burada ne işin var Kiraz?"

Tabii ki adı Cherry. Cherry'ye benziyor.

Baştan çıkarıcı bir sırıtış dudaklarını büküyor. "Gizli kulübünüzü her zaman merak etmişimdir, bu yüzden

katılmam gerektiğini düşündüm. Bakmak. Kazandım."

Kazanamadığımı ve piç kurusunun beni son saniyede elediğini hatırlayınca kalbim sıkıştı. Ancak bu Cherry

zaten üye.

Killian'ın ifadesi hala boştu, bu yüzden ona doğru bir adım attı, kalçalarını salladı ve alt dudağının kenarını

ısırdı. "Beni kafirlere davet etmek için bir kutlama partisine ne dersin? Beni boğabilirsin.

Sanki tokat yemiş gibi geriye doğru bir adım attım. Artık burada kalamam. Bana yaptıklarını başkasına

yaptığını düşündükçe göğsüm ağrıyor.

Onları da boğdu.

Muhtemelen onları pusuya düşürdü ve canı sıkıldığında onları bırakmak için kendilerini canlı hissetmelerini

sağladı.

Bunların hepsini biliyorum, biliyorum, peki neden ağlayacakmış gibi hissediyorum?

Kesin olan bir şey var ki, onların takılmalarını izlemek için kesinlikle kalmayacağım.

"Gideceğim." Fısıltım zar zor duyuluyor.

Başımı eğmeyi reddederek arkamı döndüm ve geldiğim yerden yürümeye başladım.

Ama belki eve girip bir çıkış yolu var mı diye bakabilirim...

Güçlü bir el dirseğıme sarılıyor ve beni durduruyor. Beni neredeyse kendi tarafına çeken Killian'a baktım.

“Kutlama sikişmesi için başka birini ayarladım. Bir dahaki sefere iyi şanslar dilerim Cherry.

Hayır demek istiyorum, kutlanacak hiçbir şey olmayacak ve kesinlikle kutlanacak bir şey olmayacak ama bir

nedenden dolayı sessiz kalıyorum.

Bunun nedeni Cherry'nin yüzünün çapkınlıktan korkutucu hesaplamalara dönüşmesidir. “Peki bu kayıp kuzu

kim?”

"Daha çok küçük bir tavşana benziyor. Hızlı koşuyor.” Ses tonunda alaycılık yerine bir miktar... gurur vardı. Ama

ben bu konuda yorum yapamadan avucunu dirseğımden kaydırıp belime doladı. Sahip olarak. "Kapı solunda ve

emebileceğın sıkler de solunda."

"Bu konuda hâlâ kızgın mısın? Biz ayrıcalıklı değildik, Katil."

"Kızgın olmayı umursamam gerekir."

Cherry, Killian'ın diğer tarafına yapışana kadar bizim yönümüze doğru vals yapıyor. “Gerçekten beni bu... sıkıcı

kuzuyla değiştirebileceğini mi düşünüyorsun? Peri masallarındaki bir büyükanne kadar sıradan görünüyor ve

zihninizi ve vücudunuzu canlandıracak özelliklere sahip değil. Seni asla benim gibi anlamayacak, benim

anladığım heyecanı sana yaşatamayacak. Bu yüzden değerli zamanınızı, ilginize layık olmayan nörotipik bir

insanla harcamayın. Ve sen” -kötü bakışlarını bana yöneltiyor- “onun peşinden koşmayı bırak. Sen onun

seviyesinde değilsin."

"Onun peşinden koşanın ben olduğumu sana kim söyledi?" Sesimin sakın kalmasına şaşırdım. “Aslında ona

defalarca beni rahat bırakmasını söylememe rağmen beni rahatsız eden o."

Dirseğimi yan tarafına geçirip

ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Şimdi izin vererseniz bu nörotipik insan gidiyor."

Sıcak nefesler kulaklarımı gıdıklıyor ve vücuduma ürpertiler gönderiyor. Killian "Eğer gidersen onu beceririm"

diye fısıldadığında kasıldım.

"Umurumda değil! Cehenneme gidebilirsin ve bu benim için bir bok anlamına gelir, diye bağırdım ve sonra

insanüstü bir güçle (bu muhtemelen adrenalinin bir sonucuydu) onu uzaklaştırdım ve eve doğru hücum ettim.

Parmaklarım seğiriyor ve koridora doğru hızla ilerlerken elimi şortuma sürtüyorum.

İçeride neon temizleme maskelerinden ikisini bulduğumda duraklıyorum.

Görünüşe göre Yeşil Maske köşede duruyor ve dışarıdaki manzarayı izliyor. Ancak sarı maske, kucağında bir

katılımcıyla birlikte kanepede oturuyor.

Şaka yapmıyorum. Seksen dokuz numaralı olan Sarı Maskeyi sandalye olarak kullanıyor.

Şekline bakılırsa kesinlikle bir erkek ve... biraz tanıdık geliyor. Gözlerine bakmaya çalışıyorum ama o başını

eğip hareketsiz kalıyor.

Bütün bu süre boyunca onu izleyen Sarı Maske dikkatini bana çevirdi.

Maskesindeki kanı ve seksen

dokuzuncunun belini tutmak için kullandığı ellerini görünce çılgılığı yuttum.

"Kayıp?"

Arkamdan gelen sesle irkildim ve arkama baktığımda Yeşil Maske'nin bana baktığını gördüm.

"Oh evet. Bana çıkışın nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Beni takip et."

O önden yürüyor ve ben bir an tereddüt ediyorum ama sarı maskenin bakışları üzerine yavaş yavaş yeşil olanı takip ediyorum.

Kafirler tam bir ucube gösterisi ve kimse beni aksi yönde ikna edemeyecek. Karanlıkta neler yapabileceklerini düşününce içimi bir ürperti kaplıyor.

Salondan çıkarken seksen dokuz için üzülmeden duramıyorum. İyileşecek, değil mi?

Belki de Devlin o uçurumdan atlamaya karar vermeden önce bu adamların elinde böyle hissetmişti.

Düşmanca biri değil ve eğer onu şiddete ya da akıl oyunlarına sürükleselerdi bu onu paramparça edebilirdi.

"Burada olmaman gerekiyor."

Beni gotik benzeri kırmızı duvar kağıtlarıyla zar zor aydınlatılmış bir koridordan aşağıya yönlendiren Yeşil

Maske'ye odaklanmak için düşüncelerimden hızla sıyrıldım.

Bir nedenden ötürü, ürpertici bir elin ateş edip beni korku filmi tarzında odalardan birine sürüklemesini

bekliyorum.

Yeşil Maske uzun ama zayıftı ve sakinleştirici bir varlığı vardı, kesinlikle sarı olan gibi tehditkar değildi.

"Neden?" Soruyorum.

"Elendin ve burası üyelere özel."

Seksen dokuz üye mi? Bu olamaz. Sarı maske onu kolaylıkla ortadan kaldıracakmış gibi görünüyordu.

"Bunu bilmiyordum ve artık gitmek istiyorum," diyorum, vazgeçeceğini umarak.

Arkamda bıraktığım sahneyi düşünmemeye çalışıyorum ve muhtemelen başaramıyorum.

Yeşil Maske bir dolabın yanında duruyor, dolabı açıyor ve bileğime bakıyor. O, karıştırıp telefonumu çıkarırken

ben hareketsiz kalıyorum. Üzerinde '69' numarası bulunan plastik bir torbaya sarılı.

Teşekkür ederim, diye mırıldanıp cebime koyuyorum.

Yeşil Maske yalnızca başını salladı ve ardından sessiz yürüyüşüne devam etti.

Merdivenli bir verandaya açılan

çift kapıya varıyoruz. Kısa bir mesafede siyah bir kapı var; öndeki kapıdan daha küçük, muhtemelen arka giriş.

Önümde durdu ve yavaşça maskesini çıkarıp boynuna düşmesine izin verdi.

Arkasındaki adam Gareth'ten başkası değil.

Killian'ın ağabeyi Gareth gibi.

Killian'ın koyu saçları, ifadesi ve her şeyi varken, Gareth daha sarışın, açık yeşil gözlü ve daha az keskin bir

duruşa sahip.

Hala onu Killian'ın kardeşine benzeten birkaç özellik var. Ancak muhtemelen sakın görünümünden dolayı daha

güvenilir görünüyor.

Teşekkür ederim, diye fısıldıyorum.

"Kill'den uzak durmalısın. O kötü bir haber."

"Herkes bana bunu söylüyor ama beni yalnız bırakmayacak olan o."

İfadesi yumuşadı ve uzun bir iç çekti. "O halde başsağlığı dilerim."

"Neden?"

"Çünkü istediğini alana kadar durmuyor ve ne istediği pek bilinmiyor."

"Artık başka biri olduğu için yanıma gelemeyecek." Ellerimi belli belirsiz bir hareketle havaya kaldırdım. "Tıpkı

Kiraz gibi."

Söz verdiği gibi onu becerecek ve bir daha asla yanıma yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Bunun için acı çekmem gerekse bile.

Lan'i onun üzerine salmak zorunda kalsam bile.

Aslında hem Lan hem Eli, hem de havamdaysam Creighton. Daha önce onları bu işe karıştırmak istemedim

çünkü gerçekten onlara sorun çıkarmaktan korkuyordum ama bu sefer doğama aykırı davranıp onlardan yardım isteyeceğim.

Gareth boynundaki maskeyi çıkardı ve tüyler ürpertici neon gülümsemesini okşadı. "Senin yerinde olsam bu

kadar emin olmazdım. Kill'i tüm hayatım boyunca tanıyorum ve hala çoğu zaman ne düşündüğünü anlayamıyorum."

İlgim artıyor. "Onunla nasıl başa çıkıyorsun? Tabii sormamın sakıncası yoksa."

Dudaklarında sonbaharın tonlarını andıran hüzünlü bir gülümseme beliriyor. Ona yakışan da bu; sıcak, ölmekte

olan renklerin karışımı. "Onunla baş etme yöntemim hiç de etkileyici değil. Bunu duymak istediğine emin misin?"

"Evet lütfen."

"Sadece onun eğlencesine konu olmaktan kaçınıyorum."

"Ondan korkuyor musun?"

"Hayır ama onun empati eksikliğinden korkuyorum. Ayrıca ebeveynlerimize geri dönülemez bir şekilde zarar

vermesinden de korkuyorum, bu yüzden onu mümkün olduğu kadar izlemeye çalışıyorum, ama bir yandan da onun yolundan uzak duruyorum."

"Bir ağabey gibi demek istiyorsun."

"Hayır, bir avukat gibi." Bir iç çekiş bıraktı. "O bir suçlu olmaya hazırlanıyor ve ebeveynlerimizin bunu görmeyi

reddetmesi benim bunu görmediğim anlamına gelmiyor. Killian fareleri öldürerek işe başladı, sonra önce sınıf

arkadaşlarına, sonra da bana zarar vermeye başladı. Daha sonra vahşete ilk elden tanık olabilmek için mafya

işine girdi. Her sezon yoğunluğunu artırarak sürdürdüğü bu başlangıçlardan bahsetmiyorum bile. Bir noktada

tüm bu uyarıcılar onun zihnine yetmeyecek ve sonunda öldürmeye başlayacaktır. Önemli olan ne zaman

olacağı değil. Ve bu gerçekleştiğinde bir hayatı bitirmenin tadına doyamayacak. Sırf o baş döndürücü heyecanı

yaşamak için bunu tekrar tekrar yapmaya devam edecek, ta ki sonunda yakalanıncaya kadar. Bu yüzden onun

o deliğe düşmesini bekliyorum.”

Kaşlarımı çattım. "Bu doğru değil."

"Ne değil?"

“Onun kesinlikle bir suçlu olacağı gerçeği. Tanıdığım herkesten daha fazla kontrole sahip.”

“Ya da herkesin böyle düşünmesini istiyor. Kill tamamen kontrol sahibi değil; sadece gerçek arzularını

bastırıyor ve bir gün ona hükmedecekler.”

Hayır.

Gareth onu yalnızca karanlık bir ışıktaki görüyor, muhtemelen geçmişleri yüzünden. Killian'ın şiddet niyetinden

çok daha fazlası var.

Ve hayır, onu savunmuyorum. Lan hakkında düşündüğüm gibi düşünüyorum.

Kardeşim biraz farklı olmasına rağmen. Bence. Anne babamızı ve bizi seviyor. Ya da belki o kadar iyi numara

yapıyor ki, biz bunu göremiyoruz.

"Orada dikkatli ol." Gareth kapıyı işaret ediyor.

Ve bunu gitme işaretim olarak alıyorum.

Dışarı çıktığımda arkama bir göz atmaktan kendimi alamıyorum. Gareth iki eli de cebinde, beni bir şekilde

tedirgin eden boş bir ifadeyle izliyor.

Cherry ve Killian'ın kafama saldırdığı görüntülerle ayrılıyorum. Kendimi kesinlikle umursamadığımı

düşündürürken bile.

Yapmıyorum.

Sağ?

Belki biraz umurumdadır.

Ya da çok.

Uyuyamadığımı düşünürsek.

Daireye gizlice girdikten sonra, sanırım acı dolu inlemeler duyuyorum. Ancak yakından incelendiğinde bunun

yalnızca Ava'nın çellosu olduğu görülüyor. Cecily'nin ışığı söndü, o yüzden uyuyor olmalı.

Ben? Yarım saat boyunca yatakta bir o yana bir bu yana dönüp dururken Killian'ı o sarışının üzerinde hayal

ettim. Hayalimde, onun içine giriyor ve onu istediği gibi sertleştiriyor ve...

görüntüyü uzaklaştırmak için yüzümü bir yastıkla dolduruyorum.

Sonra sırt üstü dönüp Instagram uygulamamı açıyorum. Ortaya çıkan ilk görüntü, arkasındaki uzun Fransız

kapılardan güneş parlarken, bir eline yaslanırken somurtan Annika'nın bir selfiesi.

Bir güzellik var, bir de Anni'ninki gibi fotojenik güzellik var.

Fotoğrafına 'Sıkıldım' yazdı. Bana kendin hakkında birşeyler söyle.'

Görünen ilk yorum Lord-Remington-Astor'dan.

Yunan edebiyatı konusundaki bilgi eksikliğim her zaman Aşil'in dirseği olmuştur.

Annika, yüksek sesle kahkaha atan emojilerle cevap veriyor. Daha sonra o ve Remi, Creigh'i beş kez etiketleyen

yirmi kadar yorum boyunca ileri geri konuşmaya devam ediyorlar, ancak Creigh onları bir yanıtla

onurlandırmıyor.

Beklemek. Bu ikisi gerçekten Creighton için bir Instagram hesabı mı açtı?

Tanıdık bir ismin başka bir yorumunu bulmak için aşağı iniyorum.

nikolai_sokolov: Jeremy gece devriyesine çıkmadan önce bunu silmek isteyebilirim.

Profiline tıklıyorum ve on binlerce takipçisi olduğunu görüyorum. Şaka yapmıyorum.

Nikolai'nin profilinde tamamen karanlık, eski bir ruh hali var. Dumanlı resimlerle, dövüş resimleriyle dolu ve

bunların arasında, sığmayan tuhaf aile resimleri de var. Birinde, kendisi kaşlarını çatarak kameraya gülen iki

çarpıcı, birbirinin aynısı sarışınla çevrili.

Hâlâ beni kandırmaya çalışıyorsun ama soldakinin Maya olduğunu biliyorum... Değil mi?

İlginç bir başlık içeren grup sohbetine benzeyen bir ekran görüntüsü var.

Aptallarla cevriili.

Gareth: Grup çalışması mı?

Nikolai: Daha iyi bir fikrim var. Grup seks.

Gareth: Brüt.

Jeremy: Yüz yıl sonra tekrar dene.

Killian: Seni engelliyorum.

Bunu söylerken Killian'ın tekdüze sesini neredeyse duyabiliyordum ve midem altüst oldu ama ekran

görüntüsünden çıkıp Nikolai'nin hesabında gezinmeye devam ettim.

Paylaştığı son fotoğrafta Nikolai, mücadele eden Gareth'i ve sıkılmış görünen Killian'ı boğularak yakalıyor.

Bu şerefsizlerle ömür boyu sıkışıp kaldım. Şikayet ettiğimden değil... tamam, belki biraz.

Killian.carson'a tıklarken parmağım titriyor ve etiket bölümüne dokunuyorum.

Geri Takip düğmesini bulduğumda kalbim neredeyse boğazımdan fırlayacak.

Ne zaman beni takip etti?

Gerçi Inception'dan ilham alan tablomu ve hikayelerimi daha önce gördüğünü belirtmişti.

Bildirimlerime geri döndüğümde resimlerimin çoğunu beğendiğini gördüm.

Aşağıya doğru kaydırıyorum ve

kahretsin, çılgın piç Instagram'da paylaştığım beş yüz fotoğrafın hepsini beğendi.

Her biri.

Bir saat önce.

Daireye döndüğüm sıralarda değil miydi bu? Bu planına devam etmediği anlamına mı geliyor yoksa sadece

bahane mi arıyorum?

Profiline dönüyorum.

Onun Nikolai ile hemen hemen aynı takipçi kitlesine sahip olmasını beklersem fena halde yanılıyorum; bu çok

daha fazlası. İki yüz bin tane daha.

Tabii ki dikmek popüler. Bunda sürpriz yok.

Profilinin açıklaması: Tıp öğrencisi. Güzel şeylerin sevgilisi.

Killian'ın açıklaması Nikolai'ninkinden daha az kaotik. Aslında sıcak renkler ve bol miktarda pozitif enerji ile

estetik açıdan hoştur. Partiler. Tıp öğrencilerinin toplantıları. Arkadaşlar. Aile. İnsanlar.

Bir sürü insan, yüzler, gülümsemeler ve hayat.

Bu onun çürümüş içleri için mükemmel bir cephe.

Resimlerde ya gülümsüyor ya gülüyor ya da sırıtıyor. Bazıları egzotik yerlerde çekilmiş, diğerleri ise pis zengin

mülklerde. Ailesinin sadece parası yok, aynı zamanda bunu göstermeyi de seviyor.

Ne kadar kaydırırsam Killian'ın Ava ve Annika'yı ele geçiren sosyal kelebeğin erkek versiyonu olduğuna o kadar

eminim ama onların samimiyeti yok.

Killian gençlerin sosyal medya takıntısını açıkça taklit ediyor ve karizma ona doğal geldiği için bunu onlardan

çok daha iyi yapıyor.

Ama her gülümsemesinin inkar edilemeyecek kadar sahte olduğunu biliyorum.

Profiline baktıkça insanların ondan neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum. Etrafta bir sürü güzel erkek

var ama onun rahat çekiciliğine sahip sadece bir avuç dolusu erkek var.

İnsanların dikkatini mıknatıs gibi

çekmeye çalışmasına gerek yok.

Çok yaklaşırlarsa yanacaklarını bilmeden, ateşe koşan bir güve gibi ona akın ediyorlar.

Ya da gözünü onlara dikerse.

Annesi olduğunu tahmin ettiğim şık giyimli bir kadının yüksek arkalıklı barok bir sandalyede oturduğu aile

fotoğrafına tıklıyorum. Omzuna yaslanan bir adamın elini tutarken yüzündeki ifade sert bir kraliçeyi andırıyor.

Kocası, hem Gareth'e hem de Killian'a olan benzerliğini göz önünde bulundurarak, sırtarak onun hemen

arkasında duruyor. Ancak hem Gareth'in hem de Killian'ın yüzleri dehşetle dolu.

Onun güldüğü, kocasının ciddi bir ifadeye sahip olduğu ve Gareth'in rahatlamış görüldüğü başka bir fotoğraf

için yana doğru kaydırıyorum. Killian gülerek başını geriye atıyor.

Diğer fotoğrafın aksine bu gülüş tamamen sahte görünmüyor. O da orijinal değil; tam ortasında.

Dikkatim başlığa kaydı.

'Belki de size küçük bir kız kardeş veririm' ile 'Şaka yapıyorum, yüzlerinize bakın' arasındaki fark.

Killian'ın, babası veya Gareth'le olanlardan ziyade annesi ve annesinin tek yumurta ikizi olan teyzesiyle (aynı

zamanda Nikolai'nin de annesi) aile fotoğraflarını paylaştığı bir model dikkatimi çekiyor.

Aslında babasının fotoğrafını paylaştığı tek an, annesinin etrafta olduğu zamanlar.

Ve yağmurda koşuya çıkan Gareth'in fotoğrafını yalnızca bir kez yayınladı.

Bu havada abimin bacak günü yüzme gününe dönüşebilir. Toparlan, İngiltere.

Ancak annesinin tonlarca fotoğrafı var. Sonuncusunda, yüzünü buruştururken ona bisküvi yedirmeye çalıştığı

bir selfie var.

En sevdiğim kadına on yıldan fazla bir süre önce altı yaşımı bıraktığımı söyledim ve o da beni kurabiyeye

doldururken "Benim gözetimimde değil" dedi. Anneni büyüdüğüne ikna etme konusunda ne düşünüyorsun?

Sonra annesiyle teyzesinin arasında durduğu başka bir fotoğraf daha var. Annesi gülerken çenesini sıkıyor ve

teyzesi sırtıyor.

Bilin bakalım kraliçelerin bu geceki eskortu kim? Çılgın ol @nikolai_sokolov.

Benzer görüntüler yüzünden gözlerim bulanıklaşıyor. Hayatının normal, hiper, kesinlikle büyüleyici

belgelenmesi.

Ah, o iyi.

Ortama karışma konusunda o kadar iyi ki ben bile tüm bunların gerçek olup olmadığını merak etmeye

başlıyorum.

Yaklaşık beş saat önce yayınladığı beş neon temizleme maskesinin son fotoğrafına dönüyorum.

Felaket gecesi.

Yukarı kaydırıyorum ve profil yenilenirken donuyorum. Ben gözetlerken başka bir resim yayınladı.

Siyah beyaz, ağzının içindeki orta ve yüzük parmağını gösteriyor.

Ağzım.

Bu, daha önce ben onun altındayken bana tüm dünyadan saklanabileceğimi ama ondan saklanamayacağımı

söylediği sırada çektiği fotoğraf.

Boynum ve dudaklarım dışında hiçbir şey görünmüyor ama onun ben olduğumu biliyorum.

Lanet olsun ona.

Lanet olsun ona.

Başlığa doğru ilerlerken parmaklarım titriyor.

Bu gece küçük bir tavşan yakaladım ve onu saklamaya karar verdim.

Sakla, kığım.

Öfkeleniyorum ve tüm 'bu çok ateşli' ve 'Allah kahretsin' yorumlarının hiçbir faydası yok. Uygulamayı kapatıp

telefonu yatağımın üzerine fırlattım.

O zaman daha iyi düşünüyorum. Piç kurusu Cherry'yle olan tüm gösteriden sonra benim o fotoğrafımı

paylaşmaya nasıl cesaret eder?

Oynamak mı istiyor?

Oynayacağım.

Öğle yemeğinde oynadığım taslağı bulmam beş dakikamı alıyor. Onu boş tuvalin yanına koyuyorum ve sıcak

renklerimi elime alıyorum.

Bunu nereye götürdüğüme dair sadece belirsiz bir fikrim var ama vuruş üstüne görüntü odağa çıkıyor.

İlk defa, insanları resmederken sorun yaşamadığım için şükrediyorum ve bunu uçan renklerle yapıyorum.

Yaratılışım yumuşak bir ifadeyle bana bakıyor. Killian'dan farklı olarak sarı saçlı, ela gözlü ve gamzeli bir

gülümsemeye sahip hayali bir adam. Bakışlarında bir yumuşaklık var ve o kadar hoş görünüyor ki kocaman bir

sırıtişla karşılaşıyorum.

Işıkları ayarladıktan sonra tablonun fotoğrafını çekiyorum ve 'Benim tipim' başlığıyla IG'de paylaşıyorum.

Annika yorum yapan ilk kişi oldu.

annika-volkov: ÇOK tatlı *kalp gözlü emoji*

the-ava-nash: Kaltak, ne? Yani NE? Bu güzel örnek nerede ve neden onu henüz sorgulamadık?

cecily-knight: Ava'nın söyledikleri.

ariella-jailbait-nash: Git kızım.

lord-remington-astor: Hayır, hayır, geri mi dönelim? Güvenilmez görünen bu amcık üzerinde veto hakkımı saklı

tutuyorum.

Cecily ve Ava ona karşı birlik olur. Ariella onu savunur ve Annika yaltaklanmaya devam ederek kendisi ve

Ava'nın sosyalleşme sütunu için ayrı bir konu oluşturur.

Kendimden memnun bir şekilde gülümsüyorum. Görev tamamlandı.

Oturduğum anda telefonum titredi.

Ekrandaki mesaj şunu okuyunca irkiliyorum:

Sapık: Aynen öyle.

KILLIAN

Nikolai'nin yolumdan çektiği bir çocuğu tekmeledim.

Aslında bunu iki erkek ve rastgele bir kız yapın.

Kuzenimin çevresinde genellikle erkeklerden çok kadınlar var ama dün geceki inisiyasyondan beri tuhaf

davranıyor.

Oğlanlar dövülmüş, muhtemelen kafaları yüksek ve ben onları ayağımla iterken sızlanmıyorlar bile.

Ancak Nikolai onların arasında değil ve sabah ilk iş bizi bir porno şovuyla şerefendiriyor. Teşhircilik onun

ruhunun temelidir ve röntgencilik benim karşı olduğum bir şey olmasa da hepsinin bağırmaya başlaması sinir

bozucu ve gürültüleriyle hassas kulaklarımı rahatsız ediyor.

İnisiyasyon bittikten sonra, Beyaz kimin girdiğini görme zahmetine girmeden ayrıldı. Bunda sürpriz yok çünkü

idari kısımla değil sadece oyun kısmıyla ilgileniyor - aynı.

Gareth ve Jeremy iki yeni üyemize hoş geldin demek için burada kaldılar. İlki Kiraz. Aptal kardeşimin yerleşime

kadar eşlik ettiği ve köpek yavrusu gibi onu takip ettiği kişinin o olduğunu hissediyorum.

İkincisi ise REU'nun şık ve gösterişli seçkinlerinden. Glyndon'ın beklenmedik daveti dışında tam olarak beş

kişiyi davet ettik. REU çocuklarının aramıza girmesine izin vermiyoruz ama bu sefer Jeremy ve benim

planladığımız plan için bir istisna yaptık.

Beşi de gelmeyerek daveti reddetti. Elitlerle olan yakın ilişkileri göz önüne alındığında biz de bu kadarını

bekliyorduk. Kabul edilen katılımcı onlardan biri değil; Nikolai'nin bizzat davet gönderdiği, daha sonra ormanda

pusuya düşürölüp boğulan biri. Küstahlığı yüzünden öldüreceğinden emin olduğum ama spiker tarafından

numarası asla söylenmeyen kişi. Nikolai yalnızca yumruklarını kullandığından, ortadan kaldırdıkları herhangi

biri hakkında arka üssü kendisi güncellemek zorunda kalacaktı.

Görünüşe göre seksen dokuz yıldır bunu yapmamış ve hatta yeni bir üye olduğunu duyurmak için ona bizim

yerleşkemize kadar eşlik etmiş. Jeremy'nin hoşuna gitmeyen bir şeydi bu yüzden Nikolai ve gardiyanları onun

bir casus olma ihtimaline karşı dikkatli olmaları konusunda uyardı ve sonra onu kızdırmaya başladı.

Bu saçmalıktan hemen sonra seksen dokuz kişi kaldı; Nikolai'nin onu kutlama için burada tutma çabalarına

rağmen.

Ancak Cherry pervasızca geceyi yatak odalarından birine, muhtemelen Gareth'inkine kapattı. Odama girmeye

çalıştı ama saatlerce telefonuma bakmakla ve küçük tavşandan cevap beklemekle meşgul olduğum için onu

dışarı attım.

Hiçbiri gelmedi.

Hiç şüphem yok ki Instagram'daki paylaşımımı gördü ve o sıkıcı 'Benim tipim' tablosunu yapmaya karar verdi.

O zamandan beri, sırf şikayet edip kapattırabilmek için bin tane Instagram hesabı oluşturmayı düşünüyordum.

Gerçekten neyle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yok, değil mi?

Gecenin geri kalanında kontrol odasında oturup güvenlik görüntülerini izledim. Küçük tavşanımın köşkte

korkak bir kedi gibi görüldüğü yerden, yavaş yavaş nasıl cesaret kazandığına kadar yaptığı her hareketi

gördüm.

Onu kameraların olmadığı bir yere götürdüğümünden beri akşam yemeğinde onu harap ettiğime dair hiçbir

görüntü yoktu. Gardiyanlardan herhangi biri onu çıplak görmüş ya da erotik yüzüne tanık olmuş olsaydı, biz

konuşurken yaratıcılarıyla rant toplantısı yapıyor olurdu.

Çok mu sahipleniciyim? Evet. Daha önce cinsel partnerlerim umurumda olmadığı için ben bile bunun

farkındayım.

Ama bir şeyin farkına vardım.

Konu sadece Glyndon'la seks değil. Bacaklarını açtıktan çok sonra bile ona sahip olma ihtiyacını hâlâ

hissedeceğimi hissediyorum.

Gözlem seansım sırasında, Kafirlerin inisiyasyonuna davetinin gerçekten sunucularımızdan gönderilip

gönderilmediğini kontrol ettim.

Hackleme veya gizli yöntemlere dair iz yok.

Jeremy bu ayrıntıları umursamadı ve bunları güvenliğine bıraktı. Meydan okumak istediği bir dövüşçü olmadığı

sürece Nikolai daha tarafsızdır.

En muhtemel suçlu kardeşimden başkası değil. Glyndon'a bir şövalye gibi eşlik eden kişi.

Eğer onunla bu konuda yüzleşirsem inkar edecek. Bu yüzden kanıt arayacağım ve onunla kafasına vuracağım.

Mantıksal olarak, beni kızdırmak dışında onu bu işe bulaştırması için hiçbir nedeni yok.

Sorun şu ki, Gareth iyi bir çocuk ve insanları kullanmaktan hoşlanmıyor.

Sonra hala açıklamasını bulamadığım ok olayı var. Beni vurmaya çalışan her kimse bunu kameralara

yakalanamayacağı imkansız bir açıdan yapmış.

İç sistemlerimizin işleyişini çok iyi bilen biri.

Birisi... yakın.

Bütün gece görüntüleri izledikten ve bir ergen gibi telefonumu kafama taktıktan sonra nihayet merdivenlerden

inebildim.

Nikolai'nin sikiş arkadaşlarını tekmeledikten sonra yoluma devam ediyorum.

Siyah bir şeyin -birinin- üzerine

basıyorum, duruyorum, sonra ayağımla dürtüyorum. Ben uyurken mi, yoksa yapmaya çalışırken mi bir cinayet

işlendi?

Bu nasıl bir küfürdür? Tekrar yapılmasını talep ediyorum.

Adam inleyerek sırtına dönmeden önce figürü bir dakika kadar dürttüm ve dengersiz kuzenimden başkası

olmadığını ortaya çıkardı.

Elleri hala kuru kanla kaplı - bunu çıkarmak çok zor olacak - ve yüzü, sıkıcı bir sevişme hayali kuran bir fahişe

gibi, kaşlarını çatmış durumda.

Ona tekrar tekme atıyorum. "Etrafta yataklar var biliyorsun."

"Siktir git, seni lanet olası pislik," diye mırıldanıyor ama sesi uyku değil, daha çok düşünceli gibi. "Seni kendi

lanet katımda uyutarak mı rahatsız ettim? Bırak da huzur içinde düşüneyim."

Sırf onunla dalga geçmek için onu tekrar dürttüm. "Ne zamandan beri düşünmek kelimesini kullanıyorsun?

Kafanı bir yere mi vurdun? Hızlı bir tarama için seni hastaneye götüreyim, belki de biz bu sırada gerçekten bir

beyniniz var mı diye bakarız."

Yüksek sesle inliyor ve ölümsüz bir canavarın uyuşukluğuyla doğrulup oturuyor. Koyu halkalarla çevrelenmiş

kan çanağı gözlerini açar. Birisi bir gece geçirdi. "Seni öldürmeden ve cenazende işe yaramaz oğlu için ağlayan

Reina Teyze'ye sarılmadan önce siktir git."

"Külotunu değiştiren ne, Niko? Kötü sikiş gecesi mi?

"Daha çok sikiş gecelerinin yokluğuna benziyor."

"Gerçekten mi?" Başımı baygın üç uyuşturucu bağımlısına doğru eğdim.

"Gerçekten sonsuz seçeneğiniz var.

Sorun nedir? Erektile disfonksiyon?"

Bana hırılıyor.

"Kahretsin. Bu?"

"Siktir git, Şeytan'ın varisi. Buna ilgi eksikliği denir."

"Buna iktidarsızlık denir. Zavallı Niko'muz. Sana biraz mavi hap vereyim mi?

Merak etmeyin, bu bizim küçük

sırrımız olacak."

Nikolai yukarı çıkıp pantolonunu ve boxerını aşağı kaydırarak çok sert, çok delinmiş aletini ortaya çıkarıyor.

"Sana bunun ilgi eksikliği olduğunu söylemiştim. Şimdi, seni onunla bıçaklamadan önce defolup git."

"Şiddetle tavsiye etmiyorum, sadece sevinç çubuğunuzu kıracaksınız." Gece boyunca arkadaşlarına sıkılmış bir

bakış atıyorum. "Hiçbiri bunu yapmaz mı?"

Pantolonunu yukarı çekiyor, sonra cebinin arkasına hafifçe vuruyor, buruşuk bir sigara çıkarıyor ve onu

yakmaya çalışırken bir yandan da konuşuyor ama Zippo'su çalışmıyor. "CYBE bulaşmış fahişeler kadar baştan

çıkarcılar. Hiçbiri ne kadar berbat bir alet olduğunu bilmiyor.

Zippo'mu çıkarıp onun sigarasını yakıyorum, sonra da kendi sigaramdan bir tane alıyorum. "O zaman bunu

yapan birine git."

Sigarasını sallayarak duruyor, sonra kolunu omzuma doluyor, neredeyse beni sıkıyor. "Sen lanet olası bir dahisin, Kill."

"Ve bunu yeni mi öğreniyorsun?"

Yapışkan bir pislik olma misyonunu sürdürüyor. "Haklısın, manzarayı değiştirmeliyim. Atıcılık dersleri almak

ister misin? Bu eğitmen dizlerinin üzerine çökme konusunda çok iyi."

"Yapamamak. Meşgul." Ahtapot tutuşundan kurtuldum ve onu hızla ittim.

"Böö. En sevdiğim kuzenim Gaz'la gideceğim. Nazikçe defolup gidebilirsin.

Çıkarken onu söndürüyorum, sonra sigaramı yakmak yerine çöpe atıyorum.

Bunda bir şeyler tadı kaçıyor.

İlk dersime katıldıktan sonra, meslektaşlarımla temelde saçma sapan konuştukları bir deneme sınavına

giriyorum. Koyu halkaları ve yorucu dramatik halleriyle, elitlerin elitleri olmaya uygun olmadıkları düşünülebilir.

Bu sürtükler bir test yüzünden kendilerini sakinleştiremiyorlarsa, acil servisin ya da ameliyatın ortasında nasıl

yıkılmayacaklar?

Peki ya sınava kendim çalışmadıysam? Dahi nöronlarım bunun yarısını halletti ve ben ona çekici geldiğimde

profesör diğer yarısında bana yardım etti.

Daha akıllı, daha güçlü değil. Veya Allah korusun, duygusal.

Duyguların nesi bu kadar harika? Hayatım boyunca bunların yarardan çok zarar getirdiğini gördüm. Eğer

insanlar bu zehri biraz azaltsalardı, onunla savaşmak için ilaçlara ihtiyaç duymazlardı.

İlk ders bittiğinde telefonumu kontrol ediyorum ve biri hariç sayısız anlamsız bildirimi görmezden geliyorum.

Anne: Günaydın bebeğim! Umarım harika bir gün geçiriyorsunuzdur. Annem seni Neptün'e gidip gelmeyi seviyor.

Kıkırdadım. Sanırım annem artık büyüdüğümüze inanmayı reddediyor.

Biz küçükken insanlar çocuklarına onları aya kadar sevdiklerini söylerdi ama annem güneş sistemindeki en

uzak gezegeni seçti ve bizi ne kadar çok sevdiğini anlattı.

Taslak kağıdına genellikle kullanmadığım birkaç şey karalıyorum ama annemin iyiliği için yapıyormuş gibi

yapıyorum. En azından bu şekilde oğlunun normal olduğunu ve pisliklerle boğuştuğunu düşünecektir.

Yüzde yüz etkili olmasa da ilgisinin azalmasına kesinlikle yardımcı oluyor.

Daha sonra fotoğrafını çekip gönderiyorum.

Killian: Bu sabah bir test yaptım. İyi olacağımı mı düşünüyorsun?

Anne: Yapacağını biliyorum. Dünya sana inanmayı bıraksa bile ben bırakmayacağım.

Başımı yana eğip mesajını tekrar tekrar okudum. Sanırım bir parçası benden her zaman korksa bile doğası

gereği beni koşulsuz sevmek zorunda.

En azından çabılıyor ve buna saygı duyuyorum.

Ayrıca babamın net sınırlar oluşturma ihtiyaçlarına da saygı duyuyorum. Ben de onun yerinde olsam

muhtemelen aynısını yapardım.

Tek fark onunla aynı odada olmak istemiyorum.

O günden sonra değil.

“Sadece Gareth'e sahip olmalıydık.” Sınıf arkadaşlarımdan birine kuzenime zorbalık yaptığı için yumruk

attığımda anneme bunu söylediğini duydum.

Annem gözlerini kaçırarak ağladı. "Kül! Eğer beni seviyorsan bir daha asla böyle bir şey söyleme. Killian da

bizim oğlumuz."

"Kusurlu bir tane."

Ben de öyleydim. Arızalı olan.

Bundan sonra annemin ne dediğini duymadım çünkü babamın sözleri mantıklıydı. Gareth'e ve hatta Nikolai'ye

kıyasla kusurlu olan benim.

Hala en üstün olanı söylüyorum.

Diğer bildirimlerime bakıyorum ama o sinir bozucu küçük tavşandan yanıt almıyorum.

Etiketlerine geçtiğimde, Annika'nın bu sabah ilk iş paylaştığı bir fotoğraf buldum, muhtemelen Jeremy ona

REU'ya kadar eşlik ettikten sonra.

Bu onların dairesinde çekilmiş bir selfie. Ava kendisini neredeyse yutacak kadar büyük bir çelloya yaslanıyor,

barış işareti yapıyor ve sırttırken gözlerini hafifçe kapatıyor.

Annika adeta onu yansıtıyor. Ve gümüş saçlı bir kız yarı yarıya Ava'nın arkasına saklanıyor ve saçlarının diğer

tarafı kamufle etmesine izin veriyor. Bu açıdan sadece bedeni ve göğsüne bastırıldığı kitaplar görülebiliyor.

Dikkatim sırt çantasını omzunun üzerinden sallayıp beceriksizce gülümserken yakalanan Glyndon'a kaydı. O

tanıdığım en spontan olmayan, son derece asosyal insan.

Ama o kadar gerçek ki, bu beni sinirlendiriyor.

Belli ki hayatta ve gönüllü olarak mesajımı görmezden gelmeyi seçti.

annika-volkov: Farklı dallar. Tek yürek. Bu kızları çok seviyorum xxx

Glyndon için on beş dakika önce paylaşılan başka bir etiket bulduğumda duraklıyorum. Bu kez, Remington

somurtkan yüzünün yarısını gösterdiğinden, kendisi ve Creighton kucaklarında kitaplarla arka planda

olduklarından, çekilen fotoğraftan tamamen habersizdir.

Kaşları sanki çevresi yokmuş gibi konsantrasyonla çatılmış.

lord-remington-astor: Kendimi savunmak gerekirse, belki ders çalışmamız gerektiğini söylediğimde yarı

bilinçliydim ve kesinlikle bunu kastetmiyordum. Artık bu ineklerle sıkışıp kaldım. Yardım gönder.

Parmağımı telefonumun arkasına bir kez vuruyorum, sonra ikinci dersi tamamen bırakıp diğer kampüse doğru

sürüyorum.

REU onu neredeyse en arkaya attığı için sanat okuluna ulaşmam biraz zaman alıyor.

Oraya vardığımda Creighton ve Remington hiçbir yerde bulunmuyor. Bunun yerine sarı saçlı ve parlak

kahverengi gözlü bir çocuk, Glyndon'la birlikte çeşmenin kenarında oturuyor.

Hatta saçlarını sanki resmi bir etkinlikteymiş gibi şekillendiriyor. Ah, bir de hırka kazak ve haki pantolon giyiyor.

Lanet şaka.

Gerçi onun gülüşünü gördüğümde bu plan aniden sekteye uğradı.

Gülümsemiyordu, yetiştirildiği Kral gibi iyi

biriymiş gibi davranmıyordu, ama düpedüz gülüyordu.

Kimse fark etmeden o çocuğu çeşmede boğma ihtimali nedir? Muhtemelen sıfırdır çünkü birinin boğularak

ölmesi uzun zaman alır. Yine de guruldama, mücadele ve yavaş ölüm, hapsedilmeye değer olabilir.

Seçimler. Seçimler.

Her zamanki üstünü, şortunu ve kot ceketini giyerken ıslıl ıslıl görünmesi tedirginlik uyandırıyor.

Tercihen yüzünün yok edilmesi ihtiyacı ya da alışık olmadığım bir mide bulantısı olabilir.

Her ikisi de olabilir.

Olabildiğince yavaş bir şekilde onlara doğru ilerledim, sonra Glyndon'ın yanına oturup bir kolumu onun omzuna

doladım. Beni fark ettiğinde artık çok geçtir.

Artık o benim elimde olduğuna göre, bu dünyada onun gitmesine izin vermemi sağlayacak hiçbir şey yok.

Sıkıldığım zamanlar hariç.

Ve bu sadece acil planlarda yer almıyor.

Dudakları bugün en sevdiği ahududu parfümünün bir tonu gibi pembe. Saçının geri kalan kısmından bir sarı tel

kurtuldu ve onu yavaşça kulağının arkasına sıkıştırdım, parmaklarımın yarı saydam teninde oyalanmasına izin

verdim.

Yanaklarını kırmızı bir renk kapladığında aletim sertleşiyor.

Kahretsin.

En sevdiğim rengin kırmızı olduğunu biliyordum.

"Ne...senin burada ne işin var?" Artık bu, gün boyu dinleyebileceğim bir ses. Tatlı, düşük, kesinlikle sinir bozucu

spektrumda değil.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Seni görmeye geldim bebeğim. Beni şirketinle tanıştırmayacak mısın?"

Gözlerini yiyip bitiren ateş, belli ki artık şokta değil, sikimi daha da sertleştiriyor.

Belki de haklıdır ve yaptığı her şey benim libidomu okşuyor.

Glyndon bana dirsek attı ve ben de ona izin vererek darbeyi kabul ettim ve irkilmiş gibi davrandım.

Hayır, diye fısıldıyor.

"Bu kelimenin benim için hiçbir anlamı olmadığını biliyorsun," diye fısıldadım ve onun tipi olmayan tiz adama

baktım. Jeremy ve Nikolai, çok korkutucu bir 'geri çekil' suratına sahip olduğumu ve sesimi alçaltarak bundan

sonuna kadar faydalandığımı söylüyorlar. "Killian Carson, Glyndon'ın erkek arkadaşı. Sen?"

"Sen değilsin..." Omzunu daha sıkı tutma, yüzünü buruşturup susma sırası bende.

Hiç onun tipi olmayan şık adam boğazını temizliyor, ifadesi bocalıyor. "Stuart. Glyn ve ben okula birlikte gidiyoruz."

Stuart. Pfft. Tabii ki adı kahrolası Stuart.

Kahkahayı bastırmak için çaba harcıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum Stuart, çok hoş bir isim.

Ebeveynlerin nasıl?"

"Eh, güzel. Bence?"

"Onları kontrol etmek isteyebilirim. Bu tür adlandırma becerisine sahip insanların güvenliğine güvenmem."

Bu kez Glyndon homurdanmamı ve ona gülümsememi sağlayacak kadar sert bir dirsek attı. "Killan'ı boşver.

Çarpık bir mizah anlayışı var."

"Tamam, Glyn."

"Glyndon." Mizahım kayboluyor. "Bu onun adı."

"Ah, doğru." Hala onun tipi olmayan Stuart dalgın bir şekilde postacı çantasına uzanıyor ve ayağa kalkıyor.

"Ben... ah, bir ödev yapmam gerekiyor. Görüşürüz Glyn...don."

Pislik sanki kıcı yanıyormuş gibi kaçıyor ve ben de binanın içinde kaybolana kadar onu izlemeye devam

ediyorum, aynı zamanda onun yanında nefes almasını engellemenin etkili yollarını düşünüyorum.

Glyndon kendini benden kurtarmaya çalışıyor ama hemen başaramıyor, bu da onun oflamasına neden oluyor,

hatta sesi bile tapılası.

Onu bu hale getiren ne?

Gizem beni iyice sinirlendirmeye başladı.

"Senin sorunun ne? Neden Stuart'ı korkutup kaçırdın? Biraz hassas biri."

Kıkırdayıp başımı sallıyorum. "Elbette hassas biri. Bu tür bir isme sahip narin bir çiçek dışında bir şey olmasına

şaşırdım. Bunun için ebeveynlerinin hapsedilmesi için bir dilekçe verilmeli."

"Sen lanet bir pisliksin. Beni yalnız bırakın."

"Duymadın mı? Artık erkek arkadaşız ve kız arkadaşız. Seni öylece yalnız bırakamam."

"Senin kız arkadaşın olmak istemiyorum. Aslında senin hiçbir şeyin olmak istemiyorum."

"İyi ki bu konuda hiçbir söz hakkın yok. Ayrıca beni Read'e bıraktın.

"Sen kız arkadaşınla sevişirken seninle konuşacak havamda değildim."

"Bak, nasıl da kıskanıyorsun. Onun amını sikimle parçaladığım için üzüldün mü? Benim sana yaptığım gibi

onun amını yediğimi ve onu dölümde boğduğumu mu hayal ettin? Acıdı mı?"

Başını bana doğru çeviriyor, dudakları bir çizgi halinde inceliyor. "Kahretsin."

"Hayır, aslında bana Cherry'yi becermemi söyledin." Telefonumu alıp rehberime geçtim. "Genellikle bir telefon

uzaktadır. Eğer gelirse bu sefer kalıp izleyecek misin, yoksa yine korkmuş küçük bir tavşan gibi kaçacak

mısın?"

Beni bu sefer daha sert bir şekilde itiyor ve tüm gücünü kullanmasına rağmen onu hala olduğu yere

sabitliyorum, sesim kayıtsızlığını kaybediyor. "Otur şuraya. Bitirmedik."

Yüzü buruşuyor ve göz kapağına bir gözyaşı yapışıyor. "Senin zaten bir sikiş
oyuncağın var, neden beni rahat

bırakmıyorsun?"

"Cherry benim oyuncağım değil, sen öylesin. Eğer bir daha zoru oynarsan ve
onu becermemi umursamadığını

söylersen, sen izlerken onu sikimle doldururum, sonra da güzel aşamamı iptal
edip, senin bekaretini anında

bozarım. Ben sabırlı bir insan değilim Glyndon ama sana bu özelliği
kazandırmaya çalışıyorum. Çabalarımı

takdir etmezsen, şeytan tarafımın kontrolü ele almasına izin veririm.

Dudakları aralanıyor, kavganın bir kısmı dağılıyor. "Sen... onunla yatmadın mı?"

"HAYIR. Yapmamı ister misin?"

Yan tarafa, yere bakıyor. Benim dışımda her yerde. Ancak boğazının bir
yutkunmayla yukarı aşağı sallandığını

görebiliyorum.

Dikkatini bana yöneltmek için elimi omzuna koydum. "Soruma cevap ver.
Cherry'yi aramalı mıyım?"

"HAYIR." Sesi etrafımızdaki kargaşadan dolayı neredeyse bir fısıltı gibi ama ben
duyuyorum.

Bu, kendisini ilk kez ahlaki prangalardan kurtarıp serbest bırakmasıdır.

Onu aynı çeşmenin kenarında becermek ve sonra tanıklardan kurtulmanın hızlı
bir yolunu düşünmek için çok

mu erken?

Hayır.

Bastır.

Sonunda gerçeği söylediğinde onu korkutmak istemiyorum.

"Az önce ne dedin?" Ben aptalı oynuyorum. "Duymadım."

Bu sefer daha kararlı bir şekilde bana bakıyor. "Cherry'yi sikmeni istemiyorum."

"Bana sahip çıkıyor musun bebeğim?"

"HAYIR. Kendim için. Eğer beni yalnız bırakmazsan, senin ya da bir başkasının yan parçası olmayı reddediyorum."

"Öyle diyorsan."

"İçtenlikle söyledim."

"Evet tabi."

"Eğer başka bir kadına dokunursan, gidip kendi tipimi bulacağım."

"Stuart çeşidi mi? Eminim aileniz bu ismi repertuvarlarına eklemekten önce onu öldürmesi için birini tutardı."

Belki onlara bir iyilik yapabilirim."

Gözlerinden saf haylazlık damlayarak ofluyor. "İşte burada yanıyorsun. Ailem her zaman benim yakışıklı prens

tipine sahip olmamı istedi. Stuart'ı onaylayacaklarından eminim."

Çenem kasılıyor. "Eğer bir şekilde şekli bozulursa hayır."

"Her şey için şiddete başvurmak zorunda mısın?"

"Her şey değil, hayır. Yoluma ne çıkarsa çıksın." Yanağını okşadım. "Öyle yapma bebeğim. Elbette?"

"Senden korkmuyorum."

Kendimi onun parlak, kararlı gözlerinde gördüğümde dudaklarımın bir sırtıyla gerilmesine izin verdim. Aynaya

bakmayı sabırsızlıkla beklediğim tek an bu. "Senin bu yönünü seviyorum, küçük tavşanım."

Dudakları bir O harfi şeklinde açılıyor, sonra onları kapatıyor ve bir sandviç almak için çantasına uzanıyor.

Elinden alıp kenara itiyorum.

"Geri ver," diye homurdanıyor. "Açım."

"Ve bu bir ıvır zıvır."

"Açlıktan ölmekten daha iyi."

"Fiziksel ihtiyaclarinizi karşilamakta zorluk çektiğinizi biliyordum. Eminim bütün gece ayakta kalıp tutkulu bir

proje yapan, iki saat uyuyan, sonra da koyu halkalarla derse giden tiplerdensinizdir."

"Bunu...nasıl biliyorsun?" Gözlerini kısıyor. "Sen medyum musun?"

"Sana gelince? Her zaman." Sırt çantama uzanıp bu sabah erkenden hazırladığım kabı alıp kucağına

koyuyorum.

Beklentiyle bakıyor. "Bunda ölü bir fare bulacak mıyım?"

"Şşş. Bir sürpriz olması gerekiyordu."

"Komik değilsin."

"Bana söyleyip duruyorsun ama yemin ederim niyetim bu değil. Şimdi aç şunu."

Gözleri yarıklara dönüyor ama yavaşça kabı açıyor ve duruyor. Pilav, karides, iki çeşit salata ve biraz yumurta

yaparken ekstra özen gösterdim.

"Vay." Dudakları aralanıyor. "Bunu sen yaptın?"

"Evet. Bakın, pilavın üzerine sebzelerle gülen surat bile yaptım.

Gülmekten omuzları sarsılıyor. "Bu çok ürkütücü bir gülümseme ve daha çok korkuya benzeyen bir

gülümseme."

"En azından denedim." Ona mutfak eşyaları uzatıyorum. "Şimdi ye."

Gülen yüzü bozmamak için elinden geleni yaparak pirinçten bir ısırik alıyor, sonra salata ve karides yemeye

gidiyor.

"Bu çok iyi. Evime son ziyaretimden bu yana hiç ev yapımı yemek yemedim."

"Çünkü bedensel ihtiyaclarını karşilama konusunda berbatsın."

"Hey, bu konuda salak olmana gerek yok." Bir kaşık dolusu pirinci yutuyor.

"Ayrıca bunu yapmak için aşçına

işkence etmiş olmalısın."

"Hayır, aslında bunu kendim yaptım."

Boğuluyor ve ben bir şişe su alıp kapağını açıp ona veriyorum. O içerken sırtını okşadım. "Dinlendiğini

biliyorum ama kendini toparlaman lazım bebeğim."

Glyndon içkisini bitirip kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Bunu sen yaptın?"

"Bahsettiğim buydu."

"Ama çok lezzetli."

"Peki benim gibi biri lezzetli bir şeyler yapamaz mı?"

"Ben öyle demedim. Sadece şaşırdım."

"Bedensel ihtiyaçlarına dikkat ettiğimi mi?"

"Ve sen yemek pişiriyorsun."

"Yapmıyorum. İlk defa denedim bunu."

"Ne?" Neredeyse yine boğuluyordu ve ben de su şişesini hazırda tutuyorum.

"Yani ne? İlk denemenizde nasıl

bu kadar lezzetli bir şey yapabilirsiniz?"

"İnternette tarifler. Hiç onları duydun mu?"

"İnternetteki tarif denemelerim annemin beni mutfaktan atmasına kadar büyük felaketler yarattı. Sobayı ateşe

verdikten sonra.

"Şanslısın ki ben iyi bir aşçıyım."

"Mütevazı davranarak beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Sen bir dahi gibisin."

"Yani herkes bugün sanki yeni bir keşifmiş gibi konuşuyor. Ben bir dahi olarak doğdum bebeğim.

"Kibirli olmayın."

"Ama bu benim cazibem."

Gözlerini deviriyor ama arada sırada memnun bir ses çıkararak yemeye devam ediyor. İnlemeye benziyor ama

aslında değil ve onu bütün gün izleyebilirim.

Glyndon'da yemek yerken bile zarafet vardır. Hareketlerinde bir zarafet ve varlığında muhteşem bir aura var. Bir

parçam onu en kötü şekillerde lekelemeyi arzuluyor.

Ve onu da koruyun.

Ağzının içindekileri yuttuktan sonra, "Bunun ilk seferin olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Çok mu kiskandın küçük tavşanım?"

Başının bana doğru eğilmesi, sarı ve bal rengi saç tellerinin yüzünün yarısını kamufle etmesine neden oluyor.

"Bu takma ismin nesi var?"

"Dn hızlı koşuyordun. Bunu sevdim."

"Sonra yaptığın şeyden hoşlanmadım. O resmi neden IG'ye koydun?"

"Bebeğim. Beni mi takip ediyorsun? Sırıttıyorum. "Anne gel beni al. Korkuyorum."

Gülümser, sonra gizler. "Tam tersi olmalı, pislik."

Şakacı bir şekilde omzumu onunkine vurdum. "Kimsenin benim olana yaklaştırmaya cesaret edememesi için bir

hak iddia etmeliyim. Sevgili ihtiyar Stuart gibi."

"Onunla dalga geçmeyi bırak. İnanılmazsın."

"Senin 'benim tipim' tablosu da öyle. Sil şunu."

"HAYIR."

"Bununla zor yola mı gitmem gerekiyor?"

Dudakları tekrar aralanıyor ve çevresini incelemek için salatasını yemeyi bırakıyor. "Hiçbir şey yapamazsın.

Halkın içindeyiz."

"Tekrar düşün." Telefonunu kucakından alıp yüzünün önüne koyup kilidini açtım.

Şaşkınlıktan çıktığında, ben zaten onun Instagram'ındayım ve 'benim tipim' resmini silmeye devam ediyorum.

"Hiç mahremiyet diye bir şey duydun mu?"

"Konu başınıza geldiğinde o kelimeye inanmayın." Bunu yaparken de onun bağlantılarına gidiyorum ve bana ne isim verdiğini görüyorum.

"Psiko çok tatlı." Yanağını öpüyorum ve ben bir selfie çekip bunu ekran resmi olarak koyarken donup kalıyor.

"Orada. Çok daha iyi. Beni özlediğinde buna göz atabilirsin.

"Güya!"

Telefonunu almaya çalışıp başarısız olduğunda kıkırdadım. Tekrar ve tekrar.

Sonunda pes ediyor ve bakışlarıyla bana doğru hançer fırlatıyor. "Ah. Dick."

"Hakaret repertuarınızın daha da zenginleştiğini görüyorum."

"En iyisinden öğrendim."

"Memnuniyetle yardım ettim. Bana nasıl ödeme yapacaksın? BJ'e oy veriyorum."

"Rüyalarında."

"Rüyalarımda, sikimin her yerine kan bulaşıyor, bu yüzden görüntüyü yeniden yaratmak istemiyorsan konuyu

değiştirmeni öneririm." Elini tutup çıkıntımın üzerine koyuyorum.

Elini hızla geri çekerken yanakları kıpkırmızı oluyor. "Sapık."

"Bunun hakaret olduğunu düşünüyorsanız bir kez daha düşünün."

Nefesini bırakıyor ama bunun yerine yemeye devam etmeyi seçiyor.

Ben de rica ediyorum. "Bu arada, daha sonra nereye gidelim?"

"Neden bir yere gitmek zorundayız?"

"Çünkü biz çıkıyoruz ya da buna hangi etiketi koymak istersen. Geçmişe bakıldığında bu benim olduğun

anlamına geliyor.

Bıkkın bir şekilde iç çekiyor.

"Köşk'e gelin. Niko bir parti veriyor."

"Geçmek. Bu benim sahnem değil.

"Hmm. Peki nedir?"

"Sessiz geceler. Sıcacık battaniyeler ve düşündürücü bir film. Bu tür şeyler."

"Senin eğlence anlayışın erkek zevkinden bile daha kötü."

"Ne yazık ki senin fikrini sormadım."

"Anlaman çok kötü. Bu akşam hangi filmi izliyoruz? Atıştırmalıklar getireceğim."

"Hiçbir şey izlemiyoruz."

"O halde partiye gel."

"HAYIR."

"Ben sormadım Glyndon. Ya film gecesi ya da parti gecesi. Başımı yan tarafa doğru eğiyorum. "Bu arada, eğer

beni bir daha Read'de bırakırsan balkonuna atlarım ve bu güzel aşamayı iptal ederim."

20

GLYNDON

"Ah, lütfen, bu çok saçma bir fantezi."

Ava'nın sesini duyunca dairenin girişinde durdum. Daha ayrıntılı bir incelemeden sonra, üç kızın da oturma

odasında birbirine sokulmuş, Gurur ve Önyargı'nın 2005 versiyonuyla televizyonda oyun oynadığını görüyorum.

Annika'nın Çaykovski dışındaki takıntısı.

Çantamı en yakın köşeye bırakıp onlara katılıyorum. Cecily ayağa kalkıyor, çantamdaki kırıksıkları düzeltiyor ve

çantayı asıyor, sonra elinde bir fincan çayla geri dönüyor.

Bugünkü tişörtünde internette insanları yumruklama yeteneğini ortaya koymak yazıyor.

"Glyn!" Ava sınır duygusu olmadığı için bana yaslanıyor. "Bu konuda bana destek ol."

"Neyi tartışıyoruz?"

Annika "Fantaziler" diyor. "Cecily, fantezisinin iyi, normal bir erkek bulmak olduğunu çünkü bu günümüzde çok

nadir olduğunu söyledi."

"Bu." Cecily çayından bir yudum alıyor. "Üzgünüm, topalım."

"Yalan söylüyorsun." Ava kollarını tüylü pijamasının üzerinde kavuşturuyor. "Bir yıl önce fantezinin karanlık bir

yerde pusuya düşürülmek ve isteğin dışında ele geçirilmek olduğunu söylemiştin."

Cecily'nin elindeki çay fincanı titriyor ve rengi soluyor.

"Hey..." Cecily'nin yanına yaklaştım ve elimi omzuna koydum, sonra Ava'ya baktım, "Bu konu hakkında bir daha

konuşmama konusunda anlaşmıştık."

"Yüksek ve kudretli davranma. Sen de buna benzer bir şey söyledin. Bu neydi? Hayır dediğinde bile onunla

savaşmak ve onu kabul etmek zorunda kalmak istiyorsun. Bunu hatırlayan tek kişi ben olamam."

Anılar geri geldikçe yanaklarım kızarıyor. Bunu Remi'nin doğum günü partisinde üçümüz sarhoş olup yasak

fantezilerimiz hakkında konuştuğumuzda kesinlikle söylemiştim.

Sonra bunların kulağa ne kadar berbat geldiğini fark ettik ve bir daha bunlar hakkında konuşmamaya karar

verdik. Ava gece yarısı üzerimize kaybolmadan önce.

Killian'a ne olacağını tahmin ediyor muydum?

Klasik 'ne dilediğine dikkat et' senaryosuna kapıldığıma inanamıyorum.

Cecily titriyor. O titreyen bir tip deęil. Őimdi dűőűnűyorum da, bugűn her zamankinden daha solgun gűrűnűyor,

sanki gittięi her yerde bir hayalet gűrűyormuő gibi.

Omzunu daha sıkı tutuyorum. "Sarhoőtuk, Ava."

"Siz iki iffetlinin őimdiye kadar sűyledięi en doęru őeydi bu." Omuz silkiyor, sonra sırtıtıyor. "Fantazin ne, Anni?"

"Ah, bir tane almam mı gerekiyor?"

"Tabiki öylesin. Büyűrken dűőűndűęűnűz ve kendi kendinize 'Kahretsin, ailem benim bu yönűmű asla

bilmemeli' diye dűőűndűęűnűz ilk őey neydi?"

"Ah. Bunu demek istiyorsun." Annika parmaklarını telefonunun parlak mor kılıfının üzerinde kaydırıyor. "Sanırım

hep kaçırmak istemiőimdir."

Hepimiz şaşkın şaşkın ona bakıyoruz.

Kıkırdayan tek kişi Ava oldu. "Kahretsin kızım, ben buna ya büyük ol ya da eve git derim."

"Dűőűndűęűnűz anlamda deęil. Hayatımdan ve ailemden tamamen ayrılmak istemiyorum, sadece... dűęűn

gűnű kaçırmak istiyorum. Bilirsin, o filmlerdeki gibi mi? Evet, berbat bir durum olduęunu biliyorum ama

sanırım bu, gűrűcű usulű evlilikten daha iyi."

"Özűr dilerim" diye fısıldıyorum.

"Sorun değil. Bu benim kaderim." Kayıtsız bir el kaldırdı. "Daha da mutlu bir ifadeyle, kim parti yapmak ister?"

"Sormana gerek var mı?" Ava ayağa fırlıyor ve ikisi de onun odasında kayboluyor.

Cecily hűlű titriyor.

"Ces?" Ona gülűmsűyorum. "İyi misin?"

"Ne? Evet. Ben iyiyim. Tamamen havalı."

"İki kez harika dedin. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

Başını sallıyor.

"Benimle konuşabileceğini biliyorsun değil mi?"

Bana çok uzun bir süre bakarken açık renk gözleri parlıyor. Bir şey söyleyeceğini sandım ama sonra başını

salladı. "Sen bir oyuncak bebeksin, bunu biliyor muydun?"

"Ve sen bir şeyler saklıyorsun."

"Hepimiz öyle, Glyn," dedi hafif bir üzüntüyle.

"Sizden hiçbir şey saklamam çocuklar."

"Evet, doğru. Sanırım Killian'ın ilgi odağı haline geldiği sohbeti kaçırdım."

"Bu doğru değil."

"O halde Anni dün öğle yemeğinde yaşanan tüm flört seansını rüyasında görmüş olmalı."

"Ah, Anni."

"Sağ. Anni. Bu konuda susmazdı."

"Bunun hiçbir anlamı yok, Ces."

"Öyleyse sorun yok." İfadesi yumuşadı. "Bu günlerde seni daha dengeli gördüğüme sevindim, buna The King's

U'dan bir piç sebep olsa bile."

"Neden onlardan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Piç kısmını kaçırdın mı?"

İki gün önceki kabusu düşünerek ondan uzaklaştım. Bunun bir kabus olmayabileceğini fark ettiğimden beri bu

konuyu onunla ve Ava'yla konuşmayı düşünüyordum.

"Merhaba Ces."

"Hmm?" diyor bardağının kenarından.

"Bugünlerde daha iyi uyuduğumu mu düşünüyorsun?"

"Tamamen."

"Remi'nin balık ve patates kızartması getirdiği gece Bran ve Ava'ya bunu söylediğini duydum."

Bardağı ağzına kadar yarıya kadar donuyor ama sonra bir yudum alıyor. "Ah? Unutmuş olmalıyım."

"Cecily."

"Ne?"

"Bana bak."

Bana kısa bir bakış attı, sonra tekrar bardağına odaklandı. "Yüzünü tanıyorum ve onu seviyorum, Glyn."

Bakmaya gerek yok."

"Benden bir şey saklıyorsun."

Ondan garip bir kıkırdama dökülüyor. "Muhtemelen işleri karıştırdın."

"Seni duydum. Sen, Ava ve Bran'in benden sakladığınız bazı pislikler var. Nedir?"

Sessiz kalıyor.

"Ces, lütfen. Ben küçük bir kız değilim."

Arkadaşım içini çekti, bardağı masaya koydu ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Haklısın. Bunu saklamamalıydık

ama hepimiz senin... Devlin'den sonra hassas bir zihinsel durumda olduğumu düşündük.

"Nedir?"

"İğrenç olduğu için onu çöpe attık ama fotoğrafını çektim." Telefonunu alıp birkaç hafta önce çekilmiş bir

fotoğrafa bakıyor.

Düzensiz bir şekilde kırmızı boyaya bulanmış boş bir tuval gördüğümde kalbim güm güm atıyor. Kelimeler zar

zor okunabiliyor ama onları yüksek sesle ve net bir şekilde görebiliyorum.

Neden hâlâ nefes alıyorsun Glyndon?

Ağzım sözsüz bir nefesle açılıyor ve onunla Cecily'nin arasına bakıyorum. "Bunu nereden buldun?"

"Dairemizin önünde. Bran'ı aradık ve o da ondan kurtulmamızı söyledi çünkü bu seni kırabilirdi."

Öyle olurdu.

"Biri bunu neden yapar ki?" Cecily sertçe nefes alıyor. "Sen dünyadaki en az düşmanca insansın. Birinin sizi hedef alması mantıklı değil."

Değil.

Başımı düşündüğümünden daha büyük bir belaya sokmadığım sürece.

Bir partideyim.

Ve herhangi bir parti değil.

Parti bu.

Killian'ın bana gelmemi söylediği ve benim şiddetle reddettiğim gibi.

Artık kararımı değiştirmek için iyi bir bahanem var. O etraftayken doğru dürüst düşünemiyordum; sadece beni çok fazla sinirlendiriyordu.

Ama o gittikten sonra, daha doğrusu ben sınıfa gidip ondan ayrıldıktan sonra, bu konuyu ciddi olarak

düşündüm. Yarısi profesörün söylediklerine odaklanırken.

Psikopatın dikkatini çekmek gibi basit bir nedenden dolayı inisiyasyondan son anda elenmenin acısını hâlâ

atlatamadım. Ancak bu, yakın çevreye yaklaşamayacağım ve Devlin'in kulübe olan ilgisini araştıramayacağım

anlamına gelmiyor.

Killian'dan kurtulma şansım imkansız görünmeye başladı, o yüzden onu kullansam iyi olur. Başkası olsaydı

yetiştirilme tarzım engellenirdi ve onları kullandığım için kendimi kötü hissederdim ama bu normal bir insan

değil.

Killian hiçbir kısıtlaması olmayan öfkeli bir canavar. İlk önce beni hedef aldı, bu yüzden kendi ilacının tadına

bakması adil olur.

“Burada olma şansına sahip olduğumuza inanamıyorum! Bu bok gibi!” Yüksek sesli müzik ve bitmek bilmeyen

gevezelik yüzünden Ava'nın hayranlık uyandıran çığlığı bana zar zor ulaşıyor.

Sayırsız öğrenci devasa havuzun etrafını sarıyor ve bazıları jakuzide sıırılsıklam olurken şarkı söylüyor, bağılıyor

ve her türlü gürültüyü çıkarıyor.

On dakika içinde duyuşal aşırı yüke ulaştığımı söylemek yetersiz kalır.

Bir silah olarak suç ortaklarım Ava, Cecily ve Annika ile birlikte geldim.

Aslında Anni'nin kardeşine meydan okuma konusundaki çekinceleri göz önüne alındığında, bu Annika ve

Ava'nın daha önce gitmeyi planladığı parti değildi. Ona özel üretim ruj için yalvaran, yalvaran ve rüşvet veren

Ava'ydı, bu yüzden bizi buraya getirdi. REU öğrencilerinin King's U kampüsüne veya Kafirlerin yerleşkesine

girmesine izin verilmediğinden, burada bilet olarak Annika'yı kullanmak zorunda kaldık.

Killian'a geleceğimi söyleseydim bana erişim izni verirdi ama o salaktan hiçbir şey istemeyeceğim.

Burada isteksiz olan tek kişi, yanımızda sürüklemek zorunda kaldığımız Cecily'di. O sadece The King's U

öğrencilerinden tutkuyla nefret etmekle kalmıyor, aynı zamanda benim gibi sessiz gecelerin de aşığı.

Onun dışında hepimiz elbise giyiyorduk ya da aslında Ava beni onun elbiselerinden birini seçmeye zorlamıştı.

Vücuduma kalıplanan ve dizlerimin hemen üzerinde biten koyu kırmızı bir taneye karar verdim. Sonra Anni

makyajımı yaptı, bana dumanlı gözler ve elbiseyle uyumlu ruj sürdü, sonra saçımı yarı çıplak sırtımın ortasına

kadar şekillendirdi.

Ben aynadaki ben olduğumdan yarı dehşete düşmüş, yarı kuşkuluyken bu ikisi kesinlikle yaratımlarıyla

gurur duyuyorlardı.

Ancak Cecily elbise giymeye zorlanamazdı. Kot pantolon ve o kaltak suratı için özür dilerim yazan bir gömlek

giyiyor. Burada olmak istemedim.

Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve dudakları sıkı bir şekilde büzülmüş.

Bugün gerçekten huysuzdu ve iddia ettiği gibi bunun sınavlardan kaynaklanmadığını hissediyorum.

"Bu iki sosyal kelebek sarhoş olduğunda ve onları evlerine geri götürmek zorunda kaldığımızda sorumlu

yetişkinler kim olacak?" Cecily'e gelmeyi kabul etmesi için bunu söyledim.

Ben tam bir ikiyüzlüyüm, çünkü onlara gerçekten ihtiyacım var. Cecily her zaman bizim kayamız olmuştur.

'Önce beyin fırtınası yap, sonra harekete geç' kızı. 'Dinlemek için buradayım' arkadaşı.

O bir anne figürü gibi ve onun burada olması bende büyük bir özgüven artışı sağlıyor.

"Anni!! Neden bana bu sahnenin her zamanki sahne olduğunu söylemedin?" Ava onu omuzlarından tutuyor.

"Şu anda büyük bir kıza aşık oldum."

Uyumlu tül elbiseler giyiyorlar. Ava'nınki mercan pembesi, Annika'nınki ise pastel mor. Yemin ederim her saat

başı alışveriş yapacak bir şeyleri var.

"Aslında öyle değil." Anni çevremize bir göz atıyor. "Genellikle Jer'in partilerine katılmama izin verilmiyor,

genellikle derken asla izin vermiyorum. Ben yalvardığım için gardiyan bizi erken içeri aldı.”

"Merak etme, seni koruyacağız." Ava, Cecily'yi dürtüyor. "Öyle değil mi?"

İkincisi yanımızdaki masadan kırmızı bir Solo fincan alıyor ve anlaşılmaz bir ses çıkarıyor.

"Görmek? Ces her zaman arkanı kollar." Ava içten bir kahkahayla Anni'ye anlatıyor.

Takıntılı bir şekilde merdivenleri izleyen Cecily'e biraz yaklaşıyorum. Dün köşkün dışarıdan çok büyük olduğunu

düşündüm ama içeriden tam bir kale.

Gotik dokunuşlarla harmanlanmış muhteşem bir hava var. Şüphesiz eskidir, muhtemelen her iki üniversitenin

de asırlık tarihinden daha eskidir.

Adaya dağılmış üç konağın, ortaçağ savaşlarında savunma hattı olarak kullanılan kaleler olduğunu duydum.

Artık gizli tarikatların, yasadışı örgütlerin ve sapkın gençlerin komplosu olarak kullanılıyorlar.

Kutsal olmayan birliklerine ait olan tek REU kulübü olan Elitler, The King's U'nun kulüpleriyle karşılaştırıldığında

muhtemelen uysaldır.

Lan'in Elitlere liderlik ettiğini düşünürsek o kadar emin olamıyorum.

"İyi misin?" Cecily'e soruyorum.

Başı bana doğru dönüyor ve eline alkol dökülüyor. "N-ne? Neden?"

"Sadece soruyorum."

Kocaman gülümsüyor, rahatsızlığını gizlemek konusunda berbat bir iş çıkarıyor.

"İyiyim, gerçekten. Merak

etme Glyn."

"Bu beni daha çok endişelendirecek."

"Ben büyük bir kızım, başımın çaresine bakabilirim. Gerçekten, beni boşver."

Göğsüm kasılıyor ve ağzımda biriken salyayı yutuyorum.

Boşver beni, Glyn. Benim gibi insanlar önemli değil.

Devlin'in sözleri bir fırtınanın öldürücülüğüyle aklıma geldi. Kırmızı yavaş yavaş görüş alanıma giriyor.

Damla.

Damla.

Damla.

"Sen önemlisin, Ces," diye boğuldum. "Ne kadar önemli olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Yumuşamadan önce yüz hatlarına bir inanamama gölgesi sızdı, "Teşekkürler, Glyn. Sen en tatlısısın."

"Bu kahrolası ihanet nedir? Ben en tatlısıyım!" Ava kirpiklerini kırarak içeri daldı. "Glyn oyuncak bebek."

Cecily kaşını kaldırıyor. "Hayır, korsan gibi küfreden sensin."

"Ve kendimi o kadar dışlanmış hissediyorum ki, siz sürtüklerin arkadaşlık haklarını iptal ediyorum."

Remi'nin kendine özgü sesini duyunca arkamıza dönüyoruz. Oldukça aristokrat (şu anda kızgın) burnunu bize

doğru dikerken aynı anda da uçuşan saçlarını geriye atıyor.

Creigh, diğer adıyla isteksiz gölgesi, iki eli cebinde, kısa bir mesafede duruyor.

"Siz The King's U'ya girmeyi nasıl başardınız?" Cecily soruyor.

"Anni bir oyuncak bebek ve gardiyanlara bizim için bir şeyler söyledi." Remi'nin ses tonu dramatik bir şekilde

incindi. "Ne zamandan beri bensiz parti yapıyorsun?"

"Madem, bilmiyorum, her zaman biz olmadan parti mi yapıyorsun?" Ava parmağını onun göğsüne doğrultuyor.

"Arkadaşlık haklarını iptal ettiğimizi görmüyorsun, değil mi?"

"Buna inanamıyorum. Yani istediğimde gelmemen benim suçum mu?"

"Hah. Unutursan, eteğin içindeki herhangi bir şeyi becermemiz için bizi hayalet olarak görüyorsun.

"Gerçekte ne oluyor Ava? Tabii ki mimozalarınıza ve belli bir psikopat hakkında sarhoş konuşmalarınıza

sevişmeyi tercih ederim. Bu partilerin asıl amacı sevişmek, çözülmemiş duyguların değil!"

"Siktir git, majesteleri."

"Aslında bu sizin lordunuz, ama ben yükseltmeyi unvan olarak kabul edeceğim." O sırtır. "Şimdi kim seks

partisi havasında?"

Ava, Cecily ve ben hep bir ağızdan, "Eyvah," diyoruz.

Creigh bir elini kaldırıyor.

Annika yüzünü buruşturdu. Bu partide neyi eğlenceli bulduğunuza dair hiçbir fikriniz yok. Buradan çıkamaz

mıyız? Remi'nin önerdiği her şeye hazırım."

"Anni, tatlım." Ava onu omuzlarından tutuyor. "Remi'nin planlarını asla ama asla kabul etmemelisin. Seni

bilinmeyen bir yerde, tanımadığın insanlarla bırakacak ve sikini ıslatmak için ortalığı karıştıracak."

"Seni meçhul bir yerde, meçhul insanlarla bırakmadım!" Remi bağırıyor. "O pislik tarafından evimden

kovuldum..."

Ava avucunu ağzına vurarak cümlesinin ortasında susmasını sağladı, sonra ona dik dik baktı ama o kaşlarını

salladı.

Ava'nın elinden kurtulan Annika sırtıyor ve Creigh'in yanına kayıyor, ardından kendisinininkiyle onun omzunu

dürtüyor. "Geleceğini bilmiyordum. Daha iyi bir elbise seçerdim."

İfadesi boş kalıyor. "Neden?"

Gözlerini deviriyor, sonra eteğinin tülünü çekiştiriyor. "Bunu beğendin mi?"

Hiçbir şey söylemiyor ve her zamanki gibi Remi'nin hem Cecily hem de Ava ile çekişmesine odaklanmaya

devam ediyor.

Creighton'un onu pervasızca görmezden geldiğinden habersiz görünen Annika şöyle devam ediyor: "Senin

seks partilerinden hoşlandığını bilmiyordum."

"Yapmıyorum" diyor, hâlâ ona bakmıyor.

"Remi önerdiğinde az önce elini kaldırdın."

"Bana para ödedi."

"Ah, demek onlardan hoşlanmıyorsun. Ha. Ben de bir şekilde dikkatinizi çekmeyi düşünüyordum."

Sonunda başını ona doğru eğdi. "Neden?"

Şimdi ona baktığında gülümsemesi genişliyor. "Çünkü Remi açıkça başarısız olduğu için seni tamamen

kabuğundan çıkaracağım. Acaba aklımdaki sonsuz seçenekleri küçültebilmem için denediği tüm yöntemlerin

bir listesini mi tutuyor?

"Çok fazla konuşuyorsun." Creigh dönüp gidiyor.

Annika'nın omuzları çöküyor ama çok geçmeden toparlanıyor. "Jer beni görmeden gerçekten buradan

çıkmalıyım. Ya da en azından saklan."

Onları izlerken gülümsememi bastırıyorum ama Gareth'in üst kata çıktığını görünce gülümsemem yavaşça

kayboluyor.

Bu ani bir tepkiydi ama diğerlerinin arasından sıyrılıp gizlice arkasına yaklaştım.

Etrafta çok fazla insan ve çok fazla kaos olduğundan, sorunsuz bir şekilde ortama uyum sağlamayı

başarıyorum.

Ancak üst kata ulaştığımda, uğursuz bir his yavaşça omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor. Onu eziyorum ve

fark edilmeden uzaklaşırken Gareth'in kuyruğunun üzerinde kalıyorum.

Jeremy, Killian ve Nikolai gibi tanrısal varlıklarla çevrelendiğinde neredeyse var olmayan sessiz bir varlığa

sahip.

Ancak tek başınayken... tehditkar görünüyor. Biraz tahmin edilemez. Ama yine de Killian'ın tek erkek kardeşinin

tamamen normal olmasını bekleyemeyiz.

Salonun derinliklerine indikçe insan sayısı azalıyor. O bir dönüş yaptı ve ben de onu takip ettim ama bir

saniyeden kısa bir sürede duvarların yanında duran insanlarla ilgili bir şeyler fark ettim.

Onlar farklı.

Alt kat üniversite öğrencileriyle doluyken artık yaş çok daha ileri.

Ayrıca sert, köşeli yüz hatları var ve tehditkar pozlarla bana bakıyorlar.

Bir anda kendimi, inisiyasyondan beri o tüyler ürpertici tavşan muhafızları tarafından çevrelenmiş

hissediyorum. Ve artık maskeleri olmadığı için durum daha az ürkütücü değil.

"Bir şey aramak?"

Bir el omzuma düştüğünde irkiliyorum. Arkamı döndüğümde Gareth'in bana baktığını gördüm.

Nasıl...

Önümdeki yolu araştırıyorum. Onu o yöne doğru giderken gördüğüme yemin edebilirdim. Arkamda nasıl ortaya

çıktı?

Buralarda gizli bir yol var mı?

"Ah, hayır," dedim sorusuna yanıt olarak, tepkimi eğitmek için elimden geleni yaptım.

“Bir kez kaybolmak tesadüf olabilir ama iki kez kaybolmak onu zorluyor. Peki beni neden takip ettiğini bana

anlatmaya ne dersin?

Muhafızların her taraftan bana doğru adım atmaya başladıklarını, avlarına saldıran bir grup yırtıcı hayvan gibi

etrafımda dolaşmaya başladıklarını gözden kaçırmıyorum.

"Seni takip etmiyordum." Sesimin yeterince normal çıkmasına şükrediyorum.

"HAYIR?"

"HAYIR."

Durdu ve ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan beni izledi. “Doğa uzmanlarının vahşi doğada karşılaştığı bir

bilmece var. Bazı hayvanlar yiyecek bulacaklarını bildikleri için tuzağa geri dönüyorlar, bu yüzden kendilerini

tekrar tekrar canlı tuzağa düşürüyorlar ve...” Yaklaşıyor. "Üzerinde."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

“Bilmiyorum Glyndon. Sen söyle. Sonuçta beni kendi evimde takip eden sensin.”

Öğleden beri aklıma gelen çılgın fikir yavaş yavaş ortaya çıkıyor ve yutkunuyorum. "Bir takasa ne dersin?"

"Ne tür bir ticaret?"

“Sen... Killian'dan hoşlanmıyorsun; daha doğrusu onun cesaretinden ve sürekli hayatını cehenneme çevirme

ihtiyacından hoşlanıyorsun. Onu davanın dışında tutmana yardım edebilirim.”

Bir kaşını kaldırıyor. “Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

"Onu meşgul ederek."

Gülmeye başladı, ses etrafımızda lanetli bir ilahi gibi yankılanıyordu. "Ya komiksin ya da kiminle uğraştığın

hakkında hiçbir fikrin yok."

“Aslında öyleyim. İlk tanıştığımızdan beri sürekli onun tarafından eziyet görüyorum.”

Gareth'in ifadesi sertleşiyor. "Ve bunun büyük şemada bir anlamı olduğunu mu düşünüyorsun? Onu ne

zamandır tanıyorsun? Bir hafta? Bir ay? Bunun hiçbir değeri ve inanılabilirliği yok."

"Bana ya da benimle ilgili bir şeye takıntılı ve bu takıntıya sahip olduğu sürece onun üzerinde gücüm var."

Göğsümü yukarı doğru itiyorum. "Beni bütün gün itibarsızlaştırabilirsin ama ikimiz de Killian'ın işleri yarı yolda

bırakan bir tip olmadığını biliyoruz."

Gareth'in tavrındaki tek değişiklik gözlerinin hafifçe kısılmasıydı ama "Peki karşılığında ne istiyorsun?" diye

sorduğunda zırhını çatlattığımı biliyorum.

"Doğrudan konuya gireceğim."

"Elbette."

"Arkadaşımın ölümünü araştırıyorum ve bana onun Kafirlerin bu yılki ilk inisiyasyonunun bir parçası olduğu

söylendi. Siz liderlerden birisiniz ve kesinlikle kayıtlara, kamera görüntülerine ve buna benzer şeylere erişiminiz

var mı?"

"Yaparsam ne olur?"

"Eğer bunları bana sağlarsan Killian'a karşı müttefikin olurum."

"Bana karşı gelmeyeceğini nereden bileyim? Aslında bunun Killer'in hastalıklı oyunlarından biri olmadığını

nereden bileyim?"

"Arkadaşımın hayatını asla bir oyun olarak kullanmam." El yordamıyla telefonumu arıyorum ve Devlin'le

çektığım son fotoğraflardan birine bakıyorum. Arabada bir selfie.

Gülümsüyorum. O değil. Sonra bunu Gareth'e

gösteriyorum. "Elbette onu hatırlıyorsundur."

Duraklıyor, dudakları bir çizgi halinde inceliyor. "Devlin."

"Evet." Nefes alıyorum. "İnsiyasyondan sonra öldü."

"Polis bunun intihar olduğuna karar vermedi mi?"

"Evet ama..."

"İnanmıyorsun."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Senin gibi ben de çok fazla tesadüfün varlığına inanmıyorum."

"İyi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ölümünden önceki gece elimizde ne varsa toplamana yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim. Sonsuza kadar minnettar kalacağım."

"Minnettarlığınızın benim için hiçbir değeri yok. Karşılığında sen de Katil'e karşı silahım olacaksın."

"Kendime silah demiyorum..."

"İnan bana." Hafif bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Sen."

Bu kesinlikle doğru değil ama adamların -muhtemelen gardiyanların- yavaş yavaş gölgelere doğru çekildiklerini

fark ettiğimde bıraktım.

"Arkadaşını ne kadar iyi tanıyordun?" Gareth birdenbire sordu.

"Onu herkesten daha iyi tanıyordum."

"Bizden hiç bahsetti mi?"

"Hayır gerçek değil." Kampüsteki herkesin The King's U'nun ayrıcalıklı kulüplerinin ayaklarının dibinde

yücelteceği, büyüleyeceği ve tapınacağı gibi sohbet ve dedikodu.

Gareth, "O halde onu tanıdığınızdan hiç şüpheliyim" dedi.

"Bilmece gibi konuşmayı bırakabilir misin?"

"Diyelim ki Devlin düşündüğünüzden çok daha fazlasıydı. Onu şahsen tanıyordum ve pek fazla kişiyi şahsen

tanımıyorum."

"Bu imkansız. Utangaç ve içe dönük biriydi."

"Bu doğru değil. Ama o kahrolası bir dahiydi, ona bunu vereceğim." Gareth yan tarafa bakıyor, sonra

gölümsüyor. "Şimdi, pazarlığın size kalan kısmı."

Ben gözümü kırpmadan önce odama doğru kaydı. Parmakları çenemi kaldırıyor ve başını indirdiğinde gözlerim

genişliyor.

Dudakları benimkilere dokunduğu an, bir anda benden uzaklaştı.

Killian kardeşini duvara doğru uçururken inanamayarak baktım.

21

GLYNDON

Sahne yavaş çekimde ortaya çıkıyor.

Bir an Gareth önümde duruyor, sonra Killian'la birlikte duvara fırlatılıyor.

Ham güç ondan ölümcül bir volkan gibi kaynıyor. Yüzyıllardır hareketsiz olan ve bir saniyeden kısa sürede

patlamaya karar veren tür.

Killian'ı ruhsuz bir şeytan, acımasız bir canavar ve erotik bir tanrı olarak gördüm ama onu ilk kez bu kadar

kızgın görüyorum.

Ve en korkutucu kısmı da ifadesinin kayıtsız, hatta boş kalması. Sağlam dış görünüşüne rağmen öfkesini ele

veren bir şey var; ölü gözleri.

Artık mavi değiller, daha siyahlar, neredeyse dar gözbebekleriyle aynı renkteler. Annem bir keresinde bana bazı

insanların 'geri çekil' bakışı attığını ve bunun asla göz ardı edilmemesi gerektiğini söylemişti.

Bu geri çekilmekten daha kötü. Bu, savaş ilanından ve kan dökme susuzluğundan başka bir şey değil.

Ham güç, bana yöneltilmemiş olsa da beni kemiklerime kadar sarsıyor.

Ancak Gareth gülümsüyor ve bu, onun genellikle sakın yüzünde gördüğüm en geniş gülümseme. "Burada

neyimiz var? Kudretli Katil duygusallaşmaya mı başladı? Ona haberi vermek için babamla FaceTime

yapmalıyız.

"Dinle burayı, seni orospu çocuğu." Killian'ın kesik sesi midemi bulandırıyor.

"Senin altın çocuk hareketlerin

umurumda bile değil ama benim olana dokunursan bedelinin on katını ödediğinden emin olacağım. Sen bunu

biliyorsun, ben bunu biliyorum ve geri kalan çalışan nöronların da ben onları bayıltmadan önce bunu bilecek.

Ne yapmaya çalıştığının ve işe yaramayacağının çok iyi farkındayım, o halde kuyruğunu ait olduğu yere

sıkıştırmaya ne dersin, hımm?"

"Mükemmel çalıştığını söyleyebilirim. Şu öfkeye, şu ateşe, şu yıkıcı enerjiye bakın. Maskeyi kaybetmek nasıl bir

duygu küçük kardeşim? Beni öldürmek istiyorsun, değil mi? On dokuz yıl boyunca doğana karşı savaştın; tam

on dokuz yıl boyunca uyum sağlayarak, anneni, babanı, büyükbabanı, teyzeni kandırdın. Herkes. Çok iyi iş

çıkardın ve zahmetsizce kalabalığa karıştın. Hatta iyi bir çocuk bile oldun. Herkesin ya taklit etmek ya da

becermek istediği kahrolası bir sosyal ikon ama eğer bir kabuktan başka bir şey değilseniz bunun hiçbir

anlamı yok, değil mi?"

Dudaklarım titriyor ve bunun birkaç dakika önceki şiddetten kaynaklanmadığı kesin. Bununla

karşılaştırıldığında bu bir çocuk oyununa benziyor.

Sanki iki titanın güneşte bir konum için savaşmasına tanık oluyorum. Gareth sanki bunu söylemek için uzun

zamandır beklemiş gibi Killian'ı bilerek kışkırttı.

Ve en kötüsü Gareth'in böyle olmaması gerekiyor. Kötü biri olarak doğmamıştı ama Killian gibi biriyle yıllarca

yaşamak ona bir iki şey öğretmiş olmalı. Ve şimdi? Kardeşini en çok kıracağını bildiği kelimeleri kullanıyor.

Ama aynı zamanda birinin zayıflığını ona karşı kullanmak gerçekten doğru mu? Aynı şekilde davranırsak

manipülatörlerden ve narsistlerden nasıl farklı olabiliriz?

Killian'ın üst dudağı hırlayarak yukarı kalktı ve ardından zalim bir sırıtiş hakim oldu. "Peki ya ben bir kabuksam?

Zaten bir çekirdeğin nesi bu kadar görkemli? Seninki gibi bir tane almalı mıyım? Kolayca morarır, kırılır ve atılır

mı? Kolayca...unutuldun mu?

Bunca zaman boyunca Gareth ellerini iki yanında tuttu ama şimdi Killian'ın tişörtünü pazularını şişirecek kadar

güçlü tutuyor. "Kolayca unutulmuş sensin. Sonuçta kız arkadaşın beni tercih ediyor."

"Bu doğru değil" diyorum net, şaşırtıcı derecede düz bir sesle. "Ne onun kız arkadaşımı, ne de ikinizi tercih

ediyorum."

Geriye dönüp baktığımda, konu Devlin olsa bile asla kardeşlerin arasına girmemeliydim. Kardeşlerle ilişkiye

girmenin pek çok kötü yanı var.

“Emin misin Glyn?” Gareth benimle konuşuyor ama tüm dikkati Killian'ın üzerinde. “Dudaklarımın tadının nasıl olduğunu görmek istediğini bana söylemedin mi?”

Yanaklarım ısınıyor ama ben bir şey söyleyemeden Killian, Gareth'in suratına öyle sert bir yumruk atıyor ki, duvar kağıdına kan sıçradı.

Çığlık atıyorum, hâlâ hareket edemiyorum ama iki yanımda da önceki korumaları arıyorum. Hiçbiri ortalıkta yok

ya da belki de deneyimlerinden dolayı kavgalarına karışmamaları gerektiğini biliyorlar.

“Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm Gareth. Bunu bir kaza gibi göstereceğim ve annem senin cenazende

ağlarken elimi onun omzuna koyacağım. Hatta babamın altın çocuğu olacağım ve ona senin var olduğunu

unutturacağım. Bundan birkaç yıl sonra artık mezarını kimse ziyaret edemeyecek ve bu sefer tek çocuk ben

olacağım. O kadar zahmetsizce silineceksin ki, senden tek bir hatıra bile kalmayacak. O yüzden bir dahaki

sefere benim olana dokunmayı düşündüğünde o kasvetli sonu dikkatlice düşün.”

Bunun, Remi'nin her zaman yaptığı gibi boş bir tehdit olduğunu düşünmek istiyorum ama ses tonunda hiç

şaka yok.

İkinci bir düşünceye dair hiçbir ipucu yok.

Muhtemelen söylediği her kelimeyi kastetmiş olması beni otomatik olarak bir adım geri atmaya, sonra bir

adım daha atmaya zorluyor.

Sadece bir göz kırpmanın başımı kesmeye yeteceğinden korkarak arkamda olana bakmıyorum.

Birkaç adım attıktan sonra arkamı dönüp koşmaya başladım.

Nereye ve nasıl gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama buradan çıktığım sürece bunun bir önemi yok. Muhtemelen

deli gibi görünerek koşuyorum, koşuyorum ama yine de yeterince hızlı kaçamıyorum.

Veya yeterince uzağa.

Muhtemelen Gareth'in iyi olduğundan emin olmalıyım ama onu gerçekten öldürecek gibi değil. Üstelik

Killian'dan bunca yıl sağ kurtuldu, elbette bu da kayacak.

Sağ?

Köşeyi döndükten hemen sonra ayaklarım duruyor. Oraya geri dönmemin imkanı yok ama belki Jeremy ya da

Nikolai'yi bulabilir ve onlara kavgayı ayırmalarını söyleyebilirim.

Acımasız bir el boynuma dolanıp beni öyle bir kuvvetle geri ittiğinde, bir adım bile atmıyorum, nefesim

ciğerlerimden tükeniyor.

Omurgam sert bir kenara, bir kapıya çarptıktan sonra geriye doğru savruldu ve ben bir yatak odasına itildim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun küçük tavşanım?"

Koyu mavi gözler bir doğal afetin, bir tren kazasının ve bir savaşın öldürücülüğüyle gözlerime çarpıyor.

Kombine.

Killian'ı yoğun dışında tanımlayacak bir kelime yok ve ben onun deliliğinin tam ortadayım. Fırtınanın gözü.

Sıkımasına rağmen tırnaklarımla bileğini tırmalıyorum. Sadece onun insafına kalmak ya da onun eksikliğini

yaşamak istemiyorum.

"Dövüşmek mi istiyorsun? Sana kavga etmen için bir sebep vereceğim."

Tutuşunu sıkılaştırdı ve dizini

bacaklarımla arasına soktu, onları birbirinden ayırdı ve uyluğunu karnıma doğru itti. "Şu anda seni boğarak

öldürebilirim ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. İstedğin bu mu, hım?”

Başımı sallamaya çalışıyorum ama hareket edip etmediğini bilmiyorum. Oksijen eksikliği başımı döndürüyor.

İyi türden. İçimde ve kot pantolonunda zonklayan türden bir şey.

Bok.

Lütfen bana bunun benim düşündüğüm şey olduğunu söylemeyin.

Duyularım daha önce hiç hissetmediğim ölçüde arttı. Başım düzensiz bir ritimle zonkluyor ve gözlerimin

kapanmasına neden oluyor ama onun kokusunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Ağaçsı, kehribar kokusu

sarhoş edici bir maddeden farklı değildir. Alkol gibi.

Veya uyuşturucu.

Hayır, muhtemelen daha kötü.

Her zorlu çekişi soluduğumda midem titriyor, karnım ayak uyduramadığım bir ritimle alçalıyor, doluyor ve

boşalıyor.

Ama en kötüsü, ellerimin ulaşabildiğim her yeri pençelemesi ama bunun artık onu üzerimden itmek olduğunu

düşünmüyorum. Sadece parmaklarımın iç yüzeylerinin onun cildinde olmasını, küt tırnaklarımın onun bende

olduğu gibi onun üzerinde de iz bırakmasını istiyorum.

“Ya da belki bunu istersin.” Vahşi bir hayvanın gaddarlığıyla başparmağını nabız noktama bastırıyor. "Belki

boğulmak beni sertleştirdiği gibi seni de tahrik ediyordur."

Bu öneri karşısında dehşete düşmeliyim, gözlerini oymaya çalışmalıyım ama ağzımdan tamamen farklı bir şey

dökülüyor.

Bir inilti.

Bunun acıdan ya da rahatsızlıktan kaynaklanan bir inilti olduğunu söylemek için bahaneler bulmak istiyorum

ama bırakın beynimi kandırmayı, doğru düzgün düşünemiyorum.

Killian'ın dudaklarında zalim bir sırıltı beliriyor. Bu durumdan memnun değil, tam tersine az önceki öfkesi

yavaş yavaş gözlerindeki fırtınalı mavilikte toplanıyor.

Artık bir ton daha koyular.

Kömür, siyah ve güneş görmemiş her soğuk ton.

“Görünüşünün önerdiğinden daha fazlası olduğunu biliyordum. Temiz, masum ve son derece güzel bir auraya

sahiptin ama gerçekte sen pis, küçük bir fahişeden başka bir şey değilsin, değil mi? Bütün bu dövüşmeler,

koşmalar ve saçmalıklar beni kışkırtmanın bir yoluydu, ben de seni yere atıp lanet bir hayvan gibi dört ayak

üzerinde sikeyim. Ya da belki seni bu duvar gibi en yakın yüzeye baş aşağı iter ve seni spermimle

doldururdum.

Serbest eli ağrıyan göğüslerimin üzerinde kayıyor ve bir tanesini şiddetle kavlıyor. "Söylesene, bu kırmızı

elbiseyi giydiğinde beni mi düşünüyordun, yoksa Gareth için miydi?"

Zevk göğüslerime dokunduğu yerde başlıyor ve çekirdeğimde bitiyor ve yapabileceğim tek şey ona

odaklanmak.

“Lanet soruya cevap ver, Glyndon. Bu sevimli küçük göğüsleri yoklamak ve bu şımarık meme uçlarını

sertleştirmek istediğin kişi o mu? Birini çimdikledi ve nefesim kesildi. “Her zaman iyi adamı istedin; Lanet kötü

adamı yakalaman çok kötü.”

"O değildi..." diye boğuldum.

"Tekrar gel?" Düzgün nefes alabilmem için tutuşunu gevşetti.

"Bu elbise... senin için," diye itiraf ettim bir nefeste.

Bunun onu memnun edeceğini düşünüyorum ama yüzü hala kenarda.

"Benim içindi, öyle mi?" Eli göğsümden kalçama doğru kaydı, sonra elbisemin eteğini belime doğru iterek

kalçalarımı ve iç çamaşırlarımı ortaya çıkardı. "Hatta dantelli külot giyip sikilmeye hazır halde geldin."

Parmaklarını onlara sürüyor ve ben de sırf utançtan gözlerimi kapatıyormuş gibi yapamıyorum. "Bunun benim

için olduğuna emin misin? Yoksa bunu beni memnun etmek için mi söylüyorsun?

Başımı sallıyorum.

"Kardeşimi baştan çıkarmak için süslenme düşüncesi beni deli ediyor. Amımı temizlerken ve giydirirken onun

kahrolası parmaklarını amımın üzerinde hayal etme düşüncesi bile kızarmama neden oluyor.

Parmakları boğazımı sıkıyor ve sanki yeniden pipetle nefes alıyormuşum gibi oluyor.

Ve en utanç verici kısmı da iç çamaşırlarımın tamamen sırlıklam olması ve sanırım o da bunu hissediyor.

Sanırım üzerimde nasıl bir etki yarattığını tam olarak biliyor.

"Benim olana dokunmasına ve bunun hakkında konuşacak kadar yaşamasına izin vereceğimi mi sandın?" Beni

boynumdan çekti ve dudakları neredeyse benimkilere değene kadar başını eğdi ve vahşi gözlerinde kendi

yansımamı görebildim.

Gerçekten o kadar tahrik olmuş görünüyor muyum?

İç çamaşırlarımı çekip üç parmağını aynı anda içime sokunca bağırdım.

Boğazımdan boğuk bir hıçkırık koptu ve bunun acı ya da rahatsızlıktan kaynaklanması gerekse de aslında

rahatlamadan kaynaklanıyordu.

Beni boğduğundan beri sürekli bir uyarılma modundayım ve bu durum zamanla daha da kötüleşti.

"Bunu hisset? Parmaklarımı evine davet eden senin amın. Bu, onun kime ait olduğunu, ona dokunduğunu ve

ona zevk getirdiğini bilen amcık. Birisi ona dokunmayı bırakın, bakmaya bile cesaret ederse, bu bir MIA

istatistiği olacak, anlaşıldı mı?"

İçimden bir sızlanma çıkıyor ve bu mide bulandırıcı.

Hastayım.

Açıkça insanları incitmekle tehdit ediyor ama ben bunu hesaba katamıyorum çünkü parmaklarının her yerine

su damlatıyorum, kalçalarımı önce bilinçsizce, sonra kasıtlı olarak sallıyorum.

"Bu benim amım." İtme. "Benim mülküm." İtme. "Lanet benim."

Bedenim orgazm için titrerken boğazımdan boğuk bir nefes çıkıyor.

Ama tam çılgılık atmak üzereyken parmaklarını çekiyor.

Gözlerim büyüyerek ona, sonra da kesinlikle tatmin etmediği yere baktım.

"O küçük gösteriden sonra gelemezsin. Bu bir ödül değil."

Hayal kırıklığı dolu bir ses havada yankılanıyor ve beni kaldırıp yatağa attığında bu sesin bana ait olduğunu

fark ediyorum.

İlk kez nefes alabiliyorum ama içimden kaçan hayvan seslerine ya da bacaklarımın arasındaki ağrıya

odaklanmıyorum.

Çok daha kötü bir şey var.

Killian.

Gömleğini başının üzerinden çekerek karın kaslarının ve karnının sert yüzeylerini ortaya çıkarıyor. Mevcut

gerilim altında fiziği devasa görünüyor, hem zevk hem de acı verebilen bir silah.

Yan tarafında uçan tüyleri kırık kuşlar bile daha uğursuz görünüyor. Yıkıcı.

Killian pantolonunu ve boxerını son derece kolaylıkla çıkarmaya devam ediyor. Sanki metodik sakinliğinin beni

ne kadar sinirlendirdiğini tam olarak biliyormuş gibi, aslında göreve zaman ayırıyor.

Yatağa doğru geriye doğru kaydım. “N-ne yaptığını sanıyorsun?”

“Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?” Kara bir panter zarafetiyle bana doğru yaklaşıyor. “Başladığım işi

bitirmek.”

"Killian..."

"Evet, Glyndon?"

“Dur... yani, bunu konuşalım.”

"Konuşmayı bıraktım."

"Çığlık atacağım."

“Ne olursa olsun yap. Kimse seni duymayacak ve eğer duyarlarsa, eğer tiksiniyorsan onların kanına

bulaşabiliriz.”

Sanırım kusacağım. Keşke beni korkutmaya çalışan o olsaydı ve içten içe bunlar boş sözler olsaydı ama

sonuçta bu Killian'dı.

Şu anda üzerimde, eli elbisemi yumrukluyor. Elbiseyi kafamın üzerinden çekip fırlatırken onu durdurmaya

çalışıyorum. Sutyenimin kopçasını çıkarıp yere fırlatırken ben de direnmeye çalışıyorum. Ve girişimlerim

sırasında ne yaptığımı düşünmüyorum; kollarımda çırılçıplak kalana kadar ellerim her yere uçuyor.

Panik sanırım.

Eğer kendimi toparlayamazsam, daha başlamadan kaybedeceğim.

Killian üstümdeydi ve parmakları göğüs uçlarımı hafifçe vurarak her ikisinin de hassas noktalara dönüşmesini

sağladı. "Senin muhteşem lanet göğüslerine asla doyamayacağım."

Titreyen elimi göğsünün, fiziksel mükemmelliğinin yani karnının ve kesik kaslarının üzerine koyuyorum ve

sesimi olabildiğince yumuşatmaya çalışıyorum. "Bana zaman vereceğini söylemiştin."

Elimi kaldırmıyor ama beni aşağı itmiyor ve bacaklarımı açmaya da zorlamıyor. Parmakları göğüs uçlarımı acı

verici bir ritimle ileri geri hareket ettirmeye devam ediyor.

"Bu, kardeşimi baştan çıkarmanın iyi bir fikir olduğuna karar vermenden önceydi."

"Onu baştan çıkarmadım."

"Dudakları seninkilerin üzerindeydi."

"Sanki Cherry'nin dudakları ve dili seninkilerin üzerindeymiş gibi."

"Kıskançlığın beni çok tahrik ediyor ama Cherry'yi öpmedim. Beni öptü."

"Ve ben Gareth'i öpmedim."

"Hmm." Meme uçlarımı sertçe çimdikledi ve ben sızlandım. "Böylece?"

"Evet söz veriyorum. Onu öpmek istemedim."

"Ya da dudaklarının tadının nasıl olduğunu gördün mü?"

"Yada bu." Sesimi yumuşatıyorum.

"İyi karar. Muhtemelen iğrençtirler." Şimdi göğüs uçlarımı okşuyor, acıdan çok zevk, ama bu hafif türden bir

zevk, içimi harekete geçirmeye yetmeyen bir zevk, ama eğer kaplanı evcilleştirebilirimsem buna katlanabilirim.

"Killian lütfen." Suyu test ediyorum ve onu itiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde bana izin verdi, ben de neredeyse sırt

üstü düşene kadar bunu tekrar yaptım.

Ama yatmadan önce granit kadar sertleşiyor. "İyi denemeydi bebeğim. Neredeyse beni oraya götürüyordun.

Kurnaz doğanın kendini göstermesiyle gurur duyuyorum."

Bacaklarımı iyice açıp aralarına yerleştğinde nefesim kesiliyor. "Ama çözmemiz gereken bir hesap var. Bakın,

etrafınızda her türden parazit dolaşmaya devam ediyor çünkü henüz iddiamı ortaya koymadım ve bunun

değişmesi gerekiyor."

Yenilgiyi kabul ederek yavaşça gözlerimi kapatıyorum. Ve bunu yaptığım anda, bu koşullar altında

yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir duygu üzerime çöküyor.

Rahatlama.

Tam, mutlak ve eşsiz bir rahatlama.

"Bana zarar mı vereceksin?" diye mırıldandım.

"Yapmamı istiyor musun?"

"Evet." Sözüm neredeyse bir mırıltıdan ibaret ama çok doğru, çok özgürleştirici geliyor.

"Seni... fazla incitmemeye çalışacağım."

Denemeyin, demek istiyorum ama bunu kendime saklayın.

"Seni siktiğimde gözler üzerimde bebeğim."

İstemiyorum.

Bu bana ne olduğumu hatırlatacak. Ne tür bir sapkın biri haline geldim.

Killian tanıdığım en kötü canavar ama sapkın bir ahlaksızlıkla istediğim tek kişi o.

Gölgelerden gizli tarafımı kışkırtan, ışık altında ona baktıran tek kişi.

İlk başta rahatsız edici ama zaman geçtikçe... çok huzurlu oluyor.

"Dedim ki" -bacağımı yukarı kaldırıp acımasız bir hamleyle içime girerken parmakları boğazımı sıkıyor- "bana

bak."

Gözlerim hızla açılıyor, yakıcı bir acı beni içeriden parçalarken onunkilerle çatışıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Benim için bu kadar sıkı ve mükemmel olacağını biliyordum bebeğim."

Acıdan ve tam olarak tanımlayamadığım bir şeyden dolayı çığlık atıyorum. Aman Tanrım, hayatımda şimdiye

kadar gördüğüm en ıslanmış halim ama yine de acıtıyor.

O kadar acıyor ki gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

O kadar acı veriyor ki bacaklarımda zevk birikiyor.

Parmaklarının boynuma eklenmesi, nefeslerimi ve düşüncelerimi çalan ilkel türde bir uyarım ekliyor.

Sadece zihnimin ulaşabileceği paralel bir evrende süzıldüğüm, beden dışı bir deneyim gibi.

Killian, "Kanınız çarşafı mahvediyor," diye inliyor. "Amcığının benim için düzenlediği karşılama törenini

görüyor musun?"

Başımı salladım ama o beni boynumdan tutarak kaldırdı ve beyaz örtülerdeki kan lekelerini görmemi sağladı.

Bana çarptığında hem kanla hem de uyarılmayla kaplı olan aletin içini ve dışını görmemi sağlıyor.

Yoğunluğu her geçen saniye artıyor ve boynumdaki sıkı tutuşu da artıyor.

"Hımm. En sevdiğim rengin kırmızı olduğunu biliyordum."

Beni tekrar sırtıma itti ve öyle kolay bir şekilde beni olduğum yere sabitledi ki titredim.

O kontrolü eline aldıkça tuhaf bir duygu içimde dolaşıyor. Bana hakim oldukça, beni tamamen çaresiz

bırakıyor.

Tek kelime etmeden bana bu konuda hiçbir söz hakkımın olmadığını, eğer beni mahvetmek istiyorsa bunu

yapacağını söylüyor. Eğer beni kırmak istiyorsa kıracaktır.

Beni incitmek yerine beni becermeyi seçiyor.

Pek hoş değildi, vücudunda kesinlikle yumuşak bir kemik yoktu ama daha önce bana ilk girdiğinde kendini

tuttuğunu söyleyebilirim.

Ayrıca bunun ona doğal gelmediğini ve muhtemelen canavarını dizginlemekte zorlandığını da söyleyebilirim.

Bunu anlayabiliyorum çünkü kalçalarının sallanmasının şiddeti arttı. Vücudum yatağın üzerinde kayıyor ve

eğer onun avucunun kalçama yaptığı aç ve boğazımı tutması olmasaydı, yataktan yuvarlanıyor olurdum.

O kadar tartışmasız bir hakimiyetle dokunuyor ki yapabileceğim tek şey teslim olmak ve tamamen bırakmak.

Her hamlede daha derine, daha güçlüye gidiyor. Uyarılma sesim ve içeri-dışarı hareketlerim beni çılgına

çeviriyor ve düpedüz delirtiyor.

Kimse bana içimden aynı anda sonsuz miktarda duygunun akacağını söylemedi.

Kimse bana bunun... uhrevi bir şey olacağını söylememişti.

Uyluklarım arasındaki zevk havuzları ve keskin ağrı azalıyor. Muhtemelen büyüklüğünden dolayı hâlâ biraz acı

var ama hemen ardından meydana gelen nabız gibi atan erotik sürtünme yüzünden bu acı bastırılıyor.

Sonra gizli bir noktaya bir kez, iki kez çarpıyor. Her türlü ses benden kaçmadan önce ağzım sözsüz bir çığlıkla

açılıyor.

"Bak ne kadar berbat durumdasın küçük tavşan. Kısa bir süre önce seni becermemi istemediğine emin misin?

Çünkü sen benim aletim için yaratıldın." Dizlerinin üzerine çöküp ayağımı omzuna attı. "Onu orada tut bebeğim,

çarşafılara tutunmak isteyebilirsin."

Neredeyse tamamen dışarı kayana ve sonra tekrar içeri girene kadar ne yaptığını anlamıyorum. Farklı açı ona

dudaklarımın açık kalmasına neden olan yeni bir derinlik kazandırıyor.

Kalbimin atışı, yere düşeceğinden korkana kadar aralıksız atıyor.

Ağzımdan çıkan seslere engel olamıyorum ve çarşafı tutarken bile onun her geçen saniye daha da

yoğunlaşan hayvani ritminin ortasında tutunmak imkansız.

"Killian...yavaşla..."

Gözleri daha önce hiç görmediğim bir renkle öfkeleniyordu; daha açık bir mavi, canlı bir mavi. O kadar parlak

bir mavi ki onun gibi birinin üzerinde bunu hayal etmek neredeyse imkansız.

Tekrar, daha derine doğru itiyor. "Seni fazla incitmeyeceğime dair sözümü tutabileceğimi sanmıyorum

bebeğim."

Kalçalarımı sallayıp çarşafı serbest bırakarak titreyen avucumu göğsüne yerleştirirken kendimi yukarı

kaldırdım. Sanırım dün ona dokunmamdan pek hoşlanmadığı için elimi tokatlayacak.

Ama biraz kalkmama izin vererek boynumdaki tutuşunu gevşetti ama beni bırakmadı. Pozisyonlarımızı

değiştiriyoruz, böylece daha fazla oturdukça kollarında koza gibi kalıyorum.

"Sorun değil..." diye fısıldıyorum, onun giriş ve çıkışlarını eşleştirmeye çalışıyorum.

"Eğer bunu yapmanın işi daha hızlı bitirip beni davadan kurtaracağını sanıyorsan..." birden sustu; avucumu

göğsünden boynuna ve ardından yanağına doğru kaydırduğımda ritmi bir süreliğine bozuldu. "Şimdi ne halt

ediyorsun?"

"Bağlantı, hiç duydun mu?"

"Aptal olma. Eğer bana aşık olursan sadece canın yanar."

"Benim incineceğimden endişelenmen yeterli."

"Endişelenme." İtme. "Düşünmek."

"En azından beni düşünüyorsun." Sesim bozuluyor.

"Beni romantikleştirme, yoksa canlı canlı yenirsin."

"Beni zaten yemiyor musun?"

"Bu yemek yemek değil. Bu bir meze."

Söylediği her kelimeye inanıyorum ve gelecek olanın muhtemelen daha kötü olacağını biliyorum ama yine de

aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarımı onunkilere sürtüyorum.

Şaşırtıcı derecede yumuşaklar ama

onun gibi ince ve biraz kabalar.

"O zaman buna ne dersin?" Ağzına doğru fısıldıyorum.

"Hala yemek yemiyorum." Beni kucağına itiyor ve aşağıdan bana saldırıyor.

"Ağzını aç."

Bunu yaptığında başparmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Dil dışarı."

Yavaşça dışarı çıkardım ve o da onu ağzına emiyor, ısıyor ve ağzı açık bir şekilde beni öpüyor; aletin içime

girmesiyle aynı ritimde dudakları benimkilerle çarpışıyor.

Uzun süre dayanmam mümkün değil.

Yapmıyorum.

Bütün bedenim transa yakalanmış durumda, bir canavar tarafından tümüyle harap ediliyor.

Tamamen ve tamamen doymuş.

Dudaklarıyla yuttuğu, bana sadece hava parçacıkları bırakan bir çılgınlıkla geliyor.

Ama asla gelmeyeceğini düşündüğüm ana kadar devam ediyor.

Pozisyon değiştirmek için birkaç dakikada bir duruyor. nce kendi tarafımdayım, sonra yüzüstü yatıyorum ve o

da stmde. Sonra ben dört ayak üzerindeyim, o da arkamda. Tüm bu süre boyunca beni - gğslerimden,

omuzlarımdan, kalalarımdan, uyluklarımdan - ağzının ulaşabildiği her yerden ısıyor.

Sonunda beni tekrar kuşağına oturtuyor ve sırtı dikleşiyor. Dudakları benimkini yakalayıp emerken

boğazımdaki eli kasılıyor ve hepsi morarıyor.

Kalçaları sarsılırken, "Siktir," diye homurdandı. "Lanet olsun, sonsuza kadar senin amında kalabilirim."

Sonra onun içimde seğirdiğini ve serbest kaldığını hissediyorum. Dışarı çekiyor, sonra parmaklarıyla spermini

toplayıp tekrar içime itiyor. Tekrar geleceğimi düşünene kadar tekrar tekrar.

"Bir damlayı boşa harcamana izin veremeyiz."

Yarı sersemlemiş durumdayım, çevremi seçemiyorum ama beni yatağın üzerine koyduğunu hissedebiliyorum.

Ayrıca o tekrar dönmeden önce sıcaklığının kaybolduğunu ve bacaklarımın arasına hassas bir şeyin

yerleştirildiğini hissedebiliyorum.

Kıvrımlarımı pp onlara şöyle fısıldadığında tüm vücudum ürperiyor: "Bu amcığı benim için sakladın çünkü

ona sahip olabilecek tek kişi benim bebeğim."

22

KILLIAN

Dokunun.

Musluk.

Musluk.

Sandalyenin kol dayanağına vuran parmaklarımın sesi sabit bir ritimle akıyor.

Ama kemiklerimde en ufak bir huzur kırıntısı yok. Aslında daha önceki şiddetli fırtına daha önce

deneyimlemediğim mesafelere yükseldi.

Evdeki kaos, herkesin mülkü terk etmesi veya fareler gibi her yere dağılmasıyla sona erdi.

Ve buradayım.

Doğal yaşam alanım olan yarı karanlıkta, tüm sistemimi mahveden kıza bakıyorum.

Onu spermimle doldurduğumdan beri Glyndon derin uykuda. Dışarı çıktığımda, aletimin ve çarşaflarımın her

yerinde onun kanı vardı ve o sahne beni yeniden sertleştirdi. Ama o bir oyunbozan olduğu için bayıldı.

Çarşafları değiştirmedim. Onu orada çıplak, bacakları iki yana açılmış ve uyluklarının arasında biraz kurumuş

kanla yatmasına izin verdim. Yatağın karşısındaki sandalyede sigara ardı ardına yanarken izlediğim bir sahne.

Glyndon, uyumaya devam ettiği için içimde meydana gelen rahatsız edici değişimden habersiz (bunun yarı sert

sikimin durumuyla pek alakası yok). Şişmiş dudakları hafifçe aralanmış, yanakları açık kırmızı renkte ve mor

izler göğüslerini, kalçalarını, boynunu, karnını ve uyluklarını kaplıyor.

Her yer.

O benim eserimin bir haritası. Potansiyel bir şaheser yapım aşamasında ama yine de... yeterli değil.

Başlangıçta, sürekli daha fazlasına olan ihtiyacı ortadan kaldırmak için uyarılmaya ihtiyacım olduğunu

biliyordum.

Ve dahası.

Ve daha fazlası.

Babam eğilimlerimi fark etti ve beni yüksek basınçlı sporlara soktu ve ava götürdü. Bunlar benim insanlık dışı

coşku ihtiyacımı tatmin etmek için kullandığı çözümlerdi.

Ancak uzun süre dayanamadılar ve dürtü onları gölgede bıraktı. Böylece hareket eden her insanla dövüşmeye

ve sikmeye başladım. Bunu yalnızca enfiye filmlerinde var olan sert uzunluklara götürdüm.

Ancak seks yalnızca geçici bir çözümdü. Bir yara bandı. Eylem bittikten kısa süre sonra etkisini kaybeden bir

ağrı kesici. Bazen sırasında.

İlgimi kaybederdim ve sevişmeye devam etmemin tek nedeni vasat bir sürümle bitmesini, umut etmeyi ve

hayal kırıklığına uğramayı arzulamaktı.

Çoğu zaman seks beni kırbaçlarla, şakalarla ve iplerle bile gözyaşlarına kadar sıkıyordu.

Çoğu zaman, haftalarca onsuz giderdim çünkü berbat bir delik bulmanın getirdiği zorluklara ve dramalara

değmezdi.

En güçlü ve en hızlı kurtuluşumu ancak o uçurumdaki geceye kadar yaşadım.

Gerçek sikişmenin daha tatmin edici olacağını düşünmüştüm ama bilinmeyen bir alana gireceğine dair hiçbir

fikrim yoktu. Glyndon'ın beni ne kadar tahrik ettiğini denemeden fark edecek kadar iyi sonuç çıkarma

becerilerim var - hâlâ nedenini tam olarak belirleyemiyorum - ama çekicilik şüphesiz orada.

Bununla birlikte, onunla birlikte yaşayabileceğim rahatlama düzeyinin farkına varmadım. Bu, fareleri ilk kez

kesip içlerinde ne olduğunu gördüğüm zamana benziyor. Birinin hayatına parmaklarımın arasında sahip

olmanın heyecanı. Gerçekten.

Bir el hareketimle onun kırılgan boğazını kırabilir ve onu farklı bir evrene gönderebilirdim. Ancak her zamanki

gibi savaşmak yerine teslim oldu ve hatta bu yüzden geldi.

Glyndon boynunu kırmayacağım konusunda bana güvendi.

Yapmamalıydı.

Genelde çıplak ellerimle boğulmuyorum çünkü ben bile kendi gücüne veya kana susamışlığıma

güvenmiyorum. İblislerim her an kontrolü ele geçirebilir ve kazara birini öldürmemi sağlayabilir. Ve sonra suçu

saklamanın zorluğu ortaya çıkacaktı ve filan.

Dürtü kontrolü benim en büyük yeteneğimdir ama bu kahrolası kızın içindeyken durum böyle değildi.

Dürtülerim kontrolden çıktı ve biliyorum çünkü aletimin üzerinde parçalanırken onu boğarak öldürmeyi

düşündüm.

Ama o bir şey yaptı.

Genelde izin vermediğim bir şey çünkü kontrolümün dışına çıkıyor.

Görünüşte masum, kesinlikle hiçbir fikri olmayan küçük tavşan Glyndon bana dokundu.

Tekrar ve tekrar.

Ve yine lanet ediyorum.

İlk başta tereddütlüydü, narin bir yaprak gibi titriyordu ama ona bir santim izin verdiğim anda cesaretlendi ve

bir mil yol kat etti.

Avucu göğsümde, boynumda ve yüzümün her yerindeydi. Onu öptüğümde, dudaklarını ısırduğımda ve kanının

tadını aldığımda bana dokunmayı bırakmadı.

Bana dokunmayı, bana tutunmayı, damarlarıma zehrini enjekte etmeyi bırakmadı, ta ki nefes alabildiğim tek

şey onun uyarılması ve kahrolası meyveli parfümü olana kadar.

Bacakları hafifçe aralanmış halde sırtına doğru yuvarlanırken başımı eğerek uzun bir duman bulutu salıyorum.

Pembe kedisi tamamen ortada, beni kendine çekmek için sözsüz bir mojo yapıyor.

Onu benden başka birinin bu pozisyonda göreceği düşüncesi, şiddete ihtiyaç duyarak kaslarımı kasiyor.

Gareth'in dudaklarının onun dudaklarına dokunduğunu, onun dudaklarına çarptığını ve ben daha fırsat

bulamadan onunkini tattığını hatırladıkça kanım kaynıyor.

Belki de onu etkisiz hale getirip biraz daha aşağı çekmeliyim. Ya da belki de benim olana bir daha dokunmayı

düşünmemesi için onun gereksiz gururu ve kırılgan egosuyla oynamalıyım.

Şiddet düşüncesi tüm vücuduma yayılıyor ve sigarayı söndürüp yavaşça sandalyemden kalkıyorum.

Şimdi, sertleşmemden kaynaklanan rahatsızlığın bir güçlük olduğunu belirtmem gerekiyor, ancak onun amina

çiğ olarak çarpma dürtüsünü bastırmayı başarıyorum.

Başka biri olsaydı umurumda olmazdı; aslında onları becerdikten hemen sonra istemezdim.

Ama bazı nedenlerden dolayı onu daha fazla incitmek istemiyorum... şimdilik. Daha önce yavaşlamam için

bana yalvarıyor, yastığa doğru ağlıyor ve o tatlı sesiyle bana artık dayanamayacağını söylüyordu.

Bu beni tahrik etse ve ikimizin de sayamayacağı kadar çok kez gelmesine neden olsa da, muhtemelen onu

sınırlarının ötesine zorladım.

Yatağın ayak ucuna dizlerimin üstüne çöküp ayak bileklerinden tutup onu kendime doğru kaydardım.

Dudaklarından hafif bir sızlanma çıkıyor ama bacaklarını omuzlarıma attığımda hareket etmiyor.

Ben uyluğunun içini yalamadan önce parmaklarımın uçları bacaklarının etini yavaşça iterek bacaklarını açıyor.

Onu daha önce temizlemiştim. Yine, normalde yapmadığım bir şey ama onun için yapmak istedim ama yine

de kurumuş kanından bir miktar var. Ben de onu yalıyorum, dilim onun uyarılmasının tadıyla ziyafet çekiyor.

Onun meyve sularıyla karışmış spermimin görüntüsü beni şiddetli bir sahiplenme duygusuyla dolduruyor ve

onun yarığından amının açıklığına doğru süzülüyorum.

Glyndon'ın inlemeleri havada yankılanıyor ve küçük parmaklar saçlarımı okşuyor. Başımı kaldırıyorum ve tabii

ki gözleri hala kapalı ama göğüsleri artan bir ritimle yükselip alçalıyor. Tıkanmış pembe meme uçlarının

görüntüsü bende onları becerme isteği uyandırmaya yetiyor.

Bu düşünceyi başka bir güne saklıyorum ve serbest parmaklarımla kıvrımlarını okşuyorum. Sırtını büküyor,

ateşi yükseliyor. Yakın olduğunu hissettiğimde dilimi deliğinin içine soktum.

Glyndon koluma girdi ve sızlandı. Deliğine girip çıkarken hareketlerim daha kontrollü hale geliyor, sanki sikim

onun derinliklerindeymiş gibi onu dillendiriyorum. Sonra titreyene ve parmakları saçlarımı çekene kadar onu

dışarıda yiyorum.

Dalgaının azaldığını hissettiğimde başımı kaldırdım ve onun yarı açık gözleriyle karşılaştım.

"Aman Tanrım," diye nefes veriyor.

"Doğru, tanrın. Sunağımda ibadet et bebeğim.

Onun sarhoş edici uyarılmasının her damlasını yakalamak için dilimi dışarı çıkararak dudaklarımı yalıyorum.

Hiçbir zaman am yemeyi umursamadım ama onunkiyle sonsuza kadar ziyafet çekebilirim.

"Sonunda uyandın, gün ışığım. Sıkılmaya başlamıştım. Gerçi çıplak gösteri hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Çıplak

olmanı sevdiğimi söylemiş miydim? Ama sadece benim için, çünkü eğer başkası seni çıplak görürse, elimizde

bir cinayet olur ve bu da trajik ve karmaşık olur."

Yutkundukça midesi ve göğüsleri hâlâ düzensiz bir ritimle yükselip alçalıyor.

"Sen... yapmadın."

"Ne? Cinayet mi işleyeceksin? Henüz değil ama ağabeyim bunun olup olmayacağı değil, ne zaman olacağı

meselesi olduğunu düşünüyor."

"Ben bunu kastediyorum." Geri itmeye çalışıyor ama kalçalarını tutmam onu olduğu yerde sabit tutuyor. "Ben

uyurken üzerime mi çöktün?"

Bir sırtış dudaklarımı kaldırıyor. "Dilimin her yerine gelseydin bu kadar uyuyor olamazdın. Ayrıca sana o iğrenç,

güzel ağzının beni tahrik ettiğini de söyledim, bu yüzden yirminci tur havasında değilsen bir süreliğine kendine

hakim olmalısın."

Yanakları kızıl bir renkle kaplanıyor ve başını yana çeviriyor, parmakları çarşafın içine giriyor. Sonra beni spor

olsun diye kışkırtmayı sevdiği için bacağına yeniden elimden çekmeye çalışıyor.

"Bunu yapma." Klitorisini çimdiklediğimde nefesi kesildi, ses beni olması gerekenden daha fazla etkiledi. "Bir

daha benden çekilmeye kalkarsan, bu beni sadece kızdırır."

"Üzgünüm. Senin tarafından dokunulduğuma sevinmeli miyim? Parti falan mı vereceksin?

"Onu izle." Çenem kasılıyor.

"Ya da ne? Beni sikecek misin?" Ofladı. "Bekâret saplantısını zaten sisteminden attın."

"Bu sadece başlangıç, son değil bebeğim." Bacaklarının yatağa düşmesine izin verdim ve göğsüm onunkini

kaplayana kadar vücudunun üzerinde süründüm. Sonra muhtemelen onu ezdiğimi fark ederek sırtımı yatağa

değecek şekilde çevirdim ve o da üstüme çıktı.

Komik bir işe girişmeyeceğinden emin olmak için bacaklarını bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve

parmaklarımın saçlarının arasında kaybolmasına izin vererek saçlarını biraz dağıttım.

Onu biraz karıştırıyorum.

Bazen o kadar mükemmel ki beni sinirlendiriyor.

Çünkü Gareth'in sözleri benim için bir bok ifade etse de, işin dış kısmı konusunda haklı. Bir çekirdeği var.

Yapmıyorum.

Farklılıklarımızın her zaman aramızda bir duvar olacağı gerçeği beni daha çok öfkeliyor.

Göğsümdeki ellerine yaslandı ve çatık kaşlarıyla bana bakmak için başını kaldırdı. "Son değil başlangıç mı?

Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Beni alt ediyor," dedim dalgın dalgın, parmaklarımın kahverengi-sarı saçlarının arasından boğazına doğru

izlediği yolu izleyerek. Duyularım şu sıralar onun yeşilimsi damarından neredeyse fırlayan nabız noktasına

takmış durumda.

Bu kadar kanın ortasında, içeriden nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Başka ne bulabilirdim?

Ama bu, diğer tüm ölüm sonrası hastalar gibi onu da buna açık etmem gerektiği anlamına gelir ve bu fikir

midemi bulandırıyor.

Eğer onun içini görürsem sesini, sıcaklığını, öfkesini ve hatta sinir bozucu kavgasını kaybedeceğim. Her şey.

Onun ölmesini istemiyorum.

Kahretsin.

Aslında onun ölmesini istemiyorum ve onun içini görme dürtüsünü bırakmaları için şeytanlarımla savaşmaya

hazırım.

"Bekâretimi istedin ve aldın. Başka ne istiyorsun?" Onun ürkek sesi beni çok sertleştiriyor ve ona karşı

yumuşak davranma çabalarım göz önüne alındığında bu bir rahatsızlık.

"Hiçbir zaman sadece senin bekaretini istediğimi söylemedim. Bu sizin kendi varsayımınızdır ve bu konuda

hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum. Ayrıca kızlık zarı artık ortadan kalktığına göre, senin aşırı dramatik yönünle

uğraşmak zorunda kalmadan seni istediğim zaman ve istediğim gibi sikebilirim.

Titrek bir nefes veriyor. "Yeterli olman için bacaklarımı ne kadar açmam gerekiyor?"

"Henüz karar vermedim ve tadı hâlâ dilimdeyken, zevk çılgınlığınız kulaklarımda yankılanırken bundan keyif

almıyormuş gibi davranmayı bırakın. Sakin görünebilirim ama senin tavrın sinirlerimi bozuyor.

Bakışları yerinde duruyor ve bunun biraz çaba gerektirdiğini biliyorum, çünkü bana karşı titriyor, belli ki

korkuyor ama yine de geri adım atmayı reddediyor. "Şuna bak. Artık her zaman nasıl hissettiğimi biliyorsun.

"Alaycılık oyununuz gelişti."

"En iyisinden öğrendim." Muhtemelen gidecek hiçbir yolu olmadığını anlayınca rahatlıyor ve başını ellerinin

üzerine koyuyor. "Bu senin odan mı?"

Ben olumlu bir ses çıkardım, o da siyah beyaz mobilyaları, perdeleri ve masayı uzun uzun taradı. Renkteki tek

kırılma çocukluğumdan beri sahip olduğum kırmızı oyuncak arabaydı.

"Bu...kişisel değil" diye fısıldıyor.

"Kişisellik abartılıyor."

"Bir saniyelğine tamamen pragmatik olamaz mısın?"

"Başka nasıl bakire gibi kızarmanı sağlayabilirim? Ah, üzgünüm, artık öyle değilsin."

"Çok komik."

Sarı bir tutamı parmaklarımın arasına sıkıştırarak sırtıyorum. "Eğlendirmek için yaşıyorum."

Gözlerini kısıp bana bakıyor. "Kendinden çok memnun görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim." Yarı sert ereksiyonumu onun karnına sürttüm. "Bir tur daha için yeterince dinlendin mi?"

Lütfen yapma. O kadar ağrım var ki, rahatsızlık hissetmeden zar zor nefes alabiliyorum."

"Yani sikimi içinde hissetmekten bahsediyorsun." Tekrar kızarınca gülümsedim ve yanağını avucumun içine alıp inlemesini sağladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Rahatlamak. Seni sikmeyeceğim.

Bana şüpheyile bakıyor. "Gerçekten yapmayacak mısın?"

"Bu kadar acı çekiyorsan hayır. Sonuçta lütfen dedin. Kıçını okşadım, sonra avucumu kalçalarına doğru

kaydırdım, ta ki bana karşı rahatladığını hissedene kadar.

Ama beni güvensiz bir tavırla izlemeye devam ediyor.

"Ne?"

"Gerçekten bir lütfen tarafından durdurulduğuna inanamıyorum. Bilseydim daha önceden yalvarırdım."

"Bu beni durdurmazdı. Amımı sikmeye karar verirsem sen dahil hiç kimse beni durduramaz.

"Şimdi bana beni becermek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Öyle yapıyorum ama seni incitmek de istemiyorum."

"O geceyi uçurumda yapmıştın." Sesi yumuşaktı.

"Kabul etmeye hazır olmadığını biliyorum ama senden bir şeyler hissettim yoksa devam etmezdim."

"Ne gibi birşey?"

"Senin arzun."

"Bu koşullar altında sana karşı hiçbir arzu hissetmezdim. Sadece bahane uyduruyorsun."

"Hayır, sana sadece hikayeyi kendi açımdan anlatıyorum."

"Yani üzgün bile değilsin?"

"Bunu hissetmediğimi biliyorsun. Ve ikimizin de keyif aldığı bir şey için özür dilemeyeceğim."

"Hiç keyif almadım." Doğasını ne kadar bastırmaya çalıştığından omuzları titriyor.

Onu daha çok zorlamak, gerçek benliğini kabul etmesini sağlamak istiyorum ama ağlamaya başlarsa ne

yapacağım?

Seks dışındaki gözyaşları bana zarar veriyor. Kötü bir bok türü.

Ben sessiz kaldığımda, kucağımda kıpırdadı ve beni şaşırtan bir şekilde, bu geri çekilmek için değil, daha çok

daha iyi bir pozisyon bulmak içindi. "Ayrıca az önce prezervatif kullanmadın."

"Bu yüzden? Doğum kontrol hapi kullandığını biliyorum."

"Bunu nasıl bildin? Kesinlikle IG'de yayınlamadığıma eminim.

"Ama RiA taktırmayı stajyerlik yaptığım hastanede yaptırдың. Kayıtlara erişimim var."

"Sabır mahremiyetini hiç duydun mu?"

"Evet. Profesörler her zaman bundan şikayet ediyor.

"Ve yine de onu ihlal ettin. Bu yasa dışı, biliyorsun."

"Beni daha önce hiç durdurmamıştın."

"O halde... cinsel yolla bulaşan hastalıklara ne dersiniz, siz Bay Erkek Fahişe gibi değil misiniz?"

Hayır, Bayan Eski Bakire. Ben erkek fahişesi değilim. Aslında son iki aydır seks yapmadım ve temizim. Her

zaman prezervatif kullanırım."

"Benimle değil."

"Seninle değil," diye tekrarlıyorum. "Başka türlü senin kanını aletimde nasıl hissedebilirdim?"

"Korkak gibi konuşmayı bırakır mısın?"

"Sıcak bir sürünge."

"Bir sürünge bir sürüngendir." Boğazını temizliyor. "İki ay boyunca bekar kaldığına inanamıyorum."

"Mucizeler olur."

"Neden?"

"Çünkü seks sıkıcı olmaya başladı ve ben ölesiye sıkılmamayı tercih ederim."

"Beni becermekte ısrar ettiğin göz önüne alındığında buna inanmak çok zor."

"Sen farklısın."

Yüzü aynı kalmasına rağmen kalp atışlarının göğsümde hızlandığı anı hissedebiliyorum.

Yeni çözüm; her zaman onun nabzını hissedebilecek konumda ol, çünkü o güzel herif asla yalan söylemez.

Onun aksine.

"Bu yüzden mi bana zaman veriyorsun? Çünkü ben farklıyım?"

"Sana söyledim, iyi biri olabilirim."

Homurdandı. "Sadece sakın bir aşamayken, aşağı versiyonunuzu güzel olarak adlandırmayı gerçekten

bırakmalısınız."

"Alt versiyon mu?"

"Biraz dostane olduğunuz anlar oluyor ama bunlar çoğunlukla şeytani tarafınız tarafından bastırılıyor."

"Çünkü onu kışkırtıyorsun."

"Dolayısıyla senin tabiatının şeytani olması benim hatam."

"HAYIR. Ama eğer istersen güzel yanıımı ortaya çıkarabilirsin. Bana doğal gelmediği için çaba gerektirir ama yapılabilir."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Bazen denemene gerek yok. Şu anda olduğu gibi. Kollarımda bu kadar uysal olman yeterli."

Dudaklarının aralanması ya şaşırdığının ya da dokunulduğunun ya da her ikisinin göstergesidir. Umarım ikisi

de olur.

Onun derisinin altına girmeyi seviyorum. Kanının halımı süslemesine gerek kalmadan, onun içini görebildiğim

kadar yakınım.

Boğazını temizliyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Zaten yaptın."

Gözlerini deviriyor. "Başka bir soru sorabilir miyim?"

"Bana bir şey sormak için izin istemene gerek yok."

Boğazı bir yutkunmayla yukarı aşağı hareket ediyor ve parmaklarımı boynuna dolama ihtiyacına zar zor

direnebiliyorum.

Bu kötü.

Genelde seks dışında boğulmaktan hoşlanmam. Ama belki de vücudumuzun çıplaklık durumu bunu tetikliyor.

Ya da buna inanmayı seçiyorum.

"Daha önce hayır deseysen ve durmanı isteseysen durur muydun?"

"Her şey söylenmiş ve yapılmışken neden varsayımsal bir soru soruyorsunuz?"

"Çünkü."

"Saçmalık. Beni istediğin için kendini suçlu hissediyorsun ve denemiş olsan bile bunu durduramayacağına

kendini inandırmaya çalışıyorsun.

"Bunu durdurabilir miydin?" diye fısıldıyor.

"Belki ya da belki değil."

"Bu bir cevap değil."

"Alabileceğin tek şey bu."

Sinirli bir ses çıkardı ve sonra sessiz kaldı; muhtemelen istediğini elde etmenin ya da beni kızdırmanın yollarını

düşünüyordu. Bu konuda bir yeteneği var gibi görünüyor.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra elini yanıma uzatıyor. Daha cesurlaşıp parmaklarını cildimin üzerinde

gezdirmeden önce ilk başta tereddüt etti.

"Neden kuzgun dövmesi yaptırdın?"

"Onlar karga, kuzgun değil."

"Pek bir fark yok."

"Aksine. Kuzgunlar tamamen kötü alametler ve inanmadığım uğursuz terminolojiyle ilgilidir."

"Kargalar da aynı sembolizme sahip değil mi?"

"HAYIR. Kargalar tamamen ölümle ilgilidir; fiziksel olmaktan çok ruhsaldır. Bu dövmeleri, dürtüsel, kendini

kontrol edemeyen, açıkça şiddete başvuran Killian'ı öldürdükten sonra yaptırđım. O, şu andan itibaren dengeli olan benim için bir utanç kaynağıydı.”

“Ya da sadece anlaşılmak istiyordu.” Yumuşak mırıltısı havada yankılanıyor, sonra sanki söylediklerinden pişmanmış gibi dudaklarını büzüyor.

Vücudum sertleşiyor. İlk defa birisi benim daha az gelişmiş versiyonum hakkında bunu söylüyordu.

Ve bunun için onu boğmalı mıyım bilmiyorum.

Kollarımı beline doladım ve ayağı kalkarken onu da yanımda kaldırdım.

Ben banyoya adım attığımda nefesi kesildi ve otomatik olarak bana tutundu. "Ne yapıyorsun?"

“Seni bir daha becermeden önce sinir bozucu acınla ilgileneceğim.”

23

GLYNDON

“Dünyadaki herkesten ihanet bekliyordum ama senden değil Glyn. Gerçekten beni terk mi ediyorsun?”

Gözlerim aniden açılıyor ve gırtlaktan gelen bir ses havada yankılanıyor. Ağzımda biriken salıyı yutarken

bunun benim nefesim olduğunu fark ettim.

Ayağı kalkmaya çalışıyorum ama bir ağırlık beni olduğum yere sabitliyor.

Killian.

Ya da daha doğrusu onun devasa bedeni.

Çıplak tenini üzerimde hissettiğimde uykudan gözlerimi kırıştırdım. Hâlâ göğsünün üstündeyim, benim

yumuşaklığım onun sertliğinin üzerine örtölüyor. Onun kollarında kendimi çok küçük hissediyorum ama aynı

zamanda... çok korunaklı.

Banyodan sonra onun tarafından kozalanmış bir şekilde uykuya daldığımda onun canavar doğasını

düşünmedim bile.

Ağrılarima çare olarak başlayan şey, küvetin kenarında kırım havada sikilmem ve parmaklarımın canımı

pahasına duvara tutunmasıyla sonuçlandı. Gerçekten.

İki kez gelmeme rağmen, Killian tatlı zamanını ilk sefere göre daha fazla değerlendirdi ve açıkçası beni sarsan

tüm uyarılardan bayılacağımı düşündüm.

Nihayet bitirdiğinde, tapılası bir aşık gibi alnımdan öptü ve beni yarı sersemlemiş, ilkinden daha üzgün ama

son derece mutlu bir halde suya dalmaya bıraktı.

Sonra banyodan çıktı ve durulamama yardım etmek için geri geldi, sonra beni çarşafı değiştirilen yatağa

taşıdı.

Üzerimi giymek istediğimde elimi itti. "Yapma. Gece boyunca amıma erişim istiyorum.

"Sabah beni acil servise götürecek ruh halinde değilsen hayır."

Sadece kıkırdadı, "Çok güzel" diye mırıldandı ve sanki bu dünyadaki en doğal pozisyonmuş gibi beni üstüne

tuttu.

Ben bilinmeyen yerlerde zar zor uyuyan bir tipim. Bu bir savunma mekanizması, böylece mümkün olduğunca

kaçabiliyorum.

Peki şeytanın kollarında nasıl uyuyabilirim?

Çelikten gövdeli muhteşem bir şeytan olmasına rağmen. O uyurken bile midesinin ve göğsünün sertliğini

benim göğüslerime ve karnıma karşı ve onun... penisini bacaklarımın arasında hissediyorum. Kesinlikle yarı

serttir ve daha fazlasına hazırdır.

Hiç doyuyor mu?

Aslında hayır. Bunun cevabını bilmek istemiyorum.

Yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. Sanki uyanmış gibi; aynı sonsuz ifade, içindeki boşluk, yüz hatlarının bir

modele ait olan sert kenarları.

Çekici görünüşü, yıkım oyunlarında her zaman bir silah olmuştur, bu yüzden onlara aldırış etmemeye çalıştım

ama o çok yakışıklı. Çok acımasızca güzel. Bütün gün ona bakabiliyordim.

Ve o piçi büyülemeye başlıyorum.

Bu tehlikeli.

Arkama uzanarak sırtıma uzanan elini çektim ve yavaşça yatağa düşmesine izin verdim.

Hareket etmesi ihtimaline karşı nefesimi tutarak bir saniye bekledim.

Bunu yapmadığında avuçlarımı yüzünün her iki yanına dayayıp kendimi yukarı kaldırıyorum. Siki uyluklarımın

arasından kayıyor ve dudaklarından hafif bir homurtu çıkıyor.

Ölümcül gözleri ve devasa ağırlığı yüzünden yere çakılmayı bekleyerek donup kaldım ama o olduğu yerde

kaldı.

Vay be.

Tanrım, onu şu anda öldürebilirim. Belki uyurken onu boğabilir ve dünyayı bu tür kötülüklerden kurtarabilir.

Ama bu düşüncüyü kafamda canlandırırken bile, bu ben değilim.

Büyük bir rahatsızlık ve acı patlamalarıyla, sonunda sendeleyerek yataktan kalkmayı başardım. İç çamaşırımı

bulamadığım için giymem için nefes nefese kalmam ve içimden gelen küfürlerle birkaç denemem gerekiyor.

Zaten muhtemelen mahvolmuştur.

Yerden telefonumu aldıktan sonra arkadaşlarımdan gelen bir düzine mesaj karşısında ürkttüm, sonra onu

sutyenime koydum ve onun gibi koktuğumu fark ettiğimde durakladım. Woodsy beni köpürttüğü duş jelini

beğendi ama ben aynı zamanda seks kokusu da alıyorum.

Onunla sadece ilişki kurmaya başladığımı.

Odaya son bir bakış attım.

Killian kadar klinik. O kadar kişiliksiz ki, raflardaki tıp kitapları olmasaydı burası herhangi birinin yatak odası

olabilirdi.

Bakışlarımı ondan ayırmadan geriye doğru bir adım attım. Bu saatten sonra ona sırtımı vermemin imkanı yok.

Bu bana bekaretime mal oldu.

Bunu özel bir şey olarak gördüğümünden değil. Önceki okulumda ve arkadaşlarım arasında dışlanmış biri

olmama rağmen, gerçekten vazgeçmek istediğim kimseyi bulamamıştım.

Okulda sahip olduğum tüm erkek arkadaşlarımın Landon tarafından bizzat incelendiğini ve bana dokunurlarsa

onları cinayetle tehdit ettiğini söyleyen bir şey yok.

Bu beni biraz rahatsız etti ama sinir krizi geçirmeme yetmedi.

Gerçek şu ki, çok kayıtsızdım ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de asla Killian'a duyduğum ateşin

aynısını isteyen birini istemedim.

Ama onun başlangıçta düşündüğüm gibi sadece bekaretimin peşinde olmadığını öğrenmeye başlıyorum.

Killian savaş gibi tırmanmaya devam edecek; ben tamamen bitene kadar daha fazlasını isteyecek.

Ta ki verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar.

O tür bir yoğunlukta. Fırtınayı ancak seni içeriden mahvettiğinde hissedersin.

Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

Bu yüzden uzak durmaya ve savunma kurmaya çalışmalıyım. Bu beni tüketecek ve muhtemelen bunun için

kendimden de nefret edeceğim, ama sorun değil.

Bunu yapabilirim.

Yavaşça kapıyı açıyorum ve elimde ayakkabılarımı tutarak çıplak ayakla dışarı çıkıyorum.

Güvenli bir mesafeye ulaştıktan sonra onları giydim ve merdivenlerin olduğunu hatırladığım yere doğru

yöneldim.

Birkaç odanın önünden geçiyorum; kesinlikle dört kişinin ihtiyaç duyduğundan çok daha fazlası. Bu konak

kolaylıkla bir orduyu barındırabilirdi.

Ya da belki hayaletler.

Barok duvar kağıtları, kasvetli mobilyaları ve antik görünümlü şamdanlarıyla gotik kalitesi, yeraltı dünyası

toplantıları için kesinlikle doğru atmosferi sağlıyor.

Tek ışık koridorların ve dairesel merdivenlerin üzerinde asılı duran donuk kristal avizelerden geliyor.

Havayı ürkütücü bir sessizlik kaplıyor ve saatin sabahın dördü olmasının hiçbir faydası yok. Kalp atışımın

gümbür gümbür gümbürtüsünün süper bilincine varıyorum.

Sakin ol, ben. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi değil. Sadece ayrılmaya çalışıyorum.

Yine de Devlin hakkında ortaya çıkarılacak bir şey olması ihtimaline karşı etraflı gözetleyebilirim.

Bu düşüncüyü hızla kafamdan atıyorum. İster gardiyanlar ister Killian tarafından yakalanacağım. Ve sonunda

onun yıkıcı yörüngesinden kaçmayı başardıktan sonra o canavarın yeniden esiri olmayı gerçekten göze

alamam.

Ayrıca Gareth'le bir anlaşmamız var. Zaten beni öptü, Killian'la başımı belaya soktu ve pazarlığın kendi payına

düşen kısmını canının istediği kadar kullandı.

"Ne demek benim bölgemdelers?"

Jeremy'nin sesi olduğundan emin olduğum ses karşısında ayaklarım merdivenlerin başında durdu.

İçinde fark edilebilir bir sertlik var, yüzeyin altında sessizce kaynayan bir kenar.

Geç oldu ama Jeremy'nin uyanık olduğu göz önüne alındığında bunun hiçbir önemi yok.

"Her şey zaman çizelgesine bağlı." Gareth'in sesi sonsuz bir sakinlikle havada yankılanıyor.

Sırtımdan aşağı ter akarken kendimi çaylak bir casus gibi hissediyorum ve oksijeni solumakta zorlanana kadar

nefesimi tutuyorum.

Seslerinden anladığım kadarıyla merdivenlerden pek de uzak olmayan alt kattaki bir odadalar.

"Tanıdığımız bir yılan mı?" Jeremy soruyor.

"Muhtemelen."

"Hamamböcekleri benim bölgeme istedikleri gibi girebileceklerini düşünürlerse daha da cesurlaşıyorlar."

Yılanlar?

Yılanları mı kastediyorlar? Halk için tam bir gizem olan diğer güçlü gizli kulüp gibi mi? Kafirler ya da Elitler gibi

inisiyasyon yaptıklarını sanmıyorum.

Onlar hakkında bilinen tek şey, Yılanların var olduğu ve varlıklarını tam bir anarşi eylemleriyle duyurduklarıdır.

Halk bunları unutmaya başladığı anda kundakçılık, mala zarar verme ve diğer suçlar manşetlere çıkıyor.

“Bu konuda ne yapacaksın?” Gareth soruyor.

“Elbette onlara aidatlarını geri ödeyin.”

"Baban Bratva'dan birine fiilen zarar verdiğini öğrenirse mutlu olmayacaktır."

“Bu yüzden bilmeyecek. Ayrıca, eğer öldürmezsem öldürüleceğimi herkesten çok o biliyor. Zirveye ulaşma

mücadelesi şimdi başlıyor Gaz.”

Durun...

Bu, Yılanların da Rus mafyası olduğu anlamına mı geliyor? Bir çeşit mafya olduklarını düşündüm ama nasıl

oluyor da aynı organizasyondan olan Jeremy ve Nikolai ile aktif olarak rekabet ediyorlar?

İleriye doğru bir adım atıyorum, merakım galip geliyor. Muhtemelen bu bilgiye sahip olmamam gerekiyor ama

içimden bir ses bunun büyük şema içerisinde önemli olduğunu söylüyor.

Ayağım büyük ve sert bir şeye takıldı ve öne doğru yuvarlanırken çılglık attım, yüzüstü düşmemek için dengemi

sağlamak için korkuluklara tutundum.

Bir kişi. Ben de buna takıldım.

Ve merdivenlerin dibinde yatıyor. Şaka yapmıyorum. Halının üzerinde, yüzüstü duruyor.

Yanlışlıkla ona vurduğumda, "Bu kahrolası evde kimse uyuyamaz mı?" diye homurdandı.

Korkuluğu daha sıkı kavıyorum ve Nikolai'den başkasına bakmıyorum. Boxer giyiyor. Bu kadar.

Göğsü ve sırtı bir dövme haritasıdır. Buna dağınık uzun saçları, köşeli yüz hatları ve çatık kaşları da eklenince,

herkesin ruhuna korku salmak için gereken her şeye sahip.

"Özür dilerim, seni orada görmedim," diye fısıldıyorum ve üst kattaki tüm odalar göz önüne alındığında

merdivenlerin altında uyuyan birini bulmayı beklemediğimi eklemeye direniyorum.

Nikolai gözlerinden birini kısıyor, sonra hızlı bir hareketle tüm yüksekliğine atlıyor ve benim alanıma dalıyor.

Otomatik olarak geri adım attım ama ayakkabılarım basamağa çarptı ve onun incelemesi altında sıkışıp kaldım.

Sanki akşam yemeği için ölçülüyormuşum gibi ya da çok daha alçakça bir şey. Gözlerinde bir parıltı olduğuna

yemin edebilirim, avcılarının avını fark ettikten sonra yakaladıkları türden bir parıltı ama çok geçmeden

kayboluyor.

"Hayır, doğru olanı değil." Sesindeki hayal kırıklığı beni duraklattı.

Ama Jeremy ve Gareth bulundukları yerden içeri dalmadan önce onun sözlerini düşünecek vaktim yok.

Tamamen giyinik, Tanrıya şükür.

Jeremy kayıtsız bir tavırla, "Misafirimiz olduğunu bilmiyordum," diyor, sesinde bir dakika önceki tüm gerginlik

kayboluyor.

Gareth elini cebine soktu, ifadesi okunamıyor. "Katilin konuğu."

Kulaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Muhtemelen ne yaptığımızı biliyordur.

Tanrım, yer yarılıp beni yutabilir mi lütfen?

Jeremy ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan beni inceliyordu. "Anoushka'nın en az sinir bozucu oda arkadaşı."

Hiç düşünmeden, "Arkadaşlarım sinir bozucu değil," dedim, özellikle de üç yırtıcı hayvanla çevrelendiğim ve bir

tanesinin de hemen üst katta olduğu gerçeği göz önüne alındığında, kesinlikle yapacağımdan daha cesur bir

hareketle.

Nikolai'nin hâlâ benim odamda olduğundan ve o kısılmış manik gözüyle beni izlediğinden bahsetmiyorum bile.

"Sarışın olanın sosyal bir kelebek kompleksi var, gümüş saçlı olan ise..." Jeremy sözünü kesti. "En hafif tabirle

yumuşak. Ayrıca Anoushka'ya kötü alışkanlıklar da öğretiyor. Sinir bozucu dediğimde, nazik davranıyordum.

Cidden, bu zavallıların antisosyal davranışlar sergilerken iyi olduklarını söylemelerinin ne anlamı var?

Yine de çenemi dik tutuyorum. "Ava'nın sosyal bir kelebek olmayı seçip seçmemesi onun meselesi. Bunu

yaparak sizin veya herhangi birinin sınırlarını aşmadı, dolayısıyla onu yargılama hakkınız yok. Ve Cecily

yumuşak biri değil. O şimdiye kadar var olan en saf, en özverili ruh."

"Yavan kelimesinin eş anlamlısı," diye karşılık verdi ve ben de gözlerini oymaya hazırdım.

Ve bu arada kendimi öldürtürsem sorun olmaz.

Bana hakaret edilmesi umurumda olmayabilir ama arkadaşlarım için bir fahişeyi keserim.

Kusmuk kelimesini dökmek için ağzımı açtığım anda Nikolai önüme yaklaşıyor ve benimle aynı adımda oluyor.

Ona bakarken söyleyeceğim her kelime boğazımda ölüyordu. O kadar uzun ki, boynum neredeyse o açıdan

geriye doğru fırlayacak. Çıplak göğsü neredeyse benimkine değişiyordu ve cildindeki gözenekleri

görebiliyordum.

"Bazı benzerlikler var diyorum. Başka bir kedi yavrusu kullanarak bir kedi yavrusu çizebileceğimi mi

düşünüyorsun? Sanki yüzünü kapatmak istiyormuş gibi açık avucunu yüzüme doğru uzatıyor ve beni en yakın

nesneye çarpıyor.

Ben eğilmeye fırsat bulamadan Nikolai'nin alnına bir şey çarptı. Kafatası geriye doğru sallanıyor ve yere doğru uçuyor.

Yüksek, unutulmaz bir gümbürtüyle sırt üstü düşüyor ve suçun silahı olan Amerikan futbolu da yanında yuvarlanıyor.

Jeremy apaçık bir keyifle, "Ve gol atıyor," dedi.

Sırtımdan aşağıya ani bir ürperti iniyor ama arkama bakma şansım olmuyor. Hareket etme şansım yok.

Yanımda olağanüstü bir varlık belirliyor. Odunsu ve kehribar kokusuna eşlik eden sıcaklıktan nefret ediyorum.

Durumun böyle olmadığını ilk elden gördüğümde, her şeyin altında bir kişinin olduğunu gösteren bir sis perdesi var.

Çıplak göğsünü, unutulmaz dövmelerini ve doğal olmayan şekilde şişkin kaslarını bir anlığına görüyorum.

Sanki bir şeyi bastırıyormuş gibi.

Veya belki de gerçek doğasını kamufle etme zahmetine girmiyordur.

Ama en azından biraz pantolon giymişti.

Ona bakmaya cesaret edemiyorum ve onun yerine sanki bayılmamış gibi zıplayan Nikolai'ye odaklanıyorum.

"Gerçek lanet şey, Şeytan'ın varisi mi? Son zamanlarda bana lanet olası nesneleri fırlatmanın nesi var?

Yaşamaktan sıkıldın mı?"

Killian beni boğazımdan yakaladı ve sırtımı korkuluklara yaslayıp dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakaladığında bağırdım.

Sonra şaşkınlık halimi kullanarak dilini içeriye soktu. Benimkine hükmediyor, beni ellerinde tam ve mutlak bir

macun haline getiriyor.

Çaresizim ama yine de savaşmaya çalışıyorum. Onu itmek için ellerimi gsne koydum ama bu sadece

sertliğinin yeni, canlandırıcı seviyelere ulaşmasına neden oldu.

Parmakları boynuma yayıldı ve beni ateşli bir kontrolle öptü. Sanki beni sikiyormuş gibi öpüyor, sanki yine

benimle istediğini yapıyormuş gibi ve benim buna katlanmaktan başka seçeneğim yok.

Ama ben onun oyuncağı değilim.

Ben dudağını ısıyorum, o da dilimi daha sert ısıyor, ta ki ağzımda metalik bir tat patlayana kadar.

Onun mu benim mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Eminim ki dillerin, dudakların ve dişlerin savaşı her geçen saniye daha da şiddetleniyor, ta ki kafamın

patlayacağından emin olana kadar.

Diğer eli sahiplenici bir tavırla kalçama dolandı ve beni vücudunun n kısmına çarptı.

Kıvrımlarım onun acımasız sertliği tarafından eziliyor ve geriye dönüp baktığımda, inşa edebileceğim hiçbir

kalenin Killian Carson'ın savaşa direnemeyeceğini görüyorum.

Her zaman beni parçalara ayırması ve her anın tadını çıkarmaya zorlaması gerekiyordu.

Belki kavga etmenin faydası yoktur.

Belki de kayıplarımı başlangıçta azaltmalıydım. Çünkü açıkçası benim direncim onun benimle ilgilenmesini

sağladı.

Keskin içgüdüleri olan bir hayvan gibi Killian da kavgamın dağıldığını hissetmiş olmalı çünkü daha derine

iniyor, dili ben şiddetli gten inleyene kadar benimkileri harap ediyor.

Öpücüğü en saf haliyle lanetlemeydi ve her ne kadar onun istediğim kişi olmadığını düşünsem de, belki de bu

canavar tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

Hedefine ulaştığını hissettiğinde Killian geri adım attı; dudakları benimkileri şişmiş, şişmiş ve kesinlikle yanan

bir kesikle bıraktı.

Sonra parmaklarını yavaşça boğazımdan ayırdı ve kalçamdan sert bir tutuşla beni yanına çekerek diğerleriyle

yüzleşmemizi sağladı.

Daha önceki gösterinin arkadaşlarının önünde gerçekleştiğini fark ettiğimde yüzüm sauna gibi oldu.

Bok.

Hiçlişe dönüşmek için çok mu geç?

Gareth'in kaşları çatılıyor. Jeremy gülümsüyor ve Nikolai'nin ağzı açık.

Killian sakın, tehditkar bir sesle, "O benim ve bu nedenle yasak bölge" diye duyuruyor, kardeşiyle kuzeninin

arasına bakıyor. "Sınırların dışında."

Sonra beni lanet bir mağara adamı gibi omzuna attı ve yukarıya taşıdı.

Kan kafama hücum ederken sırtını ittim. "Ne yapıyorsun? Beni boşver!"

"Hayır yapamam. Belli ki yatağımdan bir hırsız gibi gizlice çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüşsün ve

bizim de aksini kanıtlamamız gerekiyor."

Bacaklarımı havaya kaldırmaya çalışıyorum.

Tokat.

Kıçımdaki acı hissedildiğinde donup kalıyorum. Az önce bana şaplak mı attı?

Gözlerim iri iri açıldı ve o, odasının kapısını tekmeleyerek açıp beni yatağa fırlatırken şaşkınlık içinde orada

öylece kaldım.

Ona dik dik bakarken acıya ya da acıya odaklanmıyorum. “Mağara adamı olmayı hobi olarak edinmelisiniz.”

Killian kapıyı tekmeleyerek kapattı ve karanlık bir ifadeyle bana doğru ilerledi. “Kapa çenenin, Glyndon. Oraya

geri dönmekten ve sana bu kadar yaklaştığım için kendi kardeşimi ve kuzenimi öldürmekten kendimi

alıkoyduğumda beni kışkırtmak istemezsin.”

Yutkundum, durumun ciddiyeti kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Yapmazsın, değil mi?"

"Onların önünde kendini göstermenin harika bir fikir olduğunu düşünen sen olduğun için bana söylüyorsun."

“Sadece ayrılmak istedim.”

“Lanet kollarımda uyurken gidemezsin, Glyndon. Sen yanımda olduğun için gardımı indirdim ama işbirlikçi

küçük bir tavşana güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Belki şimdi seni kendime zincirlerim. Gittiğini

duyabilmek için boynuna bir zil tak. Ya da ben orada olmadığım sürece kimsenin sana dokunmaması için bir

şok cihazı olabilir.” Elini saçlarının arasından geçiriyor. "Kahretsin. Sonuçta geri döneceğim. Pis Nikolai'nin

kanaması olmadı."

Ayrılmak ve söz verdiği şeyi yapmak için arkasını döner.

Her ne kadar Gareth ya da Nikolai umurumda olmasa da kimsenin kanının vicdanımda olmasını istemiyorum.

Üstelik kontrolüne el konulduğunda böyle görünüyor. Onu ilk kez keyifsiz görüyorum ve sebebin ben olduğumu

bilmek beni tuhaf bir güçlenme duygusuyla dolduruyor.

Soğuktur, hesaplıdır, zırhında hiçbir duyguya izin vermez ama onun üzerinde bana bu gücü verdi.

İstemedim ama o orada ve ben onu istiyorum.

Kelimelerim hakkında doğru düzgün düşünemedim, "Killian, bekle," diye fısıldıyorum.

Eli kapı kolundayken başını bana doğru eğdi.

Yatağa hafifçe vuruyorum. "Hadi tekrar uyuyalım."

Gözlerini kısıyor. "Sen şu anda ne oynuyorsun?"

"Hiçbir şey, sadece uyumak istiyorum."

"Bir gazeteden daha okunaklısın ve bu olağandışı isteğinin ardında hiçbir art niyet olmadığına inanmamı mı istiyorsun?"

"Hayır" diyorum ve ben de buna inanıyorum. "Lütfen."

Bir süre beni izliyor, vücudu hâlâ kapıya dönüktü ve sanırım beni görmezden gelip şiddet içeren planına devam

edecekti ama kapı tokmağını bıraktı ve bana doğru ilerledi.

Pantolonunu çıkarıp yanıma kaydığında ve beni üstüne çektiğinde kalbim neredeyse mideme düşüyor.

"Bir daha gidersen seni kendime bağlarım," diye fısıldıyor alnıma doğru.

"Yapmayacağım," diye mırıldandım ve göğsünü öpme dürtüsüne direndim. Ne oluyor be?

Bu sadece kendisinin benim tarafımdan durdurulmasına izin vermesine verilen doğal olmayan bir tepki.

Kesinlikle bundan başka bir şey yok.

Sağ?

Killian'ın dudakları alnımla buluştu ve "Bu benim kızım" diye mırıldandığında kalbimde bir şeylerin

kıpırdandığına eminim.

24

GLYNDON

"Zaten geç kalacaksın, öyleyse bütün gün yatakta kalma şeklindeki çok mantıklı fikrime geri dönsek nasıl

olur?"

Arabasının yolcu koltuğunda oturduğum yerden Killian'a bakıyorum. "Dalga mı geçiyorsun?"

Parmağını direksiyona vuruyor. "Nadiren şaka yapmam tuhaf ama sen yine de böyle düşünmeyi seçiyorsun.

Reddedilme sorunlarınız üzerinde çalışmamız gerekiyor.

Gözlerimi devirip pencereden dışarı bakıyorum.

"Az önce gözlerini mi devirdin?"

Peki ya buna ne dersiniz? Bunun üzerinde de çalışmamız gerekiyor mu?"

"Evet. Bu son derece çocukça bir hareket."

"Vay. Şuna bak, gayet düzgünsün. Kraliçe görgü kuralları eğitmenini arıyor."

"Artık buna ihtiyacı olduğundan şüpheliyim."

"Bu alaycılıktı."

"Biliyorum." Bana nadir gülümsemelerinden birini sunuyor. "Gergin olduğunda bunu kullandığını da biliyorum.

Zaten geç kalacağınıza göre derse geç kalma konusunda endişelenmenin faydası yok."

Dudaklarım aralanıyor.

Onun gözlem ve duygu okuma becerilerinin gayet farkındayım ama bunları tekrar tekrar deneyimlemeye hazır

değilim.

"Ben senin gibi değilim. Endişelenmeden edemiyorum dahi. Ayrıca Profesör Skies zaten benim vasat

olduğumu düşünüyor. Ona benden daha fazla nefret etmesi için bir neden vermek istemiyorum.

İşaret parmağını tekrar direksiyona vuruyor. "Bu, zorbalığa uğramanı teşvik eden profesörle aynı mı?"

"Zorbalığı teşvik etmiyor..."

"Ama onu da durdurmuyor," diye bitiriyor benim için.

Ben konuşmuyorum ve o da bunu bir onay olarak algılıyor.

Arabada rahatsız edici bir sessizlik var, bacaklarımın arasındaki zonklamayla daha da artıyor.

Daha önce Killian'ın çok sert sikinin uyluklarımın arasına sokulmasıyla uyandım.

Kesinlikle içime girmeyi amaçlıyordu. Ona hâlâ ağrımın olduğunu ve muhtemelen bugün hareket

edemeyeceğimi söylediğimde, "Bu da bütün gün yatakta kalmam için bir neden daha" dedi.

"Killian, hayır. Derslerim var. Arkadaşlarımın benim için çok endişelenmiş olmalarından bahsetmiyorum bile."

"Neşe."

"Bu beni becermeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Bağlı olmak. Sikimi ağzına alıp beni kirli küçük bir sürtük gibi emer misin?"

Yemin ederim böyle kaba şeyler söylemesi karşısında amım zonkladı ama yine de boğazımı temizledim.

"Karşılığında ne alacağım?"

"Seni becermiyorum."

"Hayır, başka bir şey istiyorum."

"Bak, nasıl pazarlık yapılacağını öğreniyorsun. Hadi duyalım. Ne istiyorsun?"

"Bunun hakkında düşünmeme izin ver."

"Dizlerinin üstündeyken yap bebeğim."

Çenem acıyana kadar onu uçurdum, sonra o karanlık, görünüşte sakın şehvetle bana bakarken bana sperminin

son zerresini bile yutturdu.

İki parmağını ağzıma soktu ve sperminin geri kalanıyla dilimi becerdi. "Bu kadar. Hepsini yut. Bir damlayı

kaçırırsan seni becermeyeceğime dair sözümü tutamayabilirim.

Sonra yatağıma kahvaltı getirdi. Şaka yapmıyorum. Bunu da düzelten oydu ve hepsini bana yedirdi çünkü

görünüşe göre vücudumun ihtiyaçlarını karşılama konusunda berbatım.

Ve şimdi tüm bunları düşünürken, çekirdeğimde nabız gibi atan bir zonklama başlıyor ve gitmeyi reddediyor.

Killian bir sigara alıp dudaklarının arasına tıkıyor ve Zippo'sunu arıyor.

Burnumu çıtırdatıyorum, "Ellerini ve dudaklarını meşgul edersem işi bırakacağını söylememiş miydin?"

Buna gülüp geçmesini bekliyordum ama sigarayı pencereden dışarı atıp avucunu açtı. "El."

Yutkunarak kendiminkini onunkine koyuyorum.

Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Şimdi dudaklar." Tereddüt ettiğimde bana bakıyor. "Dün gece beni ilk

öptüğünde bu kadar utangaç değildin."

"Ah, kapa çeneni." Onu dudaklarından öpüyorum ve bundan ne kadar zevk aldığımdan nefret ediyorum.

Dudaklarının verdiği histen, açılıp emilmelerinden ve kemirmelerinden bu kadar hoşlanmaktan nefret

ediyorum. Şu ana kadar öpüşmekten hiç hoşlanmadığımı fark etmekten nefret ediyorum.

Konuya fazla daldığımı hissettiğimde, konuyu değiştirmek için çaresizce geri çekilip boğazımı temizliyorum.

"Senin de dersin yok mu?"

"Hepsine katılmak zorunda değilim ve bir profesörün beni pislik listesine koymasından kesinlikle

endişelenmeme gerek yok."

"Eminim hepsi senin örnek bir öğrenci olduğunu düşünüyorlardır."

"Ben örnek bir öğrenciyim. Tıp fakültesine nasıl girdim sanıyorsun?"

"Bir veya iki zavallı ruhu manipüle ederek mi?"

Kıkırdadı, aslında eğleniyor gibi görünüyordu ve bu kulakları yoruyordu. Onun şeytani tarafının bir tezahürü

olan her zamanki sadist kahkahaları gibi değildi. “Tıp fakültesine girme yolumu manipüle edemem.”

"Hile yapabilirsin."

"Tam olarak değil. Eninde sonunda bana yetişecek. Üstelik iki yılı atladım. Tanrı seviyesine ulaşmak zordur.”

"Kibiriniz hayret verici."

"Teşekkürler."

"Bu bir iltifat değildi."

“Dahi nöronlarım ve ben bunu bir bütün olarak ele almayı seçiyoruz.”

Gözlerimi tekrar devirmeden ve sinir bozucu bir ders vermeye başlamasını sağlamadan önce kendimi

durdurdum. “Dahi olmak gerçekten zor mu?”

“Aslında zahmetsiz. Oyunculuk yapmadan önce düşünmek zorunda değilim. Bana her şey doğal geliyor.”

“O halde neden Tanrı seviyesine ulaşmanın zor olduğunu söyledin?”

"İnsanlar genellikle zorluklarla daha iyi anlaşıyor ve sis perdelerine, yarı gerçeklere ve iyi hazırlanmış yalanlara

kesinlikle daha iyi tepki veriyorlar."

"Herkes değil."

“Şimdi öyle diyorsun. Acı bir gerçekle karşılaşmayı deneyin ve bunu hiç öğrenmemiş olmayı diliyor musunuz,

görün.”

“Hala gerçeği arardım. Evet, acı verebilir ama bununla yüzleşmenin bir yolunu bulurdum. Bir süreliğine üzgün

olmak ve mücadele etmek, sahte bir hayat yaşamaktan çok daha iyidir.”

"Kelimeler. Kelimeler."

"Her birini kastediyorum."

"Hmm."

"'Hımm' ne anlama geliyor?"

"Sadece hımm."

"Vay canına, açıklama için teşekkürler."

"Rica ederim."

"Bu kadar sinir bozucu olarak mı doğdun yoksa zamanla mı geldi?"

"İkisinden de biraz. Her ne kadar babamın sinir bozucu özellikleri olsa da bu gen bende de olabilir."

"Babanla ilgili kötü konuşmana neden şaşırmadım?"

"Onun hakkında kötü konuşmuyorum. Sadece bir gerçeği aktarıyorum."

Değişmeyen ifadesine bakıyorum. Babası hakkında konuşmaktan rahatsız görünmüyor ve ilk kez ebeveynleri hakkında açıkça konuşuyor.

"Anladığım kadarıyla babanla gergin bir ilişkiniz var?"

"Peki, söyle, bunu nasıl topladın?"

"Daha önce Gareth'in babasının altın çocuğu olduğunu söylemiştin, yani değilsin. Ayrıca sinir bozucu

özelliklerinin olduğunu da söylemiştin. Ah, ayrıca Instagram'da hiçbir zaman sadece ikinizin fotoğrafını paylaşmadın."

"Stalker uyarısı. Tüm gönderilerime baktığını bilmiyordum bebeğim.

Yanaklarım yanıyor. "Konu o değil."

"Peki nedir?"

"Babanla olan ilişkiniz."

"Konuşulacak bir ilişki yok. Benim hakkımdaki fikirden ya da var olduğum gerçeğinden hiç hoşlanmadı."

"Elbette yanlış okudun."

"Anneme, sevgili büyük kardeşime uğramaları gerektiğini söylememde yanlış bir şey yok - aynı zamanda sıkıcı

da yazılır - çünkü ben kusurluyum."

İçimden bir vücut ürpertisi geçiyor. Killian'ın ses tonu aynı kalsa da tavrındaki değişikliği hissedebiliyorum.

Konu onu yanlış yöne sürüklüyor ve ben daha fazlasını öğrenmek istiyorum.

Tırnaklarımı onun rahatsız edici kısmına batırıp çıkarmak istiyorum çünkü onun muhtemelen göreceğim tek

gerçek o olduğunu biliyorum.

Artık Killian'ın babası yüzünden Gareth'i kara listeye aldığını düşünmeye başlıyorum.

Gareth babaları tarafından ne kadar çok tercih edilirse, babası da onu o kadar çok hedef alıyor.

Bu doğru değil ama bir savunma mekanizması.

Tıpkı Anne'nin Bran'i doğurması gibi Lan'in de daha çekilmez hale gelmesi gibi.

"Yanlış bir fikre kapılmış olmalısın. Çoğu ebeveyn çocuklarından nefret etmez."

"Anahtar kelime en fazladır. Şimdi bırak şunu."

"Ama..."

"Dedim. Düşürmek. BT."

Koyu alt ton müzakereye yer bırakmıyor ama ben konuya geri dönmenin bir yolunu bulamadan o kayıtsız

sesiyle sordu: "Konuya dönelim. Hayranlığınız var mı?"

"Ne için?"

"Birinci sınıf bir dahi olduğun için."

Göğsüm sıkışıyor ve benim hayranlığımı istediğinden memnun olmaktan nefret ediyorum.

Aklıma ilk gelen şeyin bu olmasından nefret ediyorum.

"Daha doğrusu, kurnazca hayranlık kazanmaya çalıştın. Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama daha çok

denemelisin."

Bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Her zaman bir meydan okumaya hazırız."

"Ben senin için öyle miyim? Meydan okuma?"

"Belki. Belki de değil."

İnliyorum. "Bunun bir cevap olmadığını biliyorsun. Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

O sırtıdır. "Belki. Belki de değil."

"Ah. Sen kahrolası bir herifsin."

"Ah. Yapma. Senin iğrenç ağzından tahrik olduğumu biliyorsun. Özellikle de o küçük, seksi aksanıyla."

Dudaklarımı büzdüm ve ona dik dik baktım, bu sadece sırtışını daha da genişletti.

Yurdun önüne geldik, park etti ve bana baktı. "Tamam, tamam, nazik olacağım ve sorunuza cevap vereceğim."

Sen bir meydan okumasın, küçük tavşan. En kötüsü, en çileden çıkarıcısı ama en önemlisi, en eğlencelisi."

Midem bulanıyor ve korkunç, çirkin bir his boğazımı pençeliyor. Normal nefes almaya çalışmam biraz zaman

alıyor.

Etkilenmemeye çalışmak için.

Sözlerinin ağırlık kazanmasına izin vermemeye çalışmak.

Ama işe yaramaz. Zaten kök saldılar ve kaotik kalıplar halinde dallanıp budaklanmaya başladılar.

"Eğlenceniz olabildiğime sevindim," diye ısırdım.

"Asık surattan ve alaycılıktan vazgeçin. Peki iki dakika kadar önce her zaman gerçeği istemek konusunda vaaz

veren kimdi? Sana yalan söyleyebilirdim ama yapmadım."

Ben sessiz kaldığımda sesi daha önce hiç duymadığım kadar koyulaşıyor. "Sana yalan söylememi mi

istiyorsun? Etrafında maske takmamı, senin sevimli ahlak kuralların tarafından kabul edilecek biri gibi

davranmamı mı istiyorsun, öyle mi Glyndon? Çünkü ben senin lanet yakışıklı prensin, parlak zırlı şövalyen

olabilirim ve ben senin hayatını mahvederken, lanet olası hayallerin bir araya toplanmış hali olabilirim.

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Arabanın kapısını açıyorum ve içeri koşuyorum.

Adımı bir kez sert bir tavrıla seslendi ama ben onu görmezden geldim; kapıcının geçiş izni olmadan onu içeri

almayacağına sevindim.

Attığım her adımda kalbim daha hızlı atıyor. Tüyler ürpertici bir ritimle kulaklarımda gümbürdüyor, kükrüyor ve

nabız gibi atıyor.

Nefes almak için duvara yaslanmam gerekiyor.

Lanet olsun ona.

Ve üzerimde bu tür bir etki yaratmasına izin verdiğim için bana lanet olsun.

Eğlenceli bir meydan okuma.

Siktir et onu.

Telefonumu sutyenimden çıkarıp oradaki kartı buldum ve ekrandaki bildirimlerin sayısı karşısında durakladım.

Ava: Neredesin?

Cecily: Bize cevap ver.

Remi: Sevişiyor musun? Evet veya hayır. Veya bir VM'de inleyin, biz de bunu evet olarak kabul edip sizi yalnız

bırakalım.

Annika: Creighton'un beni bırakmasının olası nedenleri neler? Ona son beş kez mesaj attığımı oku? A, benden

nefret ediyor. B, o herkese karşı böyle.

Annika: Lütfen B'ye oy verin. Çok konuştuğumu söylediğinde gururum hâlâ inciniyor. Çok mu konuşuyorum?

Annika: Yani öyle olduğunu biliyorum ama o kadar da değil, değil mi?

Annika: Neredesin Glyn? Endişeliyiz.

Bran: Bunu gördüğünde beni ara.

Kartı kaydardım ve ekranımda bir metin kaydırıldığında durakladım.

Lan: Hangi cehennemdesin?

Ben yutarım.

Bran ve ben neredeyse her gün konuşup buluşurken Lan ve ben aynı ilişkiyi paylaşmıyoruz. Beni arıyorsa bu

ancak kötü bir haber olabilir.

"İşte orada!"

Etrafım pijamalı, kesinlikle bana pusu kurmayı bekleyen üç kızla çevriliyken girişte irkiliyorum.

İçeri gizlice girme, kıyafetlerimi değiştirme, kitaplarımı alma ve ayrılma planım devreye giriyor.

Utanç yürüyüşü bu.

"Merhaba," dedim ikinci elden utanç yaratmaya yetecek kadar beceriksizce.

"Bize selam vermeyin." Ava alanımı dolduruyor, kısılmış gözlerle beni izliyor.

"Dün gece bizi terk ettin ve zar zor

uyuduk, senin için çok endişelendik ve D alacağını öğrendik."

Tükürüğümde boğuluyorum. "N-ne?"

"İyi misin?" Cecily kolumu okşuyor.

"Bilmiyorum." Gerçekten bunu kastediyorum.

"Ben de Kill'i bilmiyorum. Ya hayatının hız trenine binebilirsin ya da seni bir yerlerdeki hendekte buluruz. Arası

yok." Annika beni kollarının arasına alıyor. "Sarılmalar. Buradayım."

"Onu teselli etmeye kalkma." Ava, Annika'yı benden koparıyor. "Açıklaması gereken çok şey var."

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Ciddi anlamda aklımı kaybettiğimi düşünerek soruyorum.

Cecily sessizce, neredeyse özür dilercesine, "Instagram'ını kontrol et," diyor.

Onlara son bir kez alaycı bir bakış attıktan sonra Instagram uygulamasına dokunuyorum. Akışımda görünen ilk

fotoğraf bir saat önce yayınlandı ve yüz binin üzerinde beğeni ve on binlerce yorum aldı.

Durağan resmi izlerken parmaklarım titriyor.

Killian beni merdivenlerde öptüğünde. Eli boğazımda, diğeri kalçamda ve resmen beni akşam yemeği niyetine

yiyor. Çıplak göğsü benimkine yapıştı ve bana dokunma şekli o kadar sahipleniciydi ki ne tür bir ilişkimiz

olduğunu söylemeye gerek yok.

Dışarıdan biri buna baktığında Killian'ın sadece benimle sikişmekle kalmayıp aynı zamanda bana karşı o kadar

baskın ve sahiplenici olduğunu ki kimsenin yaklaşmaya cesaret edemeyeceğini anlar.

Altyazısıyla bunu sağlamlaştırdı.

Kapalı. Sınırlar.

Hayır, yapmadı, diye fısıldadım.

"Öyle yaptı ve ayrıca! Seni etiketledi. Biz bunu böyle gördük." Annika, resimde hesabımın adını göstermek için

ekrana dokunuyor.

"Bunu herkes görebilirdi," adeta kendi kendime konuşuyorum. "Herkes gibi, dahil..."

Telefonumun ışığı bir mesajla aydınlandığında ayağa fırladım.

Lan: Haydi senin yönteminle yapalım küçük prenses. Yüzünü o pisliğin yanına gösterme yoksa onu öldürürüm.

KILLIAN

Tıp fakültesine vardığım günden tam iki saat sonra derslerime gitmeyi bırakıyorum.

Ve evet, bunlar önemli ve muhtemelen ben de orada olmalıyım, meslektaşlarımın genel endişeli atmosferine

ve sırf yaşlı oldukları ve biraz tecrübeye sahip oldukları için kendilerini özel sanan profesörlerin egosuna

katlanmalıyım.

Sorun şu ki, dikkatim dağıldı. Hiç deneyimlemediğim bir duygu... yani, hiç. Bir hataya odaklanma eğilimindeyim

ve dürtüsel eylem ihtiyacını ortadan kaldıracak kadar metodik davranıyorum.

Ama yine de sistemlerim, kalıplarım ve hayatımın özü, lanet bir tavşan tarafından rahatsız ediliyor.

Bu sabah zil sesini onuncu kez dinlerken elimi saçlarımın arasından geçirdim.

Sesli mesaja gittiğinde kulağımdan çekip ona bakıyorum ve arkasına bir, iki kez vuruyorum. Üç kere.

Belki de onu kendime zincirlemeliydim, böylece sebepsiz yere zor durumda kaldığında onu boğabilirdim.

"Gelmiyor musun?" Sahte kızıl saçlı bir meslektaşı olan Stella, beyaz önlüğünü giyerek okuldan çıkarken

soruyor.

Morgda patoloji dersi vermemiz gerekiyordu ve bu genellikle benim haftamın en önemli olayı olurdu; ölü

insanların içini görmek.

Açıkçası bugün değil.

"Katılmam gereken daha önemli işler var." Hâlâ telefonuma bakıyorum ve onu sallamanın karşı taraftakini en

sonunda telefonu açmaya zorlayıp zorlamayacağını ciddi ciddi düşünüyorum.

"Daha sonra nasıl olur? Sana yurdumun kodunu verebilirim." Bir el benimkine dokunuyor ve bu, telefondaki

hiperfokusumu bozmam için yeterli.

Stella sırtıyor, dikkatimi çekmenin iyi bir şey olduğunu düşünüyor.

Tek akıllı olan Glyndon King. Hiçbir zaman benim ilgimi istemedi. Aslında güneşten kaçmak için her şeyi denedi.

Henüz bunu bilmiyor ama bir gün benim yönüme doğru koşacak, tam tersi değil.

"Bana dokunmana ne zaman izin verdim?" Gerçek doğamı maskeleyen zahmetine girmeden, kapalı bir ses tonuyla soruyorum.

Muhtemelen bir kez düzdüğüm Stella -ki bunu yaparsam kesinlikle unutulabilir- irkilir ve geri çekilir. "Özür dilerim, sadece sorun olmadığını düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün." Onun yanından geçip otoparka doğru ilerliyorum.

Birisinin arabamın önüne yaslandığını, bacak bacak üstüne attığını ve parmaklarının boyaya bu kadar yakın bir

anahtarla oynadığını gördüğümde ayaklarım duruyor.

Ondan çok uzakta olmayan bir kopya duruyor.

Landon ve Brandon King.

Görünüşleri aynı olsa da geri kalan her şey aynı değil. Brandon'ın haki pantolonlu ve polo tişörtlü şık bir çocuk

gibi giyindiğini varsayıyorum. Saçları da şekillendirilmiş ve sanki bir lakros takımından çıkmış gibi görünüyor.

Landon'un saçları dağınık, kontrolden çıkmış, kot pantolon ve kot ceket giyiyor; gözlerindeki bakışın daha

tarafsız olduğundan bahsetmiyorum bile.

Daha fazlası... boş.

Muhtemelen benimki kadar boş.

İlginç.

"İyi yolculuk" diyor, bir tür tehdit unsuru olarak hâlâ anahtarın birkaç santim ötede havada kalmasına izin

veriyor.

"Teşekkür ederim." diye cevap verdim kayıtsızca. "Bu özel baskı."

"Etkileyici" diyor hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden.

"Biliyorum."

"O halde kız kardeşimden uzak durmazsan önce ona, sonra da hayatına zarar vereceğimi de bilmelisin."

Bu Instagram resmiyle ilgili. Bazı insanların tüylerini diken diken edeceğini düşünmüştüm ama bu

düşündüğümünden çok daha hızlı oldu.

"Bu konuda sana yardım etmeyi çok isterdim ama ne yapmalı?" İyi çocuk gülümsememi gösteriyorum. "Onun

bu işe ne kadar meraklı olduğunu gördün. Beni kastettim."

"Bu doğru değil." Brandon bana doğru geliyor. "Glyn asla senin gibi birini seçmez, o yüzden onu bir şekilde

zorlamış olmalısın."

"Benim gibi biri?" Başımı eğiyorum. "On dokuz yaşında, dördüncü sınıf tıp öğrencisi, bir imparatorluğun varisi

ve dünyanın en prestijli kolejlerinden birinde lider olan birini mi kastediyorsun?

Ah, ve kız kardeşinin erkek

arkadaşı."

Brandon, "Sen değilsin" diyor.

"İnkâr ilk aşamadır." Gülüyorum. "Eminim eninde sonunda kabul aşamasına geleceksin."

Yavaş bir alkış, çılgınca sırttan Landon'a bakmamı sağladı. "Bravo.

Performansınız karşısında gözyaşlarına

boğuldum. Alkışlarıyla birlikte iyi mizahı da kayboluyor. "Ama bir dahaki sefere kendimi tekrarlamayacağım.

Kız kardeşimi bırak yoksa sana, liderlik statüne ve kahrolası küçük imparatorluğuna karşı harekete geçme

eğiliminde olacağım. Seninle işim bittiğinde aynaya bakacaksın ve kendini tanıyamayacaksın. Belki o zaman

aileme bulaşmaman gerektiğini anlarsın.”

Hmm, ilginç.

Sadakat sahibidir. Hayır sadakat değil. Sahiplik duygusu. Muhtemelen Glyndon ve Brandon'ı kendi halkı olarak

görüyor; dokunulduğunda imajına kötü yansıyan bir özellik.

"Ya benimle olmak isterse?" Soruyorum. "O zaman ne yapacaksın?"

"Fikrini değiştir."

Sırıtiyorum. "Korkarım unutulabilecek bir tip değilim."

"Ben de değilim."

Bir zeka savaşında gözümüzü kırpmadan birbirimize bakıyoruz. Glyndon'ın kardeşinin benim gibi olduğunu

söylemesine şaşmamalı. Öyle ama şu anda bana karşı olması rahatsız edici.

Beni kabul etmesini sağlamanın en kolay yolu nedir? Herhangi bir manipülasyonun onun üzerinde işe

yarayacağından şüpheliyim.

Ve muhtemelen Glyndon'ı koruması altında gördüğü için buna olan ilgisini kaybetmeyecektir.

Brandon sakinleştirici bir sesle, "Başka birini bul," dedi. "Eminim emrinizde sonsuz seçenek vardır."

Landon, kardeşi konuştuğu anda odak noktamın tam olarak nereye kaydığını fark etti. Anahtarı arabanın

üzerine düşüyor ve ben sırtıyorum.

Bingo.

Brandon'ı burada istemiyordu. Zayıf olduğunu, muhtemelen kendi iyiliği için fazla iyi olduğunu düşünüyor.

Muhtemelen o da kendini tutamıyor.

Gareth'la olan ilişkimin aksine Landon, Brandon'ı koruması altında görüyor.

Ve şu anda onun peşinden gideceğimi biliyor bu yüzden beni ve Glyndon'ı rahat bırakacak.

"Brandon, değil mi?" Ona yapabileceğim en parlak, en sahte gülümsemeyi sunuyorum.

Dikkatli bir şekilde başını salladı.

"Glyndon sürekli senden bahsediyor, senin onun en sevdiği kardeşi olduğunu söylüyor." Pek değil, ama eğer

durum böyle olsaydı kesinlikle o açığı seçerdi. Ve bir taşla iki kuş vuruyorum.

Brandon kendini özel hissedecek. Landon favori pozisyonundan reddedilecek. Bunu pek umursadığını

sanmıyorum ama bu bir gurur meselesi ve biz gururu önemsiyoruz.

Annemin bizimle konuşurkenki ses tonunu taklit ederek, neredeyse sakinleştirici bir sesle, "Ayrıca hepinizin

daha iyi anlaşmanızı dilediğini söyledi," diye devam ediyorum. "Siz kavga ettiğinizde bu onun kalbini kırıyor ve

ikinizin arasında köprü olmak için daha fazlasını yapabilmeyi diliyor."

Brandon'ın duruşu yavaşça gevşedi ve gözlerinin kenarları yumuşadı.

Landon, "Hemen bir araya gelin," diye ısırlıyor. "Seni manipüle ediyor Bran."

"Neden yapayım?" Hala aynı tonda konuşuyorum. "Senden hiçbir şey istemiyorum değil mi? Sadece Glyndon'ın

bana söylediklerini aktarıyorum. İkinizin arasında sıkışıp kaldığını söylediğinde onun adına üzüldüm, bu yüzden

akşam yemeklerini eve dönmek yerine büyükbabanızın evinde yemeyi tercih ediyor."

Bu onun Instagram'ından topladığım bir şey. Anne ve babasından çok büyükbabası ve büyükannesiyle çekilmiş

fotoğrafları var. Bran'la Lan'den daha çok fotoğrafı var.

Arkadaşlarıyla, erkek kardeşleriyle olduğundan daha fazla fotoğrafı var.

İnsanların bilinçaltında hayatlarını sosyal medya aracılığıyla anlatması çok komik. Bu yüzden kimsenin

arkasını okuyamayacağı kendi anlatımımı yapıyorum.

Babamın yokluğuyla ilgili her şeyi Instagram'da bir araya getiren kahrolası Glyndon hariç elbette.

Brandon'ın duruşu az önceki tüm sertliğini kaybediyor ve kaportaya çarpan anahtarın akıldan çıkmayan sesi

beni duraklatıyor. Ancak uzun süre değil.

Landon'ın arabamı çizme planları ile geldiğini biliyordum ve her ne kadar kafasını metale vurup çizikleri kanıyla

doldurmaya istekli olsam da, tehlikede olan daha önemli şeyler var.

Brandon'ın onayı gibi.

“Kardeşinin mantığı anlamadığı belli ama senin anlayacağından eminim.” İleri adım atıyorum. “Ben senin ve

Glyn'in tarafındayım.”

Landon arabama zarar vermeye devam ederken, "Geri çekilin," diyor.

Garaj bunu çözecektir. Ancak mevcut durumda bu gücü yalnızca ben koruyabilirim.

"Onu kullanmadığını nasıl bileceğim?" Brandon çok mantıklı bir soru soruyor.

“Eğer onu kullanıyor olsaydım ilk iki gün içinde sıkılıp onu bırakırdım.”

Hangisi doğru.

Kahretsin.

Eğer onu kullanmıyorsam, onunla tam olarak ne yapıyorum?

Benim için insanlar sadece üç kategoriye ayrılıyor.

Kullanılmaya değer.

Kullanılmaya değmez.

Doğal.

Yukarıdakilerin hiçbirinde yer almıyor.

Ama eminim oralarda bir yerlerdedir çünkü günümü mahvetmeye yetecek kadar alanı var.

Bran kaşını kaldırarak, "Bu, senin anlatmaya çalıştığın kadar güven verici değil," dedi.

"Yalan söyleyebilirdim ama yapmamayı seçtim. Glyn dürüstlüğümden hoşlandığını söyledi." Bu yüzden beni

hayal kırıklığına uğratmadan önce.

Brandon muhtemelen bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu bildiğinden hafifçe gülümsedi ve ben diğer

kardeşe bakarken sırtışıma gizlemek için çaba harcamam gerekti.

Arabamı istediğin kadar yok et ama tahmin et kim kazanıyor Landon?

Sen değil.

Evet, Brandon hemen gelmeyebilir ama oraya ulaşacaktır. Tabii Glyndon ağzını çalıştırıp onu mahvetmediği sürece.

Ama yapsa bile, iyi kardeşimin onayını kazanmak için sıfırdan başlayacağım.

Bu lanet tavşan için gösterdiğim onca çaba beni sinirlendirmeye başlıyor ama yine de eğlenceli.

Yapabildiğim için biraz daha ilerlemek üzereyim ama küçük bir figür, havadaki gerilimden tamamen habersiz,

ılımlı adımlarla yanımıza yaklaşıyor.

Sarı saçları, siyah elbisesi, botları ve çantasındakilerle eşleşen tonlarca kurdeleyle uzun bir at kuyruğu halinde

toplanmış.

Siyah saçları ve Annem ile Rai Teyze'nin tüyler ürpertici 2.0 versiyonu dışında kahrolası bir Gotik Barbie gibi.

Ah, bu da beni bulmaya gelmen için en kötü zamanlama.

Benden bir yaş küçük olan kuzenim Mia elinde bir kap yiyecek tutuyor ve bana parlak bir şekilde gülümsüyor

ve ben bu saçmalığı hafife almamam gerektiğini biliyorum.

Glmsediğı birkaç kişiden biri olduğumu biliyorum.

Landon'ın arabama ne yaptığını görünce adımları duruyor ve kaşlarını çatarak ona, sonra elindeki anahtara,

sonra da kırmızı boyalı korku haritasına bakıyor.

Yolculuğunun hendekten atılmasına hazır ol, orospu çocuğu.

Yiyecek kabının askısını omzuna atıyor, yan tarafına asıyor ve işaret ediyor: "Bu kahrolası alet neden arabanı

mahvetti ve o neden hala nefes alıyor?"

sırıtıyorum. Güzel soru kuzen.

Cevap, kendime bile itiraf etmek istemediğim bir şey.

Kardeşine zarar verirsem muhtemelen Glyn'in hayatından kara listeye alınırdım; o sümüksü bir orospu çocuğu

olsa bile. Ama bu, bu pisliğin hayatını perişan etmeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Ve şimdi saflarımızda bir dilsiz var." Landon bunun öncekine göre güç dengesini değiştirdiğini çok iyi bilerek

gülümsüyor. "Muhteşem."

Bran, "Lan, kes şunu" diye uyardı.

"Ona bir daha dilsiz dersin, canlı canlı derini yzerim," dedim, gözlerimin kızarmasını sağlayacak kadar

tehditkar bir tavırla.

Mia, dünyada bana şunu söyleyen, daha doğrusu imzalayan tek kişi: "Farklı olmakta sorun yok, Kill. Ben hala

seni seviyorum."

Ve onun için cinayet işleyebilirdim. Soru sorulmadı.

"Sessiz birine dilsiz demenin nesi yanlış?" Landon, boyamı çizmeyi çoktan unutmuş olduğundan gülümsemeye

devam ediyor. "Eminim o bunu umursamayacaktır."

Mia, "Ona benim bunu umursamadığımı ve onun da bunu umursamayacağına eminim" dedi ve tatlı bir şekilde

gülümseyerek orta parmaklarını ona doğru salladı.

Gözlerini kısıyor, mizahı kayboluyor. Brandon gülümsüyor ve bana dönüyor:

"Lütfen kardeşim adına ondan özür

dilerim."

"Seni duyabiliyor" diyorum. "Sadece konuşmuyor."

Bana işaret yapıyor ve Brandon'a şöyle diyorum: "O, 'nefesiyle havayı kirleten lanet bir alet' adına özür

dilemememi söyledi, ben de alıntı yapıyorum çünkü onun eylemlerinden sen sorumlu değilsin."

"Haklısın." Ona elini uzatıyor. "Ben Brandon'ım."

Elini sallayıp bana bakıyor.

"Mia," diyorum. "Kuzenim."

Birbirlerine gülümsüyorlar, zaten iyi anlaşıyorlarmış gibi görünüyorlar. Bunu daha önce düşünmemiştim ama

Brandon'ı kız kardeşi konusunda benim tarafıma çekmek için başka bir fırsat.

Sana borçluyum Mia.

Kendime not, ona daha fazla kurdele al.

"İşaret dilinde nasıl küfrediyorsun?" Landon muhtemelen salaklık etmek için soruyor çünkü bu sahnedeki

herkesin ona karşı olmasını kaldıramıyor.

Gülümserken onu tekrar ters çevirir.

"Böyle," diye teklif ettim ve Brandon gülümsemesini saklamakta başarısız oldu.

Onu tamamen görmezden gelerek, "Hadi yemek yiyelim," diye işaret etti. "Sana krep yaptım. Nikolai'yi bulmaya

çalıştım ama o salak MIA. Maya da 'Kaltak, seni bıçaklamadan önce çık dışarı' dedi. Büyük harflerle. Uyku

zamanı bölündüğünde bu saçmalık zihinselleşiyor ve ben onun sorunları için terapi arıyorum. Katılmak

istiyorsanız Salı günleri gerçekleşir. Ah, Gareth mesajlarıma cevap vermiyor ve ben de Reina Teyzeme beni

hayalet olarak gördüğünü söyleyeceğim.

"Yani son tercihin ben miyim?" Kaşımı kaldırdım.

Küçük bir şeytan gibi gülüyor, sonra omzuma vuruyor ve "En sevdiğim sen olduğunu biliyorsun." diye işaret

yapıyor.

"HI-hı."

"Brandon'a söyle de gelsin," diye işaret parmağını salladı. "Onun iyi bir ikiz olduğu çok açık."

"Seni bizimle yemek yemeye davet ediyor." Brandon'a işaret ediyorum ve o şaşırtıcı bir şekilde başını sallayıp

bize doğru yürüyor.

İyi. Bana hâlâ cevap vermeyen zor kız kardeşi hakkında ona sorular sorabilirim.

Yemin ederim, onu bir dahaki görüşümde telefonuna takip cihazı koyacağım.

Landon, diğer yöne doğru ilerlemeden önce arabama son bir çizik atarak sözlerini vurgulayarak, "Glyndon'la

bağlarını kesmek için yedi günün var, yoksa bunu benim yöntemimle yaparız," diye duyurdu.

Mia, "Bırak gidip onu getireyim, Kill," diye işaret etti. "Kafasını ısırp koparacağım."

"Ne oluyor? Sen köpek değilsin." Gülüyorum, sonra daha ciddi bir şekilde şunu söylüyorum: "Bu işin dışında

dur. İçtenlikle söyledim. Bu benim savaşım ve senin ortada kalmanı istemiyorum."

Somurtuyor ama sonra içini çekip başını sallıyor.

Brandon başının arkasını ovuşturuyor. "Muhtemelen onun tehdidini ciddiye almalısın."

"Hayır, beni korkutmuyor."

"Yapmalı. Onu küçümseme."

"Ah, yapmayacağım. Ayrıca burnunu ait olmadığı bir yere koymasına da izin vermeyeceğim." Gülüyorum.

"Şimdi kim krep ister?"

Küçük tavşan beni istediği kadar hayalet edebilir. Benimle konuşmayı mı reddediyor? İyi.

Ama koşarak gelenin o olmasını sağlayacağım, tam tersi değil.

26

GLYNDON

Bugün benim günüm değil.

Kızlar sadece Killian draması hakkında beni azarlamakla kalmadı, aynı zamanda geç kaldığım için Profesör

Skies'tan da azar işittim. Dersten sonra pastanın kreması cam kapıya çarpıyordu.

Kendimi savunmak gerekirse sonuncusu, sanki egzotik bir hayvanmışım gibi beni izlemeye devam eden

insanlar yüzünden oldu.

Dikkat benim sahnem değil ama o pislik devam etti ve beni herkesin aklında ön sıralara koydu.

Arkamdan konuşmayı, fısıldaşmayı, mırıldanmayı ve kaygımı artırmayı bırakmıyorlardı.

Bir süre banyoda saklanmayı düşündüm ama sonra insanlara hiçbir borcum olmadığını ve o öpücükten

utanmamam gerektiğini düşündüm.

Evet, o piç benim bok listemin en başında yer alıyor ama bu herhangi bir şekilde utanç duymam gerektiği

anlamına gelmiyor.

Bu yüzden başımı zar zor dik tuttum, derslerimi bitirdim ve sonra sanat stüdyosuna gittim.

Bugün yaklaşık on beş öğrenciye tek bir modelle nü resim yapmamız gerekiyordu, ancak yarı yolda tuvalimdeki

özelliklerin ve vücut hatlarının modele ait olmadığını fark ettim.

Ne münasebet.

Erotizm duygum beni her seferinde kaçmaya çalıştığım ve başaramadığım kabusa sürükledi.

Yoğun gözlerinin çevresine sert vuruşlar yapmamı ve karnındaki her kesiği, unutulmaz şekilde kırılmış

kargaları ve hatta omuzlarının üstündeki hafif çilleri yeniden yaratmamı sağladı.

Yardıma ihtiyacım var.

Meslektaşlarım sigara içmeye ara verdiklerinde bu fırsatı telefonumu kontrol etmek için kullandım.

Kendime ve kendime zamana ihtiyacım olması nedeniyle Killian'ın çağrılarını görmezden gelmeye kararlıyım.

Ama sonra ondan bir mesaj buldum.

Psiko: İstedğin kadar koş. Ben sadece şununla meşgul olacağım... Ekte

kardeşimin kafası aşağıda bir tabaktan yemek yerken çekilmiş bir fotoğrafı var, o yüzden ifadesini

göremiyorum.

Kalbim vuruşları atlıyor.

Lütfen bana Bran'i bir şeyle zorladığını ya da tehdit ettiğini söylemeyin.

Boyacı tulumumu çıkarıp çantamı alıp kafirlerin yerleşkesine doğru arabamı sürerken bunu düşünmüyorum.

O resme ve arkalarındaki duvar kağıdına bakılırsa malikanede bir yerlerde olmalılar.

Arabayı kapalı kapının önünde durduruyorum.

Buraya gelme telaşımdan dolayı buranın özel bir mülk olduğunu unuttum;
kraliçenin kraliyet muhafızlarını

utandıracak kadar güvenliği olan, korunan bir mülk.

Diğer iki sefer buraya geldiğimde, tören sırasında ve dün geceki partide herkese
açıktı. Hepsi değil ama

gardiyanlar beni durdurmadı.

Kendime erişim izni vermek için inandırıcı bir yalan düşünemedim, dev kapı
unutulmaz bir gıcırta ile açılıyor.

Ellerim direksiyonda terliyor ama bu fırsatı değerlendirip içeri girmeyi
seçiyorum. Brandon'ın güvende

olduğundan ve yılanın ulaşamayacağı bir yerde olduğundan emin olduktan
sonra geri kalan her şeyi

düşünebilirim.

Hem Killian'ı hem de Bran'ı arayıp mesaj atmayı denedim ama yanıt alamadım.
Ah, psikopat beni Read'e

bıraktı.

Konağa vardığımda ön kapının da açık olduğunu görüyorum. Bu sefer çevremde
olası muhafızları

araştırıyorum.

Evin boşluk ve sessizlikle karışan gotik havası içimi, adını koyamadığım ürpertici
bir havayla dolduruyor.

Rüzgar saçlarımı gözlerime fırlattı ve yemin ederim arkamdan bir gölge yaklaştı.

Ya da belki ben sadece paranoyağım.

İçeri adımlarımı hızlandırdım ve bunun yerine görevime odaklanmayı seçtim.

Alt kattaki odadan bir çılgılık duyduğumda merdivenlerden bir adım bile
çıkmadım.

Ellerim titriyor ve yavaşça sesin geldiği yöne doğru ilerlerken elimi şortuma
sürüyorum.

Lütfen bana çok geç kaldığımı söyleme.

Tekrar.

Bir hıçkırık boğazıma takılıp orada kalıyor, düzgün nefes alma yeteneğimi çalıyor.

Yarı titreyerek, yarı mide bulantısıyla kocaman çift kapıyı iterek açıyorum.

Bir daha olmasın lütfen...

Sahne ortaya çıktığında düşüncelerim durdu. Neden bir işkence odası bulmayı beklediğimi bilmiyorum ama

önümde olan şey ondan çok uzak.

Aslında burası...bir oyun odası.

Altın ve kırmızı duvar kağıdı alanı kaplıyor ve kan yoğunluğuyla kırmızı bir halı yere dökülüyor. Duvarların

çoğunu büyük ekranlar kaplıyor ve tamamı kırmızı LED ışıklarla tamamlanıyor. Ortada zarif bir bilardo masası

yer alıyor ve köşelerde bazı masa oyunları kuruluyor.

Gürültünün nedeni ekranlardan kaynaklanıyor.

Killian, lüks koyu kırmızı deri koltukta, elinde oyun kumandasını tutarken, "Şimdi vazgeç," diyor.

Kendi kocaman sandalyesinde bağdaş kurup oturan ve çılgınca kumandasına vuran bir kızla konuşuyor.

Dudakları büzülmüş ve açık teni kırmızıdır.

"Onu dinlemeyin. Kazanabilirsin," diyor Bran sandalyesinin kol dayanağına otururken.

Nefesim yavaş bir hışırtıyla çıkıyor.

O iyi. Geç kalmadım. İyi görünüyor ve... gülümsüyor.

Benden daha asosyal olan sessiz kardeşim eğleniyor gibi görünüyor.

Artık acil tehlike ortadan kalktığı için önümdeki sahneye odaklanıyorum.

Ben endişelendiğimde cidden oyun mu oynuyorlar?

Ayrıca kız kim? Yandan bakınca tanıdık geliyor ama onu nerede gördüğümden emin değilim.

Kardeşim neden onunla ve Killian'la bağ kuruyor? Beni sırtımdan bıçaklasa iyi olur, Bran.

Kıskandığımdan değil.

Kıskandığıma inanmayı reddediyorum.

"Ona boş umutlar verme." Killian düğmelerine kızla aynı hızda basıyor ama bu konuda hiç kayıtsız, hâlâ verimli

olmasına rağmen sıkılmış gibi görünüyor. "Ve inanın bana Sokolov bebeğim, o sadece size karşı final oynayıp

kazanmayı tercih ettiği için sizi destekliyor."

İçeri bir adım atıyorum ve yemin ederim beni yan görüşüyle yakalıyor. Hızı biraz yavaşlıyor ve sonra kız ayağa

fırlayıp kumandasına defalarca vuruyor.

Sonra gülüyor ve Bran'e sarılıyor.

Ayrırlırlarken Bran, "Bunu yapabileceğini biliyordum" dedi.

Çenesini Killian'a doğru salladı ve işaret etti.

Ah. Konuşamıyor.

Daha önce ona karşı küçücük bir kin beslediğim için şimdi kendimi berbat bir insan gibi hissediyorum.

"Senin gelmiş geçmiş en iyi amigo kız olduğunu söylüyor."

Kardeşim sırtıyor. "Onur duymam mı, yoksa rahatsız olmam mı gerektiğinden emin değilim."

Killian omzunu kaldırıyor. "Muhtemelen her ikisi de."

Bir anda gözleri benimkilerle buluştu. Sert ve karanlıklar ve oynarken sergilediği ilk kayıtsızlıktan eser yok.

Bazı nedenlerden dolayı, şu anda bilerek kaybettiğini düşünüyorum. Bran ve kız muhtemelen fark etmemişlerdi

ama Killian'ın ona üstünlük sağlamak için nasıl kasıtlı olarak yavaşladığını gördüm.

Hala sandalyede uzanıyor ama omurgası dikleşti ve boş ifadesinde o dolup taşan gerilim var, yavaş ama

istikrarlı bir şekilde oluşan bir fırtına - kesinlikle iyi bir haber değil.

Ama biliyor musun? Siktir et onu.

Bu sabahtan beri yaptığı onca saçmalık için kızgın olması gereken kişi benim.

"Kepek." Kardeşimin yanına kayarak koluna dokunuyorum. "İyi misin?"

"Ah, merhaba küçük prenses. Elbette öyleyim. Neden olmayayım?" Beni yakından izleyen kıza işaret etti.

"Killan'ın kuzeni ve yeni oyun ustam Mia ile tanışın."

Heyecanla başını salladı, yüz hatları onu çok genç, hatta benden çok daha genç gösteriyordu. Sayısız kurdele

saçını, elbisesini, bileklerini ve hatta dev çizmelerini süslüyor. Moda anlayışından dolayı A+ alıyor.

Artık onun romantik bir ilgi duyduğunu düşündüğüm için kendimi tamamen aptal gibi hissediyorum. Onu bir

yerlerde gördüğümü biliyordum; bazı fotoğraflarda Nikolai'yle birlikteydi.

Mia bir süre beni izledikten sonra Killian'a işaret verdi.

"Ne dedi?" Ona tam olarak bakmadan soruyorum çünkü şu anda şeytanla yüzleşmeye hazır değilim.

"Bana senin bir ağabeyin aleti gibi kaba olup olmadığını soruyor Landon."

"O... onunla mı tanıştı?" Sesim titriyor ve Bran kolumu tutuyor.

Killian gözlerini kısıyor. "Daha önce okuluma gelip arabama zarar verdi ve beni senden ayrılmakla tehdit etti,

yoksa daha kötüsünü yapacaktı."

Evet, kardeşime benziyor.

Mia, Killian'a bir kez daha işaret verdi ve tercüme etti: "Landon'un yıllardır tanıştığı en büyük alet olduğunu ve

her türlü aleti görmeye alışkın olduğundan bunun bir şeyler söylediğini söylüyor. Ah, ayrıca Bran gibi bir tatlıyla

görünüşünü paylaşması çok yazık. Eğer öyle olmasaydı uyurken yüzünü keserdi."

Bran yüksek sesle, gerçekten gülüyor ve ben de gülümsüyorum. Bu kız Lan'den korkmuyor. Bunu sevdim.

Bran omzumu tutarak, "Glyn'le tanış, Mia," diyor. "Kesinlikle Lan'den çok bana benziyor."

Killian, "Tanıştığımıza memnun oldum" diye tercüme etti, sesi kulağımın dibindeydi ve onu yalnızca ben

duyabilene kadar alçaldı. "Kuzenime, bana olduğu gibi, iyi davranmalısın."

Ona baktım. "Son kısmı söylediğinden emin misin?"

"Yapabilseydi yapardı."

"Hadi geri dönelim Bran." Kolunu tutuyorum ve durum daha da çamurlaşmadan oradan çıkmaya çalışıyorum.

"Mia ve benim artık finallerimiz var. Biraz bekle."

"Ama—"

Mia saf bir kararlılıkla başını bana doğru salladı, kumandasını yakaladı ve diğerini Bran'e fırlattı.

Yakalıyor ve bana bakıyor. "Kendini iyi hissetmiyorsan gidebiliriz."

Ayrılmak istiyorum ama bunu söylersem tüm havayı mahvederim.

"İyi misin?" Bran beni yakından izliyor.

"Evet."

"Emin misin? Çünkü açıklaman gereken çok şey var küçük prenses."

ürktüm. "Biliyorum. Sonra konuşacağız. Devam edin ve oyununuzu bitirin."

Brandon'ın bu kadar üzgün hissetmeden eğlendiğini görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki.

Mia, Killian'a bir şey imzalıyor ve Killian ona boş boş bakıyor. "Bunu söylemiyorum."

Kaşları çatıldı ve bu sefer öfkeyle tekrar işaret yaptı.

"Ne?" Soruyorum.

"Aksanının ateşli olduğunu söylüyor, seni de sikeyim Sokolov bebeğim."

Kardeşimin yanına yaklaşıyor. "Sanırım

bu turda Bran'ı destekliyorum."

Ne zamandan beri kardeşim Bran'i çağırıyor? Peki bugün zar zor takılırken nasıl bu kadar yakınlar?

Belki de Killian'ın insanları etkileme yeteneğini küçümsüyorum.

"Hemen döneceğim," diye duyurdum ama video oyunu çok gürültülü olduğundan ve tartışıklarından hiçbirinin

duyduğundan emin değilim.

Kaçmak için bu fırsatı seçmemin bir nedeni daha.

Bran oyununu bitirip gidene kadar tuvalette saklanacağım.

Adımlarım oyun odasının yanındaki alt kattaki misafir banyosuna doğru hızlanıyor.

Arkamdan adım sesleri geliyor ve omurgamdan aşağıya ani bir ürperti iniyor.

"Eğer kaçarsan, ben de seni kovalarım." Killian'ın karanlık sesi, kalın bir dumanla havaya nüfuz ediyor. "Ve eğer

seni kovalarsam yakalarım." Sesi yaklaşıyor. "Ve eğer seni yakalarsam sikerim bebeğim."

Banyoya doğru kısa bir mesafe koşup kapıyı tüm gücümle kapatırken bunu düşünmeme izin vermiyorum.

Ama bir korku filmindeki gibi, korku ve dehşet dolu havlamayla dolu bir el kayar.

Kapıyı iterek kapatmaya çalışıyorum ama çabam onun kaba gücüyle kıyaslanamaz.

Arkasındaki güce.

Bükülmüş niyetle kaplamak için.

Sanki yoluna çıkan bir engeli ortadan kaldırmakta hiç zorluk çekmiyormuş gibi, kayıtsız ve çabasız görünerek

kapıyı çarparak açtığı anda fiziksel olarak geriye savrulduğum.

Ki açıkçası bunu yapmadığını düşünüyorum.

Banyoya doğru ilerledi ve kapının akıl almaz bir yavaşlıkla kapanmasına izin verdi.

Bir canavarla kapana kısıldım.

Güzel, zalim yüz hatları, günahkar bir fiziği ve maskesi olmayan biri.

Artık bana karşı yumuşak davranacağını bile iddia etmeyecek, değil mi? Seni çok fazla incitmeyeceğime ya da

beni emersen seni becermeyeceğime dair bir söz yok.

Bu onun kesilmemiş hali.

Keşke sadece bir yara izi olsaydı, eğer onu soymaya çalışırsam çökecekti. Ama bu onun gerçek yüzü. Ortaya

çıkartılacak yara izi yok ve bulunacak alternatif gerçeklik yok.

Ve onun ulaşamayacağı bir yere ihtiyacım var.

Şimdi.

Tuvaletin kapısına dönüyorum; Son çarem kendimi oraya kilitlemek.

Saçımın acımasız bir tutuşuyla geri çekilmeden önce atmam gereken tek şey iki adım.

Çığlık attım ama sırtım göğsüne çarptığında sert bir elin ağzımı tutmasıyla sesi boğuklaştı.

"Şşşt." Dudakları kulağıma değiyor, o kadar günahkar ve karanlık ki midem altüst oluyor. "Kardeşinin içeri girip

kız kardeşinin çiğnendiğini görmesini istemezsin, değil mi?"

Başımı çılgınca salladım ama bu onunla aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyor. Bu saçma oyunu durdurmak

için öyle.

"Sana ne diye seslendi?" Sesi sıradanmış gibi geliyor ama hiç de öyle değil. Bir yanardağdan dökülen lav.

Okyanusu tersyüz eden bir kasırga. "Tamam küçük prenses. Bebek kız kardeşinin benim spermimi berbat

ettiğine tanık olduğunda hala böyle hissedeceğini mi sanıyorsun?

Midem kasılıyor ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bunu yaptıkça saçlarımı daha da sıkı tutuyor. Çok acı

verici ve gözlerimden yaşlar akıyor.

"Bahse girerim kirli küçük bir sürtük gibi ıslanmışsındır." Şortumu zahmetsizce aşağı iterek ayak bileklerimin

etrafında toplanmasını sağladı ve acımasız elini iç çamaşırımın içine kaydırarak beni kucakladı. "Benim için

sırılsıklam olacağını biliyordum bebeğim. Nefes alamayana kadar dayak yemeyi seviyorsun. Vasiyetine el

koymam hoşuna gidiyor. Bu seni çok tahrik ediyor, değil mi? Kabul et, benim güzel tarafımdan

hoşlanmıyorsun. Sen benim şeytan tarafıma göre kahrolası bir fahişesin."

"Hayır" diye bağırdım ama bu, eline vuran hayalet bir ses gibi çıktı. Artık inanıp inanmadığımı bilmediğim

kocaman bir yalan gibi çıkıyor ortaya.

Killian iç çamaşırımı kenara itip üç parmağını aynı anda içeri soktu. Acımasız güçten ve içimi titreten zevkten

gözlerim geriye kaydı. Sesimi ve nefesimi boğması bunu daha da çılgınca hale getiriyor.

Erotik olarak günahkar.

Killian başımı aşağı itmek için ağzımı tutuyor. "Kıcının parmaklarımla nasıl heyecanlandığına bak. Seni

bulmamı, sıkıştırıp gelmeye zorlamamı istedin. Her adımda sikimi hissetmen için küçük amını daha da

acılandırmamı istedin. Beni istiyorsun bebeğim."

Başımı defalarca sallıyorum.

Sadece omuz silkiyor. "İnanıp inanmamak sana kalmış ve istediğim zaman amımı becermek de bana kalmış.

Gördün mü, elimin her yeri nasıl damlıyor, seni pis sürtük?"

Bana parmaklarının giriş çıkışını ve utanç verici uyarılmamı izlettiriyor. Her hareketi, her ahlaksızlığı görmemi

sağlıyor, eyleme daha fazla üstünlük katıyor.

"İşte bu, yut onları." Dördüncü parmağını diğerlerinin üzerine yerleştiriyor ve açıkçası beni parçalayacağını

falan düşünüyorum. "Sakin ol, sikimi aldın, bu kadarını kaldırabilirsin."

Onları aynı anda bana vuruyor, makaslıyor, birbirine bağlıyor, derinleştiriyor.

Gözlerim düşüyor ve bir an için zevkin saldırısından delirdiğime gerçekten inanıyorum.

"İlk hayatımın tamamını oraya sığdırabileceğimi mi düşünüyorsun?" karanlık bir şehvetle fısıldıyor ve başımı

sallamak için çevirdiğimde gözlerim hızla açılıyor.

Sadece kıkırdadı. "Bana bayılma küçük tavşan. Seni hâlâ cezalandırmam gereken çok şey var." Başparmağını

klitorisime doğru hafifçe vurarak yıldızları anında görmemi sağladı.

Klit uyarısından bu kadar hızlı kurtulmam utanç verici.

"Bugün yaptığın gösterilerden sonra o orgazmı hak etmedin." Parmaklarını benden çekiyor ve ben beni ele

geçiren boşluğu tanımayı reddediyorum.

İçimde daha fazla nabız atmaya olan ihtiyacın farkına varmayı reddediyorum.

"Eğer çılgılık atarsan ya da yardım çağırırsan, kardeşinin senin sikildiğini izlemesini sağlarım. Beni duyuyor

musun?"

Acı gözyaşları gözlerimi yakıyor ama o ağzımı bırakıp saçlarıma yumruk atarken onların serbest kalmasına

izin vermiyorum.

"Siktir git," diye tükürdüm.

"Bu pis ağız sadece aletimi sertleştiriyor bebeğim. Yani eğer daha fazla hakaretiniz varsa elbette ki

göğsünüzden kurtulun.

"O resmi yayınlayarak ilk numarayı yapan sensin."

"Dünyanın senin benim olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Bunun için özür dilemeyeceğim. Aslında, kimsenin

sana sahip olma fikri aklına gelmesin diye bunu tekrar ve daha erken yapardım.

"Dur tahmin edeyim, çünkü bunu yalnızca sen yapabilirsin?"

"Doğru tahmin ettin."

"Asla ama asla seninle olmayı seçmeyeceğim."

"Flaş bir haber. Zaten öylesin."

"Seçerek değil."

"Umrumda değil." Saçlarımı çekiştiriyor. "Ve sen onu zorluyorsun. Aminiz bunun bedelini ödeyecek.

"Üzgünüm. Acı gerçeklerin söylenmesinden hoşlanmıyor musun?"

"Bunu yapmayan sensin. Resmi öğrenmeden önce bile sinirlenmiştin çünkü sana küçük ahlaki pusulanın

onaylamadığı gerçekleri söylemiştim. Beni tezgâha doğru itti ve ben de tepki gösterdim ama beni ensemden

sabitledi, bu yüzden mermerin kenarına tutunmaktan başka seçeneğim kalmadı.

"Ama olay şu ki, senin

kırılgan küçük duygularını korumak için yalan söylemeyeceğim. Zaten duyguların nesi bu kadar özel? Bunlara

sahip olduğun için harika olduğunu mu sanıyorsun? Olay şu ki, beni görüyorsun ve görmeye devam edeceksin,

Glyndon. Boş kabuk, şeytani taraf ve hepsi."

O kızdı. Hayır, muhtemelen öfkeliydi.

Kızgın olduğunda bana yalnızca ismimle hitap ettiğini fark etmeye başladım.

Fermuarının sesi banyoda yankılandı, ardından kıcıma atılan bir tokat. diye bağırdım ama arkamdan içeri

girince inleme sesim boğuldu.

Ağrılı olması gerekirdi ama tamamen içime büründüğü anda küçük bir inilti çıkardım.

"Kahretsin, bundan asla bıkmayacağım," diye mırıldanıyor bariz bir şehvetle, sonra bir delinin ritmiyle içime

giriyor.

Hem zevkin hem de acının saldırısını hissetmek yerine dünyanın açılıp beni yutmasını istiyorum.

Aniden başımı saçlarımdan tutup aynadaki yabancıya baktırdı.

Killian arkamdaydı; bir tanrı gibi uzundu ve şeytan kadar uğursuzdu. Yüzü sert, yüz hatları hem şehvetten hem

de hakimiyetten karanlıktı.

Ve ben?

Eğiliyorum, kullanılıyorum, istismar ediliyorum ve onun tarafından tamamen yönetiliyorum ama gözlerim acı

yerine erotik zevkle parlıyor. Dudaklarım aralandı ve burun deliklerim açıldı.

Saçımı tutması sahneyi daha da rahatsız edici hale getiriyor. Yanlış.

Carnal.

"Bak bunu ne kadar istiyorsun bebeğim. Bunun için ağlamak üzeresin." Ritmini yavaşlattı ama kalça kemiğim

tezgahın kenarına değene kadar derinleştirdi. "Bir dahaki sefere bana ait olduğunu sorgulamazsın, bunun için

beni hayalet olarak görmezsin ve kesinlikle beni kendinden uzaklaştırmazsın. Anlaşıldı mı?"

Tırnaklarımı mermere batırıyorum, her vuruşu, her zevk patlamasını içimde hissediyorum.

Dişleri boğazımın etine değdi ve o kadar sert ısırıldı ki çığlık attım.

"Bu çok açık mı, Glyndon?"

"Hayır..." Aynada ona dik dik baktım ve o da aynanın yanındaki noktayı ısırıldı.

Bu sefer bir hıçkırık duydum ama şiddetli acı, aletinin neden olduğu sürtünmeyi artırdı.

"Tekrar deneyeceğiz. Bu çok açık mı?"

"Senin olmak istemiyorum."

"Bu senin kararın değil."

"Kendimi kaybetmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum, yanaklarımda gözyaşları birikirken.

"Yapmayacaksın."

"Nasıl bilebilirim? Benimle istediğini yapacaksın."

"Seni cezalandırmam ve bundan hoşlanmaman ya da gerçekten sana zevk vermem sana kalmış." Kalçalarını

döndürüp içimdeki bir noktaya vurarak kısa bir süreliğine görüşümü beyazlattı.

"Benim olduğunu söyle

bebeğim."

Dudaklarımı büzdüm ama içimdeki mücadele çoktan sona erdi. Hala mırıldanıyorum. "Asla senin

olmayacağım."

"Korkunç bir hata." Ritmi çılgına dönüyor ve çok yoğun, o kadar yoğun ki ağlıyorum.

O kadar yoğun ki keşke aynı anda hem ölüp hem de orgazm olabilseydim.

Ama tekrar tekrar gelmemi sağlıyor ve bu sözleri söylememi talep ediyor.

Yapmıyorum.

O beni öldürebilirdi ama ben öldürmezdim.

Bu kendime ait olan son parçam ve onu teslim etmeyi şiddetle reddediyorum.

Bana yalan söylemeyeceğini söyledi.

Yapacağım.

Ta ki sonunda beni bırakana kadar.

GLYNDON

Hayatın bu kadar telaşlı, tamamen yabancı ve tamamen gerçeküstü olabileceğini hiç bilmiyordum.

Killian'ın beni banyo tezgâhında becermesinin, daha doğrusu cezalandırmasının üzerinden bir hafta geçti.

O zamandan beri beni cezalandırıyor.

Evet, gelmeme izin veriyor, hatta orgazm için yalvarmaya kadar gidiyor ve beni tatmin etmekten keyif alırken

bir yandan da hakimiyetini ve tüm kartların elinde olduğunu kanıtlamayı seviyor.

Parmakları boğazımdayken ve aleti içimi kasıp kavururken beni kaldırıp yere atıyor. Isırıyor, tokat atıyor ve

özellikle herkesin görebileceği yerlerde her türlü morluk ve morluk bırakıyor.

Kolu belime ya da omzuma dolanmış ya da elim onun elinin içine girmiş olsun, herkesin ortasında bana

dokunmayı kendine misyon ediniyor. Dünyanın ona ait olduğumu bilmesini sağlayacak herhangi bir şey.

Bana çok güzel söylediği gibi, hiç kimse 'kendisinin olana bakmaya' cesaret edemiyor.

Ancak tahmin ettiğimin aksine arkadaşlarımı onu kabul etmeye zorlamadı. Bunun yerine Bran'ı kendi tarafına

çekme yöntemi gibi manipülatif bir yaklaşım kullandı.

Hiç izin istemeden çevremize dalıyor ve artık her gün benim için hazırladığı öğle yemeğinde bizimle oturuyor.

Herkesin ilgi alanlarını gözeterek onların yavaş yavaş kabuklarından çıkıp kendisini kabul etmelerini

sağlamıştır.

Hiçbir zaman şiddet kullanmadı ya da onları tehdit etmedi; bu açıkçası sadece bana özel.

Tepkilerine gelince, farklılar. Ava benim için sevişme meselesi, Cecily hâlâ ona güvenmiyor, Annika her şeyden

çok benim için üzüyor gibi görünüyor, Remi bunu en son öğrendi ve hayranlık uyandıracak kadar dramatik bir

hal aldı ve Creighton umursamıyor.

Killian'a Remi'nin şimdiye kadarki en komik kişi olduğunu söylediğimde pek eğlenmiş gibi görünmüyordu.

Daha önce Killian'ın baskıcı olduğunu düşünmüş olsam da onun bir diktatörden başka bir şey olmadığını

öğrendim. Sadece tüm emirlerinin yerine getirilmesini istemiyor, aynı zamanda muhalefete karşı da sıfır

tolerans gösteriyor.

Ne kadar hayır dersem o kadar acımasız oluyor. Ne kadar çok savaşırsam, 'cezam' da o kadar ağır olur. Ve bu

her zaman, her yerde gerçekleşebilir. İster rekor sürede tamir ettiği arabasında olsun, ister balkondan gizlice

içeri girdikten sonra kendi odasında, ister benim odamda olsun, ister ateşböceklerinin gölünde olsun, orası bir

nevi buluşma noktamız haline geldi.

Sonuç olarak, onun benim için özelleştirdiği ağın daha da derinlerinde sıkışıp kalıyorum ve çıkış yolundan emin

değilim.

Bir çıkış yolu istiyor muyum?

Killian tam anlamıyla bir şeytan değil ve aslında iyi biri olabilir. Bütün yemeklerimi o hazırlıyor, yemeğimi

yememi ve suyumu içmemi sağlıyor; bunu emrederken sesi tam bir doktor gibiydi.

Geçen gün onu Inception'ı izlerken yakaladım ve tekrar izlemek istediğini ve benim ilk kez izlediğimi hayal

ettiğini söyledi. Ama Leonardo DiCaprio'nun benim ünlü aşkım olduğunu söylediğimde hiç hoşlanmadım.

Neyse, o benim ilgi alanlarıma ilgi gösteriyor, bir ton sanat dergisine abone oldu ve sırf canı istediği için bana

birinci sınıf bir palet satın aldı.

Sonra bana onu benimle sikişirken resmetmemi söyledi piç.

Bu da yetmezmiş gibi bana hep sanatımdan, arkadaşlarımdan, ailemden bahsettiriyor. Seksten sonra gardım

düştüğünde bile bunu yapmayı seçiyor çünkü o zaman daha açık olduğumu biliyor.

Yavaş ama emin adımlarla öyle bir noktaya geliyor ki, bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum.

Bu hafta bir özgürlük duygusuyla dolup taşıyor. Evet, korkutucu bir tür; gelebilmem için bastırılmam ve çaresiz

birakılmam gereken türden, ama yine de özgürlük.

İlk kez bunu bırakıp fazla düşünmeyeceğimi, bu konuda panik atak geçiremeyeceğimi ya da aynada kendime

bakıp tiksineceğimi hissettim.

Son kısım büyük ölçüde Killian'ın beni ayna karşısında sık sık sikmesi ve zevk dolu yüzümü görmemi

sağlamasından kaynaklanıyor. Bana da adını söyletiyor. Boğuk bir ilahiye dönüşene kadar tekrar tekrar.

Ama hâlâ bana kendisine ait olduğumu itiraf ettiremiyor, bu onu her seferinde kızdıran bir şey ve sonra bunun

onu ne kadar kızdırdığını bana tam olarak gösteriyor.

Ama boşver onu.

Uğraşarak ölsem bile, o son parçamı saklıyorum. Bu işe yaramaz bir gurur meselesi olabilir ama biliyorum ki,

eğer o kısımdan vazgeçersem, onun tarafından tamamen kontrol edilmeyi kabul etmeye tamamen hazır

olmam gerekiyor.

Bir gün uyanacağım ve kendimi tanıyamayacağım        onun küçük sikik oyuncağına d n        .

Ve bu ben değilim.

Yani kavgam egomun i  e yaramaz bir tezahürü değil. Bu benim tek hayatta kalma modum.

Sınıfa yürürken bu sabah aldığım mesajları kontrol ediyorum.

Gareth: Ge  en sefer gönderdiğim görüntüler Devlin'e ait elimizdeki tek görüntüydü. Onu senin dışında canlı

gören son kişi kırmızı maskeliydi ve eminim onun kim olduğunu biliyorsundur.

Metni tekrar tekrar okurken parmaklarım titriyor.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde Gareth, pazarlığın kendi payına d   en kısmını tuttu ve bana Devlin'in ölümünden

tam bir gece önce onların malikanesine girdiğini gösteren güvenlik kamerası görüntüleri gönderdi. Ve Gareth'in

az önce bahsettiği görüntü, Devlin'in tüyler ürpertici tav anlardan biri tarafından bodruma götürüldüğü

videoydu. Orada onu bekleyen kişi kırmızı maskeliydi.

Killian.

Daha sonra video bitti.

Giriş sırasında katılımcıların son etkinliğin akıl oyunları ile ilgili olduğunu söylediklerini duydum. Ve bu

konularda Killian'dan daha iyi kimse yok.

Peki Devlin neden hemen ardından arabasını uçurumdan atmaya karar verdi?

Bu soruyu cevaplayabilecek tek kişi muhtemelen Killian'dır ama son zamanlarda ondan bir şey istediğimde

bana " nce benim olduğunu söyle" diyor.

Reddettiğimde omuz silkiyor ve beni asılı bırakıyor.

Bu da farklı olmayacak. Aslında sırf yapabildiği için muhtemelen bir pislik olacaktır.

Profesör Skies'in sınıfına adımımı attığımda telefonumu ve düşüncelerimi bir kenara koyuyorum. On beş

saniye geciktiğim için beni kızdırmaya hazırım ama o sadece bana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Beklemek. Gitmesine izin mi veriyor?

Sınıfın en arka sıralarına oturduğumda, tuvalimin arkasında saklandığım için minnettarım, hareketlerim en iyi

ihtimalle yavaş ve garipti.

İşte o zaman geçen sefer yaptığım tablonun eksik olduğunu, yerine boş bir tablo geldiğini fark ediyorum.

Ve sonra tamamen sol alanın dışında bir şey oluyor. Profesör Skies sıradan bir tablo değil, benim tablom olan

bir tabloyu çıkarıp tüm sınıfa sergiliyor.

Kulaklarım ısındı, bu sefer beni tüm sınıfın önünde utandıracak sözlerinin saldırısına hazırdım.

Ama doğa güçleri gibi iç içe geçen, çarpışan, birbirine çarpan siyah ve kırmızı gölgelerden de bakışlarımı

kaçıramıyorum. O tabloyla, onu bir araya getirdiğim zamanki ruh halimle gurur duyuyorum ama şimdi profesör

beni yine düpedüz küçük düşürecek.

Belki de kavurma başlamadan önce koşmalıyım.

Hayır. Ben büyük bir kıyım. Alabilirim.

“Soğuk, kasvetli, karanlık, düz ve kesinlikle abartılı empresyonist tarzın karışımı farklı şekillerde ortaya

çıkabilir.” Tabloya doğru hareket ediyor. “Bu da onlardan biri. Kesinlikle en iyisi ya da ilki değil ama duygusal

değeri açısından incelemeye değer benzersiz bir tarzı var. Aferin Bayan King.”

Bütün sınıfın dikkati üzerime kayıyor ama yapabileceğim en iyi şey sanki felç geçiriyormuşum gibi

inanamayarak bakmak.

Belki felç geçiriyorum.

Eğer bu bir rüyaysa çok acımasız. Beni uyandır lütfen.

Uyluğumu çimdikliyorum ve kesinlikle çok acıyor.

Profesör, tabloyu orada tutarken "Devam ediyorum" diye duyuruyor ve bugünkü dersten bahsediyor.

Benim tablom.

Ders bittikten uzun süre sonra hala şaşkınım. Dürüst olmak gerekirse beni arayıp tüm bunların nahoş bir şaka

olduğunu söylemesini bekliyordum ama öylece gitti.

Ve diğer herkes de öyle.

Sadece Stuart geride kaldı ve bana biraz beceriksizce gülümsedi. Killian'ın tehditlerini ciddiye alıyor ve

aramızda üç kişinin sığabileceği kadar mesafe bırakıyor.

"Tebrikler Glyn. Çok gecikti."

"Teşekkürler...sanırım...hala inanamıyorum. Benden ne kadar nefret ettiğini ve sanatımın saçmalık ve

anneminkinin kötü bir taklidi olduğunu düşündüğünü biliyorsun. Hatta onun kızı ve Landon'un kız kardeşi

olmaya bile değmediğimi bile söyledi."

Stuart sarı saç tellerini ensesine sürüyor. "Züppe olabilir."

"Olabilir?"

"Evet öyle ama iyi tarafından bakın. Sonunda senin değerini anlıyor." O sırttır.

"Eğer bir anlamı varsa, bence

senin sanatın annenin ve hatta Landon'inkinden daha kışkırtıcı. Beğendim."

"Teşekkürler." Dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamıyorum.

Annem dışında ilk defa birisi bunu bana söylüyordu. İlk başta güvensizliğimi gidermeye çalıştı ama o benim

annem. Çocuklarına da aynı şekilde davranma eğiliminde ama bence derinlerde en çok Bran'ı seviyor ve

Landon'ın kesinlikle onu bile geride bırakacak bir sanatsal deha olduğunu düşünüyor.

Gurur duyduğu bir şey.

Stuart ve ben sistemlerimize kafein dökmek için kafeteryaya gidiyoruz ama koridorda çok tanıdık, çok sarışın, çok renkli, Harley Quinn tarzı bir kız tarafından durdurulduk.

Cherry yüzüme sakız patlatıyor, sanki ayakkabısındaki kirden başka bir şey değilmişim gibi beni izliyor.

Son zamanlarda gittiğim restoranlarda ve parklarda dolaşıyor, muhtemelen bana göz kulak oluyor falan.

İlk kez bu kadar yakınlaşıyordu ve onun varlığında rahat olmadığımı söylemek yetersiz kalırdı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Nötr ses tonumla soruyorum.

Bütün sabah iyi bir ruh halindeydim ve o bunu bir saniyeden kısa bir sürede mahvetti.

"Vay canına, inek," diye Stuart'ı kovuyor. "Büyüklerin konuşması lazım."

"Belki de biraz terbiye alana kadar şıpırdaması gereken kişi sensindir," diyorum ona.

"Sorun değil... Kafeteryada olacağım." Stuart beni Cherry'yle yalnız bırakarak olay yerinden kaçtı.

Mesela Killian adlı kız uzun süre sevişti ve bundan daha fazlasını isteyecek kadar hoşlandığı belliydi.

Hayır. Bu ayrıntıyı düşünmeyeceğim.

"Uh, sana ne kadar çok bakarsam, ülkedeki havadan daha sıkıcı olduğuna, kişiliğinden yoksun olduğuna ve

muhtemelen bir rahibe kadar iffetli olduğuna o kadar eminim. Katil sende ne buluyor?"

"Açıkkçası onun sende görmediği bir şey var. Şimdi izin vererseniz, küçük çocuk oyunlarından başka yapacak

daha iyi işlerim var. En son kontrol ettiğimde burası ortaokul değil."

"Dinle burayı, seni küçük züppe kaltak." Yüzüme yaklaşıyor, sesi sertleşiyor.

"Özel olduğunu mu sanıyorsun?"

Killer'in onları kullanılmış bir prezervatif gibi bir kenara atmadan önce kendini kraliçe gibi hissettiren tek kişinin

sen olduğunu mu düşünüyorsun? Orada bulundum, bunu yaptım, bunu kanıtlayacak kahrolası işaretlerim var.

Fırsatınız varken sevinin çünkü yakında sizinle işi bitecek ve bu olduğunda yatağıma geri dönecek çünkü ait

olduğu yerin orası olduğunu biliyor. Benim gibi biriyle, senin gibi aptal, nörotipik bir kaltakla değil."

Kanın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyorum ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum çünkü onun sinirlerini

en çok sinirlendirecek şeyin bu olduğunu biliyorum. "Tamam mısınız?"

"Hayır," diye hırlıyor. "Eğer ondan uzak durmazsan, kendini öldürteceksin. Bunu sana vereceğim ilk ve tek uyarı

olarak düşün."

"Dur tahmin edeyim, beni öldürecek misin?"

Hayır, yapacak. Killer'in gençlik yıllarından beri kana susamışlığını ve cinayet içgüdüsünü bastırdığını biliyor

muydunuz? Tabii ki yapmadın, çünkü sen gayet normalsin. Onun gerçek benliğiyle bir bağ kurmuyorsun, bu

yüzden senin aptal küçük ahlakını yatıştırmak için, o bastırmaya, bastırmaya, kahrolası bastırmaya devam

edecek. Peki seri katillerin ilk kurbanlarının genellikle kimler olduğunu biliyor musunuz? Sevgilileri, eşleri,

anneleri, onları en başta baskı altına alan insanlar. En son kontrol ettiğimde bu sensin."

Sözleri göğsümde bir delik açıyor ve düzgün nefes almak ve konuşmak için gerekenden daha fazla çaba

harcamam gerekiyor. "En son kontrol ettiğimde, sözlerine inanmıyorum."

"Git ve ona sor o zaman." Sesi uğursuz bir hal alıyor. "Sizce neden en sevdiği renk kırmızı? Kanın rengi."

Yutkunuyorum ve o bir manyak gibi gülüyor. "Ne kadar korkak bir kedi. Uzaklaşma şansın var. Al onu."

"Bana izin vermiyor," dedim istemeden.

"Başka birini seçerek onu incit, o da sana bir daha dokunmayacaktır." Şakaklarıma dokunuyor. "Kafanı kullan

ve ona uygun olmayan iyi bir kız olduğunu kabul et. Enerjisine uyum sağlamak için özünde kötü birine ihtiyacı

var.

O gittikten sonra bile sözleri kafamda dönüp duruyor. Derslerde, öğle yemeğinde (Killan'ın dersleri olduğu için

beni Annika'yla birlikte göndermesi) öğleden sonra stüdyoda konsantre olmaya çalışırken bunları

düşünüyorum.

Büyükbabam ve ailemle FaceTime yaptığımda bile. Bunları kesinlikle kısa kesmek zorunda kaldım çünkü

bende bir sorun olduğunu kesinlikle anlayacaklardı.

Bitirdikten sonra arabayla gidiyorum ve bir şekilde evinin önünde buluyorum.

Zorlukla nefes alırken başımı direksiyona koydum. Ben ne halt ediyorum?

Daha sonra akşam yemeğinde buluşacaktık ama iki saat erken geldim.

Asla erkenci değilim. Aslında sırf sinirini bozmak için mutlaka geç gelmeye çalışıyorum. Bu benim diktatöre

isyanımdır.

Gerçi o kadar geç gelmem ki beni alacak kişi o olsun, çünkü bu kesinlikle arabada ilk önce beni becereceği

anlamına geliyor.

Şimdilik ayrılmayı düşünüyorum ama kapı açılıyor. Görünüşe göre artık dört kurucu üye ve hiç tanışmadığım

beşinci üyeyle birlikte malikaneye otomatik olarak erişebiliyorum.

İçeri girdiğimde havuzdan gelen bir gürültü duydum.

O tarafa doğru ilerledim ve tabii ki Nikolai, Gareth'i havuza itmeye çalışıyor ve Jeremy de Gareth'i boğmaması

için arbuluculuk yapmaya çalışıyor.

"Pislik beni kahrolası uykumdan uyandırdıktan sonra gayet ciddi ve düzgün kalabileceğini sanıyor. Cenazenizin

uluslararası hızlı kargoyla evinize gönderilmesine hazır olun."

Nikolai kuzenini tekmeliyor ve Gareth son dakikada onu yakalıyor. Bir su bombası patlıyor ve her tarafa su

sıçratarak tamamen giyinik Jeremy'yi ıslatıyor.

"Siz pislikler yaşamaktan yoruldunuz mu?" Onlara dik dik bakıyor ve Nikolai ona sadece su sıçratıyor.

"Sıkıcı olmayı bırak. Şeytanın varisi bile etek peşinde koşmak yerine burada."

Killian, siyah şort ve gergin göğsünü, kaslı karnını ve bazı karga dövmelelerini gösteren açık bir gömlek giymiş

bir şezlongda yatıyor. Sahneye hiç aldırış etmiyor, doğrudan onlara bakıyor.

Bakışları uzakta kaybolmuş, yarı düşünceli, yarı... kaybolmuş.

Böyle anlarda ne düşündüğünü merak ediyorum. Anormal zihninde neler oluyor?

Sanki başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi başını bana doğru eğdi. Ve aynen böyle, dudaklarında bir

sırıtiş kırılıyor.

Killian'ın sırıtması gülümsemesinden farklı. İkincisi genellikle sahtedir. Ancak tembel sırıtışları şakacı, muzip

ve görülmeye değer bir manzara.

Sadece kanımı akıtmak amacıyla keleklerin midemi kesmesine neden oluyor.

"Glyndon!" Nikolai havuzdan bağırıyor. "Bana mayoyu getirdiğini söyle."

Killian'a doğru yürüyorum. "Aslında yapmadım."

"Sorun yok. Hepimiz çıplak gidebiliriz. Kaşlarını oynatıyor.

Killian koyu bir ses tonuyla, "Eğer bunun son çıplak gösteriniz olmasını istiyorsanız hayır," dedi.

"Fahişelerden daha sıkıcı olmaya başladı yemin ederim." Nikolai ona su sıçratmak üzereyken Gareth onun

üzerinden atlıyor, onu su altında boğuyor ve sonra bana doğru başını salladı.

Bu adamlara alıştım ama Nikolai cinayet havasında olduğunda ya da Jeremy'nin sesi değiştiğinde gerçekten

uzak duruyorum.

Ama onlara ne kadar alışırsam alışayım, onlar hala Kafirler ve öldürücü olabilirler ve olabilirler.

Güçlü bir el bileğimi sarıp beni sert bir yüzeye indiriyor. Killian'ın kucağına düştüğümde şaşırmış bir ses

çıkardım. Bileğimi bıraktı ve sahiplenici elini belime doladı.

Üşümeye neden olan sıcaklık tenimi kaplıyor. Bu kadar soğuk birinin bu huzuru vermesi çok tuhaf.

"Bana mı öyle geliyor yoksa erken mi geldin?"

"Buralardaydım, bu yüzden gelmeyi düşündüm." Adamlara dönüp bakıyorum.

"Bir havuz şovuna katılacağımı

bilmiyordum."

Parmakları çenemi eğip yüzümü ona çeviriyor. "Eğer bunun yerine bir kan banyosuna karışmak istemiyorsan,

gözün bende olsun."

Yutkundum, Cherry'nin önceki sözleri beni bir anda bıçakladı.

"Bunun boş bir tehdit olmadığını ve aslında cinayeti düşündüğünü varsayıyorum."

"Doğru varsayıyorsun."

Yumruğum büyüklüğünde bir top boğazımda toplanıyor. "Gerçekten öldürmek istiyor musun?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun yoksa duymak istemediğin şeyi söylersem beni yine

hayalet mi göreceksin?"

"Bana yalan söylemek istemediğini söyledin, o yüzden söyleme. Senin gerçek doğanı halledebilirim."

Gözlerini kısıyor. "Sen kimsin ve ahlaki açıdan utangaç küçük tavşanıma ne yaptın?"

"Şşşt, şu anda uyuyor. Onu uyandırma."

Kıkırdadı, ses yanıma doğru gürledi.

Cesaretimi toplayıp daha ciddi bir ses tonuyla devam ediyorum: "Ne kadar acı verirse versin, yine de gerçeği

tercih ediyorum."

"En son bunu söylediğinde hayalet gibiydim."

"Bu sefer olmayacak."

"Elbette yapmayacak yoksa seni iki kat daha sert cezalandıracağım."

Bu kelimeyi duyunca içim kasılıyor ve boğazımı temizleme dürtüsüne direniyorum. "Bu yüzden? Öldürmek mi

istiyorsun?"

"Herşeyden dahafazla. Birinin canını almak, son nefesinin hiçliğe dönüştüğünü hissetmek, sonra içini görmek

için onu kesmek, yaklaşık yedi yaşımdan beri arzuladığım tek şeydi."

Sessizce söylediği sözler beni iliklerime kadar şok etti ve bu yüzüme de yansımış olmalı çünkü gözleri karardı.

"Görmek? İğreniyorsun."

"Hayır," diye patladım.

"Bana yalan söyleme Glyndon." Sesi korkutucu bir düzeye iniyor. "Panik atağın eşiğinde gibi görünüyorsun."

"Pekala, istediğin tepkiyi veremediğim için üzgünüm. Bana her gün böyle bir şey söylenmiyor." Derin bir nefes

alıyorum, sonra nefes veriyorum ve kendimi rahatlamaya zorluyorum.

"O halde koş tavşan." Boş ve sıkılmış bir sesle beni serbest bırakmaya başladı ama bunun öfkesini kamuflej

etmekten başka bir şey olmadığını biliyorum. "Bu sefer seni yakalamama izin verme, çünkü sikişmeye yemin

ederim, bu ceza sana yapacağım şeyin yetersiz bir ifadesidir."

"Yapmayacağım."

Durakladı. "Az önce ne dedin?"

"Kaçmayacağımı söyledim." Elini tutup tekrar orta kısmıma koydum ve yavaş yavaş nefesimi düzenledim. "Ne

söylüyordun?"

"Ne yapıyorsun sen?"

"Seni dinliyorum. Neden öldürme ihtiyacı hissettiğın hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum.

"Bu benim doğamda var. Bu konuda açıklanacak bir şey yok." Üstümle şortumun arasındaki deriyi okşuyor,

biraz sersemlemiş görünerek omurgamdan aşağıya ürpertiler gönderiyor.

Onun üzerinde bu etkiyi yaratmayı seviyorum.

"O zaman neden yapmadın? Sayısız şansın olmuş olmalı, özellikle de mafya arkadaşlarının yanında."

"Kana susamışlık başımı bulandırıyor ve dürtü kontrolüm çok az oluyor.

Dürtülerimin kölesi olmayı, onlar

tarafından yönetilmeyi ve onları tatmin etmek gibi kötü bir alışkanlık geliştirmeyi reddediyorum. Sonunda

kontrolümü kaybedeceğim ve bu yüzden kilitleneceğim ve bu gerçekleşmeyecek. Bu yüzden elimden

geldiğince bastırıyorum.

"Bu... acı verici değil mi?"

"Hmm. İlginç kelime seçimi. Dürtülerimi bastırdığımı duyunca rahatlayacağına yemin ederdim."

"Eğer acı çekiyorsan hayır."

O sırttır. "Küçük tavşanımın bana karşı hisler geliştirmesine bak."

"Kapa çeneni, sadece empati yapıyorum. Anlamını bilmediğin bir şey."

"Domates, domates." Hala sırtıyor. "Acıya gelince, kontrolü kaybetmenin açısından çok daha iyi. Bu geri

alınamaz, bu yönetilebilir."

"Ne sıklıkla öldürmeyi düşünüyorsun?"

"Günde yirmi dört kez. Bazen bazı rahatsız edici durumlarda daha da fazla. Son zamanlarda daha az."

Yüksek rakam karşısında şok olup olmadığım üzerinde durmuyorum çünkü daha önemli bir şey var.

Azaltabilirler.

"Sayı nasıl azaldı?"

"Senin varlığınla."

"N-ne?"

Diğer elini boğazıma doladı ve alnı benimkine yaslanacak şekilde beni kendine çekti; dudaklarının hatlarını ve

çenesinin keskin hatlarını görebiliyordum.

Killian yavaşça beni içine çekiyor. "Şeytanları geçici de olsa uzaklaştırıyorsun."

"Nasıl?"

"Beni aşar. Her ne yapıyorsan onu yapmaya devam et. Buranın bu kadar sessiz olması hoşuma gidiyor."

Başının yan tarafına vuruyor.

O kadar inanmadım ve duygulandım ki, gözlerimde nem toplandığını hissettim.

"Senden farklı olduğum için

seni daha fazla baskı altına almıyor muyum?"

"Aksine, sessizlik getiriyorsun. Uzun lanet bir sessizlik."

"Bu benim türünün tek örneği olduğum anlamına mı geliyor?" Şaka yapıyorum.

"Eğer durum böyle olmasaydı, senin gibi sinir bozucu küçük bir tavşana bu kadar zaman ve çaba

harcayacağımı mı sanıyorsun?"

"Vay. Alımlı."

"Biliyorum teşekkürler."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümseme dürtüsüne karşı koyamıyorum.

"Sana bunu yapmayı bırakmanı söylemiştim."

"Hayır diktatör."

Homurdanıyor. Sen ve o kahrolası tek kelime bile yok. Yemin ederim bir gün onu sisteminden sikip atacağım.

"Deneyebilirsin." Duraklatıp boğazımı temizliyorum. "Peki, varsayımsal bir sorum var."

"Bunu sorma."

"Hadi. Merak ediyorum."

"Film çekmek."

"Bir gün senin yerine başkasını seçersem beni bırakır mısın?"

"Onların boğazını keserdim, sana izletirdim, sonra da onların kanında olduğunu iddia ederdim."

İçimden bir ürperti geçiyor. "Bastırmaya ne oldu?"

"O varsayımsal durumda değil." Sesi kararıyor. "Bunu gerçeğe dönüştürmeyi düşünüyor muydun bebeğim?"

Hmm? Bunun beni davandan kurtaracağını mı düşünüyorsun?

"Hayır, yani Cherry, eğer başka birini seçersem bana bir daha asla dokunmayacağını söyledi."

"Bu senin dışında herkes için geçerli. Dikkatlice dinle bebeğim. Seni hiçbir zaman bırakmayacağım."

İçimden bir ürperti geçiyor ama içimi kaplayan duygu korku yerine rahatlamaya o kadar benziyor ki.

Bir su sıçraması bizi sıırıslıkla yapıyor ve nefesim kesiliyor, Killian'dan uzaklaşıyorum.

"Diyorum ki, siz ikiniz ya bir oda tutun ya da buraya girin!" Suçlu Nikolai bağıırıyor.

"Hemen döneceğim bebeğim. O pisliği öldürmem için bana beş dakika ver." Killian ıslak gömleğini çıkarıyor ve

havuza atlıyor ve o kuzeniyle suda güreşirken Jeremy ve Gareth kavgayı ayırmaya çalışırken ben gülüyorum.

Telefonum titriyor ve onunla alışverişe gideceğime söz verdiğimden beri onun Cecily olduğunu düşünüyorum.

Bunun yerine bir metin buldum.

Bilinmeyen Numara: Kiminle arkadaşlık kurduğuna dikkat et, kaltak.

28

KILLIAN

"İyi uyu ve akşam yemeğinde senin sıkı küçük amını yediğim erotik bir rüya gör bebeğim." Arabamın camından

bakıyorum. "Ya da onu spermimle dolduruyorum. Her ikisi de işe yarar."

Glyndon durdu ve kulak misafiri olabilecek kişileri bulmak için çevremizi araştırdı, sonra bana dik dik baktı.

Bakışlarını seviyorum. Bu benim Glyndon'ımın sevgi dili.

Ve bunu sevdiğim için, "Fikrini değiştirip geceyi benim yatağmda geçirmeyi tercih etmezsen, ki bu beş yıldızlı,

şiddetle tavsiye edilmezse?" diye ısrar ediyorum.

"Hayal et."

"Sana hayallerimin gerçeklikten çok daha karanlık ve tuhaf olduğunu söylemiştim. Yani cinselliğinizi daha

fazla keşfetmeye hazırsanız, ben hazırım.

Etrafında dönüyor ve yüzünü bana çeviriyor. Yanakları kırmızı ve bal rengi saçları rüzgarda uçuşuyor.

Meleklerin neye benzediğini bilmiyorum ve muhtemelen hiçbir zaman da bilmeyeceğim -şükür ki cehennemde

belirlenmiş bir yerim var- ama o şimdiye kadar gördüğüm bir meleğe en yakın şey.

Benim meleğim.

Glyndon bana amatör bir dedektifin çarpık bakışıyla bakıyor. "Bunu çok mu yaptın? Cinselliğini keşfetmeyi mi

kastediyorsun?

"Neden soruyorsun?"

"Ben sadece merak ediyorum."

"Seks kulüplerine gidip tuhafliklar denediğimi kastediyorsan, o zaman evet yaptım."

Meraklı bir kedi yavrusu gibi yaklaşıyor. "Ne denedin?"

"İpler, zincirler, bastonlar, şakalar, esaret, nefes oyunu, bıçak oyunu, darbe oyunu, D/s, S/M, nesneleştirme,

elektrostimülasyon - adını siz koyun."

Dudakları aralandı ve el salladım. "Merhaba? Dünya küçük tavşanıma."

"Vay canına," sonunda nefesini veriyor. "Bunların yarısının ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Hangileri? Memnuniyetle açıklayacağım."

"Hayır, teşekkürler. Muhtemelen onları benim üzerimde deneyeceksin."

"Eğer ilgilenmiyorsan hayır."

"Ciddi misin?"

"Söylediğim her şeyi sorgulama alışkanlığını gerçekten bırakmalısın."

Bir ayağından diğerine kayıyor. "Bu tuhaflikları üzerimde deneme şansından isteyerek vazgeçmene şaşırdım."

"Seninleyken tuhafliklara ihtiyacım yok."

Durdu.

Duruyorum.

Bütün dünya duruyor.

Bu doğru. Yapmıyorum.

"Gerçekten mi...?" kahrolası alışkanlığı tekrarladığını fark ettiğinde yarıda kalıyor ve sonra şöyle diyor: "Yani,

neden olmasın? Belli ki onlardan hoşlanmışsın."

"Onlardan gerçekten keyif aldığımdan emin değilim. Bu kadar ileri gitmemin tek sebebi normal seks bana

ihtiyacım olan uyarımı sağlamamasıydı."

"Ve...ben öyle mi?"

"Siz yapıyorsunuz. Artık aptal gibi sıırtmayı bırak.

Saçlarını geriye atıp hâlâ gülümsüyor. "Benden çok hoşlanıyor olmalısın, değil mi?"

"Şimdi kibirli olan kim?"

"Üzgünüm. Ayrıcalığa izin verilen tek kişinin sen olduğunu bilmiyordum.

"Kısa bir süre öncesine kadar masum, küçük bir bakireydin, hatırladın mı? Seni erotizmle tanıştırmasaydım bu

kelimenin ne anlama geldiğini bilemezdin."

"Beni hâlâ tüm tuhafılıklardan ve seks kulüplerinden daha çok istiyorsun."

"Sanki bir canavar yaratmışım gibi görünüyor. Belki de cinselliğini keşfetmemiz gerekir sonuçta."

"Cinselliğimi keşfetmek ortalıkta uyumak, takılmak anlamına geliyor. Bilirsin, yaptığın sıradan müstehcen seks

ama deneme şansım olmadı."

Gülümsemem kayboluyor. "Eğer onların kanına bulaşmaya hazırsan, o zaman kesin. Bazı zavallı ruhları

seçmek için yeşil ışığınız var."

“Bunu gerçekten yapardın, değil mi?”

"Ayrıca her şeyin fotoğraflarını çekip romantik bir akşam yemeğinden sonra size göstereceğim, böylece başka

bir sık ya da kedi fikrini eğlendirmeden önce iki kez düşünürsünüz."

“Yani sen uyuyabiliyorsun, ben uyuyamıyorum.”

"Yattığım tek kişi sensin."

"Öncesinden bahsediyorum."

“Önce, öncenin içindedir. Beni ortalıkta dolaşırken, anaokulundaki aşkını ya da lisedeki sevgilini avlarken

göremezsin. Yapabilirdim ama muhtemelen yapmayacağım.”

"Muhtemelen?" Bu konuda bir kitap yazacak kadar inanmazlıkla söylüyor.

“Aslında senin ilkin olduğum için onlara pek kin beslemiyorum. İsimlerini bulabilir, lastiklerini kesebilir ve

anahtarlarını saklamak ve camlarını kırmak gibi hayatlarında küçük bir rahatsızlığa neden olabilirim. Küçük

yaraklı budalalar için küçük çaplı suçlar.

"Ortaokuldaki erkek arkadaşımın kocaman bir siki olduğunu bilmeni isterim."

"Bunu beni kızdırmak için söyledin değil mi?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Çalışıyormu?"

Bu küçük lanet cadı izin verilmesi gerekenden daha hızlı öğreniyor. Dün öldürmeyi sevdiğimi itiraf ettiğimde,

onun tepelere doğru koşmasını tamamen beklediğimi söyleyeceğim.

Ben de onu kovalamaya, yatağıma bağlamaya ve görünüşe göre kafasındaki özel bölümüme daha fazla nefret

eklemesine neden olmaya hazırdım.

O kaldığında yaşadığım şaşkınlığı tahmin edin. Çok korkmuştu, bundan dolayı titriyordu, bu yüzden neredeyse

kusacaktı ama kaldı.

Ancak kalmaktan çok daha ilginç bir şey yaptı.

Glyndon gerçekten dinledi.

O da sorular sordu ve tamamen benimle birlikteydi.

Benim bu yönümü bilmek istedi ve annemle babam da dahil olmak üzere tüm dünyanın rahat ettiği maskeleri

reddetti. Glyndon orospu çocuğu King gerçeği istediğini ve bu sefer ciddi olduğunu söyledi.

"Bu doğru mu?" Sorusuna cevap vermek yerine soruyorum. "Onun aşırı büyük aletini gördün mü?"

"Evet. Bakireydim ama tamamen deneyimsiz değildim. Ben dalga geçtim."

"Hmm. Bir isme ihtiyacım olacak."

"Glyndon Kralı." Bana elini uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Önce eline, sonra yüzüne bakıyorum. "Bunun alaycılık olması mı gerekiyor?"

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?" Elimi tutup sıkıyor. "İşte, gerçekten nazik olmanın ne kadar kolay

olduğunu görüyor musun?"

Onu elinden tuttum ve arabanın yan tarafına çarparken ciyakladı.

"Sakin ol kovboy" diyor nefessiz bir sesle.

"Flört etme ve benimle dalga geçme, Glyndon. O zavallı sikiğin adı ne?"

"Mavi gözlerinde güzel siyah noktalar olduğunu biliyor muydun? Bu genetik bir şaheser."

"Oyalanıyorsun."

"Ve senin gitmiş olman gerekiyordu. İki dakika sonra sert yurt müdürü gelip seni bir süpürgeyle kovalayacak."

"Bir isim. Son kez soruyorum."

"Kes şunu, Killian." Yarı bıkkın, yarı teslim olmuş durumda. "Geçmişimdeki bütün adamları öylece

avlayamazsın."

“Ve şimdiki zamanın ve geleceğin birleşti. Ama sözde büyük sikli adamlar başlayacağız. Üzgünüm, demek

istediğim çok büyük.

"Afrika'daki insan hakları kuruluşlarında gönüllü olarak çalışmak için biraz ara verdi."

“Hatta onun hayatına da ayak uyduruyorsun. Haydi, onu bok listeme yazmam için bana daha fazla neden

söyle.”

Biraz gülüyor. "İmkansızsın. Bunu biliyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. Bu cümle sizin günlük mantranızdır.

“Geçmişin geçmişte kaldığını söyleyen sensin. Sayısız kız arkadaşına, sikiş arkadaşlarına ve tuhafliklarına

kırılan kişi ben olmalıyım, tam tersi değil.

"Benim hiç kız arkadaşım olmadı. Tabii sana kadar. Gerçi ben senin hâlâ dile getirmediğin benim kızım, benim

kadınım, benimki gibi terimleri tercih ederim bu arada.”

Yanakları kırmızıya boyanıyor. "Peki ya Cherry?"

“Kiraz sıcak bir delikti. Daha spesifik olmak gerekirse delikler.”

"İğrençsin." Elini elimden çekiyor.

“O bir dolandırıcı ve rock yıldızlarından daha fazla uyuşturucu bağımlısı olan dürtüsel bir anarşist. Ayrıca onu

kıskanmıyor musun?”

“Onunla ilgili duygularım ne olursa olsun, kadınlar hakkında bu şekilde konuşmamalısın. Biz eğlenmeniz için

açılan deliklerden daha fazlasıyız.”

“Biraz feminist değil misin?”

“Kendinden nefret ediyorsan bana etiket yapıştırma. Şimdi iyi geceler. Aslında sana iyi geceler yok.”

Gitmek için dönüyor ama bileğinden yakalayıp kapıya çarpana kadar onu çekiyorum. "Her konuda zorluk

çıkarmana gerek yok Glyndon. Yorucu, tekrarlayıcı ve sinir bozucu olmaya başlıyor."

"O halde bırak gideyim," dedi, gözleri meydan okurcasına parlıyordu.

"Hala bu konuda mısın? Sanırım seni yeterince cezalandırmadım."

"Siktir git."

"Bebğim. O iğrenç küçük ağzın beni sertleştirdiğini biliyorsun.

Onun o tatsız ve namuslu yorumlarından birini yapmasını bekliyorum ama eğilip yüzünü benimkiyle aynı

hizaya getirdiğinde ve "O halde sert dur" diye fısıldadığında yüzündeki tüm ifadeler kayboluyor.

Sonra hızla elini çekiyor ve kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak yatakhanesinin kapısına doğru

yürüyor.

Bunu o mu yaptı?

Evet, öyle yaptı ve ben eskisinden daha sertim.

Muhtemelen penceresine çıkıp ona bir iki ders verebileceğimi düşünmüyordu.

Telefonum bir mesajla titriyor.

Glyndon: Pencereme tırmanmayı aklından bile geçirme. Bu gece Ava ve Cecily'nin arasında sıkışıp

uyuyacağım.

Bir gülümseme dudaklarımı sıyrıyor. Glyndon'ım gerçekten hızlı öğreniyor. Eğer başka biri bana bunu

zahmetsizce okumaya başlasaydı, onu bir sonraki gezegene yumruklardım.

Glyndon konusunda umurumda değil.

Biliyorum. Daha kendime itiraf edemedim bu bilgiyle kendimi şok ettim.

Killian: Sanki bu beni durduracakmış gibi konuşuyorsun.

Glyndon: Cesaret etme.

Killian: Rüyamda sikimi emmeyi göreceğini söylemediğin sürece hayır.

Glyndon: Sen bana derin boğaz yaptırana ve ben de öğürene kadar sikini emmeyi hayal etmeye çalışacağım.

Şimdi mutlu?

Kahretsin. Onun nadir müstehcen konuşmalarından dolayı neredeyse pantolonuma giriyordum.

Killian: Senden benim olduğunu söylemeni istemeliydim.

Glyndon: Bir milyon yıl geçse bile.

İşaret parmağımı telefonun arkasına dokunduruyorum, çenemin tendonlarının kasıldığını hissediyorum.

Onun bu tarafı bende cinayet işleme isteği uyandırıyor.

Telefonum tekrar yanıyor ve onun olduğunu sanıyorum ama Kafirlerin grup sohbetinden.

Nikolai: Diyorum ki, Killer'in Glyn'e olan takıntısı benim var olmayan kalbimi sızlatıyor. İşi bitince onu

becermeme izin vereceğini mi sanıyorsun?

Killian: Git bir cesedi becer ve hazır bu arada ben seni bulmadan önce ona dönüş.

Nikolai: Hey, orospu çocuğu, beni engellemedin mi?

Jeremy: Senin hile yaptığını ve başını belaya soktuğunu görmek için engelini kaldırdı. RIP, pislik.

Nikolai: Lanet RIP'in nesi var? Katil bir sivrisineğin dikkat süresine sahip ve sınavlar başlamadan onu serbest

birakacak. Artıkları almamın nesi yanlış? Bunu çok önemli bir nedenden dolayı yapıyorum. Kalbimi geç ve

ölmeyi umut et kuzen.

Killian: Ben onları boğazına soktuktan sonra elde edeceğin tek şey taşakların olacak. Ciddiyim, bırak şunu.

Nikolay: Vay. Devam etmek. Az önce taşaklarımı am uğruna cinayetle mi tehdit ettin? Sen kimsin ve

Şeytanımızın varisine ne yaptın?

Gareth: Kes şunu, Niko. Bu sefer farklı.

Ben de kardeşimin boğazını sıkamak istiyorum ama bu moralimi bozar, bu yüzden telefonumu cebime koyup

REU'dan çıkıyorum.

Ana kapıdan çıktıktan birkaç saniye sonra bir şeyler ters gidiyor.

Bir araba beni takip ediyor.

Hayır iki.

Beş.

Kahretsin.

Sağa saptım ve toprak yolda ilerledim ama sadece birkaç saniye içinde kör edici bir ışık yüzüme çarptı.

Bir araba -ya da daha büyük bir şey, bir kamyon- kör edici farları açık, bana doğru hızla yaklaşıyor. Diğer

arabalara çarpabileceğim için bundan kaçınmaya çalışmıyorum.

Darbeyi azaltmaya çalışmıyorum, hatta gaza bile basıyorum.

Çılgınlık mı istiyorsun? Seni delirteceğim.

Duyduğum son şey yüksek bir çarpışma ve hava yastığının kafamı geriye doğru çarpma sesiydi.

Boynum geriye doğru sarkık dururken sıcak sıvı alnımdan aşağı akıyor.

Bilincim yerinde mi, bilinçsiz mi yoksa bu ikisinin arasında mıyım bilmiyorum ama arabadan dışarı çıkarken

keskin bir acı hissedebiliyorum.

Çok tanıdık, çok sinir bozucu bir ses havada çınlıyor. "Yedi günün doldu, orospu çocuğu."

Yeraltı gürültüsü kulaklarımda çınlıyor ve turuncu çizgili göz kapaklarımda arkasında gölgeli şekiller uçuşuyor.

Yavaşça onları açıyorum ve ani bir zonklama kafatasımı delip geçiyor.

Orospu çocuğu.

Lisedeyken bir grup zavallının bana saldırmamasından beri bu tür bir acı yaşamamıştım.

Ancak bu sefer başım ağırlaşıyor ve odaklanmakta zorluk çekiyorum. Beyin sarsıntısı mı?

Çarpışma o kadar şiddetli olmadığı ve hava yastığı başımı koruduğu için kaza sırasında künt kuvvetle

yaralanma olmadığından neredeyse eminim.

Gerçi daha sonra da olabilirdi.

Bulanıklığı gidermek için başımı sallarken görüş alanımı kırmızı noktalar kaplıyor. Şakaklarımı tutmak için elimi

kaldırıyorum ama hareket etmiyorlar.

Aşağıya bakıyorum ve tabii ki iki bileğim de arkamdan bağlı, bacaklarım da içinde bulunduğum metal

sandalyenin ayaklarına bağlı.

Lanet olsun mükemmel.

Kömür renkli duvarlara ve parlak neon ışıklara bakılırsa burası yer altı.

İlk bahsim mantıksal olarak Yılanlar olurdu. Bizimle ilgilenecekleri bir kemikleri var ve Jeremy yıllardır onlara

acıyan yerlerinden vuruyor. Sonuç olarak, misillemeleri, olup olmayacağı değil, ne zaman olacağı meselesiydi.

Bana saldırmak ve beni kaçırmak yasal ve öngörülebilir görünüyor.

Ancak bu sadece TKU'da kaçırıldıysam veya kovalamaca bizim yerleşkelerimize yakın bir yerde

gerçekleşmişse geçerli olacaktır.

REU, kraliçenin tertemiz ayakkabılarına tapan lüks insanlarla dolu olabilir ama onların da kendi kulüpleri var.

Ve Yılan olsun ya da olmasın, burada savunmasız olurlar.

Burası onların bölgesi değil.

Burası Elitlerin alanı.

Ve son zamanlarda sosyal medyada paylaşmanın hayranı haline geldiğim tüm birkaç fotoğraf göz önüne

alındığında, istemeden ya da belki de kasıtlı olarak onlardan birini kızdırdım.

Yayınladığım son fotoğrafta Glyndon kucağımda uyuyordu, yüzü çıplak göğsümün arkasında gizliydi ve

yüzümün sadece yarısı görünüyordu. şort ve kırmızı bir tişört giyiyor ve kolları belime dolanmış.

Benim için kırmızı giyiyor.

Bu onu kızdırabilirdi ve kızdırabilirdi. Bu, asıl neden değil, onu yayınlamamın nedenlerinden biri. Bu benim

küçük tavşan üzerinde hak iddia etme konusundaki sürekli ihtiyaım olurdu.

Tabii ki, kapı açıldığında, siyahlar içinde, omzunda bir golf sopasıyla içeri giren kişi Landon'dan başkası değil.

Genellikle Elit'ler rakiplerin haftasında beyaz ve altın maskeli balo maskeleri takarlar, ancak o açıkça bu

durumda ayrıntıya gerek olmadığını düşünüyor.

Bu işin arkasında kendisinin olduğunu bilmemi istiyor.

Kişisel.

"Günaydın Uyuyan Güzel" dedi umursamaz bir tavırla. "Umarım iyi geirmışsindir, çünkü bir süre uyuyamayabilirsin."

"Aman Tanrım, titriyorum." Onun ses tonunu yansıtıyorum. "Ağlamaya başlayacağım kısım burası mı?"

"Yapamayacağını biliyorum ama aban için teşekkürler." Omzunun üzerinden bakıyor. "Su var mı?"

"Bir fili boğmaya yetecek kadar."

şimdi bu bir sürpriz.

Son satırın sahibi ise Eli King'den başkası değil. Landon'la hemen hemen aynı boyda, kot pantolon giyiyor ve

şu anda devasa bir hortumu sürüklüyor.

Beni görünce durakladı ama ifadesi aynı kaldı. "Kişisel bir şey değil Kill. Sadece aile işi."

"Yaralıyım. Bir bağ paylaştığımızı sanıyordum."

Dirseğini Landon'un omzuna koyuyor. "Bununla paylaştığımdan daha fazlası değil. Onu serbest bıraktığımı

düşünsene? İsa. Elimizde bir katliam olurdu. En büyük Kral rolümü oynamalı ve ona bir çeşit tasma

takmalıyım. Ayrıca beni hayal kırıklığına uğrattın, Katil. Biz çocukken neredeyse ağlayarak uyuyacaktım."

"Ahh." Onun alaycı sesine uyuyorum. "Bunu asla yapmam. Senin annenle benim ailem can sıkıcı derecede

akıllılar ve karışmamamız gerektiğini yoksa temizlemeleri gereken kan gölüne döneceklerini erkenden

anladılar. Çoğul. Eğer bir teselli olacaksa, seni özledim."

"Ben de seni özledim küçük Kill. Ama kuzenime dokunduktan sonra şerit değiştirme. Eli kaşını kaldırıyor.

"Ağlardı."

"Bu yaptığın saçmalıklarla işin bitti mi?" Landon ikimize de dik dik bakıyor, muhtemelen kuzeniyle olan

tanışıklığım yüzünden gafil avlanmıştı.

Eli ve ben gençken, ebeveynleri Amerika'da benimkini ziyaret ettiğinde tanıştık. O zamanlar ben altı

yaşlarındaydım, o ise on iki yaşındaydı ve neredeyse yabancı olmamıza rağmen, ilk kez görünüşü benimkine

benzeyen birini buluyordum.

Bu karşılaşma büyüleyici ve rahatsız ediciydi. Sırf onu kızdırmak için kardeşi Creighton'ı dövdüm ve eğer

Gareth, dürüst altın çocuk Gareth müdahale etmeseydi bana yeni bir tane daha parçalayacaktı.

Eğlenceli zamanlar.

Tam tüm oyuncuların burada olduğunu düşünürken, koşu kıyafetleri giyen üçüncü bir kişi içeri giriyor. Şaka

yapmıyorum. Creighton sanki burayı tesadüfen bulmuş gibi görünüyor.

Eli, Landon'ı serbest bırakıyor ve kardeşine kaşlarını çatıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"En son kontrol ettiğimde King ailesinin bir parçasıyım." Gerçekten o emo'nun söylediğini duyduğum en fazla

şey bu. Genellikle masanın köşesinde duruyor, onunla konuşuluyor ama asla cevap vermiyor ve hem

Remington hem de Annika tarafından sürekli rahatsız ediliyor.

Bu, bir sonraki duyuruya kadar kasıtlı olarak Jeremy'den sakladığım bir gerçek.

O bildirim şimdi geldi.

Jeremy kendi kanını odasının duvar kağıdı olarak kullandığında benimle uğraştığına pişman olacak.

Ayrıca, Glyndon'ın ailesi hakkında da araştırma yaptım ve görünüşte uysal, sevimli çocuğun aslında kimsenin

bilmediği karanlık zevkleri var.

Belki Eli hariç.

Landon benimle göz temasını kesmeden, "Onu aradım" dedi.

Eli, "O zaman belki Brandon'ı da aramalıyım," diye açıkladı.

"Bizi şahsen ihbar etmesini istiyorsanız, elbette."

"İtiraf etmeliyim ki etkilendim. Neredeyse tüm Kral klanını benim için topladın. Eğer aileye hoş geldin töreni

olacağını bilseydim smokinimi giyerdim."

Landon kemikleri çatlayana kadar boynunu yuvarlıyor. "Oynadığımı mı sanıyorsun?"

"Sen olmadığını biliyorum. Ama bunun bu durum için çok aşırı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Sana açıkça yapmamamı söylediğim halde kız kardeşimle yatman kadar aşırı değil."

"Üzgünüm, büyüyen ilişkimizin durumu hakkında herhangi birinin iznine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

"Şimdi yapabilirsin."

"Talepleriniz nelerdir Majesteleri?"

"Talep yok, sadece işkence" Eli'ye başını salladı ve yüksek basınçlı suyu doğrudan yüzüme yöneltti.

Seçtikleri silahı sergiledikleri için buna hazırdım ama aslında su yüzünden kör olmak ve hava yerine onu

solumak pratik anlamda farklı.

Güç fiziksel olarak başımı geriye doğru çekiyor ve birisi arkadan omuzlarımı tutarak beni yerimde tutuyor.

Ciğerlerim yanıyor ve kaldıramayacağım kadar çok su yutuyorum. Uzuvlarımdaki spazmların şiddeti nöbet

seviyesine yaklaşıp kadar artıyor.

Fiziksel varlığımın aklımı başarısızlığa uğratmayı seçmesi çok sinir bozucu.

Tam bayılacağımı düşündüğüm anda akış duruyor. Öksürüyorum, suyun üzerine sıçratıyorum ve onu ve havayı

ağzımdan içeri çekiyorum.

Saçlarım ve kıyafetlerim sıırıslam, damlacıklar yerde bir havuz oluşturuyor.

Yeterince hava aldıktan sonra kahkaha attım. "Tüm sahip olduğun bu mu? Sen nesin? Lanet bir amatör mü?"

"Yerinde olsam onu kışkırtmazdım." Eli, o orospu çocuğunun ruhunu annesinin rahminde bıraktığını ve

mucizevi bir şekilde ruhsuz doğduğunu bilmeseydim, iyi niyetli olduğuna inanacağım bir ses tonuyla

konusuyor.

“Bana işkence yapacaksan, bunu düzgünce yap ve biraz kan al. Bu bir çocuk oyunu değil.”

Bunca zamandır omuzlarımı tutan Creighton beni bıraktı ve tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun serseri?" Eli soruyor.

"Dışarı. Sıkıldım." Sonra sanki hiç orada olmamış gibi çekip gidiyor.

Eli sahte bir sempatiyle, "Sikiğin kafasının kontrol edilmesi gerekiyor," diyor.

“Örnek olup bunu önce senin yapman gerekmez mi, E?” Gülümseyerek alay ediyorum.

Sadece bana boş boş bakıyor.

"İşte bu şekilde olacak." Landon sopasını yere sürüklüyor, cızırtılı, rahatsız edici duyusal bir ses çıkarıyor ve

konuşurken ritmini koruyor. “Buradaki küçük buluşmamız bittiğinde, yaralarını saracaksın, sonra da küçük

kardeşime onu artık istemediğini mesaj atacaksın ve bu konuda acımasız olacaksın. Senden nefret etmesini

sağlamamı istiyorum böylece seni unutması daha kolay olur.

"Soru." Çok ciddi bir ses tonuyla sözünü kestim. “Elimi kaldırırdım ama bağlılar. Bunu değiştirmek

istemezsen?" Golf sopasını yerde sürüklemeye devam ettiğinde ben devam ediyorum. "Sormaktan zarar

gelmez. Benim sorum şu: Eğer benden zaten nefret ediyorsa bu plan işe yarar mı?”

Eli de "Bu çok iyi bir soru" diye katılıyor.

"Teşekkürler dostum."

Artık senin için ne hissettiği önemli değil. Seni geride bıraktığından emin olacağım. Ve onun hayatındaki bir

sonraki erkeği şahsen seçeceğim.

Bütün bu maskaralık başladığından beri ilk kez Landon'un kafatasına golf sopasıyla vurmak ve beyninin

duvarlara sıçramasını izlemek istiyorum.

Bu orospu çocuğu bana istediği kadar zarar verebilir ama Glyndon'ı başka birine vermek onun hayatının

tehlikeye girmeye başladığı yer olur.

"Manipüle edebileceğin birini mi kastediyorsun?" sırtıyorum. "Durun tahmin edeyim, onun daha önceki tüm

sıkıcı erkek arkadaşlarını kişisel olarak onayladınız, muhtemelen onları da ona dokunmamaları konusunda

tehdit ettiniz. Hmm, bu bilgiye pek iyi tepki vereceğini sanmıyorum."

"Eski okulunda ne yaptığını öğrendiğinde bunu umursayacağını sanmıyorum."

Gülümsemem aynı kaldı ama bir süreliğine soldu ve sırtış sırası Landon'daydı.

"Doğru, araştırmamı yaptım ve

hatta dolabındaki iskeletleri bile becerdim. Biraz kuru ama yapacaklardı. Küçük prensesimizin onlardan bu

kadar hoşlanacağından emin değilim. Öyle değil mi Eli?"

"Kabul etme eğilimindeyim. Bizim Glyn'imiz her zaman korkak bir kediymi, iskeletlerden hiç hoşlanmazdı."

"Ya da ikiyezlüler."

"Siz veya." Sırtıyorum.

"Az önce sen mi dedin?"

"Kendi erkek ve kız kardeşiniz bile sizden hoşlanmıyor, bu yüzden o boşluğu heykellerle ve tüm bu

saçmalıklarla dolduruyorsunuz. Çok üzgün."

Sopasını sallayıp yüzüme vuruyor. Eli suyu açtı ve bu sefer sallanıp geriye düştüm.

Bedenim yere çarptığında çıkan ses havada yankılanıyor.

Soğuk su beni sırlıslık ederken, hava eksikliğinden görüşüm kararıyor.

Lanet olsun.

Bilincimi kaybedeceğim. Ya da daha kötüsü, belki ölürsün.

İnsanlar son anlarda hayatlarının gözlerinin önünden film şeridi gibi geçtiğini söylüyor ama öyle olmuyor.

Hayatım gördüğüm gibi değil.

Glyndon gülümsüyor. Onun tatlı küçük gülümsemesini her zaman sevdim, muhtemelen nadiren bana yöneldiği için.

Şimdi bana gülümsüyor, adımı söylüyor ama onu duyamıyorum.

Zevk aldığım görüntüden bir hareketlilik kopuyor.

Su duruyor ve yanıma dönüyorum, öksürüyorum ve sanki küçük kamışların içinden geçiyormuş gibi havayı

içime çekiyorum.

"Neyin var?" Brandon, Eli'nin göğsünü itiyor. "Bu konuda ona nasıl yardım edebilirsin?"

"Kibarca mı sordu?" Eli gelişigüzel bir şekilde konuşuyor.

"Yapma!"

Sesini duyunca kanım kulaklarımda uğulduyor. Glyndon.

Bulanık görüşümden Landon'un yüzüne giren silüetini seçebiliyorum.

"Ona uzak durmasını söyledim, dinlemedi, bu yüzden ona sadece değerli bir ders veriyorum küçük prenses."

"Peki sen kim oluyorsun da insanlara ders veriyorsun? Kendinizi gerçekten tanrı olarak mı görüyorsunuz? Flaş

haber, değilsin.

"Seni manipüle ediyor ve sonunda sana zarar verecek."

"Bu hâlâ seni endişelendirecek bir şey değil."

"Senin için neyin iyi olduğunu bilmiyorsun, Glyn."

"Hayatımda kendi seçimlerimi yapabilecek yaşıyım ve bunu seçiyorum Lan. Sonunda, senin onay sürecinden

geçmesine gerek kalmadan birini kendim seçiyorum. Bunu bana veremez misin?"

Onu öpüp ölmesem olur mu? Aslında bu öpücük için ölmeye razıyım.

Landon umursamaz bir tavırla, Hayır, dedi. "Şimdi Bran'ı al ve git."

"HAYIR."

"Sen az önce ne dedin?"

"Hayır dedim Lan. Hayır. Kontrolcü tavırlarından, etrafınızda parmak uçlarında dolaşmanızdan ve sizden

kaçınmanızdan bıktım usandım. O kadar yorulduğum ki. Sadece dur. Bu kadar çizgiyi aşmayı bırakın, bizi sizden

korkutmayı bırakın. Kendi kardeşimizden korkmamamız gerekiyor."

"Glyn..." Bran onun yanına gelip onu geri çekmeye çalışıyor ama kahrolası kızım onun elinden kurtuluyor.

"Hayır, bunu yapıyoruz Bran."

"Bu benim çıkış biletim." Eli el sallıyor. "Aile toplantımız kutlu olsun Kings."

Bran sesini yumuşattı. "Glyn, şu an doğru zaman değil."

"Peki doğru zaman ne zaman? Bunu ondan ne kadar süreliğine almamız gerekiyor? Annemle babamın önünde

ondan hoşlanıyormuş gibi davranmayı bıraktığımızı ona söylemek için en doğru zaman bu. Onun eylemlerini

örtbas etme ve duygusuz bir insandan başka bir şey olmadığı halde onu mükemmel bir dahi gibi gösterme

işini bitirdik. Bize karşı değil, bizim tarafımızda olman gerekiyordu Lan. Biz aileyiz, düşman değil. Bran sizin

ikiz kardeşinizdir, rakibiniz değil. Ben senin kız kardeşinim, senin lanet malın değil."

"Kusma sözü bitti mi?" Landon'un ifadesi değişmiyor ama sesi sinirli çıkıyor.

Bu doğru. Acıyan yere doğru ittim.

Ona kardeşlerinin ondan hoşlanmadığını söyledim ve o da artık bunun kanıtını görüyor.

"Hayır" diyor Glyndon. "Killan'ın gitmesine izin vereceksin ve işime karışmayı bırakacaksın."

"Ya hayır dersem?"

"Büyükbabama, babama ve amcama söyleyeceğim. Bütün yaptıklarını öğrendiklerinde sana tasma takacaklar."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tıpkı hayatımız boyunca bizi tehdit ettiğin gibi. Ailenizin tadı acı geliyor, değil mi?" Sonra bana doğru koşuyor

ve sanırım ben de onu bırakıyorum.

O burada.

Artık her şey yolunda.

"Killian! Öldürmek! Gözlerini aç..." Başımı kucağına kaldırdı, her sözünden ve dokunuşundan kaygı damlayarak

bana yaltaklanıyor.

O gerçekten benim özel yapım meleğim, Glyndon'ım.

Beni kucağına aldığı anda Landon'ın bakışlarıyla karşılaştım ve sııttım.

Bran'ın geleceğini biliyordum çünkü Eli, Creighton'ın bu işe karışmasından hoşlanmıyordu ve Landon kolunu

büktüğü için bir tür misilleme olarak kesinlikle Brandon'ı getirirdi.

Creighton ortaya çıkar çıkmaz Eli telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazdı; muhtemelen Brandon'a mevcut durum

hakkında bilgi vermek için bir mesaj yazmıştı.

Burada olduğumu bilseydi mutlaka Glyndon'ı getirirdi.

Arka cebimdeki Zippo'yu kullanarak daha erken kaçabilirdim ama Landon'un er ya da geç beni yakalayacağını

zaten biliyordum.

Eli'nin Creighton'ın olaya karıştığını görünce duyduğu gizli öfkeyi gördüğüm anda bunu planladım.

Bu sahnenin yaşanması gerekiyordu.

Eğer Glyndon ağabeyinin bana işkence yaptığını görseydi kesinlikle benim tarafımda olurdu, onun değil. Bana sempati duyar, kardeşinden nefret eder ve beni kurtarmak isterdi. Ona karşı durması ve göğsündeki tüm yükleri kaldırması sadece bir bonustu. Hizmet etmekten mutluyum bebeğim.

Landon muhtemelen planımı anlamış olarak gözlerini kıstı. Ama artık yapabileceği hiçbir şey yok.

Nefret edilen kişi olmak istemiyorsa asla ama asla benimle Glyndon'ın arasına giremez.

Bir sıfır, orospu çocuğu.

29

GLYNDON

Killian'ın odasında sert adımlarla yürüyorum, parmaklarımın titremesini gidermeye çalışıyorum ama

başaramıyorum. "Belki de tekrar doktor çağırmalıyız ki gerçekten iyi olduğundan emin olsun."

"Öyle." Gareth duvara yaslanıyor, kolları ve bacakları çapraz. "Ona zarar vermek için su işkencesinden fazlası gerekir."

"Kardeşim adına tekrar özür dilerim." Killian'ı Kafirlerin malikanesine taşımama ve götürmeme yardım eden

Brandon, elini saçlarının arasından geçirdi. "O sadece...koruyucu."

"Onun için bahaneler bulmaya çalışmayı bırak, Bran." Kelimeler dudaklarımdan gırtlaktan çıkıyor.

"Ona kızgın olduğumu biliyorum ve onun yanlış davranışlarını savunmaya çalışmıyorum ama o hâlâ bizim

kardeşimiz Glyn. Evet, aşırı korumacı ve bunu tüm yıkıcı yollarla gösteriyor, ancak bunun nedeni bizim zayıf

olmamızı veya istismar edilmemizi istememesidir."

“Bu ona hayatlarımızı dikte etme hakkını vermez. Sonunda annemin ve babamın önünde maskesini

çıkardığımda beni durdurmaya bile çalışma.”

Bran kafasının arkasındaki tüyleri kendine zarar verdiğinden endişe etmeme yetecek bir kuvvetle yakaladı.

Bu bana büyükbabamın Bran hakkında söylediği bir şeyi ve onun ilk karısı olan Aiden Amca'nın annesine ne

kadar benzediğini hatırlattı.

Bran çatışmalardan o kadar nefret ediyor ki duygularının onu içten dışa yutmasına izin veriyor. Ve onun bu

kısmı beni endişelendiriyor çünkü Aiden Amca'nın annesinin sonu berbattı.

Lan'in hissetmemesi ve Bran'ın çok fazla hissetmesi adil değil.

Kardeşim saçlarını tutuşunu bıraktı, sesi yumuşak çıktı. "Bu konuyu biraz sakinleştğinde konuşuruz. Bütün

gece çok yüksek duygular içindeydin."

İşte o zaman avucumu kırmızıya dönene kadar şortumun kenarına ileri geri sürttüğümü fark ettim.

Nefesim daha derin, ciğ ve anormal. Derin bir nefes alıyorum ve kavganın sistemimden çıkmasına izin

veriyorum. Yavaşça Killian'ın yanına doğru ilerledim ve yattığı yatakta oturma pozisyonuna geçtim.

Yurda ulaştığımda Bran beni aradı ve kampüs yakınında birden fazla arabanın yol açtığı bir kaza olduğunu ve

bu olayın arkasında Landon'un olduğundan emin olduğunu söyledi.

Bir süre sonra, konum içeren bir metnin ekran görüntüsünü aldı.

Eli: Majesteleri kralın emriyle (bu geceki kardeşiniz), Glyn'in onurunu Orta Çağ tarzı savunmak için bize katılın.

İlk başta şüpheliydim, ta ki Bran, Lan'in Killian'a beni terk etmesi için yedi gün verdiğini ve bugünün son teslim

tarihi olduğunu söyleyene kadar.

Eli'nin gönderdiği konumu bulmakla zaman kaybetmemize gerek kalmadı çünkü Bran burayı zaten biliyordu.

Lan'in işkence odasını neden bildiğini ya da daha kötüsü orada başına bir şey gelip gelmediğini düşünmek bile istemiyorum.

Kaosun ortasında Killian'ın arkadaşlarını aramayı düşündüm ama Gareth bunu umursamazdı ve Jeremy,

özellikle de Nikolai şüphesiz kardeşimi öldürürdü ve ben de bu konunun böyle ele alınmasını istemezdim.

Her ne kadar bazen Lan hayranı olmasam da Bran haklı. O bizim kardeşimiz. Aile.

Killian uyurken huzurlu görünüyor, sonsuz güzel yüzü, eskizini çizip yeniden hayat vermek istediğim sakın bir ifadeyle yakalanmış.

Onu daha önce getirdiğimizde yolda Gareth'i aradım ve o bizi ön kapıda bekliyordu. Bran'ın onu yukarı

taşımasına yardım etti. Daha sonra kardeşinin kıyafetlerini kuruyla değiştirip aile doktorunu aradı.

İkincisi ateşi olduğunu söyledi, ona bazı ilaçlar yazdı ve gitti.

Alnının yarı nemli saç tellerini okşadım ve omurgamdan aşağıya ani bir ürperti yayıldı.

Onu daha önce yerde ıslak, yarı baygın ve tamamen baygın halde gördüğümde, daha önce hiç yaşamadığım

bir korku, kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

Landon'a biraz düşünmemi sağlayan şey cesaret değildi, öfke değildi, saf korkuydu. Yıllarca ondan kaçmak,

onu sakinleştirmek ve onun kurallarına göre yaşamaktan sonra nihayet onunla yüzleşmemi sağlayan şey,

korku duygularımdı.

Önceden bu kadar korkaktım. Şimdi değilim ve bunların hepsi o kahrolası piç kurusunun baygın yatması yüzünden.

Ne zamandan beri hayatımın o kadar hayati bir parçası haline geldi ki, onun incineceği düşüncesiyle kendimi sınırdan hissediyorum?

Zorladı, tehdit etti ve bana ona boyun eğmekten başka seçenek bırakmadı. Bu hikayede o da en az kardeşim kadar kötü adam.

Aslında o çok daha kötü.

Ama ondan etkilendiğimi kendime itiraf edebilirim, kontrolüme el koymasından ve bana bırakmaktan başka seçenek bırakmamasından etkileniyorum.

Kabuğumdan çıkmamın sebebinin o olduğunu da kabul edebilirim. Artık çatışmalardan kaçınan, sakinleştirici, hiçbir şey söylemeyen Glyn değilim.

Onu tehlikede gördüğümde içimdeki en iyiyi ve en kötüyü ortaya çıkardığını fark ettim ve bu duyguya bağımlı oldum.

Beni her şeyden üstün tutmasına, yememi sağlamak için elinden geleni yapmasına, hatta bu konuda Anni'yi

rahatsız etmesine bağımlıyım. Bakmadığımı düşündüğünde bana bakışına ve kardeşimin taleplerini

dinlemeyip benimle kalmayı seçmesine bağımlıyım.

Ona bağımlıyım.

Kapı hiç vurulmadan açılıyor ve Nikolai içeri baktığında irkiliyorum. "Kill'in neredeyse öldürüldüğünü duydum.

Orada ne yaptığımı gördün mü? Ayrıca kimin kafasını vücudundan kesmem, etini koparmam ve bir çubuğa

asmam gerekecek... Sözü

kesiyor ve gözlerinde ender görülen bir parıltıyla tamamen içeri giriyor. Yarı çıplak -yemin ederim adamın

kıyafetlere alerjisi var- ve tüm dövmeleri bir yıkım haritası gibi göz önünde. Bunlar devasa yapısıyla

birleştğinde onu cehennem gibi korkutucu kılıyor.

En azından Killian kışkırtılmadığı sürece bazen rahat davranıyor. Nikolai asla soğukkanlı görünmüyor; acımasız

dış görünüşü onun gerçek benliğini yansıtıyor.

Ve tüyler ürpertici bir hesaplamayla kardeşimi yakından izliyor. "Şimdi burada ne işimiz var? Bir nilüfer mi

kayboldu?"

Bran hareketsiz duruyor ama parmakları yine saçlarına doğru yol almış ve eskisinden daha güçlü bir şekilde

çekiyor.

"Kill'imize zarar veren bu muydu Gaz?" Nikolai yavaşça, tehditkar bir şekilde soruyor ve kaslarının şişkinliği

düşmanca enerjiyle eşleşiyor.

Kendini kavgaya, kavgaya hazırlıyor.

Veya şiddetin herhangi bir biçimi.

Kalbim düzensiz bir ritimle atıyor. Bok. Ya Gareth ona söylerse ve Nikolai, Lan'den intikam almak için Bran'e

zarar vermeyi seçerse?

Ben durumu düzeltmeye çalışmadan önce Gareth şöyle diyor: "Hayır. Brandon ve Glyndon onu buraya

getirmişler. Onu kampüslerinin yakınında buldular. Suçlu hakkında daha fazla ayrıntı için Killian'ın uyanmasını

beklememiz gerekiyor."

Eğer Gareth'e sarılabilseydim kucaklayabilirdim. Ve ben kucaklayıcı bile değilim. Beni şaşırtacak kadar kolay

bir şekilde bizi bu durumdan kurtardı.

"Böylece?" Nikolai, Bran'la konuşuyor. "Orospu çocuğu Kill'i tek başına mı taşıdın? Senin narin bir nilüfer çiçeği

olduğunu düşünmüştüm ama belki de görüldüğünden daha güçlüsündür."

Bran alçak bir sesle, "Geri dönüyorum," dedi. "Gelmek ister misin Glyn?"

"Hayır, bu gece kalacağım." Eğer işe yaramaz bağımsızlık için savaşmak yerine bunu en başından yapsaydım,

belki bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Ya da belki de sadece kendimi sakinleştiriyorum.

Bran kaşlarını çattı ama sonra başını salladı, bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi ve sonra gitti.

Nikolai sessizce onu takip ediyor ve bunun sadece ona çıkış yolunu göstermek istemesinden

kaynaklanmadığını hissediyorum.

Belki de Bran'le gitmeliydim sonuçta.

"İstiyorsan gide bilirsin. İlaçlarıyla ben ilgileneceğim," diyor Gareth duvardaki hareketsiz pozisyonundan.

"Onu yapmak istiyorum." Sesim yumuşadı. "Ve şimdi Lan'i koruduğun için teşekkür ederim."

"Topu sadece Kill'in sahasına bırakıyordum ki uyandığında durumla kişisel olarak ilgilenebilsin. Ayrıca Niko

önce öldürüyor, soruları sonra soruyor, bu yüzden bir plan yürürlüğe girene kadar hiçbir ayrıntıyı öğrenmemeli."

"Haklısın."

Bir süreliğine sessizlik hakim oluyor ve ardından sakin bir ses tonuyla, "Onun için ciddi olarak mı

endişeleniyorsun?" dedi.

"Değil misin?"

Hava, iç çekişinin uzunluğuyla birlikte titriyor. "HAYIR. On yıl önce, yaptığı şeylerin suçunu benim üzerime

yıkmak için endişemi kullandığında, o parçamı mutlaka öldürmüştü. Spoiler uyarısı, gerçekte olmasa da,

eninde sonunda sana yapacağı şey tam olarak budur. Ona karşı beslediğiniz asil duygular, onunki kadar

karanlık hale gelinceye kadar çarpıtılacak, karalanacak ve tahrif edilecek."

"Bu olmayacak."

"Ben de bir zamanlar bunu söylemiştim."

"Söyledin ama harekete geçmedin Gareth. Onunla büyümenin nasıl bir şey olduğunu anladığımı iddia

etmeyeceğim ama ona benzeyen bir erkek kardeşim var. Benim ve Bran'in hayatındaki güzel olan her şeyi yok

etmeye çalıştı, böylece sadece ona güvenebildik ve onun emrinde ve emrinde olduk, ama bizi onun gibi

görüyor musun? Sırf ona uyum sağlamak için ahlakımızı manipüle ettiğimizi, incittiğimizi, kesinlikle bir kenara

bıraktığımızı mı görüyorsun?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Bunun bana bir iğne olması mı gerekiyor?"

"Bu bir endişe." Sesim yumuşadı. "Killian, Landon ve kuzenim Eli farklı doğmuşlardı. Bizim gibi duyguları

hissetme lüksleri yok ve evet, bu yüzden gözlerini bile kırpmadan başkalarına zarar vermeye eğilimliler, ama

onlar bu. Önemli olan kim olduğun değil Gareth. Sen onlar gibi olmayı seçiyorsun ve eğer bunda yanlış bir şey

görmüyorsan, o zaman senin için üzülüyorum."

"Yani Killian'ın manipülasyonlarına, darbelerine ve saf nefretine katlanıp bu konuda hiçbir şey yapmamam

gerektiğini söylüyorsun, öyle mi?"

"HAYIR. Ama bunun hakkında konuşabilirsin. Kendini senden daha aşağı hissettiği için seninle kavga ediyor."

Dengesiz bir tavırla gülüyor. "O yatakta uyuyan katilden farklı bir katilden mi bahsediyorsun?"

Babanın annene sadece seni almaları gerektiğini söylediğini duydu. Bu otomatik olarak sana karşı kin beslemesine neden olur.

Gareth'in kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. "Sizin sempatinizi kazanmak için yalan söylüyor olabilir."

"Bana karşı her zaman dürüst oldu. Acımasız türden."

"Ya da belki de inanmanı istediği şey budur." Duvarı itip kapıya yöneliyor.

"Gareth," diye seslendim arkasından.

"Evet?"

"Anlaşmamız iptal. Sen ona zarar ver diye onu sırtından bıçaklamayacağım. İçten içe senin de bunu istemediğini biliyorum."

"Bunun geldiğini bir mil öteden gördüm. Bu gerçek bir tavsiye, Glyndon. Dikkat olmak. Şu anda onu

önemsediğinizi düşünebilirsiniz, ancak onu öldürmek isteyeceğiniz zamanlar olacak ve onun doğasını ya da

farklı olduğunu düşünmeyeceksiniz. Sadece onun var olmaması gereken bir pislik olduğunu düşüneceksin.

Peki ne zaman ayrılmak istiyorsun? Bacaklarınızı kıracak ve bu seçeneği asla düşünmeyeceksiniz. Peki ya

iyileşip tekrar denersen? Onları kesecek." Gülümsedi ama dışarı çıkıp kapının arkasından kapanmasına izin

verirken bu sahteydi.

Odak noktam tekrar Killian'a kaydı ve gözlerimi ona diktim. "Piç. Beni ne zaman savunma takımına aldın?"

Onun yanında hissettiğim huzur duygusunu suçluyorum. Beni boğarken, yere atarken ve deli gibi sikerken bile.

Daha sonra beni üstüne çekip uyumaya çekmesine ya da beni ateşböceklerini izlemeye götürmesine daha çok

suçluyorum çünkü onların bana ne kadar neşe getirdiğini biliyor.

Göğsümde kol gezen duyguların saldırısını görmezden gelemediğim için onun not defterini ve Killian'ın

yanında bulundurmaya başladığı karakalem kalemmini ödünç alıyorum, sonra sandalyeyi yatağın karşısına

koyuyorum. Kağıda bakmıyorum. Parmaklarım farklı bir bölgeye taşınana kadar satır satır okşarken tüm

dikkatim onun üzerindeydi.

Sanki fiziksel bedenim yok oluyor ve ben bir duygu patlaması, hışırta ve son derece öngörülemez bir ilham

perisinin tezahürü oluyorum.

Sanırım baştan sona sadece on dakikamı alıyor ama saate baktığımda çoktan sabahın ikisi olmuş.

Tanrıya şükür bugün bir hafta sonu ve yarın uyuyabilirim.

Esneyerek iç çamaşırlarıma kadar soyunuyorum. Sonra Killian'ın gecelik görevi gören tişörtlerinden birini

ödünç alıyorum.

Bunun bu kadar normal ve tanıdık gelmesi çok şaşırtıcı, özellikle de bunu yalnızca birkaç hafta önce onu

bıçaklayarak öldürmeye hazır olmamla karşılaştırdığımda.

Yorganın altına girdim ve sıcak tenini hissettiğimde durakladım. Doktor ateşin bir süre sonra düşeceğini

söyledi ama bu süre ne kadardır?

Şimdi olması gerekmez mi?

Başımı omzuna yasladım ve tamamen bana dönüp iki kolunu da etrafıma dolayıp beni üstüne koyduğunda

bağırdım. Gözleri kapalıyken bile.

Külotumda zevk havuzları oluşuyor ve kalçalarımı kasıyorum.

Sanırım piç kurusu bana orgazm eğitimi falan verdi. Onun üstünde olmak ancak o benim beynimi siktikten

sonra oluyor. Ana odak noktası seks olmadığında beni bacaklarının arasına ya da kucağına oturtuyor. Artık bu

olay gerçekleşmediği ve ben zirvede olduğum için vücudum bu yüzden hareket ediyor.

Kendimi onun yarı sert ereksiyonuna sürttüm ve sonra durdum.

Ben ne halt ediyorum? Uyuyor ve ateşi var ve bunun için cehenneme gitmeliyim.

Kendimi sakinleşmeye zorlayıp gözlerimi kapatıyorum ve uykunun beni alıp götürmesine izin veriyorum.

Bir inleme çıkıyor boğazımdan.

Bir diğeri onu takip ediyor.

Ve başka.

Aman Tanrım.

Elleri karnımdan göğüs uçlarıma doğru kayıyor, sonra tekrar aşağı iniyor ama hepsi bu değil.

Onun çok sert aletinin sürekli sürtünmesi nedeniyle göbeğim kasılıyor.

O hastayken bunun hayalini kuracak kadar sapığım ama sanırım uykuya daldığımda yaşadığım cinsel hayal

kırıklığını hafife almışım.

"Çok güzelsin bebeğim. Bazen seni kafese koymak istiyorum ki benden başka kimse sana bakmasın." Sesi bile

biraz geveleyerek ama çok tatlı bir şekilde derin ve karanlıktı, sanki bana gerçekten dokunuyormuş gibi.

Rüya ayrıntılar açısından on üzerinden on alıyor.

“Sizin yönünüze bakmaya cesaret eden veya size acı çektiren herkesi vurmak istiyorum. Onların lanet kanında

yıkanmak ve içlerini ayağınıza atmak istiyorum. Hak talebinde bulunmak için seni de orada onların kanıyla

sikmek istiyorum. Bunu sana doğrudan söylesem muhtemelen kaçarsın, o yüzden söylemeyeceğim. Sen artık

beni terk etmeyi düşünemez hale gelene kadar sana tekrar tekrar sahip olmaya devam edeceğim. Kimsenin

seni incitmeye cesaret edememesi için senin gölgen olacağım.

Amımı ovuşturarak, meme ucuma bir çimdik atarak, karnıma bir ısırık vererek sözlerini vurguluyor. O her yerde

ve keşke tahrik olmamın tek nedeni bu olsaydı.

Sözleri üzerimde çok tuhaf bir etki bırakıyor; beni çılgına çeviriyor ve daha fazlasını istemeye aç bırakıyor.

Belki ben de onun bana yönelik cinayet tehditlerinden bu kadar tahrik olduğum için hastayımdır.

Parmakları göğüs uçlarımdan ayrılıp boğazıma doğru kaydı. Sıktıkları anda havam yok oluyor.

Killian bacağımı göğsüne doğru fırlattı ve lezzetli bir hamleyle içeri girdi.

Bu bir rüya değil.

Gözlerim aniden açılıyor ve tabii ki tamamen çıplığım. Bir eliyle bacaklarımı rehin tutarken diğer eliyle beni

boğmanın eşiğindeyken bacaklarım omuzlarının üzerine fırladı.

Bu çılgın piç kısa süre önce ateşli değil miydi? Aslında sıcak dokunuşuna bakılırsa hala öyle.

Ya da belki o benim.

Hastayken, her zamankinden daha da kötü olan bu yoğun güce nasıl sahip olabiliyor?

Görünüşe göre vücudum bu mantığı anlamıyor, penisinin içime girip çıkmasının çıkardığı ses göz önüne

alındığında.

Uyuduğumu umursamaması ve yine de istediğini alması beni perişan ediyordu.

Ahlaksız bir karmaşa.

Parmaklarımı bileğine batırdım, uyarılmamla aletini ve çarşafı ıslatırken bile sonuçsuzca boynumdaki

tutuşunu hafifletmeye çalıştım.

"Bu kadar. Dövüş bebeğim." ifadesi manik ve kesinlikle dehşet verici. "Ne kadar çok yaparsan, seni o kadar çok sikerim."

Çılgına dönüyorum, tırmalıyorum, tırmalıyorum ve ulaşabildiğim her yerde ona zarar vermeye çalışıyorum.

Ve söz verdiği gibi, beni nefesimi kesecek bir güçle, giderek daha hızlı sikiyor.

"Bu benim lanet kızım" diye homurdanıyor, gözleri yarı kapalı, muhtemelen hem karanlık şehvetten hem de

ateşin acısından. "Küçük, kirli bir fahişe gibi aletimi alırken gördüğüm en güzel şeysin." Bacaklarımı serbest

bırakıyor. "Onları orada tutun. Eğer düşerlerse her şeye yeniden başlayacağız." Sonra aramıza uzanıp

heyecanımı arka deliğime doğru kaydırarak ürpermemi sağladı ve sonra parmağını içeri soktu. "Kıcınız yalnız

hissediyor. Şuna bak, eğlenceye katılmak isteyerek parmağımı sıkıyor. Adımı bağırincaya kadar seni çiğneyip

sikmeme izin vereceksin, değil mi?"

Nefeslerimde boğuluyorum ve düşünemiyorum, sadece hissediyorum.

Bu yüzden onun tarafından tamamen perişan edildiğim hissine kapıldım. Eli, aleti ve kıcımdaki parmağı aynı

anda hareket ediyor ve çılgınca bir kaos yaratıyor.

"Belki de şimdi sikmeliyim böylece kocaman bir sikiş aslında nasıl bir his olduğunu anlarsın."

Gözlerim büyüyor ve öylece geliyorum. Sanırım bende bir sorun var çünkü bu kesinlikle şimdiye kadar

yaşadığım en güçlü orgazmlardan biri.

İnlemelerim kesik çığlıklara karışıyor ve bayılacağımı sanıncaya kadar devam ediyor.

"Küçük, pis bir sürtük için ne kadar da masum bir yüz. Ağzın 'hayır' melodisini söylemeyi seviyor ama kışını bir

hayvan gibi kabul etme sözü verdiğim için sikimi boğuyorsun." Dudakları bir hırlamayla kıvrılıyor. "Ama yine de

o lanet kardeşin seni başka birine vereceğini söylemeye cüret ediyor. Benden başkasının seni bu şekilde

görmesine izin vereceğimi düşünecek kadar cüretkâr."

Yine o öfke, dalgalar halinde kanıyor ve ritmi kontrolden çıkınca parmağıyla arka deliğimi esnetiyor.

"Bir buçuk metre aşağıya gömülmemesinin tek nedeni senin yüzünden, Glyndon."

Ona inanıyorum. Tüm kalbimle.

Bok.

Bana karşı takıntısı olmasaydı ve kardeşime zarar vermektense ölmeyi tercih edeceğimi bilmeseydi, bunu

tamamen kişisel algıladı.

Bunu kişisel olarak alıyor.

Ama yine de eylemlerimin değil, benim düşüncelerimin onu durdurma gücüne sahip olduğunu bilmek beni

biraz rahatlatıyor.

Boğazımdaki tutuşunu hafifletti. "Benim olduğunu söyle."

"Kes şunu, Killian." Nefes nefese kalıyorum, orgazmın kalıntılarıyla resmen titriyorum. "Ateşin var."

"Sen yeniden orgazm olurken seni yine de boşalmamla doldurabilirim. Şimdi şu lanet sözleri söyle, Glyndon."

Gözlerimde zevkten yaşlar birikirken bile başımı salladım.

"Eğer bunu elde etmek zor görünüyorsa, o zaman bu işi çok ileri götürdün. Söyle."

"Yapamam," diye zorla dışarı çıkıyorum.

"O zaman bir daha konuşmasan iyi olur." Boğazıma dolanan eli ağzıma çarptı.

Killian bacaklarımı birbirinden ayırıyor, böylece yaklaşırken aralarına sığabiliyor. Yeni pozisyon ona daha fazla

derinlik kazandırıyor ve beni deli gibi sikiyor ve bir parmağını daha kıcıma sokarak beni ağzıma kadar uzatıyor.

Çığlık atamıyorum ya da inleyemiyorum ve çıkardığım her ses tekinsiz, boğuk ve kesinlikle dehşet verici

çıkıyor.

Muhtemelen beni öldürmeyi düşünüyordur ama ben yine geliyorum.

Onun tarafından sert bir şekilde ele alınmak, çığlık atmama bile izin verilmemek benim paramparça olmam

için yeterli.

Ne kadar inkar etsem de onun bu yönünü seviyorum.

Bu kısmımız.

"Benim için özel olarak tasarlandığını biliyordum bebeğim." Sesi hâlâ kızgın gibi geliyor ama tahrik olmuş

durumda. "Seni spermimle dolduracağım böylece tam olarak kime ait olduğunu bileceksin."

Sıcaklık içime yayılırken ürperiyorum. Dışarı çıkmasını bekliyordum ama o yarı sert bir şekilde orada kalıyor ve

sanki tek bir damlanın bile gitmediğinden emin olmak istercesine kalçalarını yavaşça sallıyor.

Killian yarı odaklanmış, gözleri neredeyse kapalı bir halde beni izliyor ama erotik hareketlere devam ediyor.

"Belki de seni bebeğimle doldurmalıyım," diye mırıldandı o kadar kısıktı ki onu zar zor duyabiliyordum. "Bu

şekilde benden kaçamazsın."

Sonra ağzımı bıraktı, üzerime çöktü, tamamen yandı ve ağırlığıyla beni tamamen ezdi.

Omuzlarını itiyorum ama bir bufalo kadar hareketsiz.

"Killian," diye zorladım.

Homurdandı ve zahmetsizce bizi ters çevirerek benim ağırlığımı taşıyordu ama hâlâ içimdeydi.

"Yatakta uyuyabilirim," diye fısıldıyorum.

Gözlerini açmadan, "Vücudum daha iyi bir yatak," dedi.

"İlaç al, yanıyorsun."

"Hımm."

"Killian..."

Kolları belime dolanıyor ve nefesini çekerken beni olduğu yerde tutuyor. "Beni seçtin."

"Ne?"

"Orada, kardeşinin önünde beni seçtin. Kardeşler, çoğul. Ve o kahrolası Eli.

Bok. Bu sırada bilinci açık mıydı?

Killian başımın üstünü öptü ve ben geri adım atmadan önce doğrudan kalbime giden sözleri söyledi. "Benim

seni seçtiğim kadar senin de her zaman beni seçmeni sağlayacağım."

30

GLYNDON

Kendimden bir parçayı kaybediyorum.

Ve bu o kadar hızlı oluyor ki işlem sırasında nefesimi tutamıyorum.

Aslında bunu ancak kızlarla paylaştığım dairede artık uyuyamadığım zaman fark ettim. Killian'ınki dışında

herhangi bir yatakta uyumak kesinlikle tuhaf ve dehşet verici bir hal almaya başlamıştı.

Onun aleti içimdeyken uyandığım ve hayatımı yavaş yavaş onunkiyle birleştirdiğim o gecenin üzerinden üç hafta geçti.

Kontrolü kaybediyorum - ya da sahip olduğum her türlü kontrolü.

Bu yüzden şu anda şehir merkezindeki sessiz bir barda herkesle içiyorum. Üniversite çocuklarının gittiği barlar

kadar sessiz. En azından şehrin diğer tarafındaki büyük kulüp gibi gürültücü değil.

Arka planda bilinmeyen bir grup çalışıyor, müzik, gevezelik ve bilardo toplarının tıngırdaması yüzünden

bastırılıyor. Alkol kokusu havaya ya da sadece burnuma siniyor.

Genelde içki içmem çünkü aptal gibi davranmama neden oluyor ama bunu yabancılarla yapıyormuşum gibi

değil.

Beni komaya sokmaya yetecek kadar atış yaptığımdan emin olduktan sonra beşinciye düşürdüm. Hayır,

sanırım yedincisi.

Cecily yanımdan, "Alkolden uzak dur, Glyn," diye azarlıyor. Buraya geldiğimizden beri bir bardak tekila içiyor.

"Ona izin ver." Remi bir shot bardağını bana doğru kaydırıyor. "Sarhoş Glyndon'ı seviyorum."

Tek gözüm açık gülümsüyorum, bardağı havaya kaldırıyorum, sonra içiyorum.

"Senin şerefine bir tane, Remi."

"Lanet olsun evet." Boğazına bir kurşun daha sıktı. "Lordum bu sıkıcı barı seçtiğiniz için sizi affetmeye karar

verdi."

Elimi abartılı bir şekilde salladım ve eğildim. "Çok takdir ediyorum, Majesteleri."

"Bu sizin lordunuz, köylü."

"Annesinin hanımefendi unvanı var." Ava onu çiple dürtüyor. "Çok mu cahilsin?"

“Durun, gerçekten mi? Nasıl oluyor da bunu ancak şimdi öğreniyorum?” Remi başını kaldırıp komik, düşünceli

bir hareketle çenesine L harfi koyuyor. “Senin dışında hepiniz köylü gibi davrandığınız için olsa gerek Bran. Siz

kesinlikle aristokrasisiniz. Güzel, tatlı ve dokunulmaz bir karizmaya sahip. Bunu benden sonra sen al.

Bran başını salladı. “Ben senden önce doğdum Remi.”

"Bu yüzden? Hala beni takip edebilirsin. Öyle değil mi Cray Cray?"

Kuzenim masadaki herkesten çok telefonuyla meşgul görünüyor.

Annika, gerçek hayattaki bir Barbie gibi görünerek onun karşısında uzanıyor. Son zamanlarda Creigh'in yanında

sohbet etmeyi bıraktı ve hatta kendisinden uzaklaşmaya başladı. Karşılığında kesinlikle cevap alamadığından

mı yoksa artık rahatsız edilemeyeceğinden mi emin değilim. Bazen onun için üzülüyorum. Konuşma ihtiyacı

hissetmeyen biriyle ilgilenmesi gerekiyordu.

Bran'la bu yüzden iyi geçiniyor. Saatlerce oturup tek kelime etmeden oturabilirler. Şaka yapmıyorum. Ava ve

Remi bunu bir kez test ettiler.

Bran, Mia ile iyi geçindiğinden Creigh de onunla tanışırsa iyi anlaşabilir. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca birkaç

kez bir araya gelmemize rağmen, onun kendini ifade edebildiğini, sadece konuşmadığını fark ettim. Killian

bunun çocukluğunda yaşanan bir olaydan kaynaklandığını söyledi. Ve Bran ve ben etraftayken onun kişisel

tercümanı oluyor.

Bazen pislik gibi davranıyor ve bunu reddediyor, o yüzden şimdi bize işaret dilini öğretiyor.

Züppe davranışlarına rağmen, Mia etraftayken Killian'ı seviyorum. Ona tıpkı Nikolai gibi küçük kız kardeşi gibi

davranıyor. İki Maya bana, bir keresinde liseli bir çocuğun çenesini kırıldığını çünkü ona 'dilsiz' olduğu için

zorbalık yaptığını söyledi.

Nikolai bunu son duyan kişi olduğu için gücenmişti, bu yüzden çocuk iyileştiğinde onu diğer yaralanmalar için

acil servise geri gönderdi.

Olayların anlatılması beni bir süreliğine şok etse de Mia'nın hayatındaki rolü beni daha çok etkiledi.

Bu onun önemseydiğini gösteren bir yanı. Doğru koşullar altında bir şeyin değerli olduğunu düşünebilir.

Ya da belki sadece kendimi kandırıyorum.

Bir atış daha.

"Cidden Glyn, fazla ileri gitmiyor musun?" Cecily ve onun görsel benzeri kaşlarını çatı.

"Ne zaman ikizin oldu?" diye karalıyorum.

"Sarhoş olduğun zaman."

"Pfft, sarhoş değilim. Hadi beyler. Hadi oyun oynayalım."

Muhtemelen kendisi de sarhoş olan Ava, "Sik oyunu için arkadaşlarımı hayalet gibi görmeye ne dersiniz?" diye

homurdandı. Hayatını kurtarmak için alkole dayanamıyor.

"O görüntüye ihtiyacım yoktu." Bran yüzünü buruşturuyor ve Bran irkiliyor, sonra omzuna sarılıyor.

"Ah. Bunun için üzgünüm."

"Özrün kabul edildi. Şimdi lütfen bana dokunmayı bırakır mısın yoksa Eli bunu öğrenirse başım daha büyük

belaya girer.

Yanakları kırmızıya dönüyor. "Eli gidip kendini becerebilir."

Creighton dışında herkesin nefesi kesildi. Kıkırdadım. "Sen git kızım."

Bana selam verme sırası onda, "Teşekkür ederim leydim."

"Kamu kayıtları ve hayat sigortası nedeniyle lordum bunu duymadı. Birkaç günden fazla yaşamayı

planlıyorsanız hepinize aynısını yapmanızı öneririm."

Cecily, "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de Remi'ye katılıyorum" diyor.

"Hepimiz Ava bunu

söylememiş gibi davranalım."

"Ama bunu söyledim ve tekrar söylerim. Siktir et E..."

Cecily eliyle ağzına vuruyor. "Sarhoşsun, seni küçük pislik. Sabah uyandığınızda bunu hatırlayacak ve bana ve

şanslı yıldızlarınıza teşekkür edeceksiniz."

"Cenaze düzenlemek için çok gençsin Ava." Bran ona soğuk bir bardak su uzattı.

"Bunu iç ve hafıza kaybı

yaşamaya başla."

Ava, diğer renkli sözlerin yanı sıra hepimizin ne kadar korkak olduğumuz konusunda biraz daha homurdanıyor.

Ellerimi masaya vuruyorum. "Oyun! Oyun! Oyun!"

"Tanrım, lordum senden Glyn'in kalıcı sarhoş versiyonunu yapmanı istiyorum.

Amin." Remi bana sırtıyor. "Ne

tür bir oyun?"

"Bilmiyorum. Hiç yapmadım mı?"

"Bunu yapalım!" Elinde hayali bir mikrofon tutuyor. "Önce ben gideceğim."

Cecily, "Her zaman önce sen gidersin" diyor.

"Bu doğru." Ava göğsünü şişiriyor. "Glyn bunu istedi, o yüzden önce o oynasın."

"Ne oynuyorsun?"

Omurgam seğiriyor ve kesinlikle sarhoş olduğumu düşünüyorum çünkü tepkim çok gecikiyor. Sesin kafamın

içinde olmadığını anlamam biraz zaman alıyor.

Havanın yoğunlaştığını ve onun kolonyasına nasıl karıştığını fark ediyorum. Onun varlığı nasıl yavaş ama emin

adımlarla atmosferi tüketiyor ve nefes alacak oksijen bırakmıyor.

Bu adil değil. Bu gece onu aklımdan çıkarmaya çalışmam gerekiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Hakaret ediyorum, sonra elimi ağzıma koyuyorum.

İşaret parmağıyla uyluğuna tek bir dokunuşla şirketini fiziksel olarak ön plana çıkarıyor. "Nikolai sıkılmıştı, ben

de onu yürüyüşe çıkardım."

"Bok ye, orospu çocuğu. Ben köpek değilim. Ayrıca o kadar sıkıldı ki, her şeyi tahrip etmeye başlayan da oydu,"

diye anlatıyor Nikolai bana. "Seni özlediğini kabul etmeyi reddettiği için kendi isteğim dışında sürüklendim."

Killian kayıtsız bir tavırla "Anlambilim" dedi. "Size katılabilir miyiz?"

Masaya dikkatli bir sessizlik çöktü.

Killian'a alışkınlar ama Nikolai tamamen farklı bir hikaye. Onun korkutucu olduğunu düşünüyorlar ve ben de

aynı fikirdeyim.

Lan'in yaptığı adam kaçırma ve işkence olaylarından sonra Killian'ın intikamını alma ihtiyacıyla doluyordu.

Ancak Killian ona el salladı ve bu konuyla kendisinin ilgileneyeceğini söyledi.

Bunu benim için yaptığını biliyorum çünkü Lan'in incinmesini istemediğimi biliyor ama bu Nikolai'nin intikam

ihtiyacını pek de köreltmedi.

Acımasız biri ve bu her davranışından anlaşılıyor.

Ama onu her gün görüyorum ve Killian'la olan çocukluk maceralarını eğlenceli bir şekilde yeniden anlatmasını

dinliyorum, bu yüzden ona pek o açıdan bakmıyorum. Fazla.

Masadaki herkes kesinlikle öyle. Muhtemelen kalıcı kaşlarını çatması ve dövmeleri yüzünden.

Annika, Creighton'ın karşısında oturmaktan fiziksel olarak uzaklaştı ve Ava'nın yanında olabilmek için sinsice

koltuk değiştirdi.

Buraya geldiğimizden beri ilk kez Creighton başını kaldırdı, telefonunu ters çevirerek masanın üzerine koydu ve

Annika ile yeni gelen iki kişiye baktı.

"Evet tabi!" Kesinlikle sıvı cesaretinin yüksek olduğunu söyleyen Ava'dır. "Ne kadar çoksa o kadar neşeli."

Killian yakındaki bir masadan bir sandalye çekip yanıma yapıştırıyor ve Nikolai de ciddi bir yüz ifadesiyle ona

katılıyor.

Killian'ı dürttüm ve yakışıklı yüzüne daha iyi bakabilmek için gözlerimi kısıtım.

"Arkadaşlarımla geçireceğim

gecede eğleneceğimi söylemiştin."

"Ziyaret etmeyeceğimi asla söylemedim." Göz kırıyor.

"Okulla meşgul olman gerekmiyor mu?"

"Senin için asla çok meşgul değilim bebeğim."

"Çekici olan sen değil misin?"

"Sadece seninle."

"Nikolai'yi neden getirdin?" Fısıldıyorum. "Onları korkutuyor."

"O kadar da korkutucu değil."

Kaşımı kaldırdım.

"İşlemsel kelime bu." Gülümsedi ve herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle

"Peki ne oynuyoruz?" dedi.

Bran, "Hiç yapmadım," diyor, sesi biraz boğulmuş gibi. "Ve Glyn başlayacak."

Biliyor musun? Eğleneceğim ve bu gece her şeyi unutacağım. Killian'ın canı cehenneme.

Bir atış yapıyorum. "Hiçbir zaman yasa dışı bir şey yapmadım."

Nikolai omzunu kaldırıyor ve şutunu indiriyor. Creighton bunu tek kelime etmeden yapıyor.

"Ne yaptın..." diye soruyor Annika, sonra geri adım atıyor, yutkunuyor ve Nikolai'ye bakıyor. "Nikolai?"

"Matkabı biliyorsun."

Ava bir atış yapıyor ve Cecily ile ben ona şaşkın şaşkın bakıyoruz.

"Hangi yasa dışı şeyleri yaptın?" Ces soruyor.

"Üzgünüm sürükler, açıklamam gerektiğini söyleyen hiçbir kural yok. Bunu önceden ayarlamalıydık."

Remi bir şut attı. "Uyuşturucular, o pis küçük pislikler."

"Neden içmiyorsun?" Killian'a soruyorum.

"Çünkü yasa dışı bir şey yaptığımı kabul etmiyorum. Babam ve dedem avukat, çok teşekkür ederim."

"İşler böyle yürümüyor."

"Yasadışı eylemde bulunduğuma dair kanıtın var mı?"

"Ah, her neyse." Gözlerimi deviriyorum.

"Bunu yapma," diye fısıldadı alçak sesle, bu yüzden duyan tek kişi benim.

Ona yüzümü çevirdim ve gözlerinde tuhaf bir ateş parladı, sanki eğleniyor ama aynı zamanda bundan da

hoşlanmıyormuş gibi.

Tanrım. O bir bilmece.

"Sıra sende," diye mırıldandım, söyleyeceği şey yüzünden aniden gergindim.

Başkalarının duygularını umursamadan, öngörülemez olma eğilimi var.

"Ben hiç... aşık olmadım."

Kalbim sıkışıyor ve sanırım kusacağım. Değişimi hissettiği için mi bunu bilerek yapıyor?

Bunu benim yüzümde de görüyor mu? Aynada kendime baktığımda olduğu gibi mi?

Buna içki içenler sadece Ava ve Brandon'dı ve herkesten pislik alıyorlar ve Nikolai'den ölümcül bakışlar

alıyorlardı.

Ya da belki de parlama yalnızca bunlardan birine yöneliktir.

Ama tüm gürültü, içimdeki saatli bomba tarafından bastırılıyor.

İşaretle.

İşaretle.

İşaretle.

İçmek için titreyen parmaklarımla bir atış yaptım ama daha dudaklarıma ulaşmadan Killian onu kapıp son

derece kolaylıkla indirdi.

"Sarhoşsun, iğnelerini ben çekeceğim."

"Sana ihtiyacım yok." Peki neden bu kadar onaylamayan bir ses çıkarıyor?

"Baygınlık." Annika ellerini bir araya getirerek hayranlık dolu bir ifadeyle bizi izliyor.

"Bu oyunu bir sonraki aşamaya taşımamız gerekiyor" Nikolai bir atış yapıyor.

"Hiçbir zaman aynı cinsiyetten

biriyle sevişmedim ya da onunla deney yapmadım."

Daha sonra içkisini içiyor.

Bu çok tuhaf.

Nikolai aslında hiç yapmadığı bir şeyi seçebilirdi.

"Öpücük sayılır mı?" Ava soruyor ve başını sallıyor.

"Peki, siktir et." Bir atış yaptı.

Remi felç geçirecekmiş gibi elini göğsüne vuruyor. "Bu kaltak bu gece gerçekten kendini öldürtmeye çalışıyor."

Killian bir atış yaptı ve ona inanamayarak baktım.

"Bayılacakmış gibi görünme küçük tavşan. Gerçekten tüm bu karışıklıkların sadece kadınlarla yapıldığına

inaniyor musun? Eskiden çok fazla deneme yapardım."

O içerken ben de bir shot alıp tek seferde bitiriyorum.

Gözlerini kısıyor.

"Şaşırmış gibi görünme Katil. Ben de çok deney yapardım," Dişlerimin arasından yalan söyledim ama sanırım o

buna inanıyor çünkü elini uyluğuma koyup sıkıyor. Zor.

Sonra dudakları kulağımı buldu, "Seni cezalandıracağım için bunu daha sonra konuşuruz."

"Her neyse." Uyluklarıma uyarılma bulaştığında sesim etkilenmemiş gibi çıkıyor.

"Başka hiç kimse?" Nikolai boş shot bardağıyla oynuyor, sonra mırıldanıp bir sigara alıyor ve sigarayı

dudaklarının kenarına bırakıyor. "Lanet sıkıcı. Ben buradan gidiyorum."

Çıkışa doğru giderken sigarasını yakar.

"Vay, çok şiddetliydi." Annika nefes alıyor. "Cidden, öldür. Bir dahaki sefere onu getirme. O çok korkutucu."

"Kardeşine ispiyonlayabildiği için olmadığından emin misin?"

Garip bir şekilde gülüyor. "Gülünç olmayın. Jer'den saklayacak hiçbir şeyim yok."

Killian açık bir alaycılıkla, "Hı-hı," dedi.

"Peki sırada kim var?" Bran konuşuyor, sesi boğuk çıkıyor.

"Ben!" Annika Killian'a dik dik bakıyor. "Hiçbir zaman sikimi emdirmedim."

"Bu çok hafif bir darbe." Remi, Bran ve Killian da içiyor.

Kardeşim hakkında çok fazla bilgi var.

Kendime not, onun yanında asla bu oyunları oynama.

"Bir dakika bekle." Remi Creigh'e bakıyor. "Neden içmiyorsun Cray Cray? Bu turda asla yapmadım'ı kaçırdın mı?"

Remi başını salladığında bıkkın görünüyor. "O halde iç, Tanrı aşkına, doğur, lütfen bana en az bir kez sikini

emdiğini söyle?"

Creigh sessiz kaldığında Remi dramatik bir şekilde sandalyesine düşüyor.

"Sanırım tıbbi yardıma ihtiyacım var.

Kendi yavrum kayıptı ve bilmiyordum. Konuştukça hayatımın yıllarını kaybediyorum, size söylüyorum."

"Birinin sikinin emilmesinin nesi bu kadar özel?" Creighton bu akşam için en uzun cümlesini konuşuyor.

"Ah, güneşi bu kadar özel kılan ne? Ay? Ekosistem? Sonsuza kadar devam edebilirim." Remi içini çekiyor.

"Tanrım, yavrum, beni kötü bir akıl hocası gibi gösteriyorsun."

"Ama öylesin." Cecily ona bir yüz ifadesiyle karşılık veriyor.

Creigh'e "Seninle gurur duyuyorum kuzen" diyorum, o da başını salladı. "Sana içeceğim."

Ben daha bardağı alamadan Killian benim adıma bardağı kapıp düşürüyor.

Dudakları alkolden parlıyor ve sanırım kalbimde bir sorun var çünkü bana yan gözle bakıp derin, alçak bir

tonda "Davran" diye fısıldadığında kalbim öyle hızlı atmaya devam ediyor ki.

Kötü bir kız olmamı istediğini sanıyordum, diye mırıldandım.

"Olduğun gibi olmanı istiyorum. İçki hariç."

"Cherry, seni daha iyi anlayabilmeleri için senin gibi birine ihtiyacın olduğunu söyledi."

Bir kaşını kaldırıyor. "Peki ona ne söyledin?"

"Gidip onu kimsenin göremeyeceği bir yere itmek. Tam olarak değil ama keşke bunu söyleseydim."

Kıkırdadı. "Kıskanç olman hoşuma gidiyor."

"Hey, siz iki muhabbet kuşu, burada oynuyunuz." Ava masaya tokat attı.

"Aramızda ilişki kuran ilk kişinin sessiz

Glyndon olduğuna inanamıyorum."

"Hey! Sayısız ilişkide bulundum" diyor Remi.

"Sen sayılmazsın."

Killian, "Hey, Remi," diye seslendi, belli ki arkadaşlarımla kullandığım takma isimle.

"Ne var, Kill?"

"Bize bir fıkra anlat."

"Oooh, birdenbire akran baskısı da ne oldu? Sahne korkum var. Şaka yapıyorum. Neden şakaya ihtiyacın var?"

Arkadaşlarına övünmek için mi? Üzgünüm dostum, kredilendirilmem gerekiyor.

"Birisi çok komik olduğunu söylediğinden beri ne kadar komik olduğunu görmek istedim." Son kelimeyi nasıl

telafluz ettiğini kaçırmıyorum.

Ancak Remi bunu tamamen özlüyor. "Birinin nefis bir zevki var. İşte bir tane. Bir kış yanağı diğerine ne dedi?"

Cecily gözlerini deviriyor. "Ne?"

"Birlikte bu saçmalığı durdurabiliriz."

Annika, Ava, Brandon ve ben kahkahalara boğulduk. Creighton biraz gülümsedi ve Cecily ona bir limon fırlattı

ama sırtmasını engelleyemedi. "Seni palyaço pisliliği."

"Haha, siz sürtükler beni seviyorsunuz. Eğer lordum olmasaydı sıkıcı bir hayat yaşıyor olurdun."

"Görmek?" Hepsi aynı anda konuşurken Killian'a söyledim.

"O kadar da komik değil."

"Ah, lütfen, sadece aptallık yapıyorsun."

"Dikkatli ol bebeğim. Sen onu zorluyorsun."

Saçlarımı savurdum ve ona bakmak için avucuma yaslandım. "Beni zaten cezalandıracaksın, o yüzden seni

istediğim kadar zorlayabilirim."

"Baş belası olmayı ne zaman öğrendin?"

Yanağını okşadım. "Seninle tanıştıktan sonra."

Çenesinin parmaklarımın altında sıkıldığını hissedebiliyorum. "Bir daha asla sarhoş olmayacaksın ve toplum

içinde o erotik ses tonuyla konuşmayacaksın."

Gölerek başım geriye düştü ve sözümü bitirmeme izin vermeden aniden ayağı kalkıp beni kollarına aldı.

"Glyndon çok fazla içti. Onu geri götürüyorum. Geceyi benimle geçirecek."

"Hayır, kalmak istiyorum."

Ama bardan çıkarken sözlerim duyulmadı. Somurtuyorum, sonra onu saçından yakalıyorum. "Beni geri

götürüyorsun, kıçım. Sen sadece beni becermek istiyorsun, seni sapkın, sadist, kahrolası herif.

"Bunu göğsünden çıkardığına sevindim. Uzun bir gece geçireceğiz."

Ağlamak istemediğim için gülüyorum. "Beni becermekten ne zaman bıkacaksın?"

"Emin değilim ama muhtemelen hiçbir zaman."

Büyükbabasının ona aldığı bir başka özel yapım kırmızı Aston Martin arabası olan yeni arabasının yolcu

kapısını açıyor ve beni içeri sokuyor, sonra emniyet kemerimi takıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

"Ya sana karşı bir şeyler hissetmeye başlarsam, o zaman ne olur?" Fısıldadım ve gerçekten ikiye ayrılan

kalbimin sesini duyabiliyorum. Karanlıkta akıldan çıkmıyor, dondurucu ve kesinlikle dehşet verici.

"Neden bir şeyin olması gerekiyor?"

"Çünkü ilişkiler böyle yürür. Duyguların olması gerekiyor."

"Sana karşı zaten çok şey hissediyorum. Şu anda seni bu şekilde görmelerine izin vermek büyük bir rahatsızlık

ve öfke."

"İstediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"O halde ne istiyorsun Glyndon?"

Ters yöne bakıyorum, yanağımdan bir gözyaşı süzülüyor. "Sahip olmadığın bir şey."

"Bana bunu verme." Beni ona bakmaya zorluyor, parmakları çenemi kazıyor. "Ve bir daha benimle o lanet

tartışmayı yapma."

"O zaman kalbini istesem verir misin? Tabii ki yapmayacaksın. Sende yok. Bütün duyguların öğrenilir, değil mi?

Yani benden hoşlandığını, bana taptığını, beni sevdiğini söylesen bile onlara asla inanmayacağım çünkü sen

de onlara inanmıyorsun. Annene her zaman seni sevdiğimi söylüyorsun ama bana bunun sadece onu

yatıştırmak için olduğunu söyledin. Aşkın ne olduğunu hiç hissetmedin. Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun."

Burun delikleri parlıyor. Bu öfke, öfke ama doğru nedenlerden dolayı değil. "Sana hayatımda kimseye

vermediğimden fazlasını veriyorum Glyndon. Sana tek eşliliği, genellikle umurumda olmayan randevuları

sunuyorum ve hatta arkadaşlarını ve aileni eğlendiriyorum. Kardeşini bağışlıyorum ve beni ne kadar kışkırtırsa

kışkırtsın kuzenine karşı savaştırmamayı seçiyorum. Sinir bozucu kavgalarınıza, inkarlarınıza ve dramatik

davranışlarınıza karşı çok sabırlı davranıyorum. Hoşgörünün ve güzel aşamaların doğal olarak gelmediğini

söylemiştim sana. Biraz bile değil, yakın bile değil. Bu yüzden minnettar olun, teklifimi kabul edin ve yolun her

adımında zorluk çıkarmayı bırakın.

Diğer yanağımdan aşağı akan gözyaşını kontrol edemiyorum. "Bana verdiklerin yeterli değil."

"Glyndon," diye gıcırdıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Eve gitmek istiyorum."

"Lanet gözlerini aç."

Yapıyorum ama bir süre sonra bu sefer iddialı bir şekilde tekrarlıyorum: "Eve gitmek istiyorum."

Çenesi kasıldı ama yavaşça beni bıraktı ve sürücü tarafına geçti.

Gözlerimde yaşlar ve ruhumda bir parça acıyla uykuya dalıyorum.

Ama gerçek şu ki, bir psikopa karşı hislerim olduğu için kendimi yalnızca suçlamalıyım.

Bir el omzuma dokunuyor ve yatakhaneye geldiğimizi düşünerek uyanıyorum.

Bunun yerine bir uçağın

önündeyiz.

Belki çok fazla içtim ya da havaalanında olduğumuzu hayal ediyorum.

Killian kapımda beliriyor, yüzü kapalı, küçük kızlardan hoşlanan karanlık bir lorda benziyor. "Gitme zamanı."

"Nereye gitmek?" diye soruyorum, yarı korkmuş, yarı sarhoş.

İşaret parmağı kapıya vuruyor. "Ev."

31

KILLIAN

"Bana şaka yaptığını söyle."

"Senin oyunların için yeterince ayık değilim Killian."

"Gerçekten uçuyoruz. Aman Tanrım, senin sorunun ne?"

"Polisi arıyorum. Polisi havadan arayabilir miyiz? Merhaba memur bey, çılgın bir psikopat tarafından

kaçırılıyorum."

"Annika'nın sana pasaportumu verdiğine inanamıyorum. Onu tehdit ettin, değil mi?"

"Uçmayı sevmiyorum bile. Korkutucu. Önce büyükbabamı aramadım. Ya onunla bir daha konuşmazsam?"

"Eğer ölürsem, korkunç bir hayalete dönüşeceğim ve senin peşine düşeceğim, pislik. Senin kabuslarında

yaşayacağım.”

“Gareth, bir şeyler yap!”

Özetle, Glyndon'ın uçuş sırasında bize ikram ettiği kustumuk kelimesi buydu. Panik duygusu ve hayal gücü her

geçen dakika daha da büyüyordu.

Gareth'tan yardım isteyince onu durdurmak zorunda kaldım. Çünkü siktir et o adamı.

Bize katılmamayı seçmeliydi. Peki ya kendi başına eve dönüp Nikolai'dan özel jetini isteseydi? Ve evet, uçağını

kaçırmış olabilirim ama yine de sürekli geri dönüyor. Uçağın tamamen bize ait olmasına izin verebilirdi.

Jet, tüm teçhizatıyla birlikte küçük bir orduyu sığdırabilecek kadar geniştir. Konforlu sandalyeler yüksek kaliteli

deriden yapılmıştır ve iki kişinin sığabileceği kadar geniştir.

Kyle Amca bu bebeği Rai Teyze'ye yıldönümlerinden birinde hediye olarak satın aldı ve Nikolai eve uçuşu

gerektiğinde onu alıyor - ve geriye dönüp baktığımızda Gareth.

Ben değilim, çünkü Amerika'ya yalnızca yaz aylarında dönüyorum.

Varlığının istenmeyen olduğunu bilen Gareth, kulağında tomurcuklar ve elinde bir tabletle birkaç sıra

önümüzde pencere kenarındaki bir koltuğa uzanıyor.

Glyndon yanımdayken ben pencerenin yanımdayım; gözbebekleri büyümüş, dudakları şişip aralanmış. Ancak

kaygan bir tavşan olduğu için, bariz hava korkusuna rağmen hâlâ manzarayı izlemek için başını uzatıyor.

Kasılmalar yaşadı, birden fazla çılgınlık seansı geçirdi ve yola çıktığımızdan bu yana sadece yarım saat içinde

kendini panik noktasına kadar sürükledi. Ona odaklanmak nereye gittiğimize dair düşüncelerimi köreltiyor olsa

da onu bu şekilde görmekten hoşlanmıyorum.

İyi olan şu ki, korku ve bir fincan kahve onu biraz ayılttı.

Yavaş yavaş göz kırpmasına ve parlak yeşil gözlerindeki ışıltıya bakılırsa hâlâ biraz sarhoştu.

"Bu kadar korkuyorsan pencereden dışarı bakmayı bırak."

"Ya düşersek, okyanusa burun dalışı yaparsak? Hepimiz öleceğiz, köpek balıkları tarafından yeneceğiz ve bizi

asla bulamayabilirler. Çok acıtacak."

"Aslında hayır, altı bin metreden fazla yukarıdayız, yani bu yükseklikten düşersek g kuvveti bizi yaklaşık yirmi

saniye içinde karartacaktır. İyi haber şu ki, hiçbir şey hissetmeyeceksin. Kötü haber, kazanın gücü bizi ve

uçağın gövdesini parçalayacağı için iyileşecek hiçbir kalıntı kalmayacak."

Sonunda dikkatini pencereden çekip sanki en sevdiği köpeğini öldürmüşüm gibi bana baktı. "Bunun kendimi

daha iyi hissetmemi mi sağlaması gerekiyordu?"

"Kaza yapacağımızı düşünmeyi bırakıp bırakmamanıza bağılı. Bunlar pek yaygın değıl."

"Ama bunlar oluyor."

"O halde bunu son savaş çığıığınız olarak düşünün. Son bir sikişmek ister misin?"

"Komik değılsin." Yutuyor. "Uçuşlar beni gerçekten tedirgin ediyor. Bu yüzden Cecily ve Ava'yı Londra'dan adaya

kadar benimle birlikte getiriyorum."

"Çünkü kafan yanlış yerde. Kazaya ve uçağı odaklanmak yerine zamanınızı başka bir şeyle meşgul

etmelisiniz."

"Ne gibi?"

"Kucağıma çık."

"Seks yapacak havamda değılim Killian."

"Seni becermeyeceğim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi. Gareth senin yüksek zevk seslerini duyabiliyordu ve ben de onu uçaktan atmak zorunda

kalacaktım. O halde buraya gel."

Ayağa kalkmadan önce bir an tereddüt ediyor, sonra duruyor. "Az önce söyledin. Gareth orada."

"Bu sana dokunamayacağım anlamına gelmiyor." Bileğinden tutup onu çekiyorum, böylece bacakları

bacaklarımın üzerine yayılıyor.

Sonra kollarımı beline doladım ve üstünün altındaki deriyi yavaşça daireler çizerek okşadım.

Bir süre bana bakıyor, nefesi yavaş yavaş sakinleşiyor. Bu yüzden vücuduna yayılan ürpertinin tadını çıkararak

alnını öptüm.

"Daha iyi?"

"Evet." Somurtuyor. "Ama yine de seninle konuşmak istemiyorum."

"Sakinleşmek için hâlâ vücut ısımlı kullanabilirsin."

"Kendinin kullanılmasına izin mi vereceksin?"

"Senin tarafından? Kesinlikle." Ve ben bu saçmalığı kastettim. Eğer bu kadın benden göğsümü kesip istediği

organı göstermemi isterse, onu tendonlarından söküp ayaklarının dibine bırakırım.

Ancak istediği diğer saçmalıklar gerçekleşmeyecek.

Bu kesinlikle imkansızdır.

Boynu kızarıyor ve yemin ederim kızarıyor, muhtemelen dokunuyor ama sonra iğrenç ağzının kontrolü ele

almasına izin veriyor. "Yine de sana beni kaçırma hakkını vermez."

"Benden daha fazlasını istemedin mi? Seni ailemle tanıştırmaya götürüyorum."

Bakışları yana kayıyor ve göz temasını kesmesinden nefret ediyorum. Onu her zaman görmek zorundayım ve

benden asla çekinmedi, bu yüzden bağlantımızı kopardığında tuhaf bir kayıp duygusu hissediyorum.

Sanki değişimi hissetmiş gibi bakışları yavaş yavaş yeniden benimkilerle buluşuyor. "Bu numarayı kaç kişi

üzerinde denedin?"

"Sen ilksin."

"Bütün kızları ve görünüşe göre erkekleri yendiğim için kendimi özel hissetmem mi gerekiyor?"

"Beşte beşi şiddetle tavsiye edilir ve homofobik olmayın. Diğer ahlak değerleriyle pek iyi görünmüyor."

"Homofobinin bununla hiçbir ilgisi yok. Sadece gelecekte seni yatakta bir erkek ya da kadınla bulabilir miyim

diye düşünüyorum."

"Muhtemelen ikisi de aynı anda." Rengi solduğunda ekliyorum. "Şakaydı."

"Şaka yapmıyorsun sanıyordum."

"Seninle işim var."

Muhtemelen dengemi sağlamak için elini omzuma koyuyor ama ben onun da bir şekilde bana dokunmak

istediğini düşünmeyi seçiyorum; benim onunla olduğum gibi.

"Biseksüelmisin?"

"Nikolai öyle."

"Peki sen? Erkeklerden hoşlanıyor musun?"

"Tam olarak değil. Mevcut herhangi bir delik ilgimi çekti. Cinsiyet önemli değildi."

"Öyle miydi?"

"Erkeklerle olsun, kadınlarla olsun, genel olarak seksle ilgilenmeyeli aylar oldu. Hepsi tekrarlayıcı, yumuşak ve

acı verici derecede sıkıcı hale geliyordu.

"Sen beni bulana kadar," diye fısıldıyor.

"Seni bulana kadar. O uçurumun tepesinde o kadar masum ve saf görünüyordun ki, seni bir şekilde lekelemek,

o görünürdeki masumiyetini mahvetmek ve arkasında ne olduğunu görmek istedim."

"Romantik olan sen değil misin?"

"Sence?"

"Pes ediyorum." Bir iç çekiş bıraktı. "Açıkçası seninle kazanamam."

Keşke bu sözün ne kadar yanlış olduğunu bilseydi. Daha çok, o hayatıma girdiğinden beri kazanamıyormuşum

gibi.

Parmaklarım saçlarının arasında geziniyor ve o da okşamaların tadını çıkarmak istemese de yine de bunu

yaparak gözlerini kapatıyor.

Birdenbire, "Artık sigara içmiyorsun," diye duyuruyor.

"Dudaklarımı ve ellerimi meşgul edersen işi bırakacağımı söyledim ve sözümü tutuyorum bebeğim."

"Sen... gerçekten benim yüzümden mi istifa ettin?"

Elbette öyleydi. Pasif içicilik sağlığını için ciddi bir tehdittir."

"Sen benim sağlığım için daha ciddi bir tehdiisin."

"Beni bırakamayacak olman çok kötü."

"Asla bilemezsin. Belki bir gün daha iyi bir adam bulurum."

"Sahip olacağın tek erkek benim, o yüzden buna alış ve beni kışkırtmayı bırak." Saçını okşadım. "Hadi uyu

küçük tavşan. İnmek için yaklaşık yedi saatimiz var."

Eve gitmemem için bir sebep daha.

Dövüşmesini bekliyordum ama bacaklarını kucağıma gelecek şekilde büktü ve başını göğsüme yasladı.

Benimle birlikte olma konusunda dramaya başlamadan gitmesine izin verdiği birkaç seferden biri bu. Daha

fazlasını istediğini söylüyor ama o geldiğinden beri benim kaydolduğumdan daha fazla savaşa girdiğimi nasıl

göremez?

Bedeni benim tutuşumda rahatlar, "Kendini bu kadar güvende hissetmen haksızlık," diye homurdandı ve

uykuya dalarken nefesi eşitlendi. Burnum onun saçlarını okşuyor, alkolle karıştırılmış ahududuları içime

çekiyor ve ben de kendimi uykuya bırakıyorum.

Çünkü o da kendini güvende hissediyor.

Seslerin yankısı, arıların vızıltısı gibi kafamın etrafında dönüyor.

"Tanrım, Glyndon. Bunu böyle yapman gerekmiyor."

Gözlerim aniden açılıyor ve fark ettiğim ilk şey üzerimdeki ağırlığın kaybolduğu ve onun yerine yastığa sarılıyor

olduğum.

Gerçek pürüzsüz.

O küçük tavşan, boşluğu hissedip hemen uyanmayayım diye yastığı oraya koymuş olmalı.

Ama buradaki acil durum bu değil. Gareth, Glyndon'ın adını söylerken inliyor.

Başımı kaldırıyorum ve onları birkaç koltuk ilerideki bir masanın etrafında oturmuş Uno oynarken bulduğumda,

bu lanet duyguya ne isim vereceğime dair hiçbir fikrim yok.

Ama bunun kahrolası bir rahatlamaya çok benzediğini biliyorum.

Bu artık komik bile değil. Bu kadın yüzünden sürekli cinayetin eşiğindeyim ve en kötüsü de şeytanlarımın

harekete geçmesini engelleyen kişinin o olması.

Koltuğumun üzerindeki ekran, inişe yaklaşık üç saatimiz kaldığını gösteriyor.

“Bana daha önce bu kuraldan bahsetmemiştin.” Kartları göğsüne yakın tutuyor.

“Öylece yenilerini icat

edemezsiniz.”

"Ben icat etmiyorum." Ona kurallar kartını gösterir. "Tam burada."

"Ah, hayır'a ne dersin? Hile yapıyorsun!"

"Çünkü kaybediyorsun?"

"Eğer sağa sola kurallar icat etmeye başlamasaydın kesinlikle kazanabilirdim."

“Milyonuncu kez buradalar. Sadece yenilgiyi kabul et ve yoluna devam et. Spor ruhun nerede?”

"Binada değil. Üzgünüm, kahrolası uçağı kastettim. Hadi, biraz yuvarlanırmısın?”

Gülümsüyor ve ben yumruklarımı sıkıyorum ve bunun birçok nedeni var.

Birincisi, sahte olmadan nasıl

gülümseneceğini unuttuğunu sanıyordum.

Ah, Glyndon onun yanında ne kadar da rahat.

Onun artık benim zayıf noktam olduğunu, bana ulaşmak için vurabileceği nokta olduğunu herkesten çok o

anlamış olmalı ve Gareth'i tanıdığı için bunu yapacaktır. Acımasızca.

Onu suçladığımdan değil ama ona parmağını bile sürmeden onu kazığa geçiririm.

Heyecanımı bastırmaya çalışarak, sıkılmış bir iblisin umursamazlığıyla onlara doğru yürüyorum.

Glyndon'ın kol dayanağına oturuyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "Ne oynuyoruz?"

Gareth kartlarını indirmeye başlıyor. "Bu işi size bırakıyorum çocuklar."

Bu doğru, büyük kardeşim. Lanet bir yürüyüşe çık.

"Ah, aptal olma," diyor ona. “Sırf Killian burada diye gitmene gerek yok. Devam edelim."

Bu küçük...

"Ve sen de git bir sandalyeye otur ve kartlarımı gözetleme." Onları göğsünde saklıyor ve bana bir anne ayı gibi

bakıyor.

Hmm. Şimdi onu neden daha önce kendime bağlamadığımı merak ediyorum.

Gareth kartlarını saklıyor ve benim Glyn'in yanındaki koltuğa oturmaktan başka seçeneğim yok çünkü bu ikisini

oynayıp yeneceğimden eminim.

Sonunda bana saldırıyorlar, hile yapıyorlar ve kaybetmemi sağlamak için her türlü numarayı kullanıyorlar.

Ama ben onların kaydolmaya çalıştıkları etik açıdan siyahi okulun kurucusuyum, yani yine de ben

kazanıyorum. Üç kez üst üste.

Glyndon kartlarını küçük masaya atıyor. "Ah, bu hiç eğlenceli değil. Her raundu kazanmak zorunda mısınız?"

"Başka nasıl bir sik kafalı olabilir ki?"

"Kaybolmayın, kaybedenler, hoş görünmüyor." Sırıtıyorum.

"Ah, canın cehenneme." Bir nefes bırakıyor. "Sadece ikimiz bir tur oynamalıyız, Gareth."

"İstek reddedildi" diyorum.

"Pekala, sen kazanmaya devam et. Oyun bu şekilde sıkıcı hale geliyor."

"Onu boşver. Katil kendini geri tutma terimini fiziksel olarak tanımıyor, özellikle de kışkırtıldığında. Bu onun bir

noktayı kanıtlamak için bölgesel davranması."

"Seni öldüreceğim," diye ağzımı açtım ve o sadece sahte bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Cidden?" Glyndon bana dik dik bakıyor. "Temelsiz bir kıskançlık yüzünden tam bir mastürbasyonculuk mu

yapıyorsun?"

"Sevgili ağabeyim havada uçarken bunun ne kadar temelsiz olduğunu göreceğiz."

"Yapabiliyorsun diye insanların hayatlarını tehdit etmeyi bırak, Killian. Ve bu da senin kardeşin, peki ona bir

düşmanmış gibi davranmak yerine ona öyle davranmaya ne dersin?" Parmağını bana doğrultuyor. "Ayrıca ya

normal oynarsın ya da bizimle oynamanın tüm ayrıcalıklarını kaybedersin."

Şu anda onu öpmek mi yoksa boğmak mı istediğimi düşündüm. Muhtemelen ikisi de aynı anda.

Gareth kaşını kaldırıyor. "Görünüşe göre nihayet eşine kavuşmuşsun. Annem ve babam onu sevecekler."

"Emin misin?" Glyndon kartları topluyor, ses tonu tuhaf. "Bana önceden söylemedi, bu yüzden uygun kıyafetleri

bile giyemedim."

"Şu anki kıyafetlerinin nesi var?" Bir geçiş kartı çaldım çünkü hayır, kesinlikle yakın zamanda kazanmalarına

izin vermeyeceğim.

"Fikir haklarına sahip değilsiniz." Yüzünü buruşturuyor, sonra elimi tutuyor, kolumun altına uzanıyor ve çaldığım

kartı geri alıyor. "Ve hile yapmak yok. Cidden, sakinleştirici bir hap alamaz mısın?"

"Beynini siktiğimde öyle yapıyorum. Tuvalete gitmek ister misin?"

Gareth, "Çok fazla bilgi" diyor.

"İstedğin zaman ayrılabilir ve inek faaliyetlerine geri dönebilirsin."

"Hayır ve hayır, hayırdan bahsetmiş miydim?" Glyndon boynu kırmızı olmasına rağmen alaycı bir sesle bunu

söylüyor. "Şimdi oynayalım."

Gareth bir kez kazanmayı başardı, bunun tek sebebi Glyndon'ın çalınan kartları pantolonumda aramasıydı.

Onun cesurlaştığını söylemek yetersiz kalır. Ve bunun nedeni kesinlikle ona karşı yumuşak davranmam değil.

Daha çok kendine ve hayatımın peşinden gelen bu yıkıcı güce doğru büyüyor.

Biz karaya çıkmaya hazırlandığımızda, o kazanmayı başarıyor ve bunu yüzümüze vuruyor ve krallık gelene

kadar bunu yapacağını düşünene kadar seviniyoruz.

"Kazanan olmak güzel bir duygu." Uçuş görevlisinin çağrısı üzerine emniyet kemerini takıyor.

Belinin etrafında daha da sıktım. "Aslında üçümüz arasında en az kazananı sen kazandın ve bunun tek sebebi

bizden daha fazla kart çalmandı."

"Üzgünüm, ne? Kafamdaki zafer havai fişeklerinden seni duyamıyorum."

Kıkırdayıp başımı sallıyorum. "Seni hemen burada sikmeden önce sevimli olmayı bırak."

"Yapma bunu" diye fısıldayarak bağıyor. "Ah. İnmeye çalışırken birçok uçak kazasının yaşandığını

hatırlamadan duramıyorum."

"O halde sanırım elimi tutmalısın, değil mi?" Ona avucumu uzatıyorum, o da avucumu alıyor, parmaklarını

benimkilerin arasından geçirip kucağına koyuyor.

Onun dayanağı olma düşüncesi sistemimi tam bir tatminle dolduruyor.

Yakışıklı Prens, sıkıcı bir tip ya da başka bir adam değil.

Ben.

Tam bir coşku hissi, nereye gittiğimizin hatırlatılmasıyla yavaş yavaş sönüyor.

Lanet ev.

Zihnin olayları kategorize etmesi ve onları arşiv kutularına itmesi çok tuhaf.

Bazıları bir gün, bir hafta sonra

unutulur.

Diğerleri sonsuza kadar orada kalır. Hatta bilinçaltına kayarlar ve asla unutulmamalarını sağlarlar.

Ailemin New York şehrinin eteklerindeki evi, çoğu Amerikalının hayalindeki ev kontrol listesini işaretleyebilecek

modern bir malikanedir. Annemin muhtemelen gençken hayalini kurduğu beyaz çit klişesi bile var.

Çok büyük, en küçük ayrıntısına kadar kişiselleştirilmiş ve Asher ile Reina Carson'un evi olmaya uygun. Tıpkı

kamuoyuna çıktıkları anda her medya kuruluşunun konuşulan konusu haline gelen Amerikan kralı ve kraliçesi

gibi.

Bu evde insanların mutlu anılar olarak değerlendirebileceği her şeye sahibim. Sevgi dolu bir anne, -

gerektiğinden fazla- mevcut bir baba olan doğum günü partileri, Gareth, Nikolai, Mia ve Maya ile başsız

tavuklar gibi ortalıkta koşuyor.

Ve o fareleri avlayıp öldürerek uyanışım.

İnsanlar geçmişi romantikleştirme eğiliminde, ben öyle değilim. Çünkü o anılar? Unutulmuş eski bir kitabın

sararmış sayfalarından başka bir şey değiller.

Bu evden hatırladığım tek şey annemin dehşete düşmüş ifadesi, babamın kaşlarını çatması ve son olarak

'Killan'ı almamalıydık' ve 'o kusurlu' sözleri.

Üniversiteye gitmek başıma gelen en iyi şeydi. Babamın yörüngesinden, ne zaman görünürse kafamda

patlayan sürekli çalışan bombadan uzak durmam gerekiyordu.

Bu yüzden olmak isteyeceğim son yer onun evi.

Ama madem sinir bozucu küçük Glyndon'a bir şey kanıtlıyorum, işte başlıyoruz.

Bir adım arkamızda kalıyor, meraklı gözleriyle evi izlerken dikkati dağılıyor.

Ve evet, çiçekli bir elbise giymek, saçını ve makyajını düzeltmek ve hediye almak için bizi mutlaka bir

mağazaya götürdü.

Hediyenin gereksiz olduğunu söylediğimde, "Annemle babam bana asla birinin evine eli boş girmemeyi öğretti"

dedi.

Merdivenlerden aşağı inen, en parlak sarı saçlı, manken benzeri bir kadın belirmeden önce küçük bir tık tık sesi

bize ulaşıyor.

Annemin gülümsemesi şimdiye kadar gördüğüm en bulaşıcı şey. Genellikle başkalarının duyguları benim için

önemli değil. Evet, onları ayırt edebiliyorum, hatta sahipleri anlayamasa da anlayabiliyorum ama umurumda

değil.

Reina Ellis Carson bunun istisnasıdır.

Ve şimdi Glyndon da öyle.

Annem hem Gareth'e hem de bana sarılıyor, başını omuzlarımıza koyuyor. Bizden kısa olduğu için eğilip sırtını

sıvazlamamız gerekiyor ki, gerilmesin ya da daha kötüsü aramızda sallanmasın.

Şaka değil, bunu bir kere yapmıştı.

"Seni çok özledim!" Elini vücutlarımızın üzerinde gezdirmek için geri çekildi.

"Bırak, sana bakayım. Boyunuz

uzadı mı yoksa ne? Buna inanamıyorum. Bir dahaki sefere sana ulaşmak için bir merdiven bulacağım. Ahh,

çocuklarım birlikte eve döndüler. Gareth bana daha önce söylediğinde buna inanamadım."

Bize tekrar sarılıyor ve ben de kardeşimle bir bakış paylaşıyorum.

Yine başlıyoruz.

Bizi beş dakika boyunca boğduktan sonra, sonunda annesinin eve hoş geldin töreni sırasında arka planda

kalmak için elinden geleni yapan Glyndon'ı fark etti.

Bunun mümkün olduğunu düşünmedim ama annemin ifadesi daha da aydınlandı. "Ve sen?"

"Merhaba. Benim adım Glyndon." Ona paketlenmiş bir hediye sunuyor. "Beni kabul ettiğin için teşekkürler."

"Ohh, teşekkürler. Çok tatlı ve iyi huylusun." Annem hediyesini kabul ediyor. "Sen benimlesin

." Bir kolumu beline doladım ve onu yanıma getirdim. "O benim kızım."

"Geçen sefer dudaklarını morartan kişi mi?"

"Tek ve sadece." Sevişmek yüzünden değildi ama onun için yaptığım kavga yüzünden böyleydim, yani önemli.

"N-ne?" Glyndon boynunu kızartacak kadar beceriksizce sordu.

"Mühim değil." Annem masum numarası yapıyor. Killian'ın sonunda eve birini getirmesine çok sevindim. Yalnız

öleceğini sanıyordum. Beni yanlış anlamayın, ortalıkta dolaştığını biliyorum ama bu asla tek bir kişi olmuyor ve

geri gelip onu kışından ısırtmasından endişeleniyordum."

"Anne!" Soru soran elimi havaya kaldırıyorum.

"Ne? Tek eşliliğe alerjin olduğunu biliyorsun. Ya da bu güzel genç bayanla tanışmadan önceydi." İfadesi

ciddileşiyor. "Eğer sana sorun çıkarırsa bana haber ver, ben de annemin ayrıcalıklarını kullanarak onun

kafasına biraz akıl sokayım."

"Teşekkürler, bunu kesinlikle yapacağım."

"Yani şimdi de bana mı saldırıyorsun? İkiniz de hainsiniz."

Annem sadece saçını çeviriyor. Biz kızlar birbirimize sahip çıkmalıyız, değil mi Glyn? Sana Glyn diyebilir

miyim?"

"Evet tabi. Ve birbirimize sahip çıkma konusunda hemfikirim.

"Baba."

Gareth merdivenlere olan mesafeyi kapatıp babama kucaklaşmak için
buluştuğunda, iyi ruh halim yavaş yavaş
dağılıyor.

Bazen onu üvey babam olarak düşünmek hoşuma gidiyor. Annemle evlenen,
Gareth'in babası olan ama diğer

adamın oğlu olan beni umursayan adam.

Elbette bunların hepsi hayal ürünü, çünkü aslında kan ve genetik yoluyla akraba
olduğumuzdan emin olmak

için DNA testi yaptığımdan eminim. Ne yazık ki annem adamı aldatamayacak
kadar çok seviyor.

Bu yaşına rağmen fiziğini öne çıkaran koyu gri bir takım elbise giymiş. Ve evet,
genellikle hafta sonlarının ailesi

için kutsal bir zaman olduğunu düşünmesine rağmen muhtemelen yine
cumartesi günü dışarıda çalışıyordu.

Koyu renk saçları, yanlardan dışarı doğru beyaz bir kısım görünecek şekilde
şekillendirilmiştir. Bunun dışında

kesinlikle iyi yaşıyor. Büyükbabamdan daha iyi olduğu kesin.

En sevdiği oğluna sarıldıktan sonra başını salladı. "Öldürmek."

Ben de başımı salladım. "Baba."

"Bu ziyareti neye borçluyuz?" çok az duyguyla veya hiç duygu olmadan soruyor.

Acaba büyüdüğümde onun gibi olacak mıyım diye merak ediyorum. Tamamen
boş ve tüm atmosferi

buzlayacak kadar soğuk.

Ya da belki şu anki yaşımda bunu gayet iyi yapıyorum.

"Bir dahaki sefere Gareth geldiğinde buraya gelmeni söylememiş miydin?" Onun
ses tonuna uyuyorum.

"Bittim."

"Dikkat et," diye uyarıyor, sesi tartışmaya açık değil.

Gareth'ten farklı olduğu nokta burası. Kardeşim benim provokasyonlarımdan ya kaçınıyor ya da görmezden

geliyor, babam hiçbirine izin vermiyor.

En ufak bir pasif saldırganlık belirtisi bile yok.

Annem havaya yayılan gerilimi azaltmak için başarısız bir çabayla gülümsüyor.

Ash, bak Kill kimi getirdi. Onun

kız arkadaşı."

"Merhaba, ben Glyndon," diyor kendini annesine tanıtırken olduğundan daha tuhaf bir tavırla. Ve belki, sadece

belki benden yayılan gerilimi hissedebiliyordu.

"Tanıdık geliyorsun..." Babam sözünü kesti. "Sen bir Kral değilsin, değil mi?"

"Ben." Biraz gülümsedi, gerginliğin bir kısmı uçup gitti. "Babamın adı Levi King."

"Aiden'la ilişkiniz nasıl?"

"O benim amcam. Teknik olarak o babamın kuzeni ama biz onu her zaman amcamız olarak gördük."

"Anlıyorum." Bir süre sessiz kalıyor. "İyi bir insana benziyorsun, bu yüzden neden oğlumla birlikte olduğunu

anlamıyorum. Seni tehdit etmediği sürece?"

"Asher!" Annemin yanakları kızarıyor ve bu berbat aile toplantısını kurtarma girişimleri pencereden uçup

gidiyor.

"Onun bu konuda oldukça yetenekli olduğunu biliyorsun. Prestijli bir aileden gelen masum bir kızın onun ağına

düşmesine izin vermeyeceğim ve bu konuda bir şey yapmayacağım.

Gareth kaşlarını çattı, muhtemelen onunla gelmemden nefret ediyordu. Rol modelinin söyledikleri yüzünden

olamaz.

İleriye doğru bir adım atıyorum, babamla uzun zaman önce yapmamız gereken hesaplaşmaya hazırım.

Annemin nasıl yıkılacağını bile düşünmüyorum. Onu daha sonra teselli edeceğim.

Ama Glyndon elimi kendi elinin arasına aldı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Konuşurken sesi net. "Beni

tehdit etmedi. Onunla birlikte olmak istiyorum ve kardeşimin araya girmesiyle onu terk etme şansım oldu ama

yapmamayı seçtim."

Göğsüm sıkışıyor ve bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim onu öpmek istediğim.

"Bunun en akıllıca seçim olduğuna emin misin?" Babam sanki muhalefeti mahkemede sorguya çekiyormuş

gibi devam ediyor.

"Asher, yeter." Annem sert sesini kullanıyor. "Kill'in evde olması çok nadir görülen bir durum ve bunu bir

tartışmaya dönüştürmeyeceğiz." Glyndon'a gülümsüyor. "Sizler yorgun ve aç olmalısınız. Ben öğle yemeğini

hazırlarken sen dinlenmeye ne dersin?"

"Hayır, lütfen yardım etmeme izin ver." Glyndon bana güven verici bir bakış attı, sonra parmakları parmaklarımı

bıraktı ve annemle birlikte oradan ayrıldı.

Gareth'la birlikte onların peşinden gitmeden önce babam alçak sesle, "Sonra konuşuruz," dedi.

Bunu tahmin etmiştim ama artık eminim.

Evden nefret ediyorum.

32

GLYNDON

Öğle ve akşam yemeklerinde atmosferin yoğun olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Killian gibi birinin nasıl bir ebeveyne sahip olabileceğini hep merak etmişimdir.
İçlerinden birinin onun gibi

olabileceğini düşünmüştüm çünkü bir yerlerde psikopatinin genetik olduğunu ve
dolayısıyla kalıtsal

olabileceğini okumuştum.

Ama ebeveynlerine kesinlikle psikopat diyemem. Aslına bakılırsa, Reina -ona bu
şekilde hitap etmemde ısrar

etti- çok sevimliydi. Bana Ava'nın annesi Silver Teyze'yi hatırlatıyor. Zarif dışı
dönük bir enerjiye ve etrafındaki

herkesi rahat hissettirme konusunda doğal bir yeteneğe sahip.

Kocasına ve çocuklarına ne kadar önem verdiğini ve mutlak hayranlığını
gözlerinde görebilirsiniz.

Bay Carson biraz çekingen ama soğuk bir tavırla değil. Bence o daha çok
Gareth'e benziyor; sana yaklaşmana

izin verecek kadar ısınması için çok fazla etkileşim olması gerekiyor.

Akşam yemeği sırasında Reina okul hakkında sorular soruyor ve ona sanat
okuduğumu söylediğimde

etkileniyor. Daha sonra, bir keresinde annesinin resimlerinden birini bir hayır
kurumu için açık artırmaya

çıkardığını anlatıyor.

Tabii ki yaptı.

Killian, sanki rahatsız olduğumu biliyormuş gibi hızla müdahale ediyor ve
paylaştığım bazı tablolar için

Instagram hesabımı gösteriyor.

Masanın altına saklanmak istiyorum.

"Bu farklı." Her postayı incelerken şarap kadehinin kenarını takip ediyor.

"Benzersiz bir şekilde. Sen ve annen

aynı tarza bile sahip değilsiniz. Bu canlandırıcı."

Bir parça köfte yutuyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, sanattan biraz anlayan herkes bunu görebilir. Ama ben güzel şeyler satın alan bir amatörden başka bir şey değilim." Güler.

"Hayır, haklısın." Bir nefes bırakıyorum. "Annem ben yaklaşık dokuz yaşımdayken bunu söyledi ama dinlemedim."

Bana doğru genleri aktarmadığını düşündüğüm için ona karşı gizli bir kin beslemeye devam ettim.

"Sen kardeşlerinden farklısın Glyn. Bran gündüzdür, Lan gecedir. Sen daha özelsin çünkü her ikisinin karışımısın."

Bunlar onun sözleriydi ve ben bunları inatla ikinci plana attım.

Annemle daha sonra konuşmam lazım. Çok gecikti.

"Sonunda dinleyebildiğine sevindim" diyor. "Bu ikisi gibi değil. Beni hiç dinlemiyorlar. Kız çocuklarım olmalıydı."

"İkimizin de kız olmadığı gerçeğini yaşamamıza asla izin vermeyeceksin, değil mi?" Gareth soruyor.

"Eh, hayır. Rai'nin mükemmel ikiz kızları var ama benim yok."

"Haklısın anne. Kill bir kız olmalıydı."

"Neden sen olmasın, büyük kardeşim?"

"Çünkü bebekken o minicik elbisenin içinde çok tatlı görünüyordun."

"Anne!" Killian mutfak aletlerini masaya vuruyor. "Bu konuyu asla konuşmayacağımızı söylemiştik"

"Ne hakkında konuşalım?" diye soruyorum, çok merak ediyorum.

"Peki, bakın..." diye başlıyor Gareth.

Killian, "Cesaret etme" diye uyarıyor.

"Bırak, Gaz." Bay Carson diyor.

"Ah, öğrenebilir. Sonuçta Kill'in eve getirdiği tek kişi o. Yani Glyn, içimdeki her şeye sahip bir kız istediğim bir sır

değil, bu yüzden hamile olduğumu öğrendiğimde yeni doğmuş bebeğim için her türden minik kız kıyafetleri ve

sevimli elbiseler aldım. Cinsiyetini öğrenmeye gitmedim çünkü bu sefer kız olacağından o kadar emindim ki.

Killian'ın doğduğunu söylemeye gerek yok. Kliniğe giderken yanımda sadece kız kıyafetleri vardı, bu yüzden

ona bir tane giydirmek zorunda kaldım. Yemin ederim sadece bir kez oldu ve o anı anıp 'kızların annesi'

hayalimi onunla birlikte gömmem gerekiyordu. Ancak Gareth resmi daha sonra buldu ve bu konuda susmadı.

Cidden, küçük kardeşini rahat bırak.”

"Bebek? Lütfen bana şaka yaptığını söyle." Nadir eğlence Gareth'in sözlerini kapsıyor. “Fotoğrafi yakmadan

önce görmeliydin, Glyn. Kill güzel bir prensese benziyordu.”

Killian'ın elbise giydiğini düşününce omzumu sallayan bastırılmış kahkahama engel olamıyorum.

Ancak parmağını masaya vurarak hem kardeşine hem de annesine baktığı için bu konuşmadan son derece

hoşnutsuz görünüyor.

"Kendini başarılı falan mı hissediyorsun?" kardeşine sorar.

Gareth kaşını kaldırıyor. "Çok."

Akşam yemeği neşeli ve eğlenceli olmaya devam ediyor, ancak Killian ile babası arasında herhangi bir

konuşma geçtiğinde biraz gergin oluyor.

Ama onu ailesiyle birlikte seviyorum. Dışarıdan bakıldığında normalden hiçbir farkı yok ve bence Killian'ın en

korkutucu yanı da bu.

Belki de en üzücü olanıdır. Çünkü tüm davranışları ve sözleri annesini mutlu etmek için mükemmelleştirdiği

öğrenilmiş davranışlardır.

Gelecekte onun gibi olacak mıyım? İşaretlerden ve Killian'ın hiçbir hareketinin veya sözünün onun içinden

gelmediğinden tamamen habersiz misiniz?

Onun yanımda olması beni mutlu edecek mi?

Akşam yemeğinden sonra ailece film izliyoruz ve Reina bize çeşit çeşit atıştırmalıklar getirmeye devam ediyor.

Yarı yolda uykuya dalıyor ve Bay Carson, geri kalanlarımıza tek kelime etmeden onu kollarında taşıyor.

Merdivenlerden yukarı kaybolur kaybolmaz Killian elimi tutuyor. "Hadi gidelim."

"Ama film daha bitmedi."

"Filmin canı cehenneme. Daha sonra izleyebilirsiniz."

"Killian," diye fısıldayarak bağırdım. "Annenle babanın evindeyiz."

"Bu yüzden? Sürekli seks yapıyorlar. Biz konuşurken muhtemelen işin ortasındadırlar."

Gareth kafasına bir yastık fırlatıyor. "Resim için teşekkürler, orospu çocuğu."

Killian onu geri atıyor. Daha güçlü. "Nasıl hayata geldiğini sanıyorsun, gün ışığım? Gökkuşaklarına sıçarak mı?"

Elimi çekiştiriyor. "Biz ayrılıyor. Şimdi."

Gareth'e özür dilercesine bir bakış attım ve Killian'ın beni merdivenlerden yukarı çıkarmasına izin verdim.

"Biliyor musun, sen sakinle düşünmeye başlamadan önce biraz kalıp normal insanlar gibi filmi bitirebilirdik,"

dedim onun odası olduğunu tahmin ettiğim yere vardığımızda.

Kafirlerin malikanesindekinin bir kopyası gibi görünüyor ama karşı duvarda her iki tarafında da Amerikan

futbolu ödülleri olan bir boy aynası var.

Onun o kısmını kontrol etme dürtüsüne engel olamıyorum. Onun hakkındaki bu şeyleri keşfetmeyi bu kadar

sevmem çok tuhaf.

Bir keresinde bana futbolun (Amerikan futbolu) dürtü kontrolünde ona yardımcı olduğunu söylemişti ama

hepsi bu.

Hayatındaki her şey gibi o da hiçbir şeyi çok fazla önemsemiyor.

Tıp bile ona bir basamak gibi görünüyor ama en azından gerçekten keyif aldığı bir şey.

Killian kapıyı arkasından kapatıyor. "Alaycılık duygunuzun geliştirilebileceğini bilmek güzel. Ayrıca normal

insanlar kısmına da saçmalık diyorum. Eğer normal olsaydın, küçük, pis bir fahişe gibi hırpalanmaktan

hoşlanmazdın."

Ödülümü verip onunla yüzleştüğimde yanaklarım ısınıyor. "Killian!"

"Ne?"

"Yapamaz mısın?"

"Ne değil?"

"Seks dışında bana fahişe de, seni sapık pislik."

"Önce seni çıplak bırakalım, sonra düşüneceğim."

"Önce bir şeyin taslağını çizmek istiyorum."

"Sonra yap."

"Hayır, artık elimden kaçmadan yakaladım onu. Çok hızlı bir şekilde eskizini çizeceğim ve daha sonra yeniden

çizeceğim.

"Nedir?"

"Sadece bir hissim var, o yüzden bunu kağıda dökene kadar kesin olarak bilemeyeceğim." Sırıttıyorum. "Ben bu

kadar tuhaf ve farklıyım."

"Çıplak olması mümkün mü?"

"Genellikle bunları yapmam."

"Genellikle?"

"Onları bazen sınıfta yapıyorum."

"Üniversitenizle bir görüşmem gerekiyor, böylece çıplak insan çizmenizi yasaklayacaklar."

"Kes şunu, seni zalim." Gülmeden edemiyorum. "Hastalara dokunduğunuz ve onları çıplak gördüğünüz için

sızlandığımı görmüyorsunuz."

"Bu farklı. Onlar hasta."

"Ve bu sanattır."

"Hala hoşuma gitmedi."

"Alışırısın."

"O zaman beni ikna etmeye başla."

"Ne?"

"Eskiz yapmak istediğini söylememiş miydin?" Çekmecedan büyük bir beyaz kağıt destesi çıkarıyor, mekanik

bir kalem çıkarıyor ve bunları büyük bir aynanın karşısındaki halının üzerine fırlatıyor. "Eskiz."

Yere bağdaş kurup gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu, ben bitirene kadar bekleyeceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Sabırlı bir adam olmadığımı biliyorsun. En azından konu sana geldiğinde değil." Arkamda diz çöküyor ve

aynada bakışlarımla buluşuyor; kasırga mevsiminin en kötü fırtınası gibi karanlık ve sert. Parmağı elbisemin

askısını yakalayıp kolumdan aşağı kaydırđı. "İkimiz de üzerimize düşeni yapsak nasıl olur?"

"Sen bana dokunurken çizim yapmayacağım." Sesim alçalıyor, kesinlikle tahrik oluyor.

"Bu bir rica değildi Glyndon. Bunu ya siz çizim yaparken yaparız, ya da çizim yapmadan. İkisi de benimle

alışır."

"Seni lanet diktatör." Aynadan ona bakıyorum. "Orada değilmişsin gibi davranacağım."

Odayı kısık bir kıkırdama dolduruyor. "Elbette. Denediğini görmeyi çok isterim."

Mekanik kalemin sürekli, yoğun vuruşlarla sayfa üzerinde kaymasına izin verirken tamamen onu görmezden

gelmeye kararlı bir şekilde bir sayfayı düzeltiyorum.

Çevresel görüşümde Killian'ın aynada bana sırtıttığını, gömleğini başından çıkardığını ve bir kenara attığını,

ardından da pantolonu ve boxerıyla onu takip ettiğini görüyorum.

Elim kâğıdın üzerinde titriyor ve aynanın önünde bedenimin yanında dururken sırtışı genişliyor.

"Gördüğün gibi mi bebeğim?"

Piç ne kadar acımasızca güzel olduğunu biliyor ve bu gerçeği silah olarak kullanmaktan çekinmiyor.

Ama şu anda ona bakmayı veya ona hayran olmayı reddediyorum. Bir kere olsun istediğini yapamayacak.

Elini saçlarıma uzattı ve sanırım görmezden gelinmekten hoşlanmadığı için beni saımdan geri çekecek ama

sadece okşadı. "Seni ilk gördüğümde, sikimi tıkarken seni bu saından yakalamak istediğimi biliyor muydun?"

Dudaklarımı büzdüm ve bununla nereye varacağımı bile bilmeden çizim yapmaya devam ettim.

Arkamda diz çöküp elini boğazıma doğru kaydırdı. "Ben de bu hassas nabzı yakalayıp parmaklarımın altında

hissetmek istedim, çünkü zayıflatma ve sonunda onu durdurma gücüm olduğunu biliyordum... tıpkı şimdi

olduğu gibi."

O sıkışırken kalbim yeniden hayata dönmeden önce gm güm atıyor. Aynada onun gözleriyle karşılaştım,

benimkiler şişkindi, onunki karanlıktı.

"Ah, şuna bak. Sonunda dikkatini çektim. Diğer eliyle diğer askıyı omzumun üzerinden kaydırırken tutuşunu

bana hava verecek kadar gevşetti. "Ayrıca kıyafetlerini yırtıp o an orada sana sahip çıkmayı da düşündüm."

Elbisemin bir avuç dolusunu arkadan eline aldı ve vahşi bir güçle çekerek onu yırttı ve etrafımıza düşmesine

izin verdi. "Bunun gibi."

"K-Killian..."

"Şşt, eskiz yapmaya odaklan."

Parmaklarım seğiriyor ve içime uyan bir kaos senfonisi içinde kalemin kağıda akmasına izin veriyorum.

Bu fırsattan yararlanarak sutyenimin kopçasını açarak ağrıyan göğüslerimin serbest kalmasını sağladı.

Kendimi hassas meme uçlarımın sıkışmasına hazırladım ama o nazikçe göğsümü kavradı ve ruhumun

derinliklerinde erotik bir ürperti yarattı.

"O gün göğüslerine dokunmadım, hatırladın mı? Ama bu meme uçları sertti, gömleğinin altından dışarı bakıyor,

ağzın kadar acımasızca sikilmek için yalvarıyorlardı.

Başımı salladım ama o meme ucumu sıktı ve hazzın darbesi doğrudan içime saplanırken nefesim kesildi.

"Yalanlar." Ben iki büklüm oluncaya ve gözlerimden yaşlar dolana kadar tekrar tekrar çimdikledi. "Bak, aynı

anda inliyor ve ağlıyorsun. Birini seç küçük sürtüğüm.

"Siktir git."

Ereksiyonu iç çamaşırıyla kaplı kıcıma saplanıyor ve inliyor. "Bu konuya birazdan geleceğiz. Ama önce bir şeyi

halletmemiz lazım."

Görüşüm bulanıklaşana ve ben ona durması için yalvarmaya hazır olana kadar göğüs uçlarımı sıkma ritmini

sürdürdü, ikisi arasında geçiş yaptı.

Bazı nedenlerden dolayı istemiyorum.

Nedense onun bu kısmı tüm çarpık kutularımı işaretliyor.

“Şimdi küçük tavşanım, o gecedен ve benden istediğın kadar nefret ediyormuşsun gibi davranabilirsin ama

vasiyetine el konulmasıyla tahrik olduğun bir gerçek. Bunu ısıltılı gözlerinde ve titreyen uzuvlarında gördüm.

Bunu sert meme uçlarında ve pembe yanaklarında gördüm. Eminim sen de anlamamışsındır ama şanslısın ki

anlayabiliyorum.”

"Bu doğru değil," diye boğuluyorum, sesim o kadar şehvetli ki, utanç verici.

"Daha fazla yalan." Meme ucumu bıraktı ve inleyerek elini iç çamaşıırına doğru kaydıldı. "Eminim sen de şu

anki kadar sıırıslıkladın. Bekaretini bir mağara adamı gibi almadığım için hayal kırıklığına uğradın, değil mi?

Eminim sen de bütün gece bunu düşünmüşsündür.”

Ben daha ne dediğini anlayamadan boğazımdan tutarak beni kaldıldı, böylece diz çöktüm ve o da tam

arkamdaydı.

“Eskiz yapmayı bırakmayın.”

"Killian..."

"Taslak." Verdiğı emir beni titretti ama aynadan bakamayacak durumdayken elimin işini yapmasına izin

verdim.

Beni külotumdan kurtardı, böylece ikimiz de tamamen çıplak olduk, sonra göbeğimi avuçladı. “Bahse girerim ki

ben senin ağzını sikimle tıkarken bu küçük amcık kendini dışlanmış hissetmiştir.
Bunu ona telafi etmeliyiz,

sence de öyle değil mi? Bacaklarınızı mümkün olduğunca geniş açın.

Bu pozisyonda zor, ama denediğimde aletini açıklığıma doğru kaydırıyor.
Penetrasyona hazırlanmak için alt

dudağımı ısıyorum ama o sadece ereksiyonunu kıvrımlarıma doğru kaydırıyor.

Bir kere.

İki kere.

Üç kez.

Sürtüşmeden tek başıma çıkmak üzereyim ama bu yeterli değil. Dudakları
göbeğimde uyanmayı ya da araba

yolculukları sırasında orgazm için beni gelişigüzel parmaklamalarını seviyorum
ama onun sikinin beni içten

dışa mahvetmesini on kat daha çok sevdiğimi fark ettim.

Bunu asla kabul etmeyeceğim ama aynı zamanda onun siki içimdeyken
uyanmayı veya uyumayı da seviyorum.

Genellikle o kısma çabuk ulaşır ama bugün olmadığı açıktır. Sikini hassas
kıvrımlarıma, klitorisime, girişime

sürtmeye devam ediyor ama asla içeri girmiyor.

"Killian, lütfen..."

"Lütfen ne?"

"Şuna koy..."

"Bak, ne kadar sevimli oluyorsun ve bunun için yalvarıyorsun. Çizim yapman
gerekmiyor muydu?"

"Gir şunu," diye talep ediyorum bu kez, tacı yakalayabilmek için kalçalarımı
oynatıyorum.

"Ondan önce bir oyun oynayacağız."

"Şimdi oyun zamanı değil."

Kesinlikle öyle. Peki benim küçük tavşanım. İki şeyden birini itiraf etmeni istiyorum. Birincisi benim olduğumun

açık ifadesidir. İkincisi ise ilk seferinde beni istiyordun.”

Aynadan ona bakıyorum. "HAYIR."

Tokat.

İğnenin merkezime girip tüm vücuduma yayılmasıyla nefesim kesildi.

Vay be. Piç az önce amımı mı şaplakladı?

Yaptı ve acı o kadar acı veriyor ki, sanırım biraz geldim. Benim neyim var?

"Tekrar deneyeceğiz. Bir tane söyle.”

"Seni istemedim, deli misin?" diye hırladım.

"O zaman benim olduğunu söyle."

"HAYIR."

Tokat. Tokat. Tokat.

Bir inlemeyle karışık kırık bir hıçkırık havada yankılanıyor ve orgazm beni rehin almakla tehdit ederken bunun

bana ait olduğunu fark ediyorum.

“Elimin ve halının her yerine damlıyorsun bebeğim. Eğer biraz fazla keyif alıyorsan belki de ceza yöntemini

değiştirmeliyiz. Şimdi bir tane söyle.”

Aynada onun bakışıyla karşılaştığımda nefes nefese kalıyorum, sonra yavaşça başımı eğip sallıyorum.

Bu sefer tokatlar o kadar uzun sürüyor ki, sanırım zevk ve acı karışımından bayılacağım.

"Lanet olsun, söyle, Glyndon."

"Seni istedim" diye ağlıyorum. "Nedenini anlamıyorum ama seni istedim, seni kahrolası piç."

"Orada." Yavaş ama derin bir şekilde içime girerken sesi koyulaşıyor ve bu beni uçurumdan atmaya yetiyor.

Nefes alışlarım ve inlemelerim bir zevk senfonisinde birbirine karışıyor, onun kaotik şiddetinin yanına bile

yaklaşamayan bir senfoni.

O benim ölümüm olacak.

Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

“Eskiz yapmayı bırakma küçük tavşanım. Sen benim horozumla doluyken o ellerin neler yapabileceğini göster

bana.”

Düzensiz bir şekilde çiziyorum, onun beni siktiği ritimle. Derin, çığ ve kontrolden çıkmış bir halde neredeyse

nefes alamıyorum.

Seksin bu kadar hayvani, bu kadar mantıksız olabileceğini asla düşünmezdim.

Beni seks açısından mahvetti.

Eğer boğulmasaydım, yere atılmasaydım ve benim söz hakkım olmadan hakkıyla sahiplenilmeseydim hiçbir

zaman zevk bulabileceğimi sanmıyorum.

Killian dışında kimseyle bundan keyif alacağımı sanmıyorum.

Çünkü bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de ona güveniyorum. Beni incitmeyi seviyor ama kırmak

istemiyor.

Her zaman benim kavgamı istediğini, bana hükmetmesini, beni baskı altında tutmasını ve bana istediğini

yaptırmasını istediğini söylerdi ama aynı zamanda bunun her saniyesinden keyif alarak bana saldırıyordu.

Tekrar gelmek üzereyim, bunu hissediyorum. Kesilen her nefes alış ve verişte havanın tadını alabiliyorum.

Vücudum onun bacaklarına daha fazla yayılmasına ve ıslaklığımı birleştığımız yerden arka deliğime

kaydırmasına göre ayarlanmıştı.

“Ne yapmalı bebeğim? Sanırım şu anda dışlanmış hisseden tek şey senin kıcın. Eğlenceyi kaçırmasına izin

veremeyiz, değil mi?”

Çıkarabildiğim tek şey bir zevk sesi çünkü yeniden düşmek üzereyim. Tam kenardayken, o dışarı çıkıyor.

Hayal kırıklığı dolu iniltilerim havada yankılanıyor ve piç kıkırdama cüretini gösteriyor. “Açgözlü küçük bir

tavşan olmayın. Senin kıcına da biraz sevgi göstermeliyiz.

Beni dört ayak üzerine itiyor ama ben hâlâ kalemi kâğıdın üzerinde tutuyorum. Kıcımı yanaklarından ayırıp iki

parmağını içeri kaydırduğında karnım kasılıyor. Ne zaman bana vursa bu tür oyunlara alışkın olduğum için

dudağımı ısıyorum. Ancak şimdi üçüncü parmağını da ekliyor ve aşırı duygu yoğunluğu beni paramparça

edene kadar arka deliğimi uzatıyor.

Diğer eli, ben kıvranıp kalçalarımı hareket ettirene kadar uyarılmamı tekrar tekrar kıcıma doğru kaydırıyor. Tam

beni nasıl esnettiğinden geleceğimi düşünürken parmakları gitti.

"Bu acıtabilir." Aleti kıcımın yanakları arasında kayıyor ve tek seferde içeri giriyor.

Fiziksel olarak inleyerek ileri doğru atıldım, gözyaşlarım çizimimin üzerine döküldü.

Bunların rahatlama gözyaşları olduğunu anlıyorum. Kesinlikle kırıldım, çünkü onun bunu kolay kolay kabul

etmemesi beni son derece rahatlattı.

Ve şimdi acıdan ve tamamen onun insafına kaldığım için bir çıkış yolu bulamadığım hissinden dolayı

ağlıyorum.

“Şşş, rahatla. Beni dışarı itmeyin.” Kalçalarını döndürüyor ve daha önceki uyarılmamı yeniden uyandıracak sığ

hamleler yapıyor. Kalçalarımı oynatıp sırtımı büküyorum. "İşte, bu benim kahrolası kızım."

Ritmini buluyor ve iliklerime kadar dokunan bir aciliyetle üzerime saldırıyor. Varlığımın her zerresi ona, onun

gücüne, onun katıksız kuvvetine ayarlı.

Ve ondan kaçamayacağımı anlıyorum.

Daha da kötüsü kaçmak istediğimi sanmıyorum.

Belki de aslında hiç yapmadım.

"Kıçın da amın kadar iyi hissettiriyor bebeğim. Aletimi nasıl yuttuğunu hissediyor musun?" Biraz dışarı kayıyor,

sonra tekrar içeri giriyor. "Sen bana aitsin." İtme. "Bu eşek bana ait." Üç parmağını amımın içine sokuyor. "Bu

amcık da benim." Çenemi yakalayıp işaret ve orta parmaklarını dudaklarımın arasına sıkıştırdı. "Bu ağız benim

olan ilk ağız." Geriye kalan parmaklarıyla çenemi yukarıya doğru itiyor, böylece aynaya bakıyorum, sonra beni

çekiyor ve sırtım göğsüne çarpıyor ve dişleri kulak mememi ısırıyor ve o karanlık sözcüklerle mırıldanıyor. "Bir

dahaki sefere benim sunduklarımın yeterli olmadığını söylediğinizde bu görüşü hatırlamanızı istiyorum. Her bir

parçanın benim olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Bunun için yaptım.

Ben dayanamam.

Yapamam.

Beni daha önce hiç hissetmediğim şekillerde dolduruyor ve bu sadece fiziksel olarak değil. Diğer tüm

seviyelerden o kadar bıktım ki.

Ve ben özgürüm.

Orgazm beni yıkarken aynada ona bakıyorum.

Bu bir orgazmdan daha fazlası. Bu yıkıcı bir güç ve onun tarafından parçalara ayrılıyorum.

"Çok güzel," diye homurdanarak beni tekrar yere fırlattı ve yüzüm yere değdi ve saçlarımdan yakaladı. "Şimdi,

benim için gerçekten iyi olacaksın, böylece seni spermimle doldurabilirim bebeğim."

Ve sonra ben daha fazla dayanamayacak duruma gelene, nefesim duyulmaz hale gelene ve inlemelerim hafif

inlemelere dönüşene kadar beni defalarca sikti.

İşte o zaman gelir. Kızımın her yerine, sonra kalçalarıma, sırtıma ve ulaşabildiği her yere sürüyor.

Beni işaretlediğini fark ettim. Benim her parçam.

"Bir şaheser yaratacağını biliyordum, küçük tavşan."

Bulanık görüş alanımdan işaret ettiği yere bakıyorum ve çizdiğim şeyi görünce gözlerim genişliyor.

Bulanık çizgiler ve sert gölgeler sayesinde konu nettir.

Bu biziz. Çıplak, birleşik ve kesinlikle dehşet verici.

Ve...biz de haklıyız.

"Evet." Bir sisin arasından gülümsüyorum. "Başyapıt."

Düşmek üzereyim ama o beni yakalayıp kollarının arasına alıyor. Dudakları alnımla buluşuyor ve ben

gidiyorum.

Yanağımdan bir gözyaşı süzülüyor çünkü bu tür takıntılı ve yoğun bir bağın onun sunabileceği tek şey

olduğunu biliyorum.

Beni becerecek, düşmeden yakalayacak ve alnımdan öpecek ama beni asla sevmeyecek.

Ve her zaman onun bunu yapmasını isteyeceğim.

ASTRID

Uğursuz bir rüya beni derin bir uykudan çekip alıyor.

Terden sıırsıklam uyandığımda kendimi devasa bir vücut tarafından sarmalanmış halde buldum.

Kocamın uyuyan yüzüne bakıp onu nefes alırken kalp atışlarım yavaş yavaş normale dönüyor.

Bilinçaltımda uzanıp alınıdaki birkaç asi saç okşuyorum. Glyn'in doğal balayajı dışında hiçbir çocuğumuzun

bu parlak sarı tonuna sahip olmaması çok yazık.

Ona dokundukça ve huzuruna daha da gömüldükçe korkum yavaş yavaş azalıyor.

Otuz yıldır bu adamla birlikteyim ve hâlâ göğsümde bir çarpıntıya ve midemde bir batmaya neden oluyor.

Onunla ilk tanıştığım, daha doğrusu dikkatini çektiğim, hatta katılmak istemediğim partiyi düşündüğümde

sanki dün gibi geliyor.

O gün benim trajik kazamla sona erdi ama bu aynı zamanda bizim de başlangıcımızdı ve bunu dünyalara

değişmezdim.

Bir zamanlar olduğumuz gençlerden çok uzun bir yol kat ettik. Evet, özellikle çocuklar varken bu her zaman

kolay olmadı ama o benim yanımda olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebilirim.

Kafamda canlı bir şekilde oynayan kabusla başlıyorum.

Bebeklerimin hepsi çamurlu suya yakalandı, duman deliklerinden içeri girerken siyah eller onları her taraftan

çekiyordu.

"Yalnızca birini kurtarabilirsin," dedi çarpık bir ses ve ben çığlık attım.

İşte o zaman uyandım.

Yavaşça Levi'nin kolunu belimden çekip telefonumu alıyorum ve sessizce yatak odamızdan çıkıyorum.

Saat neredeyse sabahın altısı olduğundan ilk önce erkenci kuşlara, Lan ve Bran'e mesaj atıyorum. Sonra Glyn; gerçi uyanıp cevap vermesi saatler alacak. Ve bunu ayrı ayrı yapıyorum.

Ailece grup sohbetimiz var ama erkenden öğrendiğim bir numara var. Çocuklarım eğer özelse benimle konuşmaya daha yatkın oluyorlar. Kardeşlerinin küçük sırlarını bilmesini istemedikleri iç savaşları var.

Özellikle Bran ve Glyn. Benimle ve babalarıyla bire bir konuşurken daha rahatlar.

Astrid: Günaydın bebeğim. Her şey yolunda mı?

İlk cevap hemen geliyor.

Brandon: Günaydın anne. Her şey yolunda. Koşuma hazırlanıyorum.

Astrid: Gerçekten iyi misin? Seni ya da kardeşlerini rahatsız eden her şeyi benimle konuşabileceğini biliyorsun.

Dinlemek için buradayım.

Ben koridorda ilerledikçe noktalar belirip kayboluyor.

Bran her zaman en kurnaz, en sessiz ve kendi kendini yok etmeye daha yatkın olan kişi olmuştur. Sürekli onu sormamın nedeni, dışarıdan herkesin zannettiği gibi onu en çok sevmem değil.

Bu daha çok benimle konuşmayalı uzun zaman olmuş olmasından kaynaklanıyor, sanki gerçekten

konuşuyormuş gibi ve onu kontrol etmediğim anda parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidecekmiş gibi

hissediyorum.

Brandon: Dramatik olma anne. Herşey yolunda. Gitmeliyim.

Hayal kırıklığıyla dolu bir nefesle göğsüm iniyor ama ona kalp emojileri gönderiyorum.

Astrid: Dikkatli ol, tamam mı? Seni seviyorum.

Brandon: Ben de seni seviyorum anne.

Bildirimlerimin üstünde başka bir mesaj görüldüğünde hâlâ onun mesajını beğeniyorum.

Landon: Şeytan kadar iyiyim ve bir o kadar da yakışıklıyım. Günaydın anne.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. En büyüğüm asla değişmeyecek.

Astrid: Günaydın serseri ve cidden, bu kadar kibri nereden buluyorsun?

Landon: Alo? Kocanı gördün mü? Kesinlikle genlerin arkasında o var. Aiden Amca'ya onur ödülü.

Astrid: O senin baban. Ona 'kocan' demeyi bırak. Şimdi söyle bana, kardeşlerinle her şey yolunda mı?

Landon: Çaylak bir MI6 ajanından daha barizsin. Glyn'in büyükbabama günlük olarak gönderdiği bilgilere

ulaşamıyor musun? Ve evet, her şeyi biliyorum. Küçük pislik onun hayatını kurtarmak için casusluk yapamaz.

Astrid: LANDON! KARDEŞİNİZE KÜÇÜK BİR ŞEY Mİ DEDİYİZ?

Landon: Öyle ve sabahları ilk iş olarak şapkalar gözlerimi acıtıyor. Aslında bağırıışlarını kulaklarımda

duyabiliyorum. Sesini azalt, anne.

Astrid: Seni bir dahaki görüşümde kulağını çekeceğim.

Landon: Evet. Yakın gelecekte ziyaret etmeyeceğim.

Landon: Sorunuzu yanıtlamak gerekirse, Bran son zamanlarda tuhaf davranıyor; gizemli, tuhaf. Daha fazla

bilgiye sahip olduğumda size haber vereceğim. Kızınıza gelince, gurur ve sevinç...

Glyn'in bir restoranda bir çocuğun kucağına oturduğu, başını geriye atıp güldüğü bir fotoğraf gönderir.

Dudaklarım aralanıyor.

Ergenlik çağından beri ilk kez onu bu kadar özgürce gülerken gördüm. Bizden uzaklaşmaya başladığından beri

onu terapiye götürmek zorunda kaldım.

Gözleri parlıyor ve bana Levi'yle ilk tanıştığım zamanki genç versiyonumu hatırlatıyor.

Astrid: Çok mutlu görünüyor.

Landon: Yerinde olsam düğün tarihlerini seçmeye başlamazdım. Bu Killian Carson ve o kötü bir haber.

Lisesinde şiddet geçmişi var, şu anda katıldığı şüpheli faaliyetlerden bahsetmiyorum bile.

Astrid: Dil.

Landon: Gerçekten odaklandığın tek kısım bu mu? Çocuğunuzu kontrol edin ve onunla görüşmemesini

sağlayın. Beni dinlemedi.

Astrid: Kararlarını verebilecek yaşta. Herhangi bir kontrol söz konusu olmayacaktır. Beni duyuyor musun?

Landon: Bu konuda onun tarafını seçiyor olamazsın değil mi?

Astrid: Yıllardır onu ilk kez bu kadar mutlu görüyorum Lan ve sen dahil kimsenin bu mutluluğu bozmasına izin

vermeyeceğim. Şimdi onu rahat bırakacağına bana söz ver.

Landon: Eminim babam o resmi gördüğünde senin kadar hevesli olmaz. Büyükbaba da.

Astrid: Glyn onu bizimle tanıştırmaya hazır olduğunda onlarla ilgileneceğim. Şimdi söz ver.

Landon: Peki, söz. O mutluluk gözyaşına dönüştüğünde beni suçlama anne.

Ona ne söyleyeceğimi dikkatlice düşünüyorum ama telefonun ekranı en küçük çocuğumdan gelen bir video

görüşmesiyle aydınlandığında düşüncelerim kesintiye uğradı.

En parlak gülümsememi takınarak telefonu açtım. "Glyn! Tam seni düşünüyordum. Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?"

Sadece bahçe ışıkları ile aydınlatılan verandaya benzeyen bir yerde durduğunu fark ettiğimde duraklıyorum.

"Neredesin? Neden gece gibi görünüyor?"

Alt dudağını çiğniyor. "Çünkü o. New York'tayım."

"Neyin içinde?"

Telefona daha da yaklaşıyor. "Sessiz tut. Burada geç oldu anne."

"Aman Tanrım, kaçırıldın mı? Eğer bu doğruysa başını sallla."

"Sadece konuşabiliyorum." Kıkırdadı. "Ve hayır, teknik olarak yapmadım."

"Teknik olarak mı?"

"Yapmadım, yapmadım. Ben sadece buraya Killian'ın ailesiyle tanışmaya geldim. Bu onların evi." Boğazını

temizliyor. "Killian... benim erkek arkadaşım. Üzgünüm sana söylemem biraz zaman aldı."

"Bu zamanla ilgili."

"Sen...sen biliyor muydun?"

"Tabi ki yaptım. Ben senin annenim, her şeyi biliyorum."

Glyndon'ın bir ilişkisi olduğunu öğrendiğimden bu yana haftalar geçti. O zamandan beri daha çok

gülümsemeye başladı ve yanaklarında pembe bir ışıltı oluştu. Daha önce hiç sahip olmadığı bir şey.

Ama sabırlıydım, sınırlarına saygı duydum ve kendi isteğiyle dökülmesini bekledim.

"Şimdi bana şu Killian'dan bahset."

İfadesi yumuşadı ama içinde biraz hüznü vardı. "Beni canlı hissettiriyor anne. Birinin beni canlı

hissettirebileceğini bilmiyordum, sanki... sanki..."

"Onlardan önce hiç yaşamadın mı?" Onun için bitiriyorum.

Başını salladı, yüzü hayranlık uyandıracak kadar utangaçtı. "Aynı zamanda bu kadar sert düşmenin güvenli

olup olmadığından da emin değilim."

“Düşmek asla güvenli değildir, Glyn. Kemiklerinizi kırabileceğinizi ya da hayatınızı kaybedebileceğinizi

biliyorsunuz ama yine de atlıyorsunuz çünkü onun sizi yakalayacağına güveniyorsunuz.”

"Ya yapmazsa?"

"O zaman onun kemiklerini kıracak kişi ben olacağım."

"Anne!"

"İyi iyi. Ciddi anlamda, onun güveninize layık olmadığını erkenden anlamak iyi olur, böylece yolunuza devam

edebilirsiniz.”

İçini çekiyor. "Haklısın. Karanlıkta kalmaktansa öğrenmek daha iyidir.”

"Bu doğru."

“Teşekkür ederim anne, sadece bunun için değil... her şey için. Ve çocuklarınız arasında en az yetenekli olanı

olduğum için üzgünüm.” Son sözlerde boğuluyor.

“Glyndon...”

“Hayır, bırak bitirmeme izin ver. Bunu sana söylemeye karar vermek çok cesaretimi aldı, o yüzden beni dinle.

Lan ve Bran'e rakip olamayacağımı erkenden biliyordum ve bu beni mahvetti anne. Seninle bu konuyu

konuşamadım çünkü beni sakinleştireceğini biliyordum. Bunu yapmak zorundasın çünkü sen benim

annemsin. Sanırım siz de bunu hissettiniz, çünkü babama bana ayrı bir stüdyo kurmasını söylediniz ve fırçamı

tekrar almam için beni cesaretlendirdiniz. Ve denediğin için seni seviyorum ama pek işe yaramadı. Bu aşağılık

kompleksi beni tehlikeli bir noktaya sürükledi ve buna son vermek için ciddi ciddi intihar etmeyi düşündüm. İki

kez uçuruma gittim ama bunu yapmak istemedim anne, bu yüzden şimdi bunun hakkında konuşabilirim. Artık

kendimin o versiyonu olmak istemiyorum. Lan ve Bran'den daha az yetenekli olsam bile senin, babanın,

büyükbabanın, büyükannenin ve herkes için hâlâ önemli olduğumun farkındayım. Ve bu beni her gün devam

ettiriyor. Bu yüzden teşekkür ederim anne, bana farklı olduğumu söylediğin için, beni terapiye götürdüğün için,

gelip seninle kendi başıma konuşmamı beklediğin için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı.

Gözlerimde yaşlar birikiyor ve onları hızla elimin tersiyle siliyorum. Ağladığımı görmesine izin veremem.

Sonunda bana açıldığında değil.

Yıllar oldu.

Bir ya da iki hafta, bir ya da birkaç ay değil, koca bir yıl bekledim. Onu bana açmak için her türlü numarayı

kullandım ama o sadece daha da içine kapandı.

Eskiden çok iyi arkadaştık ama büyüdüğüne ve ağlamak için omzuma ihtiyacı olmadığına karar verdi.

Tek başına gitmeye, acısıyla tek başına savaşılmaya ve beni kesmeye karar verdi. Bana güvenmediğinden değil,

daha çok beni rahatsız etmek istemediğinden.

Küçük bebeğim her zaman kimseyi rahatsız etmeyi reddeden bir melek oldu. Geçmişe bakıldığında bu onu

incitse bile.

Şimdiye kadar.

"Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim, Glyn. Bütün bunlar konusunda bana güvendiğin için teşekkür

ederim. Keşke burada olsaydın da sana sarılıyordım."

"Bir dahaki sefere, tamam mı?"

"Tamam aşkım. Ve Killian'ı eve getir de onunla tanışabilelim."

Onun değişiminin arkasındaki nedenin o olduğunu hissediyorum. Onunla tanıştıktan sonra nihayet kendi

kendine taktığı prangaları birer birer çıkarıyor ve bunun için ona teşekkür etmek istiyorum.

En küçüğümü geri getirdiğın için.

“Önce babanı zihinsel olarak hazırla.”

"Baban için endişelenme, ben onunla ilgileneceğim. Başlangıçta katı olacak ama kendine gelmesini

sağlayacağım.”

"Seni sevdiği için mi?"

"Sanırım."

“Babam sana nasıl aşık oldu anne?”

“Bilmiyorum ve onun da buna bir cevabı olduğunu düşünmüyorum. Aşk zorla veya açıklanamaz; öylece olur

Glyn.”

Düşünceli görünüyordu, sonra başını salladı ve bana okul hayatı hakkında bilgi verdikten ve hafta sonu geri

döneceklerine dair güvence verdikten sonra aramayı sonlandırdı.

Aldığım nefesle göğsüm iniyor ve o kabustan sonra nihayet gülümseyebiliyorum.

Çünkü o sesin canı cehenneme, asla çocuklarımla arasında seçim yapmayacağım.

Ayrıca Viking gibi yapıllı bir kocam var. İkimiz üçümüzü kurtarabiliriz; hiçbir soru sorulmadan.

Gülümseyerek yatağıma dönüyorum ve Levi'nin kollarına giriyorum.

Çocuklarımızın hepsi büyüyor ve hayatta farklı yollar izliyorlar ama bu adam her zaman sonsuza kadar benim

olacak.

GLYNDON

Annemle samimi konuşmanın ardından kalbim daha hafifliyor.

Çok gecikti ve sonunda

içimde gizlenen her şeyi ifade etme şansını yakaladım.

Onun gibi anlayışlı bir anneye sahip olduğum için çok şanslıyım .

Yarım saat önce ağrıyan bir am ve kışla uyandığımda

ondan gelen bir kısa mesaj bulduğumda, aramadan duramadım.

Ama önce şortumu ve gömleğimi giydim. Killian hakkında konuşmak

bir şey ama annemin vücudumda bıraktığı vahşi izleri görmesine izin vermek tamamen farklı.

Tanrıya şükür, o vahşinin yırttığı elbiseyi aldıktan sonra elbiselerimi sakladım

.

Aramadan sonra boğazım kurudu, bu yüzden parmak uçlarımda odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indim.

Adımlarım mutfağın eşiğinde duruyor ve

orada birinin olduğunu fark ettiğimde telefonumu daha sıkı tutuyorum.

Bok.

"Ah, Glyn. Girin." Reina bana gülümseyerek anlatıyor.

Gözlerinin rengiyle uyumlu muhteşem mavi saten bir elbise giyiyor

. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kaşıntıyla mücadele etmek için boğazımı temizliyorum.

" Varsa biraz bal ve limon ."

"Sana ballı bitki çayı yapmama ne dersin?"

Kısa sürede boğazınızı rahatlatacaktır .

"Bu harika olurdu, teşekkürler."

Bana kendisinininkine benzeyen bir fincan çay hazırlıyor ve içine biraz bal koyuyor

.

Karşı karşıya oturuyoruz ve ilk yudumu alıyorum, sonra rküyorum.

"Hava çok sıcak, dikkatli olun." Bir bardak suyu bana doğru kaydırıyor, ben de alıyorum

.

"Teşekkürler. Bitki ayı içmek için hep gece yarısı mı uyanırsın ?"

"Sadece uyuyamayacak kadar heyecanlandığımda." Işıl ışıl parlıyor.

" Hem Gaz'ın hem de Kill'in aynı anda ziyarete gelmesi çok nadirdir ."

İfadesi uzaklaşıyor ve hüzünlü bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Kimse bana bu kadar hızlı büyüyüp beni bırakacaklarını söylemedi.

Keşke benim küçük çocuklarım olmaya geri dönseler ."

Bardaktan bir yudum alıyorum ve çok şükür o kadar da sıcak değil. "Annem de bizim hakkımızda bunu söylüyor."

"Bütün anneler öyle yapar." İlk duyduğumdan beri canımı sıkan konuyu açmanın en iyi yolunu düşünürken bir süre sessiz kalıyoruz . Görünüşe göre bugün cesaret günü çünkü "Sana

bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldanıyorum. "Elbette." "Killan yedi yaşındayken yaşanan olayla ilgili." Fincanın

etrafındaki tutuşu sıkılaşıyor. "Sana bundan bahsetti mi?" "Evet, ayrıca senin o zamandan beri ondan

korktuğunu da söyledi. Bu doğru mu?" Duraklıyor ve ayından uzun bir yudum alıyor. "Bunu mu düşünüyor?"

"Evet."

"Bu doğru değil. Kendi oğlumdan asla korkmam. Ben sadece...

onun yapabileceklerinden korkuyorum."

Parmağı fincanının kenarında gezinirken bakışları uzakta kayboluyor .

“O an onun farklı olduğunu, sınırlarının olmadığını ve kimsenin onu zorlayamayacağını anladım . Diyelim ki

böyle insanlarla ilgili kötü anılarım var. Ama bu ondan korktuğum anlamına gelmiyor

."

Umut göğsümde çiçek açıyor. Eğer tüm bunlar bir yanlış anlamaysa belki Killian çocukluğunun o kısmını geride bırakabilir.

Evet, aslında hasta olmadığı için onu iyileştirmeyecek ama en azından onu kapatmayı sağlayacak. Sonuçta bunlar onun ebeveynleri ve her ne kadar bu durum onu etkilemiyormuş gibi davranmak istese de, bunun en azından biraz etkileyeceğini biliyorum.

Kill'in böyle düşündüğünü bilmiyordum. Onunla konuşacağım."

"Lütfen sana bundan bahsettiğimi söyleme."

"Merak etme. Biz kızlar birbirimize sahip çıkmalıyız, unuttun mu? Gülümseyip elini elimin üzerine koyuyor. “Teşekkür ederim Glyn.”

"Ne için?"

“Oğlumu eve getirdiğin ve gözlerine tekrar ışık getirdiğin için.

Onu yıllar önce kaybetmişti ve onu bir daha göremeyeceğimi sanıyordum.”
Onun hayal ürünü olduğunu ve

koridorun aşağısından bir erkek sesinin "Balo kraliçesi mi?" diye seslenmesinin sebebinin ben olamayacağımı söylemek üzereyim.

Neredesin?

Sen yanımda olmadan uyuyamayacağımı biliyorsun."

"Şşşt, konuşmamızı gizli tut." Parmağını ağzına götürüyor. "Bu benim gitme işaretim."

Reina mutfaktan dışarı çıkıyor ve ben de

Bay Carson'un onu kollarına aldığını, başının üstünü öptüğünü ve

babamın anneme baktığı gibi ona baktığını görmek için gizlice onu takip ediyorum.

Sanki gerçekten onsuz yaşayamazmış gibi.

Tanrım, bir daha bana böyle bakacak biri olur mu? Onlar merdivenlerden yukarı çıkıp gözden kaybolunca

çayımı bitirmek ve mesajlarımı kontrol etmek

için mutfağa dönüyorum . Üstte bilinmeyen bir numaradan biri var. Artık akıl oyunlarına kapılmak istemediğim

için onu silmek üzereyim ama ama <<<video>>> adı altında dikkatimi çekiyor.

Metni açıp videoya tıklıyorum.

Devlin'i karşıdaki küçük bir odada otururken gördüğümde kalbim çok hızlı atıyor. kırmızı maskeden bir tablo.

Devlin titriyor, iliklerine kadar perişan görünüyor. Değişen ses kırmızı maskeden gelen şey boynumun arkasındaki deriyi dikleştiriyor sonunda.

“Ne kadar zayıfsın. Düşüp ölmeye ne dersin?”

Devlin'in gözlerindeki tüm umudun kaybolduğunu görünce parmaklarım titriyor.

Video bitiyor.

Ağzım tuzla doldu ve o anda gözümde bir damla yaş aktığını fark ettim.

ağız.

"Neye bakıyorsun?"

Elimdeki bardak düşüp paramparça oluyor ve sıvının bulaşmasına neden oluyor. masanın üzerine ve yere damlayın.

Yavaşça arkama baktığımda Killian'ın arkamda durduğunu gördüm.

sandalyenin kenarını kavrarken kolları gergin.

Göğsü çıplaktır, kırık, rahatsız edici kargalar tarafından vurgulanmıştır ve yüzü gotik bir şapelin karanlığını taşıyor.

Her zaman Killian'ın sert bir şekilde güzel olduğunu düşünmüştüm ama bu ilk

Onu gerçek bir kabus olarak gördüğüm zamanlar.

Videoyu ona göstermek için kaldırırken elim titriyor. "Bu sen misin?"

İfadesini değiştirmeden izliyor. Omurgam kalabalıklaşıyor

bu sözler tekrarlanınca yine ürperiyorum.

İntihara meyilli bir kişiyi ölüme sürükleyen sözler.

Bırakın birisini, normal bir insana bile kimsenin söylememesi gereken sözler

kim depresyonla mücadele ediyor.

O sessiz kalınca bu sefer daha kararlı bir şekilde tekrar ediyorum: "O muydu?

Kırmızı maskeli olan sen misin, Killian?"

"Peki ya öyle olsaydı?"

Sanırım kusacağım.

Veya baygın.

Ya da her ikisi de.

Titreyen bacaklar üzerinde duruyorum ve ayrılmaya başlıyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum ama gitmeye ihtiyacım var.

şimdi.

Omzumu tutuyor ama ben geri çekilip tokat atıyorum. "Saçmalama, Dokun bana, seni canavar."

"Dikkat et," diye tısladı.

"Yanıma yaklaşma yoksa annenle babanın odasına gider ve bağırırım.

Bütün lanet ev yıkıldı. İçtenlikle söyledim."

Sonra koşuyorum, koşuyorum, ağlıyorum ve koşuyorum.

Derimin altındaki kaşıntıyı hissedebiliyorum, her şeyi çekip çıkarma, her şeye son verme ihtiyacını hissedebiliyorum

Devlin'in yaptığđ gibi.

Ama başka bir şey yapıyorum.

Koşmaya devam ediyorum.

KILLIAN

Yumruğumu duvara vuruyorum. Ağrı parmak eklemlerimin her yerinde patlıyor ama kafamdaki tik-taklarla

karşılaştırıldığında

hiçbir önemi yok . Bir uçuşuma, bir kenara yaklaşıyorum ve bu tehlikeli.

Gerçekler arzularımla çeliştiğinde

eylemlerim tahmin edilemez hale geliyor ve şu anda bunlar bir felaketin tanımı.

Derin bir nefes alıyorum ama

ağır nefes almalar görüşümü kaplayan siyah noktaların peşinden gitmiyor. Yine de kendimi Glyndon'ın

peşinden koşturmaya zorluyorum. Onu şimdi yakalarsam nasıl tepki vereceğime dair hiçbir fikrim bile yok .

Biliyor musun? Siktir et. Glyndon'a defalarca benden kaçmanın bir seçenek olmadığını söyledim. Bu düşüncüyü

repertuarından silmeliydi ama ayrılmayı seçti . Bana meydan okumayı ve çok nefret ettiği şeytani tarafı

kışkırtmayı seçti. Üzerime birkaç kıyafet geçiriyorum, Glyn'in eşyalarını topluyorum ve annemin arabasının

anahtarlarını alıyorum. Garaja giderken telefonumdaki uygulamayı kontrol ediyorum. Kırmızı nokta orta hızda

hareket ediyor; yürümüyor ama bir aracın üzerinde de değil. Görünüşe göre küçük tavşanım en sevdiği koşma

alışkanlığını edinmiş. Ve evet, söz verdiğim gibi o sefer beni hayalet olarak gördükten sonra telefonuna

kesinlikle bir takip cihazı yerleştirmiştin . İki dakikalık bir araba yolculuğunun ardından yol kenarında koşarken

ona yetişiyorum . Arkadan, hain gece onun küçük silüetini yutuyor. Bir sonraki avını arayan bir yırtıcı olsaydım

o mükemmel bir aday olurdu. Başka bir yırtıcı hayvanın onu gördüğü düşüncesiyle çenem kasılıyor . Onun ne

kadar küçük ve zayıf olduğunu görecekti ve hemen saldırmaya karar verecekti. Yol kenarında frene gereğinden

fazla basıp kapıyı açtım . Kargaşayı incelemek için durmuyor, hatta çevresine uyum sağlamıyor gibi görünüyor.

Çevredeki ormanın karanlığına sürüklenmesinin bir nedeni daha . Annemle babamın malikanesi New York'un

eteklerinde, üst sınıfların yaşadığı güvenli bir mahallede yer alıyor ama karanlıkta neyin gizlendiğini asla

bilemezsiniz. Glyndon'ın arkasına koşuyorum, adım atıyorum ve onun önüne kayıyorum. Doğrudan göğsüme

çarptı ve yana doğru düşmesini engellemek için dirseğini tuttum. Yolun turuncu ışıkları onun bitkin,

gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne sıcak bir ışık saçıyordu . Genellikle parlak yeşil olan gözleri soluklaştı ve onu o

uçurumda ilk gördüğüm zamanki kadar cansız hale geldi. Beni görünce kendini geriye attı ve elimi tokatladı.

Parmaklarım onu boğmak için seğiriyor ama içimde bir his var niyetimin tam tersi bir etki yaratacak.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu beni ikinci ve son kez uzaklaştırışın, anlaştık mı?"

Beni atlatmaya başladı ama sesimi alçaltarak yolunu kapattım. "Anlaştık mı?"

"Siktir git. Bunca zamandır duygularımla oynuyorsun,

Devlin'le benim ne tür bir ilişkimiz olduğunu çok iyi biliyorsun."

"İlişki?" Onu sarsmamak için çaba harcamak gerekiyor. "Bu çok abartı. Onu ölümünden en fazla iki ay önce tanıyordun

. Ona yakın hissetmenin tek sebebi onun senin

güvensizliklerini beslemesi, sana benzer bir ruh gibi hissettirmesi ve falan filan

. Senin aptal empatini manipüle ediyordu ve bununla bir gün geçirdi.

Nedenini hâlâ anlayamıyorum ama manipölasyonu gördüğümde anlarım."

"Ah, çünkü bu konuda en iyisi sensin?" Taze gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor

ve keşke onları uzaklaştırabilseydim ama ona dokunursam elime vuracak ya da beni itecek ve ben de dengesiz bir hayvana dönüşeceğim.

Bu yüzden, sahip olmadığım sabrımı çağırarak parmağımı uyluğuma vuruyorum.

"Peki ya bu konuda en iyisi bensem? Bu bir iltifat olmalı."

"Kendini duyuyor musun?" Sesi yükseliyor.

" Söylediklerin için mazeret bile sunmuyorsun .

Bunun yerine, suçu başkasının üzerine atarak hareket ettiğiniz bir klasiği çekiyorsunuz . Artık birisi öldü ve

sizin sayenizde o noktaya geldi."

"Onu ben öldürmedim."

"Sen de yapmış olabilirsiniz!"

Sözlerinin gücüyle tüm vücudu titriyor .

"Sözlerinizin depresif, intihara meyilli bir durumdaki biri için ne kadar acı verici olabileceğini görmüyor

musunuz ?"

"Ne depresifti, ne de intihara meyilliydi. O sümüksü herif seni kandırabilirdi ama beni asla kandıramaz.

Dudakları titriyor. "Asla değişmeyeceksin değil mi? Bunu kabul etmek yerine suçu başka tarafa atıyorsun."

"Mantıklı olmak yerine duygusal davranıyorsun, Glyndon."

"Senin gibi bir robot olamadığım için özür dilerim!"

"Dikkat et," diye bağırdım. "Öyle görünmeyebilir ama

şu anda çok sinirliyim ve kendimi tutuyorum. Neredeyse. O yüzden beni zorlamayı bırak. İçtenlikle söyledim

."

Çenesi titrerken omuzları çöküyor ve elleri yumruk haline geliyor. "

Eve gitmek istiyorum. Londra'ya."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyordun? Bütün yolu koşarak mı?

Lanet pasaportunu ya da çantanı bile almadın. "

Dudaklarını büzüyor. "Büyükbabamı arayabilirim."

"Gece yarısı birisi sana saldırmadan önce mi, sonra mı?

Amerika'yı ya da New York'u bile bilmiyorsun . Ne, bunu vurgulayamam

Yeterince kafanın içinde neler oluyor?"

"Senden uzaklaşmak istiyorum." Sesindeki donukluk

akıl sağlığını tırmalıyor. "Sadece beni yalnız bırak."

"Hayır yapamam. Arabaya bin."

"HAYIR."

"Ya güzel gidebilirsin ya da pek güzel gitmeyebilirsin."

"Şu anda yüzünü görmek istemiyorum Killian," diye mırıldandı ve

göğsüne vurdu. "Acıtıyor. Tam burada.

Eğer beni zorlamaya devam edersen kendimi arabadan atarım ."

Parmaklarımla vuruşu yoğunlaşıyor ama

onu omzuma atmamak için kendimi tutuyorum.

Ona bir daha bu intihar düşüncelerini yaşamasına asla izin vermeyeceğimi söyledim ama şu anda bu

düşünceleri ben tetikliyorum.

Ve bu öfkenin konuşması olsa da, onun bu duygulara göre hareket ettiğini görmek istemiyorum

.

Şimdi değil. Asla.

Bir ülkeyi patlatmaya yetecek kadar gerginlikle, "Arabaya binin," diye tekrarlıyorum.

“Dedim ki...”

“Ne söylediğini biliyorum. Seni özel jete götüreceğim ve pilota seni Londra'ya geri götürmesi talimatını vereceğim.”

“Sen... gerçekten yalnız dönmeme izin verecek misin?”

“İstemiyorum ama yapacağım.”

Çünkü ilk defa bana bakışından nefret ediyorum. Bu korku değil , sıkıntı ya da meydan okuma da değil.

Öfkeyle karışık bir tiksinti.

Ve tehdidine göre hareket edip etmeyeceğini öğrenmeye hazır değilim.

Takip etmeden önce ona biraz sakinleşmesi için zaman vereceğim.

Bana şüpheyile bakıyor ama arabaya biniyor.

Tüm yolculuk boyunca kollarını kavuşturdu ve tek kelime etmeyi reddederek pencereden dışarı baktı.

Ben de onu kışkırtmıyorum, ihtiyacı olan tüm alana sahip olmasına izin veriyorum.

Öfke nöbeti bittiğinde borcunun tamamını ödeyecek.

Jet ve mürettebat hazır olana kadar bir saat bekliyoruz. Tüm bu süre boyunca kulaklarına kulaklık takıyor ve varlığımı görmezden geliyor.

Bir saat içinde pek çok kez cinayetin eşiğine geldim ki bu, hayatımın diğer zamanlarından daha fazla bir rakam.

Glyndon uçağa çıkarken bana bakmıyor, sanki uçuş korkusunu unutmuş gibi.

Mürettebatın onu canları pahasına koruyacağından emin olduktan sonra gönülsüzce aşağı inip uçağın onu götürmesini izliyorum.

Yumruğumu arabanın yan tarafına vuruyorum.

Bu damarlarımdan sızan öfkeyi dışarı atmaya hiçbir şey yapmıyor.

Ona o videoyu gönderen herifi kullanarak bunu temizlemenin zamanı geldi.

ASHER

Bir şeyler doğru değil. Ne ya da neden olduğundan emin değilim ama eşim kolunu bana doladığında, düzensiz nefes aldığı ve

vücudu gergin olduğunda tehlike işaretlerinden eminim . Parmakları dalgın bir şekilde göğsümü okşuyor ama

uyuyamıyor . Veya konuşuyoruz. Kendi yarattığı bir transa yakalanmış durumda. Denesem bile onu

bulamadığım bir aşama . Bu, bana soğuk davrandığı, benden uzaklaştığı ve beni şiddet eğilimleriyle savaşıırken

bıraktığı, tek istediğimin onun yakınında hareket eden her şeyi yumruklamak olduğu zamanlardaki korkunç

anıları hatırlatıyor . Ama o aşamayı geçtik. Yirmi altı yılı aşkın süredir bunun üzerinde çalışıyoruz . Resmi

olarak bir araya geldikten sonra, Reina'nın küçük ayrıntılardan dolayı bana kızdığı ve aramızda mesafe yaratma

şeklindeki sinir bozucu alışkanlığını kullanmayı seçtiği zamanlar oldu. İlk birkaç ayda bunu konuştuk ve ona

bunu bir daha asla yapmamasını öğrettim. Kendisi benim merkezimdeyken beni hayatının bir parçası olarak

görmemesinin beni ne kadar kızdırdığını ona anlattım . O zamandan beri duygularını, belirli şeyler hakkındaki

çekincelerini ve bu ikisi arasındaki her şeyi iletme konusunda daha iyi hale geldi . Evliliğimizde birbirimizi

anlamak için konuşmak zorunda olmadığımız bir noktaya geldik . Bu gece farklı. Karım erkenden yataktan

kalktığından beri aynı durumda değil. Cevapları ondan almak isterken kendimi beklemeye zorluyorum. Ve

bekle. Ve bekle. Eğer bana söylemezse uyumam imkansız. Yatak odamızdaki sessizlik çok geçmeden boğucu

bir hal alıyor ve parmaklarımı onun parlak sarı saçlarına kaydırıyorum. Ne kadar zamandır bu kadınla birlikte

olursam olayım hâlâ ona dokunmaya doyamıyorum. Hala kaybettiğimiz ve geri dönemediğimiz yılları

düşünüyorum . Onu sonsuza dek kaybedeceğimi düşündüğüm o anda hâlâ kapana kısılmış durumdayım.

Dudaklarından küçük bir iç çekiş çıkıyor ve okşamaları duruyor. "Kül?" "Hmm?" "Bir hata yaptığımızı

düşünüyorum." "Hakkında?" Yüzünü göğsüme gömmeye devam ediyor. "Kill'in bize o kurumuş fareleri

getirdiğini ve Bakın, içlerini görebiliyorum dediğini hatırlıyor musunuz ?" Çenem kasılıyor. "Onun ona

benzediğini ilk anladığımız zamandı. Tabiki hatırlıyorum." "Sadece yedi yaşındaydı Ash." "Ve işaretleri zaten

gösterdi." "Konu o değil. Oğlumuz çok küçüktü ve ona bir canavarmış gibi bakmış olmalıyız." Derin mavi

gözlerinde doğal olmayan bir ışıltıyla bana bakıyor . "Glyndon'a o zamandan beri ondan korktuğumu söyledi.

Oğlumuz bunca zamandır ondan korktuğumu sanıyor Ash. Ne yapacağız ?" "Hey." Ayağa kalkıp onu yanıma

alıyorum ve burnunu çekiyor, gözyaşları yanaklarını ıslatıyor ve ben onları silmeye çalışırken başparmağım.

"Sorun değil." "Öyle değil." Sesi kırılıyor. "Yedi yaşındaki bir çocuğun ebeveynlerinin ondan korktuğunu

düşünmesi doğru değil. Ve bu düşünceyi on iki yıldan fazla bir süredir taşıması kesinlikle doğru değil . Travma

bu şekilde oluşuyor." "Travmaya dayanıklı değil. Sen bu korkunç duyguları hissediyorsun ama o bunları

işleyemiyor Reina. Hissettiklerini ona yansıtmamalısın . O aynı değil." "Ama o bizim oğlumuz ve onu hayal

kırıklığına uğratmış olabiliriz." "Bunu fazla düşünüyorsun. Üstelik umurunda değil." Elbette öyle. Bunu

yapmamasını istediğini biliyorum ve onun hiçbir iyi özelliği olmayan bir canavar olduğunu kanıtlamaya

çalışıyorsun ama bu doğru değil Ash. Eğer umursamıyorsa mesajlarıma cevap verir mi, beni düzenli olarak

arar mı ve benimle kampüs hayatı hakkında konuşur mu? Eğer umursamıyorsa kız arkadaşını bizimle

tanıştırmaya getirir mi?" "Bu tamamen bir görünüş ve öğrenilmiş bir davranış. Yüzde yüz sosyalleşmiş ve

etrafındaki dünyayı kandırmayı çoktan başarmış durumda. İstedığınız kadar görmeyi reddedebilirsiniz ama bu

onun ne olduğunu inkar etmez. " "Ne demek istiyor acaba? O bizim oğlumuz. Bizim etimiz ve kanımız. O bir

kobay ya da ucube değil, onu öyleymiş gibi analiz etmeyi bırakın ." "Her an kontrolü kaybetme eğiliminde

olduğunda değil." Benden uzaklaşıyor, narin kaşları çatık bir ifadeyle kırışıyor ve yataktan ayrılmaya başlıyor.

Bileğini tuttum. "Nereye gittiğini düşünüyorsun?" "Oğlumuz hakkında sanki psikolojik bir vaka çalışmasıymış

gibi konuşmayı bırakıncaya kadar senin yanında olmak dışında her yerde." "Sanki gidiyorsun." Onu aşağı

çekiyorum ve tekrar kucağıma düştüğünde nefesi kesiliyor. "Benimle konuşurken bana kızabilirsin." Eşim derin

bir nefes aldı. "Lütfen onu tipine dair önyargınızdan daha fazlası olarak görmeye çalışın . Ben de onun

yüzünden delirecek kadar incinmişim ama bu Kill'in onun gibi olduğu ya da acımı ondan çıkaracağım

anlamına gelmiyor ." Onu bu ruh halinden çıkarmak için onu sakinleştirmek üzereyken ana süitimizin yanındaki

odadan yüksek bir patlama sesi duyuldu. Reina ayağa fırlayıp bornozunu giyiyor, ben de tişörtümü giydikten

sonra onu takip ediyorum . Patlama sesi tekrar geldiğinde ikimiz de dışarı fırladık ve koridorda durduk. Eşim

ve ben bir bakış paylaşıyoruz. Gareth. Aceleyle odasına gidiyoruz ve şaşırtıcı bir şekilde kapı açık. Karşımızda

oynayan sahne tam bir korku filminden fırlamış gibi. Reina iki elini ağzına koyarken, sonunda olacağını tahmin

ettiğim şey gözlerimizin önünde şekilleniyor. Killian, kardeşini dirseğinden tutarak boğazına dayadı ve onu

duvara sıkıştırdı. Patlama sesi onu tekrar geri çarpmak için çektiği andan geliyor . Killian'ın yüzündeki vahşi

ifade en korkunç kabuslarımı andırıyor ve daha önce gördüklerime hiç benzemiyor. Okulda sorun çıkarırken

nadiren yakalandığı zamanlarda bile . Bu ziyaret sırasında bize bahsettiği, Reina'nın susmayacağı gözlerindeki

tüm ışık gitti. Onun yerine, yüz hatları tam bir kasvetle kaplanıyor. "Bir daha sormayacağım. O videoyu neden

ona gönderdin?" Yüz hatlarındaki karanlığa rağmen Killian'ın sesleri kendi atmosferinde toplanmış, kesinlikle

sınıra ulaşmış değil. Bu bir tehlike işareti çünkü o öfkelenidikçe sakinleşen bir tip . Ölümcül bir sakinlik türü.

"Sana karışmamamı söylemiştim değil mi? Eğer kahrolası boğazını kesmemi istemiyorsan, sana işime

karışmamamı söylemiştim ama sen devam ettin ve aptal kahrolası burnunu ait olmadığı bir yere koydun."

Gareth yumruğunu kaldırıp yüzüne yumruk atıyor. Reina darbenin şiddetiyle nefesini tuttu ve Killian'ın

dudaklarında kan patladı ama o kardeşini serbest bırakmadı. Aksine tutuşu güçleniyor gibi görünüyor. Reina

onlara doğru koşuyor, elini Killian'ın koluna koyuyor ve kararlı ama nazik görünmeye çalışıyor. "Bırak gitsin,

öldür." "Bundan uzak dur anne. Sevgili kardeşimle benim halletmemiz gereken bir hesap var." "Ona zarar

veriyorsun." "İlk önce beni incitti ve bu bir intikam." "Killian lütfen." Parmakları kolunun içine giriyor ama sanki

kendisi yokmuş gibi . "Onun için yalvarma anne. Yapma." "Kardeşini bırak Killian." Öne doğru adım atıp sabit bir

hızla onlara yaklaşıyorum . Beni duyduğuna dair herhangi bir işaret göstermeyince, onu ensesinden yakalayıp ,

onu serbest bırakırsam duvara fırlatacak kadar güçlü bir kuvvetle geri çekiyorum . Ama yapmıyorum. Çünkü

gençliğimde şiddete başvuran bir insan olsam da artık bu saçmalığı kullanmıyorum , özellikle de aileme karşı.

Gareth eğilip iki avucunu da dizlerine vuruyor ve öksürüyor. Nefesi sakinleştikçe yüzünün rengi yavaş yavaş

geri dönüyor . Reina ona mini barından bir bardak su koyuyor ve o da tek seferde yudumluyor. Killian ona dik

dik bakıyor, işaret parmağı manik bir şekilde uyluğuna vuruyordu. "Ne kadar da altın bir çocuk, Gaz," diye alay

ediyor, ses tonu patlamanın eşiğinde . "Bak yine annenle baban tarafından kurtarılıyorsun." Boynundaki

tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Kes şunu." "Bana inanmadığını biliyorum." Gareth başını dik tutuyor. "Ama ben

yapmadım." "Haklısın, sana inanmıyorum. Çünkü en son aramıza girdiğinde onun yüzünden beni mahvetmek

istemiştin. Bunu yapmak için bu senin şansındı ." "Bu, onun başına gelen en iyi şey olduğunu fark etmeden

önceydi , pislik. Seni yıkmaya gerek duymadım çünkü o ortaya çıktığından beri beni yalnız bıraktın . Aktif olarak

hayatımı eskisi gibi cehenneme çevirmeye çalışmıyorsun ve düzgün bir insan gibi görünmeye başladın. Ama

belki de sadece kendimi kandırıyordum." "Senin ve kurban konuşmanın canı cehenneme. Hızla eskiyor." "Killian

Patrick Carson." Reina ayağını yere vuruyor. " Üzgün olduğunu anlıyorum ama kardeşinle bu tonda

konuşmayacaksın ." "Üzgün?" yankılanıyor. "Çok öfkelenmeyi dene, anne. Sevgili en büyük oğlunuz Glyndon'a

görmemesi gereken bir şeyi gösterdi ve şimdi o gitti." "Sana bunu ona göstermediğimi söylemiştim. Arşivden

bile sildim." Gareth'in sesi hayal kırıklığıyla yükseliyor. "Jeremy'ye sor, o oradaydı ve bana baltayı gömmemi

söyledi. Ayrıca onun hayatı boyunca karanlıkta kalmasını beklemiyordun değil mi? Eninde sonunda

öğrenecekti. Benden değilse başkasından ." Killian tekrar kardeşinin boğazına saldırmak için kolumu tuttu.

"Sakin ol," diyorum sabırla, şu anda pek hissetmiyorum. "Beni bu saçmalıklardan kurtar." Kendini zorla elimden

kurtarıyor. "Doğmamı hiç istemedin mi? Müthiş. Bil bakalım ne oldu baba? Hiçbir zaman senin oğlun olmayı

istemedim. İşte söyledim ve biliyor musun? Üzgün bile değilim anne. Bunu ona uzun zaman önce

söylemeliydim." Reina şoktan fiziksel olarak geri adım attı, sanki oğlunun gerçekte ne tür bir canavar olduğunu

nihayet anlıyormuş gibi dudakları titriyordu. Kardeşine saldıran, babasına yumruk atan ve gözünü bile

kırpmadan annesini duygusal açıdan mahveden bir tip. Ama sana söylemiştim diyecek enerjiyi bile

toplayamıyorum çünkü Killian'ın sözleri ve bunların ardındaki öfke beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. Killian'la

ilgili ilk düşüncem onu her zaman bir şekilde boyun eğdirmek, onu bir şekilde zincire vurmak, onu birkaç

kademe yere düşürmek, böylece hiçbir zaman tam olarak olduğu kişiye dönüşmemekti. Eğilimlerini ilk

öğrendiğimde onu avlanmaya götürdüm ve rekabet gücü yüksek sporlara kaydettirdim. Ona bu yıkıcı enerjiyi

nasıl kanalize edeceğini ve onu nasıl evcilleştireceğini öğrettim ama çoğu zaman kontrolden çıkıyordu.

Sonunda gerçek doğasını bastırmaktan sıkıldı ve isyan etti. Sınıf arkadaşlarına yumruk attı , haydutlarla kavga

etti ve birkaç kişiyi acil servise gönderdi. Onun eylemlerini gömmeyi ya da herhangi bir ayrıcalığı kullanmasına

izin vermeyi reddettim. Müdür beni ilk aradığında, ona uzaklaştırmasını söyledim. İkinci seferde babam izlerini

sildi. Ve bu daha sonraki zamanlarda da devam etti. Killian'ın dersini alamamasının sebebi babamdır.

Carson'un adını lekelememek için onu beladan kurtarmaya devam etti ; ona bunun onu yalnızca daha

dokunulmaz kıldığını söylediğimde bile. "Dokunulmaz olmanın nesi yanlış?" babam gözünü kırpmadan sordu.

"En azından güçlü olacak." Babamın umursadığı tek şey güçtü. Aile adı prestijli bir konumda kaldığı sürece

bunun nasıl elde edildiği önemli değildi . Söylemeye gerek yok, onunla aynı fikirde değildim ve Killian'ın beni

aramayı bırakıp büyükbabasına gitmeye başlaması aramızda bir çatlak başlattı. Ancak az önce düşürdüğü

bombanın sözlerini, daha doğrusu ilk kez duyuyorum . Onunla tamamen yüzleşiyorum. "Az önce ne dedin?"

Omuzları gerildi ve yüzünde gördüğüm en vahşi ifade vardı. Kontrolü kaybediyor. Hissediyorum. O da bunu

hissediyor olmalı. Ama hâlâ o sonsuz gündelik ses tonuyla konuşuyor. “ Dokuz yaşımıdayken ve Mia'ya isim

takan o aleti dövdüğüm o gece seni duydum . Annem depresyondaydı, gece geç saatlerde mutfakta şarap

ıçiyordu ve sen onu bulmaya geldin. Sen ona sadece Gareth'in olması gerektiğini ve benim kusurlu olduğumu

söylediğinde hemen dışarıdaydım . Ve biliyor musun? Annemin kızdığını duydum , eğer onu seviyorsan bunu

bir daha asla söylememeni söylediğini duydum ama hatırladığım tek şey senin sözlerin. Güzel çocukluk anıları

için teşekkürler baba. Her şeyinle benden nefret ediyorsun ama şükretmelisin. Eğer bu sözler oradaki altın

çocuğunuza yönelik olsaydı , travma geçirebilirdi. Nörotipik bir zayıflık olmadığım için hepimizin minnettar

olması gerekmez mi ?” "Ah, öldür." Reina ona doğru bir adım attı ama o elini kaldırdı. "Beni bağışla anne. Onu

savunduğunu duymak istemiyorum.” "Üzgünüm bebeğim." Onun kolunu tutuyor. “ Bunu duyduğun ve fare olayı

yüzünden senden korktuğumu düşündüğün için üzgünüm . Bir anne kendi çocuğundan korkmaz. O zamanlar

dehşete düşmemin tek nedeni senin geçmişimizden biri gibi olduğunu fark etmemdi. Asher ve benim tüm

kalbimizle sevdiğimiz ama sonunda bizi sırtımızdan bıçaklayan biri . Bu sözleri de bu yüzden söyledi. Birinin

genlerini miras alan bir çocuk sahibi olma şansının olduğunu biliyorduk ve bu da gerçekleşti.

Sen. Asher sadece Gareth'e sahip olmamız gerektiğini söyledi ama başka bir çocuk isteyen bendim

, seni tüm kalbimle isteyen bendim, Kill. Söylediği şeyin yanlış olduğunu biliyorum

ama bunu kastetmedi bile. Bunlar öfke dolu sözlerdi

. Asher seni Gareth'i sevdiği kadar seviyor Kill.

Ama ondan uzaklaşan sensin. ”

Ve şimdi nedenini biliyorum. Bunun nedeni benim yerime babamın izlerini kapatması ya da benden

hoşlanmadığını düşünmem

değildi . Benden gerçekten hoşlanmadığı ortaya çıktı. Göğüs kafesimin arkasında bir acı patlıyor ve tüm

göğsüme yayılıyor . İstesem de konuşamıyordum, bu yüzden nefesimi düzenlemeye biraz zaman ayırıyorum.

Gareth'in bakışları sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi benimle kardeşi arasında gidip geliyordu . “Yani

artık benim hatam mı?” Killian zalimce kahkahalar atıyor, sonra kahkahalar başladığı gibi aniden kesiliyor .

"Vay be anne, şu anda kendimi gazlanmış hissediyorum ve bu sana kesinlikle hiç yakışmıyor." “Babanla vakit

geçirmeyi nasıl bıraktığını hatırlamıyor musun ? Hatta selamlamak için ona sarılmayı bile bıraktın ve çoğu

zaman masadan ilk önce ayrıldın. Sesini yumuşatıyor. “Çünkü altın oğlunu tercih ediyor.” Gareth, "Doğru değil"

diyor. "Seni ne zaman davet etsek reddettin ." "Beni hiçbir zaman istemeyen bir babayla vakit geçirmekten

hoşlanmıyorsam beni bağışlayın ." "Killian," diye seslendiğimde çenesi gergin bir şekilde yavaşça bana bakıyor.

Tekrar savaşa gireceğimizi, bunun başka bir kavga olacağını ve benim onu yeniden bastırarak ebeveynlik

konumumu savunacağımı düşünüyor. Elim omzuna koydum ve o da gerginleşti, yumruk ya da yapacağımı

düşündüğü her şey için hazırды. "Üzgünüm." Gözleri biraz genişledi, gösterdiği tek tepki de buydu ama daha

fazla düşünmesine fırsat vermeden devam ettim. “Sözlerimin ne kadar dürtüsel olsa da senin üzerinde bu

etkiyi yaratacağını fark etmedim ve benimle olan ilişkinizi metodik olarak kesmenin nedenini daha fazla

araştırmadığım için özür dilerim . Ama eğer bu bir teselli olacaksa, bu senin kişiliğinle ilgili değil, evlat.

Davranışınız bana acı dolu anıları hatırlattı ve genç kız bana acı verdi ve ben buna kötü tepki verdim. Bu senin

hatan değil , tamamen benim. Sana daha iyi bir baba figürü olamadığım için üzgünüm ." Reina sessizce ağlıyor

ve Gareth onun omzunu tutarak onu yanına çekiyor . Killian gözlerini kısıyor ama sertlik kaybolmuş. " İki kez

özür diledin." "Bu yüzden?" "Daha önce hiç özür dilemedin. Kimseye değil." "Annene bir kere yaptım, oğluma da

tekrar yapıyorum. Özür dileme zamanı geldiğinde özür dileyeceğim tek kişi aile üyelerimdir. Peki, öldür?"

"Evet?" "Sen ve Gareth benim gözümde biraz bile farklı değilsiniz. Ben sana karşı daha sert davranıyorum

çünkü senin karakterin daha sert." Omuz silkiyor. "Gareth de baş belası olabiliyor. Sadece görmüyorsun." "Hey!"

büyük oğlum itiraz ediyor. Reina gözlerinde yaşlarla gülümsüyor ve göğsünü ovuşturuyor. "Aile kucaklaşması

istiyorum " Sonra hepimize sarılıyor çünkü o bu kadar duygusal olabiliyor. Üçümüz de bunu yapmamayı tercih

ederiz ama üzerinde anlaştığımız bir şey varsa o da bu kadına olan ilgimizdir. Sadece bu sözleri söyleyerek

benim ve çocuklarımızın kendisi için koca bir kasabayı yakmasını sağlayabilir . Daha sonra Kill'e tek tek

sarılıyor, yüz ifadesini dikkate alarak onu boğuyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. İlk kez yüz hatları yumuşadı

ve bir zamanlar salıncakta oturup yaşlı bir adam gibi boşluğa bakan altı yaşındaki bir çocuğa benziyor . "Neye

bakıyorsun Kill?" Ona bir kez sordum. Her şeyi görmüş birinin öfkesiyle içini çekti. " Her şey ne kadar sıkıcı.

Bunu nasıl daha az sıkıcı hale getiririm baba?" O zamana kadar elimizde özel bir çocuğun olduğunu

anlamalıyım. Dünyaya, hatta bize bile ihtiyacı olmayan biri. Tek başına olsaydı gayet iyi yaşardı, hatta belki şu

an olduğundan daha özgür olurdu, buna hiç şüphem yok. Benim ve annesinin iyiliği için gerçek benliğini

saklamak veya dürtülerini bastırmak konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı . O gerçek bir canavar

olacaktı ve sonunda hapse atılmadan önce muhtemelen bir süreliğine bundan kurtulacaktı . Ama

soğukkanlılığı ve çıkarıcılığı da dahil olmak üzere hayatımızda ona ihtiyacımız var . Evet, bir canavar olabilir

ama genellikle evde yapmamayı tercih eder. Bu onun uzun zaman önce kavgalar durduktan sonra yaptığı

olgun bir seçimdi ve yapmaya devam edecek. Ama gelmese bile yeri geldiğinde hallederiz. Kesin olan bir şey

var ki Killian her zaman benim oğlum olacak. Reina'yı ilk kez kollarına aldığı anda gözlerindeki yaşları asla

unutmayacağım . "Şuna bak, bebeğimiz çok güzel Ash." "Öyle." "Kız olsaydı daha güzel olurdu ama neyse, her

zaman yeniden deneyebiliriz." Alnını öptü. "Seni çok seviyorum bebeğim." "Benimle futbol oynayabilir mi

baba?" Gareth , kardeşini görmek için boynunu uzatırken bana sordu . "Tabi ki. Ona öğretebiliriz." "Evet!"

Kardeşini yanağından öptü. "Sana her şeyi öğreteceğim ." O an sanki dün yaşanmış gibiydi. Sanırım şimdi

aklıma gelmesinin sebebi bu sahnenin ona korkunç derecede benzemesi. Dördümüz birbirine bağlı bir aile gibi

hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Killian her zaman bunu mahvetti şüphesiz. Şimdi fark ediyorum ki, hak

ettiğini düşündüğü ilgiyi talep ediyormuş gibi davranıyordu. Şu anda buna ihtiyaç duymuyor gibi görünüyor.

"Şimdi" -Reina geri çekildi- "Glyn'in gittiğini mi söyledin?" Gece yarısı canavar gibi davranmasının nedenini

hatırlamış gibi görünen Killian çenesini sıkı ve başını salladı. Gareth bu sefer daha yumuşak bir sesle, "Ben

değildim," diyor. "Eğer bunu yapmak isteseydim burada değil kampüste yapardım." Eşim Killian'ın kolunu

okşuyor. "Sana kızgın mıydı?" "Çok." "Özür dilersen dinleyebilir." "Özrün bunu keseceğini sanmıyorum. O..."

Sözünü kesti, sonra başını indirdi. "Benden hem korkmuş hem de tiksiniş görünüyordu. Bana daha önce hiç

böyle bakmamıştı ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. "Öncelikle kendiniz olmayın. Bunun yarardan çok

zararı olur," diyor Gareth ona ve Killian onu geri çeviriyor. "Tam tersine" diyorum. "Kendin ol. Eğer seninle en

kötü halinle başa çıkamazsa , sonunda onu boğacaksın ve senden nefret edecek. Muhtemelen sen de ondan

nefret edeceksin ve bu bir kısır döngüye dönüşecek." Reina, "Onu gerçekten önemsiyorsan peşinden git, Kill,"

diyor. "Sence?" "Eminim. Babanın beni nasıl elde ettiğini sanıyorsun? Beni yalnız bırakmayı reddetti ve ben de

buna razı olmak zorunda kaldım." İç çekiyor, gözleri parıldayan duygularla dolu . "Gerçi onu gençliğimden beri

sevmemin de faydası oldu." Bu kadınla yirmi beş yılı aşkın bir süredir evliyim ve hâlâ her gün ona daha da aşık

olmamı sağlıyor. Her bir an. Mutluluğumun ardındaki sebep o değil; kelimenin tanımını o . Killian, Gareth'in

yanına yürüyüp kolunu onun omzuna doluyor. "Kampüse geri dönüyoruz."

"Neden yanıma geleyim ki?" "Bana o

gecenin tüm arşivlerini göstermelisin. Bir teorim var." "Sabaha kadar bekleyemez mi?" "Neden?" "Neden

olmasın?" Biraz tartıştıktan sonra nihayet geri dönmeye karar verirler. Hatta babamı gece yarısı uyandırıp özel

jetini ödünç alıyorlar. Üstlerini değiştirdikten sonra Reina ve ben onları girişe kadar yürütüyoruz. Onları önce

birlikte, sonra teker teker kucaklıyor ve giysilerindeki görünmez kırıksıklıkları düzeltiyor. "Ama hâlâ sizi

doyamadım çocuklar." "Geri döneceğiz anne." Gareth, Killian'ı boğularak yakalıyor. " Bu salağı da getireceğime

eminim." "Kime aptal diyorsun, ölmek mi istiyorsun?" Kill elinden kurtulmaya çalışır ve başarısız olur. Gareth

onu ancak bana veda ederken sarıldığında serbest bırakıyor. "Görüşürüz baba."

"Görüşürüz evlat." Killian dönüp

gitmek üzereyken omuzlarını tuttum ve çocukluğundan beri ilk kez kollarımı ona doladım ve ona yaklaştım .

Sert bir şekilde sırtımı okşaması biraz zaman alıyor. Biraz zaman alacak ama oraya varacak. "Beladan uzak

dur oğlum." Ayrıldığımızda sırtıyor. "Benim hakkımda başka nasıl soru soracaksın?" Gözlerimi kısıyorum ve

gülüyor. "Şakaydı." Daha sonra şoförüm onları havaalanına götürebilsin diye arabanın arka koltuğuna

oturuyorlar . Reina ve ben onlar gittikten çok sonra bile kapıda kaldık, o burnunu çekerken kollarımızı

birbirimize doladık. "Neden bu kadar hızlı büyüyorlar?" homurdanıyor ama sonra içini çekip bana gülümsüyor.

"Gümüş astar, bu gece bu kadar acı verici bir konuşma yaptığımıza çok sevindim ." "Ben de." Yanağımı

okşuyor; dokunuşu yumuşak, sevgi dolu ve ihtiyacım olan tek şey. "O korkunç travmayı tetiklemiş olduğunu

biliyorum ama bunu bir kenara bırakıp Kill'le konuşabildiğine çok sevindim .
Seninle gurur duyuyorum." Eğer

karım benimle gurur duyarsa mutlu bir adam olarak ölebilirim. Soru sorulmadı.
"Seni seviyorum Ash." "Ben de

seni seviyorum balo kraliçesi." Onu yaklaşıtıyorum. "Glyndon'ı geri alabileceğini
mi sanıyorsun ?" "Ah, eminim

öyle olacaktır. Senin bana baktığın gibi o da ona bakıyor." Bir kaşımı
kaldırıyorum. "Peki sana nasıl

bakacağım?" "Sanki ben güvende kaldığım sürece dünyayı yok edeceksin." "Bu
doğru. Şimdi söyle bana, daha

önce Kill'e ne fısıldadın?" Uzaklara bakarken gülümsüyor. "Ne kadar farklı olursa
olsun onu seviyoruz ."

37

GLYNDON

Ben yaşayan en kötü sinsiyim. Ama gece ailemizin malikanesine vardığımda
kimseyi uyandırmadan

içeri girmeyi başarıyorum. Güvenlik kodunu bilmem yardımcı olur. Ancak
yardımcı olmayan şey, hareket

ettiğimde ışıkların otomatik olarak yanmaya devam etmesi . Tanrım. Ancak bir
kutu dondurma çalmayı ve balo

salonundaki masanın arkasına saklanmayı başardım. Bu küçük köşe
olabildiğince güvenli. Çocukken

büyükbabamın evinde koşturduğum günleri, onun beni omuzlarında taşıdığını ,
bana hikayeler anlattığını ve

bana satranç öğrettiğini hatırlatıyor . Işık açık kalacak, ancak yaklaşık bir dakika
içinde sönecek. En sevdiğim

dondurmayı, vişneyi ve çikolatayı -çünkü burada yiyen tek kişi benim- dişlerimi
acıtan iki kaşıkla ağzımı

tıkıyorum. Ama yine yapıyorum. Ve yeniden. Gözlerimde yaşlar birikmeye başlıyor ama onların akmasına izin

vermiyorum. Eve dönerken uçakta başım ağrıyana ve uçuş görevlisi bana bir ucubeymişim gibi bakana kadar

ağladım . Yönümü toparlamak için birkaç saat havaalanında kaldım . Hiç kendi başıma uçmadım ama kırık

kalbimle ilgilenirken havacılık felaketlerini bile düşünmedim . Ve Killian'ın beni nasıl rahatlattığını, beni nasıl

kucakladığını ve her zamanki gibi libidosunu tatmin etmeye bile çalışmadığını hatırlamak bu beni daha da çok

ağlatabilirdi . Platonik olarak yanımdaydı. Daha sonra beni parçalara ayırdı. Ancak videoda gördüğüm

kadarıyla kaza ben onunla tanışmadan önce olmuş. Her zaman kalbimi kırmak, içimi boş bırakmak ve her

şeyime el koymak istiyordu . "Glyndon, sen misin?" Büyükbabamın sesini duyunca elimin tersiyle gözlerimi

sildim ve elimde dondurma kutusuyla, yüzümde tuhaf bir gülümsemeyle masanın arkasından dışarı çıktım.

Büyükbaba girişin yanında duruyor, üzerinde ipek grisi pijama ve açık bir sabahlık var. Büyükanne arkasından

bakıyor, siyah saçları omuzlarına düşüyor , yüzü kırmızı dudakları dışında makyajsız. Ve ona uygun bir pijama

takımı giyiyor . "Bak sana onun muhtemelen Glyn olduğunu söylemiştim, Jonathan." "MERHABA. Bu kadar geç

saatte izinsiz girmek istemedim. "Anlamsız." Büyükbabam beni kucaklıyor. "Asla izinsiz girmezsin prenses."

Parmaklarım sırtını sıkıyor ve gözyaşlarına boğulmamak için elimden geleni yapıyorum . "Seni özledim

büyükbaba." "Bu yüzden mi son iki gündür aramalarımın cevap vermedin?" "Bağlılığın kendini gösteriyor

Jonathan." Büyükannem , kendi kucaklaması için beni büyükbabamın kollarından kurtarıyor . "Nasılsın tatlım?"

"Tamam sanırım." Dondurmaya bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Bunu unut ve sana daha rahatlatıcı bir şey

getireyim." Daha sonra abur cuburlarımla birlikte ortadan kayboluyor ve beni büyükbabamla yalnız bırakıyor .

" imdi bana prensesimi hadım etmem için kimin a lattı ını söyle." G zya larını siliyorum. "A lamıyordum.

Gözüme bir şey kaçtı." "Hı-hı, en son gözüne bir şey ka tı ında erkek arkadaşın  lm  t  ve geriye dönüp

baktığımızda neredeyse seni kaybediyorduk." "Devlin benim erkek arkadaşım değildi." "Tüm bunları erkek

arkadaşın olmayan biri için mi ya adın?" "O bir arkada tı, büyükbaba." "Dostluk her iki yönde de olur. Eğer

sadece deste inizi ve iyi kalbinizi kullanıyor olsaydı, o sizin arkadaşınız değil, bir parazitti." "Peki bunu nasıl

bilebilirsin? Arkada ın olarak yalnızca Ethan Amcan var." "Kocas  Agnus da." "Senden nefret ediyor."

Büyükbaba sırtıyor. "Ne olmuş? Onu kızdırmayı seviyorum, bu da onu arkadaşım yapıyor . Bunu kimseye

söyleme ama o adamı kıskandırmak benim haftamın en önemli olayı." Arkadaşları, i  ortakları ve kayınvalidesi

hakkında konuşurken ne kadar kaygısız davrandığını görünce gülümsedim . Her ne kadar arkadaşlar güçlü bir

kelime olsa da. Çoğunlukla tartı ırlar. " ok kötü olabiliyorsun, büyükbaba." "Olabilir? K t l    ben icat ettim

prensese." Yana ımı ok adı. " imdi konu  benimle ." Elimi  ortuma sürdüm, sonra durdum ve bu kötü

alı kanlıktan kurtulmaya  alı tı ımı hatırladım . "Ben sadece... kayboldum sanırım. Hiç birine g vendin mi ve o

güveni öldürdü mü?" "Pek sayılmaz ama varlığını unuttuğum hainler var mı diye morgu kontrol etmem

gerekebilir ." homurdandım. "İyi ben yaptım. Kızgın olmam gerektiğini biliyorum ve öyleyim ama kalbim daha

çok kırıldı. Ben daha çok... kör olduğum için kızgıyım. Başından beri onun normal olmadığını biliyordum ve Lan

bana bir çıkış yolu bile verdi ama ben bunu kabul etmedim. Dik kafalıyım, dopamin ve kendi seçimimi

yapabilme gücüm yüksekti, ama sonunda bu beni incitti, büyükbaba. Sonunda Lan'in haklı olduğunu ve her

zaman haklı olduğunu öğrendim." Sesim boğuluyor. "Ve şimdi o kadar kırıldım ki hangi parçaları alacağımı

bilmiyorum. Yani herhangi bir parça kaldıysa." "Buraya gel." Beni kollarının arasına aldı ve bu sefer

gözyaşlarının yanaklarımdan aşağı akmasına izin verdim. "Acıyor büyükbaba." "Sırtından bıçaklanmak bunu

yapar." Saçlarımı okşuyor. "Ama unutma Glyndon, bıçaklamayı yapabilecek tek kişi onlar değil." Koklayarak geri

çekiliyorum. "N-ne demek istiyorsun?" "Sen bir Kralısın. İğneyi almak için aşağıda kalmıyoruz. Hemen karşılık

verdik." "Yapamam. O... çok daha güçlü." "Hiç kimse bir kraldan daha güçlü değildir." Telefonunu çıkarıp bir

numara girip hoparlöre veriyor. Ekranda Levi'yi gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Babamı neden

aradın?" Fısıltıyla bağıriyorum. Babam sersemlemiş bir sesle telefonu açtığında büyükbaba parmağını

dudaklarına götürüyor . "Amca? Neden bu kadar geç aradın? Öldün mü?" Büyükbaba, kendine has sert sesiyle,

"Elbette hayır," dedi. Büyükanнем ve benim aramda her şeyin yumuşadığını erken yaşta öğrendim . "O halde

sabah beni tekrar ara. Ve bir dahaki sefere akşam geç saatlerde sahneye çıktığınızda o sikik Aiden'ı çağırın.

"Kızınızla ilgili acil bir durum var." Gözlerim iri iri açılıyor ve babam ayılmadan önce duruyor. "Ne oldu? Dün

bana mesaj atıyordu." "Biri onun kalbini kırdı ve bizim de onun bacaklarını kırmamız gerekiyor." "Büyükbaba!"

Kapatmaya çalışıyorum ama telefonu ulaşamayacağı bir yerde tutuyor.

"Anlıyorum." Babam düşünceli

görünüyor. "Yirmi dakika sonra burada ol." "Yolumun üzerinde. Kız kardeşlerini koruyamadıkları için önce

oğullarımı azarlayayım ." "Baba, yapma!" "Biraz sonra konuşacağız, Glyn." Bip sesi. Bip sesi. Bip sesi. İnliyorum.

"Büyükbaba, bunu neden yaptın?" "Bu aleti kendi başınıza çalıştıramayacağınızı söylediniz, bu yüzden size

memnuniyetle bir iyilik yaparız." O zaman aklıma geliyor. Büyükbabam bana bir ders vermeye, işe yaraması için

bunu yapmam gerektiğini anlatmaya çalışıyordu . "Eğer ona benim için vurursan, kendimi her zaman çaresiz

hissederim." Bir kaşını kaldırıyor. "Belki." "Ama eğer bunu kendim yaparsam, kapanacağım." "Kim bilir?" Uzanıp

onu öpüyorum. "Teşekkürler büyükbaba! Moses'ın beni kampüse geri götürmesini sağlayabilir misin ? "Sana

daha iyisini yapacağım ve seni özel jetimle göndereceğim. Yani, eğer uçmayı becerebilirsen?" "Hayır, iki günde

üç kez uçmak yok. Lütfen babamı arayıp planın iptal olduğunu söyler misin ?" "Kapalı olduğunu kim söyledi?"

Sırıttıyor. "Senin onunla işin bittikten sonra ona her zaman vurabiliriz . Hiç kimse bir Kral'a bulaşıp bunun

hakkında konuşacak kadar yaşamaz." KAMPÜSE GELDİĞİMDE, Büyükbabamın bana beslediği yıkıcı enerjiyle

kaynıyorum. Çünkü o haklı. O piç bu duyguların hiçbirini hissetmezken ve hiçbir zaman da hissetmeyecekken

neden benim kalbim kırılsın, ağlasın ve mutsuz olsun ki? En azından beni kontrol edemediğini kanıtlamak için

canımın acıdığı yerden vurabilirim . Ve acı veren yer onun dağ büyüklüğündeki egosu. İlk başta başka bir

adamın yüzüne vurmayı düşündüm çünkü onun yanımda nefes alan bir adamın olması düşüncesinden ne

kadar nefret ettiğini biliyordum. Ama sonra onları öldürebileceğini ve öldürebileceğini hatırladım ve bunu

vicdanımda taşımaya hazır değilim. Bu yüzden en iyi yol , belirli bir kişiyi riske atmadan onu buna inandırmaktır

. Büyükbabamın güvendiği şoförü ve koruması Moses beni arabayla götürdükten sonra, ona elini arabanın kol

dayanağına tutarken çekilmiş bir fotoğrafımı çekebilir miyim diye sordum ve o şöyle dedi: "Kaybedenden

intikam almak için ne gerekiyorsa yap." Ben de fotoğrafı çekiyorum ve şu başlıkla Instagram'a yüklüyorum:

Sonunda tipimi buldum. Yaşlı adamlar, nefis. Geri adım atmaya ve sonuçlarını düşünmeye başlamadan önce

Post'a bastım. Sonra yatakhanenin önündeki arabama doğru yürüyorum, içeri giriyorum ve parmaklarımı

direksiyona vuruyorum. Bir dakika geçiyor. Diğerleri gibi görmezden geldiğim Killian'dan gelen bininci aramayla

telefonum aydınlandı . Böylece metinlere geçiyor. Kim bu ve seni bulur bulmaz öleceğini biliyor mu? Beni

bilerek kışkırttığını biliyorum ve bu işe yarıyor. Onun kanıyla benim aletimin üzerinde zıplamanı sağlayacağıma

dair sözüm de hala işliyor . Şeytan tarafımı göstermeye başlamadan önce şunu sil ve benimle konuş, Glyndon.

Sana, beni tekrar Okumaya bırakırsan işlerin daha da kötüye gideceğini söylemiştim. Sen savaşı seçtin

bebeğim, ben de hizmet etmek için buradayım. Telefonumu şortumun cebine atıp her şeyin başladığı ve bittiği

yere gidiyorum . Ormanın en ucundaki uçuruma varır varmaz, kenarda durup aşağıya bakıyorum. Sert kayalara

çarpan şiddetli dalgalara, suyun onları ne kadar keskin ve dik hale getirdiğine; hayat çalabilecek bir doğa

harikasına . Ve berbat bir karşılaşmanın mekanı ol. Büyükbabam her zamanki gibi haklıydı. Devlin'le olan

arkadaşlığımı düşündükçe , bana o kadar arkadaşlık gibi gelmiyor. Beni mutlu eden bir şeyi onlara

anlattığımda Cecily, Ava, Remi ve hatta Annika'nın hissettiği gibi kesinlikle benim adıma mutlu değildi .

Kendinden, nasıl bir yetim olduğundan, hayatı boyunca depresyonla nasıl mücadele ettiğinden ve kimsenin

onu anlamadığından bahsetmeyi her zaman sevdiğinden bahsetmiyorum bile . Her zaman onu dinledim çünkü

akraba olduğumuzu ve aynı konuları paylaştığımızı düşünüyordum. Kimliklerimiz yanlış anlaşılıyor.

Depresyonumuz göz ardı ediliyor. Ama şimdi artık bilmiyorum. Sanırım onun ölümü beni daha çok etkiledi

çünkü olay olduğunda ben de buradaydım . Arabada hemen yanında. O gecenin anıları aklıma gelirken rüzgar

saçlarımı geriye doğru savurdu. "Benimle gel Glyn," dedi. "Acıyı sonsuza kadar sonlandırabiliriz ." "Ben...

bilmiyorum Dev. Bunu gerçekten istemiyorum. Ben... bunu aileme yapamam ." "Seni seven insanlara sahip

olduğun için şanslı olan sen değil misin?" "Dev, öyle söyleme. Bana sahipsin." "Peki ne zamandan beri yeterli

olduğunu düşünüyorsun? Sen bir korkaktan başka bir şey değilsin Glyn. Yanlış anlaşılmanın melodisini

söylüyorsunuz ve sanatnızın annenizin ve erkek kardeşlerinizin sanatıyla karşılaştırıldığını söylüyorsunuz,

ama bunun vasat olduğunuz için olduğunu ve ilk etapta resim yapmamanız gerektiğini hiç düşündünüz mü ?

Ne tür bir sanatçı hayatına son vermekten korkar ki? Vaaz ettiğin şeyi uygulamaya başlamaya ne dersin?"

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü ve aylardır tanıdığım aynı Devlin'e baktığıma inanamadım . Yüzü de

karanlıktı, tanıdığım iyi kalpli arkadaşına hiç benzemiyordu. "D-Devlin, bunu nasıl söylersin?" "Arabamdan çık

korkak." Yerimde kaldığımda, "Defol git!" diye bağırdı. Kapıyı açtım ama ayaklarımın üzerinde sallandım ve

dengemi sağlamak için bir ağaca yaslandığım için başımın döndüğünü hatırlıyorum. Ne kadar süre öyle

kaldığıma dair hiçbir fikrim yoktu, görüşüm bulanıktı ve uzuvlarım titriyordu, muhtemelen daha önce içtiğimiz

içkiler yüzünden. Daha sonra Devlin yavaş ve çarpık bir hareketle tam hızla ileri doğru atıldı ve uçuşumun

üzerinden yuvarlandı. O zamanlar o kadar şok olmuştum ki , belki rüya gördüğümü, hareketsiz kalırsam

uyanacağımı düşünerek uzun süre hareket etmedim . Sonra onun adını haykırıyordum ve bacaklarım beni

durduramadığı için uçuşumun kenarına doğru sürünüyordum. Araba aşağıda suya batıyordu ve ben ağlıyor,

polisi arıyor ve yardım için bağıırıyordum. Dağınıktı. İki gün sonra cesedini buldular ve kimliği oda arkadaşları

tarafından teşhis edildi. Ölümünün yanı sıra sözleri de beni en çok etkiledi. Depresyonumu daha da kötüleştirdi

ve varoluşsal krizimi kritik hale getirdi . Ta ki bir piç ortaya çıkana kadar. Devlin ne kadar incitici olursa olsun,

Killian'ın onu her şeye son vermeye sevk edebilecek o sözleri ona söylemeye hakkı yoktu . Onu biraz daha

görmezden gelmek istesem de Devlin'le karşılaşmasının arkasında bir hikaye olmalı . Ama onu hayalet haline

getirmeye ve her gün bana yaptığı gibi aklını kaybetmesine neden olmaya hazırım . Payback tam bir kaltak ve

ben de öyleyim Killian. "Beni özle?" Çok tanıdık ses karşısında ürktüm ve arkamı dönüp arkamda kimin

durduğunu gördüğümde boğazımda bir çığlık yükseldi . Hayır, hayır, hayır... Bu benim hayal gücümün bir oyunu

olmalı. Ya da belki medyum oldum ve hayaletler görmeye başladım. Yoksa... yoksa Devlin nasıl benim önümde

olabilir? O da farklı görünüyor. Bir rock grubunun üyesi gibi tamamen siyah deri giymiş, saçları dağınık, alt

dudağı ve burnu delikli. Devlin'in tek çocuk olduğunu bilmeseydim bunun onun şeytani ikizi falan olduğuna

yemin edebilirdim. "D-Devlin?" "Burada başka kimseyi görüyor musun?" Sesi bile farklı. Geçen gün arabadaki

Devlin gibi daha sert . "Ama sen..." Uçuruma bakıyorum, sonra ona dönüyorum. "Düştüğünü gördüm.

Uçurumdan düştün ve cesedini buldular..." "Uyuşturucu etkisi altındayken arabanın düştüğünü gördün çünkü

çok güveniyorsun, bu sinir bozucu. Ceset haberine gelince, bazı bağlantıların halledemeyeceği hiçbir şey yok

ve yalan söyledim, ben yetim değilim. Ailem oldukça canlı, yüklü ve mafyayla bağlantılı." Kafam bilgi

bombardımanıyla dolup taşıyor, yetişemiyorum. Devlin kibirli bir ses tonuyla şöyle devam ediyor: "Öldüğüm

yeri ziyaret etmeniz çok dokunaklı bir aşk ilanıdır; kahrolası bir fahişe olmasaydınız bunun bir önemi olurdu."

"Killan'ın seninle biraz oynamasına izin vermen gerekiyordu , kız kardeşimin yerini almasına değil." "Kız

kardeşin mi?" "Onunla zaten tanıştın. Kiraz." Kalbim göğüs kafesimde daha da sert atıyor. "Neden... neden

sahte ölüm numarası yapma zahmetine girdin ? Sadece kulüp için mi?" "Kulüp? Hayır, bu kahrolası güç için,

Glyndon. Zaten bir Yılan olduğum için Kafirlerin bir parçası olmama gerek yoktu . Peki ne istediğimizi biliyor

musun ? O kahrolası Kafirler ve Elitler gezegeni yok etti. Landon'a açılmamı sağladın ki bu da senin gibi sıkıcı

bir insana yaklaşmamın tek nedeni . Ama sonra düşündüm ki neden o sıkık Killian'ı da denklemin bir parçası

yapmıyoruz? Senin tipini seviyor; saf, masum, yozlaşmayı bekleyen. Ben de senden biraz bahsettim, ona yemi

attım ve merakını giderdim . Sürpriz sürpriz. Tam içine düştü." Aman Tanrım. Killian'ın bu uçuruma gelmesinin

nedeni Devlin'in ölümüydü, değil mi? Bu yüzden tanıştık. Bu yüzden... bu kişiyi artık tanımıyorum. İlk etapta

bunu yaptığımı sanmıyorum. "Rolünü gerektiği gibi oynamanın zamanı geldi, Glyn." Beni saçlarımdan tutarak

kaldırdı ve neredeyse köklerim kopacakken çılgılık attım ama yumruğunu yüzüme savurduğunda buna

odaklanmıyorum. Sinir uçlarımda kızgın bir ağrı patlarken tüm vücudum geriye doğru seğiriyor . Ağzım kanla

doluyor ve boğuluyorum. Elinden kaçmaya çalıştım ama kaburgalarım yumruk atarak ciğerlerimin nefesini

kesti. "Bakın, hepsi birbirleriyle iyi oynuyorlar ve bu hoşuma gitmiyor. Sürekli savaş halinde değilse, güçlü gizli

toplulukların nesi bu kadar eğlenceli ? Küçük kavgalardan, gece baskınlarından, rakipler haftasından ve tüm bu

sıkıcı maskaralıklardan bahsetmiyorum . Gerçek kandan bahsediyorum Glyndon, beni hissediyor musun?"

Ağzıma alabildiğim kadar kan topluyorum, sonra da yüzüne tükürüyorum.

"Senin için bir gözyaşımı boşa

harcadığım için özür dilerim. Akıl hastalığıyla mücadele ettiğini sanıyordum ama çarpık anarşini düzenlemek

için şefkatimi kullandın. Bundan asla kurtulamayacaksın, seni hasta piç." Kanı avucuyla siliyor, sonra kaldırıp

yüzüme beyaz noktalar görmemi sağlayacak kadar güçlü bir tokat atıyor.

"Glyndon, Glyndon, sevgili Glyndon.

Sıkıcı, tatlı ve kesinlikle unutulabilir Glyndon. Burada asıl noktayı kaçıırıyorsun. Mesele bundan kurtulup

kurtulmamam değil, bu kahrolası savaşla ilgili . Bakın, Killian'a geri döndüğünüzde bunu bizim yaptığımızı

anlayacak çünkü bir süredir onların sinirlerini bozuyorduk. Landon'a gidersen Elitler kan peşinde olacak. Eli ve

Creighton'ı da dahil edersen daha da eğlenceli olur . Bunu duyuyor musun?" Alaycı bir tavırla kulağını çekiyor.

"Bu bir kazan-kazan sesi."

Gülümsüyorum, sonra uzun uzun ve o kadar çılgınca gülüyorum ki ben bile delirdiğime inanmaya başlıyorum.

Saçlarımdan tutarak beni sarsıyor. "Ne yapıyorsun sen, kaltak?"

Tekrar yüzüne tükürdüm. "İstedğini asla alamayacaksın Devlin."

Beni yere fırlatacak kadar sert bir yumruk attı. Görüşüm

kararıyor ve sanırım onun güldüğünü, güldüğünü ve güldüğünü duyuyorum.

Son gülen iyi güler, pislik.

Killian'a ya da Landon'a gidip savaş başlatacağımı sanıyorsa

fena halde yanılıyordu. İyileşene kadar bekleyeceğim ve sonra Jeremy ve Gareth ile konuşacağım,

böylece onunla ilgilenecekler.

Fazla şiddete başvurmayacak veya savaş başlatmayacak kadar makuller.

Sanırım güçlü kolların başımı kaldırdığını hissedene kadar planı uygulamaya koydum

.

Bir an için bazı şeyleri hayal ettiğimi sandım, bir

zayıflık anında aklıma ilk gelen oydu.

Ama gözlerimi açmaya çalıştığımda Killian'ın esmer yüzünün bana baktığını

, parmaklarının yanaklarımı okşadığını ve sesinin öfkeli bir volkan gibi olduğunu görüyorum.

"Bunu sana kim yaptı?"

Gözlerimi açık tutamayıp kapanmasına izin verdim,

dudaklarımdan acı dolu bir inleme çıktı. Nedense onun yanında burada olmak güvende hissettiriyor.

Ben bunu istemiyorum ama oluyor.

Ve sonunda bunu itiraf edebilirim.

"Siktir et bebeğim. Gözlerini aç. Bana bunu kimin yaptığını söyle."

Dudaklarımı büzdüm ve karanlığın beni pençeleri arasında yutmasına izin verdim.

KILLIAN

Cephaneliğimde var olan tüm duyguların başında öfke ve kızgınlık geliyor.

Özellikle de kahrolası öfke.

İçimde gizlenen sürekli öfkeyi dindirecek bir çıkış yolu olması gerekiyor. Biraz şiddet, biraz kargaşa.

Biraz anarşi. Öfkeyi o kadar iyi tanıdığımı, damarlarımda fokurdayan kanın hissini, uzuvlarımdaki gerginliği ve

görüşümü kaplayan kırmızılığı

zaten bildiğimi sanıyordum . Glyndon'ın yarı baygın bedenini uçurumun kenarında bulana kadar gerçek öfkenin

ne olduğunu hiç bilmiyordum . Elini IG'de başka bir adamın eline sokma numarasından sonra zaten cinayeti

planlıyordum; annemin Glyndon'ı geri almak için kafama yerleştirdiği tüm anlamlı düşünceler çoktan gitmişti .

Ya da belki de değillerdi. Onu takip etmek için başka bir yöntem kullanıyordum. Aramalarıma cevap vermediği

için nereye gittiğini öğrenmek için telefonuna yerleştirdiğim takip cihazını kullanmak zorunda kaldım. Arabayı

nereye sürdüğünü anladığımda rahatsız edici bir huzursuzluk kemiklerime çöktü ve beni uçurumun kenarında

bıraktı. Hayatını riske atmaya niyetli bir delinin pervasızlığıyla arabayı sürüyordum . Ancak karşılaştığım

manzara, berbat zihnimde canlandırabileceğim hiçbir şey değildi . İlk başta bir ağacın altında yatan kıvrılmış

figürü gördüğümde onun o olduğuna inanmayı reddediyorum. Sabahın ilk ışıkları göğsüne doğru çekilmiş

bacaklarına mavimsi bir renk veriyor . Onun yanında diz çöktüğümde kalbim güm güm atıyor, sanki başka bir

varlık bedenimi ele geçirmiş gibi çok nazikçe, çok sakın bir şekilde. Omzuna dokunuyorum ve dikkatlice

çekiyorum. Başı dönüyor ve dizime çarpıyor. Karşımda gördüğüm kişi neredeyse tanınmıyor. Yanaklarına mor

morluklar yayılmış, gözlerinden biri mavi, şiş ve hafifçe açık. Kan, bir zamanlar yarı saydam olan cildini

lekeliyor ve burnunun ve ağzının altında kuru bir iz bırakıyor. Sanki birisi onu kum torbası olarak kullanmış gibi.

Ellerimi elime geçirdiğimde ölmeyi dileyecek biri. Bu, aslında öfkenin neyle ilgili olduğuna dair hiçbir fikrim

olmadığını fark ettiğim kısım . Daha önce hissettiğim öfke patlamaları mı? Bunlara en iyi ihtimalle güçlü

rahatsızlıklar veya hafif öfke dalgaları denilebilir . Ama damarlarımda kan yerine akan bu her şeyi kapsayan

öfkeyle kıyaslanamazlar . Kırmızı ışıklar görüşümü kapatıyor ve Glyndon'ı aralarından görmek zorlaşıyor ama

yine de yüzünü tutup kucağıma alıyorum. Kollarımda çok küçük ve zayıf. Her zaman onun kolayca kırılabilir

olduğunu düşünmüştüm ama onun benim korumam altında olduğuna karar verdikten sonra bunun bir önemi

kalmadı. Birinin ona dokunma cesaretini gösterebileceğini hiç düşünmemiştim . Vücudundaki diğer

yaralanmaları incelerken ellerim sabitti. Profesörlerim her zaman stres altında soğukkanlı kalabilme

yeteneğime hayran kaldıklarını ifade ederlerdi . Tehditlere ve felaketlere karşı sessiz kalmam,

meslektaşlarımdan daha hızlı çözüm bulmamı sağlayan bir gerçek. Bu sessiz tepki şu anda bocalıyor ama

tüm gücümle ona tutunuyorum . Glyndon'ın durumunu değerlendirmenin tek yolu bu. İyi haber şu ki nefes

alıyor. Kötü haber şu ki, bunu çaba harcayarak yapıyor. "Bunu sana kim yaptı?"
Ölümcül sakın ses tonumdaki

maskeli öfkeyi tanımıyorum . Ya da tüm cehennemden kurtulma ihtiyacı.
Glyndon sanki burada olduğumu fark

etmiş gibi gözlerini kırıştırdı ve yanaklarından tek bir gözyaşı süzülürken
dudaklarının arasından acı dolu bir

inilti çıktı. Parmağımı uzatıp gözyaşını siliyorum ama yine dışarıda. "Siktir et
bebeğim. Gözlerini aç. Bana bunu

kimin yaptığını söyle." Cevap yok. Ellerini ellerimin arasında tutuyorum ve eller
kanlı, birkaç tırnak kırılmış.

Savaştı, Glyndon'ım. Karşılığında onları incitmeden pisliğin ona gaddarca
davranmasına izin vermedi .

Açıkçası kaybetti ama yine de onunla çok gurur duyuyorum. Onu kaldırmaya
başladığımda karnı ile bacağının

arasından bir şey kayıyor. Daha önce kıvrılmış konumu nedeniyle gizlenmişti.
Maske. Parmaklarım lateks

malzeme üzerinde ve korku kafatası maskesinin garip detayları üzerinde dişlek
bir sırtıyla kayıyor. Lanet

Yılanlar. Mantıksal olarak bunun bir savaş provokasyonu olduğunu biliyorum ve
Jeremy'ye bunu

kışkırtmayacağıma söz verdim. Ama bu benim olana dokunmadan önceydi.
Savaş istiyorlar ama yok

edilecekler. GLYNDON'UN DURUMUNU KİŞİSEL OLARAK DEĞERLENDİRDİĞİMDE,
dış yaralanmalar dışında ters

bir şey bulmuyorum . Hala onu kontrol için hastaneye götürüyorum ve ilk önce
onun görülmesini sağlamak

için kesinlikle tüm hileleri kullanıyorum. Profesörlerimden biri bunun sadece
dışarıdan olduğunu doğruladı,

sonuçta ona ağrı kesici ilaçlar yazdı ve durumu polise bildirmesi gerektiğini
söyledi. Jeremy'nin onunla

ilgilenmesine ve onu malikaneye geri götürmesine izin verdim . Vücudum kaskatıydı, ikiye ayrılmaya hazırды ve

onu bulduğumdan beri kesinlikle ulaşılmaz oldum. Hayır, o videoyu alıp bana saldırdığından beri bunu

yapıyorsun. Onun yanında kalıp uyanmasını beklemekten daha fazla yapmak istediğim bir şey yok ama önce

mahvetmem gereken bazı hayatlar var. Bu yüzden Brandon'ı gelip onunla kalması için aradım. Ona

güvenmemin tek nedeni onun onun kanı olması ve açıkça onun iyiliğini önemsemesi. Diğer kardeşi değil,

çünkü siktir et o adamı. Ama birlikte yatak odama geliyorlar ve o sikik Gareth onları içeri alıyor. "Ne?" Ona dik

dik baktığımda masum numarası yapıyor. "Onlar onun kardeşleri. Birini içeri alıp diğerini dışarı atamazdım."

"Glyn!" Brandon onun yanına koşuyor, yatağının yanına çömelirken yüzünde şok olmuş bir ifade var ve sonra

bana bakıyor. "O..." "Yaşayacak. Ona bunu yapan kişi için aynı şeyi söyleyemem." Mekânın sahibi birinin

kayıtsızlığıyla içeri giren Landon'a dik dik bakıyorum , sonra kız kardeşinin durumunu görünce gözleri kısılıyor.

"Peki senin burada ne işin var?" "Kız kardeşim için buradayım ve eğer beni dışarıda tutmaya çalışsaydın, bütün

bu kahrolası yeri yakardım; tabii ki onu dışarı çıkardıktan sonra . Bana da bir mesaj geldi." Telefonunu alıp bana

bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı gösterdi. Mezarına tükürürüz. Ekte Glyndon'ın hırpalanmış, yanında bir

kurukafa maskesi bulunan bir resmi var . Bu orospu çocukları açıkça genç ölmek istiyor. Landon, "Planladığın

her şeye katılmak istiyorum" dedi. "Peki sana izin vereceğimi düşündüren ne?" Birbirimize bakmamız için

önüme geçti. "Ben sormadım Carson. Beğenseniz de beğenmeseniz de ben orada olacağım. Bunu kendi

başıma yapabilirdim , kulübümü işin içine katabilirdim ve o pislikleri yeryüzünden silebilirdim ama sen Yılanlar

hakkında benden daha fazla bilgiye sahipsin ve bu operasyonun önemsiz bir kinle alakası yok. kapsamlı

olması gerekiyor. Kimse kız kardeşime bulaşamaz, sen bile, duydun mu beni?" "Yardım isteme şeklin bu mu?"

"Dediğim gibi sormuyorum. Operasyonunuzu kaçırmak zorunda kalsam bile orada olacağım . "Tehditlere pek

iyi tepki vermiyorum." "Ve dışarıda tutulmaya pek iyi tepki vermiyorum." Brandon araya girmeden önce

sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca birbirimize baktık : "Bunun üstesinden farklı bir şekilde gelinemez

mi?" "Başlarını kesmek yerine parçalara ayıracağımızı mı söylüyorsun?" Diyorum . Yüzünü buruşturdu. "Hayır,

gerçek uygar insanlar gibi polisi aramayı mı kastetmiştim?" "Polislerin canı cehenneme." Landon, "Bu kişisel

bir durum" diyor. "Siz ikinizin birbirinizin cümlelerini tamamlamanıza sevinmeli miyim yoksa korkmalı mıyım

emin değilim ." Brandon'ın yüzü dehşetle dolu. "İkinizin de savaştan kaçabilmesi için bunu yapanı Glyn'e teslim

etmek üzere Yılanlarla pazarlık yapmaya ne dersiniz ? Bunun tek bir adamın işi olduğu çok açık." Landon,

"Hayır, hepsinin kafasını istiyorum" diyor. "Orospu çocuğuna katılıyorum." Başparmağımla ona doğru işaret

ediyorum. " Ona göz kulak ol ve bir şey olursa bana haber ver. Önce ilgilenmem gereken biri var ." Odadan

dışarı çıkıp Gareth'i yakasından tutuyorum. "Beni takip et." Landon elleri ceplerinde ve boş bir ifadeyle yanıma

geldi. Ona yandan baktım. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Bunu yapmak zor ama burada yokmuşum gibi davran."

Onu görmezden geliyorum çünkü ilgilenmem gereken daha önemli şeyler var. Ek binaya doğru yürürken

adımlarım hafif ve neredeyse duyulmuyor . Yeni üyeler evde kalabilir. Ana eve yalnızca bir parti sırasında veya

onları davet ettiğimizde girmelerine izin verilir. Siyah pantolon ve kapüşonlu giymiş minyon bir figür gizlice

arka girişe doğru yaklaşıyor . "Onun kilitlenmesi gerekmiyor muydu?" Gareth'e soruyorum. "Buraya

uçuğumuzdan beri öyleydi ama muhafızları onu bırakmaya ikna etmek için bir tür hile kullandığı belli."

Adımlarımı hızlandırdım, onu kapüşonlusundan yakaladım ve çığlık atmasına yetecek bir kuvvetle onu geri

çektim. Azrail gibi arkasında durduğumda ağarmış sarı saçları darmadağın oluyor . Parmaklarım kasılıyor ve

yüzü kızarana kadar onu kapüşonluyla boğuyorum . "Veda etmeden bir yere mi gidiyorsun Cherry? O kadar

yaralandım ki muhtemelen daha sonra yastığımın üzerinde ağlayacağım." Tutuşumu gevşetiyorum ama onu

bırakmıyorum, yüzü bana dönükken öksürüyor ve sonra "Katil" diye nefes veriyor. "Katilin kesinlikle. Aptal

küçük oyunlarını öğrenmeyeceğimi mi sandın ?" "Ben...neden bahsettiğini bilmiyorum." Gareth, "Neden

bahsettiğini tam olarak biliyorsun," diye hırladı. " Kulübe girip iç iletişim panellerine erişim sağlamak için beni

kullandın ." "Sonra güvenlik görüntülerini çaldın ve dışarıya sızdırdın. Ah, bir de Glyndon'ı Gareth'in erişimi olan

iç panel aracılığıyla inisiyasyona davet ettin ." Bu , eve hırpalanmış bir Glyndon'u getirdikten sonra bana itiraf

ettiği bir gerçektir . Anlaşılan, iç güvenlik kayıtlarına kimin erişebileceğine dair şüpheleri olduğu için bunu bana

uçakta söylemek istemişti . Jeremy ve Nikolai'nin korumaları , yıllardır babalarının yanında oldukları için

köpeklerden daha sadıklar . Bu ikisi dışarıda. Yani en muhtemel kişiler kulüpten olanlar. Ve Gareth'in yatağa

girdiği kişi manipülatif , çatlak Cherry'den başkası değil. Daha sonra boşlukları doldurmayı başardık. Cherry

ağlamaya başlıyor, çenesi titriyor ve gözleri kırmızı. Eğer umurumda olsaydı neredeyse gerçekmiş gibi

hissederdim. Neredeyse. "Ben istemedim," diye ağlıyor. "O... bana bunu yaptırdı. Uyuşturucu bağımlılığımı

biliyor ve eğer işbirliği yapmazsam babama anlatacaktı, o da beni bir rehabilitasyon merkezine kapatacaktı.

Yemin ederim Glyndon'a bu şekilde zarar vereceğini bilmiyordum . Yemin ederim." Esniyorum. "Bunu

önemseyen birine söyle." "Gareth." Onu bu durumdan kurtarabilecek tek kişinin o olduğunu gayet iyi bildiği için

, sesinde çaresizlik kanayan bir ifadeyle onun kolunu tutuyor . Kesinlikle ben değilim . "Zorunlu olmasaydım

bunu yapmazdım. Bana inanmalısın ." Elini çekip uzaklaştırıyor. "Beni bir kez kullandın. Bir daha asla ." "Gareth,

lütfen. Seni seviyorum." Gareth yarım bir gülümsemeyle "Hayır, yapmıyorsun" dedi. "Ben sadece Kill'in yerine

geçtim . Onu sevmiyorsun bile. Onun fikrini ve bunun sana verdiği büyülenme duygusunu seviyorsun." "Bu

doğru değil, yemin ederim..." "Kapa çenenizi. Sızlanman sinirlerimi bozuyor ve bu sizin lehine olmuyor Cherry."

Başımı eğiyorum. "Ne olacak biliyor musun ? Bana bir isim veriyor ve olayları anlatıyor." O alay ediyor, tüm

zavallı kız davranışları ortadan kayboluyor. "Zaten beni inciteceksin, o halde sana neden söyleyeyim ki?" "En

azından bunu anlayacak kadar akıllısın. Enerjini yüksek tut ve bana ne istediğimi söyle. Rehabilitasyona

gönderilmekle , örneğin yeraltına, yavaş ama emin adımlarla delireceğiniz ve kendi bokunuzu yemeye

başlayacağınız bilinmeyen bir yere gönderilmek arasında büyük bir fark var. Ah, ayrıca baştan çıkarabileceğin

hiçbir gardiyan olmadığından da emin olacağım." Dudakları titriyor, yüzüne çirkin bir ifade hakim oluyor.

"Neden o da ben değil? Önce ben geldim, önce seni yakaladım." "Beni aşar. Muhtemelen yüz. Onunki

seninkinden daha iyi, morarmış olsa bile. Ve ses. Glyndon's şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey. Biliyor

musun ? Her şey. O bir kraliçenin aurasına sahipken, sen her zaman sıradan bir köylü olacaksın Cherry.

Geçmişte sana baktığımda kayıtsızlık hissederdim ama şimdi lanet olası kafanı ezme isteği duyuyorum, o

yüzden bu duygulara göre hareket etmeye başlamadan önce bana ne istediğimi söyle." Durumun tamamını

ortaya koymadan önce birkaç dakikalık nafie mücadeleye ihtiyacı var . Gareth'la nasıl yakınlaştığından ve

Kafirler'e kabul edilmeye nasıl göz yumduğundan, kardeşinin ikinci kez davet almasına nasıl yardım ettiğine

kadar. Belli ki o okla bana ateş eden oydu ve o da onu durdurmaya çalıştı. Ayrıca Glyndon'ı sinirlendirmek için

bunca zamandır ona gönderdiği tehdit mesajlarından da bahsediyor . Ağabeyinin onu nasıl kontrol ettiğine

dair kusmuk sözleri uzayıp gidiyor ve filan. Sonra eskisinden daha da kırmızı görmemi sağlayan ismi söylüyor .

Devlin Yıldız Işığı. Söзде ölü Devlin. O orospu çocuğunun intihar edecek bir tip olmadığını biliyordum . Hayatını

sona erdirmek gibi kendine zarar veren bir konseptte sığmayacak kadar fazla yıkıcı enerjisi vardı . Kolay kolay

şaşırmam -şaşırsam bile- ama onun ölüm haberini duyduğumda şaşırmıştım. Bu yüzden sırf o ölümü yakından

görmek için sürekli o uçuruma gidiyordum . Onun yerine lanet bir meleklerle tanıştım. Artık yaptıklarını bildiğime

göre, planının başından beri Glyndon'la ilgilenmemi sağlamak olduğunu varsayıyorum. 'En iyi arkadaşı'

hakkında konuşma şekli doğru sıfatlarla doluydu. Masum, korunaklı, bir prenses. Ya da bahsettiği son şey.

Bazen kendini mahvolmayı bekleyen biri gibi hissediyor. Sadece beni manipüle edebileceğini düşündüğü için

değil, aynı zamanda pis ellerini benimkilere sürmeye cüret ettiği için de onun hayatını mahvedeceğim . PLAN

BASİT AMA ACIMASIZ. Akşam karanlığında Jeremy, Nikolai, Gareth ve ben gaz önleyici seçeneği eklenmiş

neon, dikişli yüz maskelerimizi taktık ve Yılanların yerleşkesine gizlice girdik . Altın maskesini takmış bir

haşere etrafımızda dolaşıyor ama onu görmezden geliyorum. Aylar hatta haftalar önce olsaydı malikanelerine

baskın yapmayı aklımızın ucundan bile geçirmezdik . Ama Cherry, Gareth'in biraz teşvikiyle rolünü iyi oynadı.

Onu babasına gümüş tepside sunmayalım diye onun iyi tarafına geçmeye çalışıyor . O baştan sona hayatta

kalan biri ve bunun için kardeşine ihanet etmekten öteye geçemiyor. Söylemeye gerek yok, onun White'ın

yanında gardiyan olarak kilitlendiğinden emin oldum. Güvenlik görevlilerimizden herhangi birini baştan

ıkarabilir ama Beyaz'ı asla. Buradaki işimiz bittiğinde babasının adamlarının onu malikaneden çıkarmasını

sağlayacağım . Rehabilitasyonda iyi eğlenceler, kaltak. Şimdi, babasının adamları ona tabutuna kadar eşlik

edecek olan diğer kaltağa saygı duruşunda bulunmanın zamanı geldi . Üs olarak kullandıkları konak bizimkine

benziyor, sadece biraz daha gotik ve sikleri gibi daha küçük. Ve Cherry'nin bize söylediği gibi bu gece bir lider

seçecekleri gece olacak . Jeremy ve Nikolai korumaları bayılttıktan sonra Gareth, Landon ve ben güvenlik

monitörünü izliyoruz . Yılanların beş lideri de daha önce Glyndon'da bulduğuma benzer kafatası maskeleri

takıyor. Şeytani bir yıldızın üzerinde daire oluşturmuşlar ve lanet cadılar gibi mırıldanıyorlar. "Hangisi Devlin?"

Gareth soruyor. "Maskeleri benzer, bu yüzden bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Hepsini almamız gerekecek ."

"Evet, hepsi." Yumruğunu açık avucuna vuran Nikolai'nin gözleri maskesinin arkasından parlıyor . "Hepsini

sikeceğim." "Devlin dışında hepsi" diyorum. "Onun hayatı benimdir." Landon bana, "Benimkini kastediyorsun,"

dedi ve ben de onu geri çevirdim. Jeremy, "Bu fikir ne kadar hoşuma gitse de," diye araya giriyor, "bu, savaş

istemek anlamına gelir ." Kaşımı kaldırdım. "Savaşın seni korkuttuğunu bilmiyordum." "Hiçbir şekilde. Ancak

bazılarınız buna hazır olmayabilir." "Eğer bu planı kabul ediyorsanız elinizi kaldırın" diyorum, sonra da elimi

kaldırıyorum. Nikolai ikisini de kaldırıyor ve Gareth onu takip ediyor. "Sanırım bu sonuca varıyor." İstenmeyen

bir müdahaleye karşı Gareth'i kontrol odasında bırakıyoruz ve kendisi de kulaklık aracılığıyla bizimle iletişim

halinde kalıyor. Daha sonra dördümüz onun talimatlarını takip ederek şeytani ayinlerin yapıldığı bodrum

katlarına gidiyoruz. Metal kutunun fişini çekiyorum ve onlara doğru yuvarlanmasını izliyorum. Hepsi ona

bakıyor, ardından göz yaşartıcı gaz olduğunu anlayınca farklı yönlere dağılıyorlar. İçlerinden biri yere düşüyor,

öksürüyor ve maskesini çıkarıyor. Nikolai onun çenesine tekme atarak onu uçurdu. "Merhaba arkadaşlar, sizi

tekrar gördüğüme sevindim. Senin o kedi kışkı suratlarını kana bulamayı özledim." O Devlin değil. Jeremy ve

Landon ayrılırlar, diğerlerini yakalarlar, döverler ve maskelerini çıkarırlar ama Devlin'den hiçbir iz yoktur. "Öldür,

arkanda!" Gareth kulağıma bağıyor. Döndüm ve tam bir beysbol sopasının koluma düşmesi için elimi

kaldırdım. Havada bir çatırtı duyuldu, şiddetli bir acı görüşümü kör etti ve kolum gevşedi. Kesinlikle kırık.

Kafatası gaz maskesi takan kişi bir delinin keskinliğiyle gülüyor. "Merhaba Killian. Bunu tahmin etmeyeceğimi

mi sandın?" "Merhaba Devlin. Yaratıcınla tanışmaya hazır mısınız?" Karnına tekme atıp işe yaramaz kolun

yanımda sallanmasına izin verdim. Çok başarılı oldu ama yeniden ayağa kalktı ve kırık kolumu tekrar hedef

aldı. Bu sefer ben kaçtım ve o güldü. "Bu sahne hediyemi aldığın anlamına mı geliyor ? Senin için onu güzel

morluklarla sarmak için özel bir özen gösterdim. Enfes görünüyordu ." Bu sefer o kadar yüksek sesle ve

çılgınca kahkaha atan bendim ki o durakladı. Bu o kadar uzun sürüyor ki sinirleniyor ve hiçbir stratejisi

olmadan bana nişan almaya başlıyor. "Ne kadar zayıf bir küçük çocuk." Kaçıyorum. "Annen seni sevmedi değil

mi? Sen küçükken ve çaresizken seni terk etti ve şimdi bir erkek-çocuğa dönüştün." "Kapa çeneni." Öfkesi

giderek artıyor ve doğruca kucağıma düşüyor . "Ne ayıp. Şu anki halini görse boğazına ip dayayabilirdi . Ah,

doğru. Zaten öyle yaptı." "Çeneni kapat dedim!" Sallanıyor ve sopayı sağlam kolumla yakalayıp elinden

alıyorum ve hızla kafasına vuruyorum. Yere düşerken tekinsiz, acı dolu bir ses çıkarıyor. Emekleniyor , sonra

ayağa kalkıyor ama ayağa kalktığı anda tahtayı bacaklarına defalarca vuruyorum, ta ki çıkarabildiği tek ses

guruldamalar olana kadar. Yavaşça maskesini çıkarıyorum, öksürmesine ve göz yaşartıcı gazdan boğulmasına

neden oluyorum, sonra ona bakıyorum. "Henüz bana bayılma. Daha yeni başlıyoruz . Kanayacak, çığlık atacak

ve onun teninde bıraktığın her iz için yalvaracaksın. Ona söylediğin her yalan ve onun iyi doğasını kullanma

cüretini gösterdiğin için kesileceksin . Dünyadaki tüm tanrılara dua edeceksin ama ben senin özel olarak

yarattığın acımasız tanrın olacağım. Duyguları normal şekilde işlemeyebilirim ama eğer benim olanı incitirsen,

mezarına tükürecek kişi ben olacağım . Küçük tavşanın dünyamı alt üst edeceğinden en ufak bir şüphem yok .

Ve ona izin vereceğim. Çünkü o benim. Ve onun güvende olduğundan emin olmak için bütün dünyayı ateşe

vereceğim .

GLYNDON

Acıyor. Gözlerimi, daha doğrusu gözümü açtığımda aklıma gelen ilk düşünce bu .

Diğeri şişmiş hissediyor ve yarı kapalı kalıyor. Ağrıyan sadece etim değil. Acı tendonları delip geçerek

kemiklerimin iliğine kadar ulaştı. Dilim ağzımın damağına yapışık kalıyor, sanki büyük, ağır ve tamamen

yabancı hissediyordum. Kendimi o uçurumun tepesinde bulmayı umuyorum ama yumuşak bir ışık beni

karşılıyor ve ardından amber ağacının kendine özgü kokusu geliyor. Tabii ki Killian'ın odasındaki kişisel

olmayan duvar kağıdı yavaş yavaş odak noktasına geliyor. "Glyn?" Bran'in endişeli yüzü ortaya çıkıyor. "Nasıl

hissediyorsun ?" "Acı çekiyorum," diye inledim. "Al, biraz ağrı kesici al." Komidinden bir hap çıkarıyor ve onu

almam için doğrulup oturmama yardım ediyor. İlacı yutarken başım zonkluyor. Bran yatağa oturuyor ve

hareketleri bulanık, neredeyse kopuk. "Senin için çok endişelendim." Dikkatlice koluma dokunuyor. " Bir şeye

ihtiyacın var mı?" Rahatsızlığımın biraz azaldığını hissederek başımı salladım. "Killan nerede ?" İfadesi tüm

yumuşaklığını kaybediyor. "Sana bunu yapanın peşine düştü ." "Hayır..." Derin bir nefes verdim. "Maalesef evet.

Lan ve tabii ki kulübünün tüm liderleri de onunla birlikte gitti ." Örtüyü fırlatıp ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Açıkçası, hareket etme yeteneğimi abartıyorum çünkü hemen yere düşüyorum. Bran daha yere düşmeden beni

yakalıyor ve beni tekrar yatağa yatırıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun?" "Onları durdurmalıyım. Doğrudan onun eline

oynuyorlar. Bunu hem Killian'ı hem de Lan'i dışarı çekmek, bir savaş başlatmak ve kaosu kışkırtmak için yaptı .

Bunun nedeni ben olmak istemiyorum Bran. ” "Bence artık çok geç, küçük prenses." Boğazıma bir yumru

oturuyor ve çığlık atmak mı yoksa ağlamak mı istediğimi bilmiyorum. Kapı açılıyor ve ikimiz de

döndüğümüzde Killian'ın tek kolu gevşek bir halde orada durduğunu görüyoruz. Elini, boynunu ve gömleğinin

yakasını kan sıçramaları kaplıyor ama yüzü temiz ve ruhani görünüyor. Bükülmüş. Seri katillerin eve

döndüklerinde böyle göründüklerini hayal ediyorum, tamamen bağımsız, hatta muhtemelen kana

susamışlıklarını tatmin ettikleri için mutlu. Kanlı parmaklarını sanki az önce sahip olduğum imajı

doğruluyormuşçasına saçlarının arasından geçirdi. Burası korkmam, dehşete düşmem gereken kısım ama

onun yerine kalbim kırılıyor. Pembe gözlükler olmadan bu işin nereye varacağını açıkça görebiliyorum. Ya da

belki gördüm ama kendime yalan söylemeye devam ettim. Beni görünce olduğu yerde duruyor ve birkaç

adımda yanıma yaklaşırken gözlerinde bir ışık parlıyor. Killian'ın her şeyi kapsayan varlığına asla

alışamayacağım. Hiç çabalamadan nasıl dikkatimi yiyebiliyordu. O yaklaştığında başka hiçbir şeyi

hissetmiyorum. Kuzgunların uğursuz yerlerde toplanması gibi, bütün varlığım ona akın ediyor . Bran ona yol

veriyor ve hemen dışarıda olacağını söylüyor. Killian, kardeşimin odadan çıkıp kapıyı kapattığını fark etmemiş

bile , yatağa oturup elimi avucunun içine alıyor. Başparmağı -kanlı başparmak- onun arkasını okşuyor. Diğer eli

hareketsiz, yanında asılı duruyor. "Daha iyi hissediyormusun? Ağrı kesici aldın mı ?" Sessizce başımı salladım,

aldığım her nefeste göğsüm ağrıyor ve "Onu sen mi öldürdün?" diye fısıldıyorum. Görünen yumuşaklık ortadan

kayboluyor ve şeytanlarının çirkin başlarını kaldırmasına izin veriyor. "Ya yapsaydım?" Midem bulanıyor ve

kalbimin az önceki kırılma sesi daha da artıyor , hatta sağır edici oluyor. Elimi onun elinden çekmeye

çalışıyorum ama o yalnızca parmaklarını sıkıyor. "Yapma. Kapıyı suratıma çarpmandan hoşlanmadığımı çok iyi

biliyorsun . "Ve hepinizi bu şekilde görmek hoşuma gidiyor mu sanıyorsunuz?" "O sana sadece dokunmakla

kalmayıp aynı zamanda seni dövmeye cesaret ettikten sonra hareketsiz kalmamı mı bekliyordun ?" "Hayır, ama

belki onu yenebileceğini düşünmüştüm ve Tanrı biliyor ki o bunu hak etmişti, ama onu öldüreceğini

düşünmüyordum. Bunu benim bakış açımdan düşüneceğini düşündüm . Eğer öyle olsaydı birinin ölümünün

arkasında olmanın suçluluğunun beni mahvedeceğini fark ederdin ." "Peki ya benim bakış açım? Şeytanlarımı

uzakta tutan, yeni günleri sabırsızlıkla beklememi sağlayan sensin . Siyah beyaz dünyamdaki tek kırmızı

sensin . Sen benim lanet amacımsın ama o sana zarar verdi. Bana ait olanın üzerine ellerini koydu. Kızımın

üzerinde." Bir elini boğazıma doluyor . Sert değil, sadece bana kontrolün kimin elinde olduğunu söyleyecek

kadar. "Beni dinle ve beni iyi dinle, Glyndon. Tüm hayatımı gerçek doğamı bastırarak geçirdim ama senin için

şeytanlarımı seve seve kucaklarım . Eğer bu seni koruyabileceğim anlamına geliyorsa, şeytana, canavara ve

hangi silah olursam olayım ona dönüşürdüm . Beni asla ama asla sorgulamayacaksın, duydun mu beni?"

Çenemi kilitlemeye çalışmama rağmen çenem titriyor. "Yani sizin insanlık dışı olmanızı izleyip bu konuda

sessiz kalmanız mı gerekecek ?" "Güvenliğiniz söz konusu olduğunda evet. Ayrıca Devlin'i ben öldürmedim

ama tekrar çalışabilmesi için katlanmak zorunda kalacağı rehabilitasyon ayları boyunca kesinlikle ölmeyi

isteyecektir ." Teşekkürler. "Ve kardeşin işkenceye katılmakta ısrar ederek eğlencemin bir kısmını çaldı. Ona

dayanamadığımı söylemiş miydim ? Dudaklarım aralanıyor. "Sen... gerçekten Devlin'in yaşamasına izin mi

verdin?" "Şimdilik." "Neden?" "Çünkü onun hayatını cehenneme çevirmeyi planlıyorum. Tamamen iyileşene

kadar bekleyeceğim ve onu tekrar döveceğim. Benden sadece söz edilince korkudan titreyecek

İsmi, arkasına bakacak ve güvenlik olarak bir ordusu olacak ama hiçbir

beni durduramayacak. Onun özel yapım kabusu olacağım.

Ağzım kuruyor ama yine de "Hepsi bu mu?" diye soruyorum.

Uzun bir nefes verdi ve boğazımı okşadı.

"Ayrıca senin uğruna aldığım bir hayattan dolayı kendini suçlu hissetmeni istemedim . Çünkü sizin

iddialarınızın aksine ben

sizin bakış açınızdan düşünüyorum. Ayrıca şunu da gayet iyi biliyorum ki, eğer bir kişinin

canını alırsam, bu telaşı, yakalanıncaya kadar tekrar tekrar hissetmem gerekecek.

Geçmişte bu seçenek tartışılabilir olsa da

artık kesinlikle bir olasılık değil çünkü bu, seni terk etmek zorunda kalacağım anlamına geliyor.

homurdandım. "Kendimi özel mi hissetmeliyim yoksa dehşete mi düşmeliyim bilmiyorum."

Boğazımı bıraktı ve dağınık bir saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Kesinlikle ilk."

"Ben özel miyim?"

"Eğer öyle olmasaydın, olaylara senin

bakış açısından bakmaya çalışarak zamanımı harcar mıydım? Ben fedakar bir adam değilim, asla olmadım ve

asla olmayacağım, ama

artık benim bir parçamsın, bu yüzden senin gibi düşünmeye alışacağım.

Daha önce kırılan kalbim, Killian'ın çizgiyi aştığını

ve büyükbabamdan ve hatta Lan'dan beni ondan uzak tutmasını istemek zorunda kalacağımı düşünen kalbim

yavaş yavaş hayata geri dönüyordu. Şu anda sert bir şekilde atıyor, sanki oksijen akışı başa çıkamayacağı kadar fazlaymış gibi.

Sanki bunların hepsi boş bir rüyaymış gibi.

Konuşmaya çalışıyorum ama o kadar boğuluyorum ki birkaç denemem gerekiyor. "

Öyle mi söylüyorsun, yoksa sadece duymak istediğimi bildiğin için mi söylüyorsun

?"

"Söylediğim veya yaptığım her şeyi sorgulamayı bırakın. Gerçekten son sinirime dokunuyor.

Evet, manipülatifim ama seninle değil.

Senden ne istediğim konusunda her zaman açık sözlü oldum .

"Ve bu nedir?"

"Sen benimsin. Karşılığında sana dünyaları vereceğim."

"Dünya?" Bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Senin için dünyayı tanımlayan şey nedir

, Kill? Çünkü benim için sevdiğim adamın yanında uyanmak ve

onun da beni sevdiğinden emin olmak. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama

sana aşık olduğumu biliyorum.

Bir daha asla aynı hissetmeyeceğini bilmek acıtacak kadar zor ."

"Asla yapmayacağımı kim söyledi?"

"Doğan. Değişmek istemediğinizden değil, gerçekten değiştiremediğinizdendir."

"Bana etiket yapıştırma. Bakın, aşk hakkında anladığım kadarıyla onun asil ve hassas olduğu ve eğer birini yeterince seviyorsanız onu bırakmanız gerekebileceği anlamına geliyor

.

Şunu anla Glyndon, sana karşı hissettiklerimin asil ya da şefkatli hiçbir yanı yok . Şiddetli bir takıntı,

sahiplenme ve dengesiz şehvet yanardağı

. Eğer aşk istiyorsan seni seviyorum ama bu

aşkın alışılmışın dışında bir versiyonu. Seni duvarlarıma sokacak kadar seviyorum.

Seni şeytanlarımla konuşmana izin verecek kadar seviyorum . Kimsenin beni içten dışa yok etme

gücüne sahip olmasına asla izin vermediğim halde, seni bana hakim olmana izin verecek kadar seviyorum .

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sanırım göğsümden fırlayıp bir şekilde onunkiyle birleşmeye çalışıyor. Bu

öğrenilmiş bir davranış olamaz, gözleri erimiş lavlara dönüşmüşken ve bana nefesimi çalan bir yoğunlukla

bakarken olmaz. "Killian..." "Bir daha sözlerimden şüphe etmeyi aklından bile geçirme." "Ben... sadece

etkilendim." "Tabiki öylesin. Eminim benim üzerimde nasıl güç sahibi olduğuna dair küçük bilgiler hoşuna

gitmiştir. "Benim üzerimde sahip olduğun bu kadar güce sahip olmak adil." Elimi kaldırıp yanağını okşadım,

gülümsedim, sonra dudağım zonklayınca irkildim. Kaşlarının çatış şekli göz önüne alındığında bundan pek

hoşlanmamış gibi görünüyor. Sonra elimi tutup avucumu öperek ruhumun derinliklerinde bir ürperti yarattı.

"Söz veriyorum bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Ona inanıyorum. Parmaklarındaki ve

elindeki kan daha da kötü görünüyor ama hepsi Killian'ın bir parçası. Ve ona aşık olduğumda tüm paketi almak

zorunda kaldım . İyi, çirkin ve berbat. "Sonuçta benden sıkılmayacağınıza emin misiniz?" dürttüm. "Bebeğim.

Ölümden sonra bile." Gülümsüyorum çünkü onun her kelimeyi kastettiğini biliyorum. "Güzel, çünkü tahmin et

ne oldu?" "Ne?" Eğiliyorum ve "Ben seninim" diye fısıldıyorum. Burun delikleri genişliyor ve çenesindeki bir kas

kasılıyor. "Onu tekrarla." "Ben seninim, Killian. Sanırım ilk tanıştığımızdan beri seninim." Yaralanmalarımı

tetiklememek için kollarımı beline dolayarak yavaşça göğsüne yaslandım . Buradan nereye gideceğimize dair

hiçbir fikrim yok ama Killian'ın ayaklarına koyduğu dünyaya hazırım . Ayrıca onunla birlikteyken dönüşeceğim

cesur kıza dönüşmeye de hazırım .

40 LEVI

ÜÇ HAFTA SONRA

Ofisimdeki deri koltukta amcamın yanında oturuyorum, çocuklarım da çaylak asker duruşuyla arkamızda duruyor. Veya Bran biliyor. Lan , insanların

ölmesine neden olacak türden yıkıcı bir enerji yayıyor . Dördümüz de karşımızdaki sandalyede oturan kişiye

bakıyoruz . Sağ kolunu kaplayan alçıya rağmen koyu renk pantolon ve düğmeli elbiseyle hâlâ kayıtsız ve şık

görünüyor. Saçları şekillendirilmiş, ifadesi bilge bir keşişinkine benziyor ve saygın bir insan olarak geçebilecek

tüm belirtilere sahip. Ama ben daha iyisini biliyorum. Kızımla yatan adamla konuşacağım bir günün geleceğini

hiç düşünmezdim . Boşverin, bunu Astrid'le bir kız bebek beklediğimizi öğrendiğimizden beri düşünüyorum ve

görüntü şüphesiz her zaman görüşümü bulanıklaştırıyordu . Kızımın sonsuza kadar genç kalabilmesi için bir

cadıdan bizi zamanda geriye götürmesini istemek için çok mu geç? Çünkü bu durumu kabullenmekte

zorlanıyorum . Amcanın durumu daha da kötü ama ifadesi daha çok hesaplanabilir aralıkta . Görünüşe göre,

bu herifi parçalara ayırıp tek yön biletle Amerika'ya geri göndermeyi önerdiğinde ciddiymi . Bu, Glyndon'ın

küstahça bize "Anne, baba, erkek arkadaşım Killian'la tanışın" diyerek tanıştırdığı adamdan kurtulmam

anlamına geleceği için tamamen karşı olmadığım bir seçenek . Evet, daha önce de erkek arkadaşları olmuştu

ama onları eve getirme ihtiyacı hissetmemişti . Ayrıca Lan bundan emin olduğu için mesafelerini koruduklarını

biliyordum. Görünüşe göre bu Killian'la yapamıyor. "Levi," Amcam Killian'la göz temasını kesmeden benimle

konusuyor. "Bu adamın Glyndon'ın kalbini kırdıktan sonra sizin evinizde yüzünü gösterecek kadar utanmaz

olduğunu düşünmüyor musunuz ?" "Gerçekten amca. Uzak durabilir ve bizden kaçınabilirdi ama görünüşe göre

bizi ziyaret etmenin yapılacak doğru şey olduğunu düşünüyordu." "Onunla işimiz bittiğinde ailesinin onu

tanıyamayabileceğini ona kim söyleyebilir ?" "Onu fazla dövmeyelim amca. Ne de olsa babasını tanıyorsun ."

Gözlerim tüm konuşmayı aynı boş ifadeyle takip eden Killian'a takıldı . "Sana ne diyeceğim evlat. Eğer

Glyndon'dan ayrılırsan ve o da bunun senin yaptığını biliyorsa, seni bu işkenceden kurtarırız ." "Kusura

bakmayın efendim, bu tehditler bende işe yaramıyor" diyor küçük pislik, hafif bir gülümsemeyle. "Burada

Landon'a sormalısın. Daha kötüsünü denedi ve başarısız oldu." Landon, "Denemeyi bırakmadıysam başarısız

olmadım" diyor. "Ve babanı dinlemelisin çünkü o sana kolay çıkış yolunu sunuyor." "Kesinlikle öyleyim"

diyorum. "Amca, kızımın kalbini kırdıktan sonra onun yanında olabileceğini düşünen biriyle farklı koşullar

altında nasıl başa çıkacağız?" "Düzeltilme." Killian kaşını kaldırıyor. "Ben onun kalbini kırmadım. Sahte bir

arkadaşına düşüp ölebileceğini söylediğim bir videonun klibini gördükten sonra öyle yaptığımı sandı .

Görmediği şey, bana ölmek isterse ona ne söyleyeceğimi sorduğu görüntülerin geri kalanıydı. Daha sonra

güldü ve belki yanına birini alabileceğini söylediğinde. Bu arada o kişi Glyndon'dı. Kendisiyle birlikte

uçurumdan aşağı inmek istedi ama son dakikada kaçtı. Eylemleri nedeniyle aylarca kendini çok kötü hissetti,

ona en çok ihtiyacı olduğu anda onu yüzüstü bıraktığını ve bu yüzden intihar ettiğini düşündü. Landon ve

Brandon'ın sana söylediğine eminim , o ölmedi ama şu anda ölmeyi diliyor." Kendinden emin ve iddialı

konusması karşısında kaşlarını kaldırdım. Bu, kuzenimin bu sikiğin yaşındayken nasıl biri olduğuna dair

şaşırtıcı, kesinlikle dehşet verici bir hatırlatma. Amca da bağlantıyı kurmuş olmalı çünkü dudakları bir çizgi

halinde gerildi. "Landon bana şiddet geçmişinin olduğunu söyledi evlat." "O da öyle ama beni onun kirli

çamaşırlarını herkesin göreceği şekilde sergilerken görmüyorsunuz . Söylemem gerekirse bu sana pek

yakışmıyor Landon." En büyük oğlumdan yayılan gerilimi hissedebiliyorum ama Bran omzuna hafifçe vuruyor

ya da belki de onun bir kurşun gibi patlamasını engellemek için onu tutuyor . Dördümüz arasında kesinlikle

küçük bokun tarafında olan tek kişi Bran. Daha önce bana "Glyndon onu zaten seçti baba ve o onu mutlu

ediyor, o yüzden belki de sen karışmamalısın" demişti. Lanet olsun, müdahale etmeyeceğim. Onunla ne kadar

çok konuşsam ondan o kadar az hoşlanıyorum. Bunca yıl tek kızımı sonunda onu bu adama teslim edecek

şekilde büyütmedim . "Bakın, benim hakkımdaki çekincelerinizi anlıyorum," diye devam ediyor ciddi bir ses

tonuyla. "Fakat şiddet kullanımım, dürtü kontrolümün daha fazla çalışmaya ihtiyaç duyduğu ergenlik

yıllarımdaydı . Şimdi, maruz kaldığım tek şiddet Glyndon'ı korumam gerektiği zamandır. Asla kendisine veya

arkadaşlarına ve ailesine yönelik değildir . Amca, "Bunlar çok güzel sözler" diyor. "Her birini kastediyorum ve

söz veriyorum onu hayatım pahasına güvende tutacağım ." Landon , "Tabii bu arada yanlışlıkla hayatınızı

kaybetmezseniz," diye mırıldanıyor. "Şimdi Landon." Sert görünmeye çalışıyorum. "Dışardan gelenlerin önünde

tehdit yok . Daha sonra sana karşı kullanılabilir." Killian sanki diyalogun son kısımlarını duymamış gibi sadece

gülümsüyor. Glyndon beni kabul etmenin senin için zor olacağını söyledi ama ben onun iyiliği için senin

onayını almaya hazırım ; sen hariç, Landon. Senin fikrin umurumda değil . Bay ve Bay King, bunca yıldır

Glyndon'ı gündeme getirdiğiniz için size saygı duyuyorum . Aslında onun hayatında olmadığım süre boyunca

onu koruduğun için sana şapka çıkarıyorum ama şunu bil; onu asla benden alamayacaksın . Bacaklarımı ve

kollarımı kırabilirsin ama yine de ona doğru sürünebilirim." "Yani bize kızımdan geri adım atmayacağını mı

söylüyorsun?" "Yakın bile değil, biraz bile." "Çok iyi." Amca duruyor. "Sana göz kulak olacağım oğlum. Şu gözleri

çoğul yapın ve eğer prensesimi herhangi bir şekilde incittiğinizi öğrenirsem, bir daha asla düzgün nefes

alamadığınızdan emin olacağım. "İşte sana bir tavsiye Killian; sana verebileceğim tek tavsiye. Eğer kızıma acı

verirsen gönüllü olarak ortadan kaybolmak isteyebilirsin çünkü seni bulduğumda öldüreceğim." "Lütfen yap.

Çizgiyi aşarsam istediğini yapma iznin var ama ilişkimize müdahale etmene veya sabote etmene izin

verilmiyor." "Bizi tehdit mi ediyorsunuz?" Soruyorum. "Tabii ki değil." O sinir bozucu şekilde gülümsüyor.

"Sadece bir bilgi aktarıyorum ." Amcam ona bakıyor, sonra dışarı çıkıyor ve ben de oğullarımı haşaratla baş

başa bırakarak peşinden gidiyorum. Dışarı çıktığımızda Brandon atmosferi
sakinleştirmeye çalışırken Killian ve

Landon'un pasif-agresif konuşmalar yaptığını duyabiliyorum. Koridora
çıktığımızda Amcam, "O çocuğu

yakından izlemeni istiyorum, Levi," dedi . "Bana söylemene gerek yok.
Glyndon'ın o piçi gerçekten bırakma

şansı nedir ?" "Sıfır. Ona aşık olduğunu ve onun onu daha iyi, daha cesur bir
insan yaptığını söyledi." Şu küçük

pislik. "Sanki bu yeterli değilmiş gibi, Aurora zaten onu seviyor ve fazla korumacı
davrandığını söylüyor ."

"Anlamsız. Glyndon söz konusu olduğunda böyle bir şey yok." "Bahsettiğim
buydu." "Eğer bir teselli olacaksa,

Astrid haftalardır kendi lehine bir kampanya yürütüyor . Hatta bana zorluk
çıkarmamam ve onunla bir

suçluymuş gibi konuşmamam konusunda beni uyardı. Kızımı iyice sarsmadan
teslim etmeyeceğimi bilmiyor

mu ?" "Onu teslim etmeyeceğiz. Şimdilik davranışlarını gözlemliyoruz." "Belki
birkaç ay içinde ayrılırlar ve biz

de bu maskaralığı bitiririz." Amca içini çekti. "Yerinde olsam bu kadar umutlu
olmazdım. İkisi de çok derinde.

Senin onu görmeyi reddetmen onun orada olmadığı anlamına gelmez." Yemek
odasına vardığımızda içimden

küfrediyorum. Masayı kurarken çalışanlara bakan Aurora bizi görünce gülümsedi
ve onları kendi hallerine

bıraktı. "Bu yüzden?" Bizi izliyor. "Zavallı çocuğa yeterince işkence ettin mi?"
Amca, "Kötü haber şu ki ona

işkence etmek imkansız" diyor. " İyi haber şu ki onun zayıf noktasının Glyndon
olduğunu biliyoruz." "Ah,

Jonathan." Kolunu onunkiyle birleştiriyor. "Bırakın onları. Genç aşk çok güzel."
Amcam ve ben birbirimize

baktık çünkü bu, Astrid'in daha önce söylediği şeyin neredeyse aynısıydı .
Eşimden bahsetmişken, amcamı ve

Aurora'yı bırakıp yatağımızdan sonra onun en sevdiği yere gidiyorum. Gerçekten
de sanat stüdyosunun

kapısını açtığımda onu Glyndon'la birlikte ortada dururken buldum. Buraya
geldiğimde fark edilmemeye

alışkınım, bu yüzden onun yaratıcı zamanını bölmüyorum . Bazen sırf odak
modunda olduğunu görmek için

onu saatlerce izliyorum . Diğer zamanlarda biraz molaya ihtiyacı olduğunu ve
dikkatini dağıtmaya çalıştığını

hissediyorum. Bu tür olaylar çoğu zaman benim onu fırçalarının ve paletlerinin
ortasında becermemle

sonuçlanıyor ve genellikle berbat görünmemize neden oluyor. Bu kadınla
tanıştığımdan bu yana neredeyse

otuz yıl geçti ve ona ne zaman baksam hâlâ kafama ve sikime o kan hücumunu
hissediyorum. Kaç yaşında

olursak olalım, o hâlâ vahşi yanımı ehlileştiren, karanlığıma ışık, günlerime huzur
getiren kadın. O hâlâ

gördüğüm en özgür ruhlu kişi. şu anda duvardaki kaotik siyah-kırmızı tabloya
bakarken o Glyn'i omzundan

tutuyor . Kaotik diyorum çünkü Astrid ve oğullarımızın bana söylemeyi sevdiği
gibi sanat konusunda cahilim .

Sadece Glyn şöyle diyor: "Sorun değil baba, sanatı hissetmek için onu anlamana
gerek yok ." Çünkü o özel,

benim küçük Glyndon'ım. Hataya da şefkatli. Annesi gibi. Ancak o artık küçük
değil ve eve inatçı bir erkek

arkadaşını getiriyor , aklıma ne zaman gelse sinirleniyorum. "Bunu bana neden
daha önce göstermedin?"

Astrid ona kaşlarının arasına yumuşak bir şekilde kaşlarını çatarak sordu.
Glyndon avucunu şortunun altına

kaydırıyor. Yan yana durduklarında hem çok benzer hem de çok farklı görünüyorlar. Aynı boydalar, aynı gözlere

sahipler ama diğer her şey onları birbirinden ayırıyor. Karım olgun bir güzelliğe sahip; yıllar süren belalı bir iş

kadını, sanatçı, eş ve en önemlisi anne olmakla bilenmiş bir tip. Eğer o çocuklarımın annesi olmasaydı asla iyi

bir baba olamazdım . Üçünün arasındaki farkı anlıyor ve bunu bastırmamak için elinden geleni yapıyor. Landon

ve Brandon'a hiçbir zaman aynı kıyafetleri giydirmedir. Bir kere bile değil . İnsanlar ona benzer kıyafetlerle

sevimli görüneceklerini söylediklerinde, herkesin sevimli olduğunu düşünmesi için kimlik duygusunu feda

etmeye hazır olmadığını söyledi. Glyn, "Sanırım bunun yeterince iyi olduğunu düşünmedim" diyor. "Bran'ın bunu

sana göstermemesi gerekiyordu." "Yapmadı. Aslında gizlice sanat stüdyona girdim. Biliyorum biliyorum.

Yapmamalıydım ama neredeyse bir yıldır bana hiçbir şey göstermedin." Kızımızın omzunda parmaklarını

sıkıyor . "Ve bu sadece yeterince iyi değil , aynı zamanda duygusal bir başyapıt. İlk gördüğümde duygu

akışından gözlerimden yaşlar aktı." "G-gerçekten mi?" "Sana hiç yalan söyledim mi?" "Teşekkürler." Sesi titriyor.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin ." "Herkes senin ortaya koyduğun şeyden

hoşlanmayacak ve bunda bir sorun yok, Glyn. Başkalarının fikirlerini dikkate almayın ve yalnızca sanatınıza

odaklanın. Tabii eğer hala bu yolda devam etmek istiyorsan." "Elbette istiyorum." "Sen kendini her zaman en iyi

şekilde elindeki fırçayla ve dudaklarındaki şeytani sırıtişla ifade ettin." Glyn kıkırdayıp annesine sarılıyor.

"Teşekkür ederim anne, gerçekten. Herşey için ." Astrid yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle sırtını sıvazlıyor. "Bu,

bundan sonra bana yarattıklarını göstereceğin anlamına mı geliyor?"

"Yapacağım." "İyi. Şimdi bana bunu

yaparken ne düşündüğünü söyle ? Glyn utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Güzel bir kabus." "Bunu sevdim." "Ben

de." "Ayrıca Landon bana sana zor anlar yaşattığını söylediğinden beri Profesör Skies'la da konuştum ." "Lan mı

yaptı?" Astrid yavaşça, Evet, dedi. "Ama tuhaf olan şu ki, Profesör Skies maskeli bir adamın kendisini ziyaret

ettiğini ve seni rahatsız etmeye devam ederse günlerini saymaya başlaması gerektiğini söyleyerek onu tehdit

ettiğini söyledi. Bana dürüst ol . Sence o Lan mıydı?" Glyn nefesini bıraktı ve başını salladı. "Ben de bana karşı

tavrının neden aniden değiştiğini merak ediyordum . Hatta tüm sınıfın önünde resmimi övdü ki bu daha önce

hiç yapmadığı bir şeydi. Artık bunların hepsinin tehdit yüzünden olduğunu biliyorum ve hayır anne, onun Lan

olduğunu sanmıyorum." "Tamam. Eğer en büyük ağabeyin bir sorun çıkarırsa bana haber verirsin, değil mi?"

"Hayır anne, üzgünüm ama yapmayacağım. Aslında Bran da öyle. Lan büyük bir çocuk. Siz onu izlemeden de

kendi başının çaresine bakabilir." "Glyndon! Karşılık verme alışkanlığını nerede öğrendin?" "Ben sadece... her

şeyi içime gömmek yerine yüksek sesle söylediğimde kendimi daha iyi hissediyorum ." Eşim gülümsüyor. "Eh,

artık zamanı geldi. Seninle gurur duyuyorum bebeğim. Seni olduğun gibi anlayan ve seven birini bulduğun için

çok mutluyum . Yanaklarını hafif bir kızarıklık kaplıyor. "Killan'ın beni sevdiğini mi düşünüyorsun?" "Seni

seviyor? Hayır, bundan daha fazlası var. Senin için ortalığı kasıp kavurmaya hazır gibi görünüyor ve inanın

bana, bu tür bir aşkın nadir bulunduğunu söylüyorum. "Sence?" "Eminim." "Bu bizden biri olabilir." İçeri girmek

için bu anı seçtim ve sonra elimi karımın beline doladım. Kollarıma tam oturuyor. Bu kadın benim için

yaratılmıştı ve ben aksini düşünmeyi reddediyorum. "Baba." Glyn somurtuyor. "Bunu neden dedin ki?" "Çünkü o

biraz psikopat, nedeni bu. Büyüyünce ne olacağını hayal edin ." "Aiden mı?" Astrid muzip bir gülümsemeyle

sordu. "Onu hala seviyorsun." "Ona hoşgörü göster, onu sevme, prenses." "Ah, lütfen. Çocukluğundan beri

Aiden'a karşı aşırı korumacı oldun. Her iki durumda da Aiden, ailesini dünyanın üstüne koyan türden bir adam,

o yüzden yargılamayın." "Evet baba, ön yargılı olma." "Şimdi ikiye bir oynuyoruz, değil mi?" Astrid utanmadan

kızımızın tarafını tutarak , "Eh, kendini bu duruma sen soktun" dedi . "Seni hâlâ seviyorum baba." Glyn yanağını

öpüyor, sonra sırtıyor. " Sen öpüşmeye başlamadan önce ben gideceğim ." Stüdyodan çıkarken kahkahası

havada yankılanıyor. Eşim elini kaburgalarımın göğsüme doğru kaydırıyor, gözlerinde parıldayan bir ışık

parlıyor. "Öpüşmeye başlayacak mıyız kralım?" Beni öfkeli bir volkana dönüştürmek için sadece birkaç vuruş

yapması yeterli . "Emin değil. Sen az önce o sikik Killian'ın tarafını benimkine tercih ettin." "Çünkü mantıksız

davranıyorsun ve bunu biliyorsun. Kızımızı uçurumun kenarından geri getirdi ve bu bile beni sonsuza kadar

minnettar kılıyor." Eli yanağıma gitti ve " Beni gerçekten öpmeyecek misin?" dediğinde sesi yumuşadı. "Sana

asla hayır diyemem prenses." Mecbur kalırsam ona karşı defalarca kaybederim .
Parmaklarım çenesini

kaldırıyor ve ağzım onunkiyle buluşuyor. Onu minnettarlıkla, sevgiyle ve onun
hayatımda olmasına duyulan

mutlak ihtiyaçla öpüyorum . O benim hayatım. Karım. Çocuklarımin annesi.
Bana ait. LEVI: KIZIMI

KAYBETTİM. Xander: Lütfen bana bunun mecazi olduğunu ve Glyn'in gerçekten
iyi olduğunu söyle. Levi: Eğer

iyi derken nefes almayı kastediyorsan o zaman elbette iyi. Ama eve bir oğlan
getirdi ve o korkunç "Onu

seviyorum" sözlerini söyledi. Aiden: Eninde sonunda bunu yapacağını biliyordun
değil mi? O kahrolası on

dokuz yaşında Lev, dokuz değil. Levi: Sadece oğulları olan diyor. Anlamıyorsun, o
yüzden nazikçe defolup

gitmeye ne dersin? Aiden: Oğul sahibi olmanın nesi yanlış? Kıskanç olmayın.

Ronan: Kabul ediyorum. Oğullar

pisliktir. Ayrıca Remi'nin bize özel birini tanıtacığı zamanı sabırsızlıkla
bekliyorum . Cole: Anladığım kadarıyla

özel birileri olacak. Bu kadınlaştırma eğilimini nereden aldığını merak ediyorum .

Ronan: Siktir git Nash. Oğlum

hayatını sağlıklı bir üniversite öğrencisi olarak sürdürüyor ve kimsenin onu
utandırmasına izin vermeyeceğim.

Xander: Glyn konusunda başsağlığı diliyorum Kaptan. Bir herifin Cecily'mi
elinden aldığını hayal etmek benim

en kötü kabusum . Aiden: Alo? Bağımsız olacak kadar büyüdüler, öyleyse
hayatlarını yaşamalarına izin verebilir

miyiz? Cole: Ariella'm hariç. Henüz on altı yaşında. Ava'm da yasak . Bunu
duydun mu, Aiden? Eli'ye haber ver.

Aiden: Eli'nin herhangi bir şey yapmasını engelleyebileceğini düşünecek kadar
hayalperestsin . Artık onun

hareketlerine ben bile karar veremiyorum. Cole: Bunu göreceğiz. Kızımın yanına yaklaştığında oluşacak

şiddetten dolayı beni suçlama . Ronan: Patlamış mısırı getireyim. Cole: Sen de Ron. Oğlunu Ari'mden uzak tut.

Ronan: Bunu söyleyen kişi ben olmalıyım, sikik. Küçük, şeytani bir sapık gibi . Tanrım, Remi'nin hayatından

korkuyorum. Levi: Beni istediğin kadar başından savabilirsin ama çocuklarını kaybeden sen olduğunda gülen

kişi ben olacağım.

Sonsöz – GLYNDON

ÜÇ AY SONRA

"Sarhoş musun?" Geniş bir gülümsemeyle Killian'a bakıyorum ve gözlerimi kısarak bakıyorum. " Sinirlenince sesinizin çok ateşli çıktığını biliyor muydunuz?"

"Glyndon," diye gıcırdıyor. "Benim adımlı söylediğinde sesin çok ateşli geliyor." Parmağını tezgaha vuruyor, belli

ki bir cevap bekliyor. "Ne? Sadece iki içki falan içtim. Değil mi Niko?" Gareth bize içki hazırlarken mutfak

tezgâhında otururken suç ortağıma bakıyorum . Tamam belki söylediğimden daha fazla alkol vardı ama hepsi

Killian'ın hatasıydı. Hastanedeki vardiyasından eve dönmesini beklemekten sıkılmışım , bu yüzden Nikolai

içmeye başlayınca ona katıldım. Hala bekledim çünkü saat akşam 11 gibi, yorgunum ve yarın erkenden dersim

var. Ama yurda geri dönemezdim çünkü bu piç beni tamamen onun üstünde uyumam konusunda eğitti. Ya da

ben kendime bunu söylüyorum. Üzücü gerçek şu ki, son birkaç aydır bu adama sırılsıklam aşık oluyorum ve

her anın tadını çıkarıyorum. Killian alışılmışın dışında yöntemleri, kara kara düşünen kişiliği ve kasvetli zihniyle

her zaman Killian olarak kalacak ama beni görünce sırtıyor, beni memnun ettikten sonra alnımdan öpüyor.

Bensiz nefes alamayacakmış gibi beni beceriyor. Yıllar boyunca çektiği fotoğraflar gibi bana kendisinin

dünyanın bilmediği kısımlarını gösteriyor . Son zamanlarda kırmızı odası bizim, daha doğrusu benim

fotoğraflarımızla doldu. Hepsi farklı pozisyonlarda. Seks sırasında. Seks dışında. Ben baktığımda.

Bakmadığım zaman. Benim onun başyapıtı olduğumu söyledi. Başkaları için endişelenmeme bile gerek yok

çünkü o benden başka kimseyi görmüyor. Biliyorum çünkü geçen gün birlikte öğle yemeği yiyelim diye tıp

fakültesine ona sürpriz yapmaya gittim ve o ders kitabını okurken bir kız neredeyse göğüslerini onun koluna

sürtüyordu. Sadece elini onun alına koydu ve sanki bir baş belasıymış gibi onu itti; ama dikkatini görevinden

ayırmadı. Ben etraftayken başka herhangi bir şeye, benim değil kendi sözlerine odaklanmakta zorlanıyor .

Ancak ben birkaç adım uzaklaşınca o yürek durduran sırtışıyla başını kaldırdı . Bu noktada sağlığım için ciddi

anlamda kötü. Artık kesinlikle gülmüyor. Aslında gözleri biraz kısılıyor . “Ben ortalıkta yokken sarhoş olma

konusunda ne demiştim? Ve o orospu çocuğunun adı Nikolai.” "Diyorum ki, Glyn ile benim, Şeytan'ın varisi

olarak yakınlaşmamızı mı kıskanıyorsun?" Kuzeni yarısı boş bir shot bardağını ona doğrultuyor, ağzında bok

yiye bir sırtış var. Killian onu tamamen görmezden geldi, sonra kolunu sırtıma doladı ve hiç çaba

harcamadan beni omzuna attı. Tanrım. Bu mağara adamı davranışı bir gün benim ölümüm olacak. Ama kan

kafama hücum ederken hâlâ kıkırdıyorum ve sırtına tutunuyorum . Ellerimi ulaşabildiğim her yere vurarak,

"Kaslarının verdiği hissi seviyorum," diye homurdandım . Homurdanıyor, sesi alçak ve seksi, ya da belki şu

anda azgınım. "Lanet alkol." Daha sonra merdivenlere giderken bir yastık alıp Nikolai'ye fırlatıp kafasının

arkasına vuruyor. Gareth kıkırdadı. Nikolai ayağa fırlıyor. "Senin sorunun ne, orospu çocuğu? Bana

saçmalamayı bırak." Merdivenlerden çıkıp yatak odasına doğru ilerlerken Killian ona bakmadı bile . Beni

yavaşça yatağa yatırdı ve ben de dirseklerimin üzerinde kendimi kaldırırken karşılık olarak sızlandım. Taş gibi

sert karın kaslarını ve unutulmaz güzellikteki karga dövmelelerini ortaya çıkarmak için tişörtünü çıkardığı

sahneyi görünce duraklıyorum . Daha sonra pantolonunu fırlatıp atıyor ve geriye sadece boxer kalıyor. Onun

fiziksel mükemmelliğine ve her şeyin bana ait olduğu gerçeğine asla alışamayacağım . Ya da son birkaç aydır

ne kadar mutlu olduğumu. Killian yatağa tırmandı, beni üstüne kaldırdı ve gözlerini kapattı. Midem onun yarı

uyanık ereksiyonuyla buluşacak şekilde yuvarlandım ve çenemi göğsünde birbirine bağlı ellerimin üzerine

koydum. Gözlerinde koyu halkalar var ve her zamankinden daha yorgun görünüyor. Bu yıl tıp fakültesinde bir

sürü dersi var ve sanki bu yetmezmiş gibi , kulüpler arasındaki savaş durumu daha da kötüleşiyor. Devlin'in

istediğini elde etmesinden ve herkesin arasında kaos yaratmasından nefret ediyorum. Sonuç olarak, son

zamanlarda adamların elinde çok daha fazla şey var. Jeremy çok meşgul olduğundan neredeyse hiç ortalıkta

olmuyor ve Nikolai ile Gareth sadece bu gece içki içebilmek için izinli oluyorlar. Herkes Killian'ın ne kadar görev

üstlenirse üstlensin yorulmayan bir makine olduğunu düşünüyor ama o bir insan.

O kırık kol gibi yaralanır ve bir dahi olsa da

kesinlikle bir robot değildir.

"Yorgun musun?" diye mırıldandım.

"Yorgun değilim."

Sesi göğsümde yankılanıyor ama gözlerini açmıyor . "Ben yokken o pisliklerle içki içtiğin için sana kızgıyım

."

"Sadece içmek."

"Sadece sen erotik konuşuyorsun, Tanrı bilir ne kadar uzun süre.

Birinin seks sırasında seni hayal etmesi düşüncesi beni öldürüyor .

Sağ. Bir başkasının bana dokunacağı düşüncesiyle imkansızlaşıyor. Bugün

hala IG'de paylaştığım elin sahibini arıyor. Şaka değil

, ne zaman ailemden ya da tanıdıklarımdan biriyle tanışsa

ellerini kontrol ediyor.

Tanrıya şükür Musa genellikle eldiven giyiyor.

Göğsünü okşadım. "Bu açıdan düşünmemiştim."

"O halde başla."

"Belki de Nikolai haklıydı."

Bu sefer tek gözünü açıyor. "Hakkında?" "Senin için o kadar özel olduğumu ve bensiz

nasıl olacağını hayal etmenin korkutucu olduğunu söyledi ." "Gerek yok çünkü sensiz ben olamam küçük

tavşan." Kalbim yine o çılgın takla atıyor, duyguların etkisiyle deriyi kıracağını hissettiğim o an . Ben bir cevap

veremedim devam ediyor: "Peki benim hakkımda arkamdan konuşmaktan çekinmiyor musun?" "Bunu Bran ile

her zaman yapıyorsun. Ayrıca Anni'ye sormama gerek yok . Ona sadece bir konu verirseniz her türlü bilgiyi

verecektir . Bana senin acımasız olduğunu söyledi." "Annika'nın kendisi için endişelenmesi gerekiyor, çünkü

Jeremy küçük aşkını öğrendiğinde ne kadar acımasız olduğunu anlayacak ." "Heeey! Ona söyleme. Ayrıca

Creigh'in onunla ilgilendiği söylenemez. Gerçi bundan artık emin değilim. Son zamanlarda çok tuhaf

davranıyorlar, sanki çok tuhaf. Artık açık olan gözlerinden karanlık bir bakış geçiyor. "Bundan uzak dur." "Ne?

Neden?" "Sadece onların işlerinden uzak dur. İnan bana, bu çok kanlı bir şey." Bir şekilde benden bilgi

sakladığını hissederek gözlerimi kısıtım . Öte yandan Jeremy ile yakın olduğundan elbette Anni'nin değil onun

tarafında olacaktır. Ama neden hikayenin daha fazlası varmış gibi hissediyorum? Tekrar gözlerini kapatıyor.

"Şimdi uyu." "Ama uyumak istemiyorum." "Uyu yoksa seni sikerim. Ve bu nazik bir sikiş olmayacak. Seni çılgın

attıracağım , sonra da kimse duymasın diye sesini boğacağım." Yutkunuyorum ama korkudan değil. Karın

kaslarım kasılıyor ve uyluklarımın arasında zevk havuzları oluşuyor. Bu adamın derinliklerinde , onu sık sık

uçurumun kenarına çeken soğukkanlı bir canavar gizleniyor . Onu düşmekten alıkoyduğumu söylüyor. Benden

önce amaçsız bir canavardı. Artık o benim canavarım. Ve bu alışılmadık ilk karşılaşma onunla nasıl tanışmam

gerektiğiydi . Kimseyi düşünemeyecek kadar uyuşuk ve dalgındım. Hayattan ve kendimden nefret ediyordum

ve bu olay acı verici bir patlamayla duyularımı geri getirdi. Psikiyatrim bahaneler bulduğumu söylerdi. Bu

şeytanın sayesinde kendimi buldum diyorum . Bütün kızlar kahramanı sevmez. Kötü adama aşık olmak

kaderimdi. Çünkü biliyorum, sadece beni herkesin önüne koyacağını biliyorum. Kendisi de dahil. Bu yüzden

yüzünü tuttum ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Genelde seks ya da şefkat konusunda bu kadar açık sözlü

değilim , çoğunlukla onun istediğini almasını seviyorum çünkü . Biz bu şekilde çalışıyoruz. Ama şu anda onu

öpmek, kavga etsem bile onu asla istemediğimi göstermek istiyorum. Her zaman öyleydim. Her zaman. Alt

dudağımı ağzıyla ısırırken homurdanıyor ve bir eliyle boğazımı tutarak bizi ters çeviriyor. "Sana bir çıkış yolu

verdim ama sen devam ettin ve bunu reddettin. Artık gerçekten mahvoldun bebeğim. "Bir çıkış yolu istediğimi

kim söyledi?" Sırıttıyorum. "İşte benim kızım. Şimdi bana duymak istediklerimi söyle." Avucum yanağına

kavuşuyor. "Ben seninim, canavarım." "Ben de seninim, küçük tavşan." Ve sonra bana birbirimize ne kadar ait

olduğumuzu gösteriyor.

Sonsöz - KILLIAN

İKİ YIL SONRA

Benim ve Glyndon'ın hayatında çok fazla sinir

bozucu insan olduğunun farkına vardım . Daha spesifik olarak, onun zamanını benden çalmanın harika bir fikir

olduğunu düşünen insanlar . Bu konudaki tolerans seviyem yavaş ama emin adımlarla azalıyor ve sınıırıma

ulaştığımda kopacak cehennemden sorumlu tutulamam . Aslında bu sınır yaklaşık iki yıl önce, ilişkimize

başladıktan kısa bir süre sonra tamamen aşıldı, ancak ben olaylara onun bakış açısından bakacağıma söz

verme hatasını yaptım. O zamanlar benimle birlikte olacak kadar bana güvenmesini sağlayacak tek şey buydu

. Ama artık onun gerçekten arkadaşlara ihtiyacı olduğunu kabul etmem gerekiyor. Olduğu kişi olarak tanınmak

istiyor. Her ne kadar uyanık kaldığım her anı onun derinliklerinde gömülü olarak ya da onu kollarımda tutarak

geçirmek istesem de , onun arkadaşlarıyla ve meslektaşlarıyla dışarı çıkmak ve tüm saçmalık gibi kafirce bir

şeye ihtiyacı var . Ama anlıyorum. Tam olarak değil. Yakın bile değil. Ancak bu sinir bozucu şeyleri ona

yaşattım çünkü beni özledi ve beni özlediğinde proaktif davranması hoşuma gitti. Bu geceki gibi. Onu bir

gündür görmedim ve bu işkenceden başka bir şey olmasa da planlamam gereken bir şey vardı. Daha önce ona

benimle uçurumun tepesinde buluşmasını söyledim, sonra ağacın arkasına saklandım . Ve bekledim. Glyn on

beş dakika erken gelir ve yola yakın bir yerde arabasının motorunu durdurur ama farlarını kapatmaz. Küçük

tavşanım kalçalarını yavaşça sallayarak doğruca uçuruma doğru yürüyor. Bugün bir kot ceket ve bir elbise

giyiyor ; uyluklarının ortasına kadar uzanan ve her hareketinde hışırdayan bir elbise. Hatta en sevdiğim renk

olan kırmızı rujunu bile sürdürdü . Glyndon benim için dünyadaki en güzel kadın. Ona her baktığımda hayatımda

yarattığı farkı hatırlatıyorum. Eğer o olmasaydı, çoktan yıkıcı, suç dolu bir yola sapmış olurum ve asla aileme

açılıp onlarla bir orta yol bulamazdım . Gareth ve ben Yılın Kardeşleri ödülünü alamayacağız ve babama karşı

asla duygusal davranmayacağım ama oturup konuşuruz. Avlanmaya bile geri döndük . Annemin bu hobiden

hoşlanmamasına rağmen üçümüzün birlikte yaptığı tek aktivite . Glyndon uçurumun yakınında durup etrafına

bakınıyor, muhtemelen beni arıyor. Bu gece hava yumuşak; rüzgar ya da dalgaların çarpması yok. Telefonunu

alırken saçları yüzünü kapatıyor. Bir süre sonra cebimdeki telefonum titredi. Muhtemelen ondan gelen ve

burada olup olmadığını soran bir mesajdır . Kelimelerle cevap vermek yerine yanımda getirdiğim devasa kabi

açıyorum . Ateşböcekleri havada dolaşırken yumuşak sarı ışık kasvetli uçurumu yavaşça aydınlatıyor . Glyndon

yukarıya bakıyor ve transa yakalanırken telefonunu unutuyor . Onun huşu içinde olmasını, dudaklarının

aralanmasını ve gözlerinin açılmasını seviyorum. Sanki onun içine vurduğumda o buna daha fazla

dayanamıyor ama yine de her saniyesinden keyif alıyormuş gibi. Ben gizlice arkasına yaklaşırken sarı ışık

etrafında bir hale oluşturuyor. Nefesimi boynunda hissettiği anda irkiliyor ve o kadar hızlı dönüyor ki geriye

doğru kayıyor. Körü körüne iki eliyle göğsümü tutuyor ve telefonu yere düşüyor. "Bu sahne tuhaf bir şekilde ilk

tanıştığımız zamana benziyor," diye fısıldıyorum. "Beni korkuttun," diye nefes verdi, kesinlikle o zamanki kadar

korkmuş değildi . "Bana güveniyor musun bebeğim?" Durdu, beni bırakmadan önce nefesi hızlandı. Uzanıp onu

beline doladığım elimle geri çekiyorum. Sırıtırken göğsü benimkine doğru düzleşiyor. "Senin sorunun cevabı bu

mu?" Çenemi taşıyorum. "Bunu bir daha yapma." "O halde bir daha aptalca sorular sorma. Eğer sana

güvenmeseydim neden bu kadar zaman seninle kalayım ki ?" "Cazibem mi?" "Sen o kelimenin anlamını bile

bilmiyorsun." "Beni seviyorsun?" İçini çekerek başını sallıyor. "Maalesef." "Maalesef?" "Evet, başka birini de

seçebilirdim ama bu sen olmalıydın." "Çok doğru." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Erken geldin ." "Peki, seni

ne kadar çok sevdiğime dair şu talihsiz şeyi hatırlıyor musun? Bu nedenle seni belli bir süre görmediğimde

aslında seni özlüyorum ." "Bu gerçekten çok talihsiz bir durum." "Fakat manzara beklemeye değer. Bu kadar

ateşböceklerini buraya getirmeyi nasıl başardın ?" "Az önce yaptım. Bunca emeğin karşılığını hak ediyor

muyum?" "Bunu beni etkilemek için mi yoksa ödül için mi yaptın?" "İkisi birden." Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Ödül olarak ne istiyorsun?" "Evlen benimle, Glyndon." Gülümsemesi donuk kaldı. "N-ne?" "Benimle evlenmeni

istiyorum." "Yirmi bir yaşındayız ve sen hâlâ eğitimini bitirmedin, ben de yüksek lisansıma devam etmek

istiyorum. Ne dediğimde ciddi misin? "Ne zaman gitmedim? İstersen kariyerimize yerleştikten sonra

evlenebiliriz ama bu arada benim yüzüğümü parmağına takacaksın . Şoktan kurtulmuş gibi görünüyor ve

gözleri nadir bir parıltıyla kaplanıyor. "Bunu ne zaman planladın?" "Seni ailemi görmeye götürdükten sonra.

Elbette ailemle tanıştırdığım ilk kızla evlenirdim . Gözlerini kısıyor. "Bu analdan önce miydi sonra mıydı?"

Sırıttıyorum. "Bu sırada bebeğim." Gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama başaramıyor. "Lanet olası sapık."

"Bu bir evet mi?" "Sormadın bile." "Eğer sorarsam, bu, hayır diyebileceğin anlamına gelir ve bunu bir cevap

olarak kabul etmediğimi biliyorsun. Bu konuda değil." Kollarını boynuma doluyor. "Sanırım mahvoldum."

"Nedenmiş?" "Çünkü sanırım evleneceğim tek erkek sensin." "Bunu yeni mi anladın?" "Kapa çeneni." Gülüp

yanağımı öpüyor. "Seninle evleneceğim canavarım ." "İyi." İsmimin yazılı olduğu özel yapım yüzüğü parmağına

taktım. "Artık resmi olarak benimsin." Ateşböceklerinin ışığı altında ona bakıyor. "Çok güzel. Teşekkür ederim."

"Bana minnettarlığını göstermenin daha iyi bir yolu var." Onu kolundan tutup yanıma çekiyorum . Benim hızıma

yetişmek için koşmak zorunda ve ben de genellikle yavaşlarım ama şu anda bu kadın için çok sabırsızım. Bir

sonraki oksijene ihtiyacımdan çok, onun içinde olmaya ihtiyacım var. Bir ağaca ulaştığımızda onu ağaca

vuruyorum; onu incitecek kadar sert olmasa da niyetimi anlamasına yetecek kadar sert. Glyndon yutkunuyor.

"Halkın içindeyiz Killian." Onu kalçalarından yakalayıp ereksiyonuma doğru çekiyorum. "Bu yüzden? Nişanımızı

kutlamamız lazım ." Diğer elimi elbisesinin altına kaydardım. "Ayrıca, kırmızı ruj o ağzı sikmeye açık bir davet ve

sen zaten amına daha iyi erişebileyim diye elbise giymiştin, değil mi?"

Parmaklarım amını buldu ve

duraksadım. "Burada ne işimiz var küçük sürtüğüm ? Külot yok mu?" "Sana seni özlediğimi söylemiştim." dedi

derin bir nefes alarak. "Beni delirtiyorsun bebeğim." Klitorisiyle dalga geçiyorum ve başı inleyerek ağaca

düşüyor. "Bacağına belime dola. Bana tutun." Her iki kolu ve bir bacağı boynumu ve belimi çevreliyor ama hâlâ

"Herkes görebilir" diye fısıldıyor. "Eğer hayatta kalmak istiyorlarsa hayır." Öfkeli sert aletimi serbest bıraktım ve

diğer bacağına kaldırdım. "Seni siktiğimde gözler üzerimde bebeğim." Gözleri benimkilerle buluşuyor, yarı

kapalı, neredeyse kapalı ama gözleri o kadar ateşle dolu ki, doğrudan içinden geçmek ve her yanığı hissetmek

istiyorum. Bekâr bir rahibin sabırsızlığıyla onun içine giriyorum. Nefes nefese horozumu sıkıyor , vücudu

benimkine şekil veriyor. Belki gelecekte beni daha çok özlemesini sağlamalıyım. Tekrar düşündüm de hayır.

Sadece bir gün sonra hala çekilme sürecinden geçiyorum. Parmaklarım boynuna dolandı ve beni daha da sıkı

tuttu. Beynini dağıtırken onu boğmam hoşuna gidiyor, Glyndon'ım . Bana bunun kontrolünü daha çok

kaybetmesine neden olduğunu söyledi çünkü o benim. Çünkü bana güveniyor. Onun inlemeleri ve zevk dolu

nefesleri etrafımızda yankılanana, ateşböcekleri ve gecenin sessizliğiyle birlikte dönene kadar ritmimi

yükseltiyorum. "Sen benim karım olacaksın." İtme. "Ortağım." İtme. " Her şeyim." "Evet evet." Sesi, ona

uyguladığım gücün gücüyle kırılıyor. "Bir gün bu amcığı spermimle dolduracağım ve sen de bana çocuk

vereceksin, değil mi bebeğim?" "Evet!" diye inlerken gözleri parlıyor. Onun orgazmı beni çeşitli duyguların

karışımıyla etkiliyor. Belki de teslim olması ya da artık benim yüzüğümü takıyor olması ya da hiçbir şeyin ve hiç

kimsenin onu benden alamayacağı gerçeği. Ya da belki gelecekte onu bebeğimle dolduracağımın sözüdür .

Sebebi ne olursa olsun, homurdanarak onun içini tamamen boşaltıyorum. Glyndon beni yakalıyor,

parmaklarıyla yanağımı okşuyor , dudaklarında kızsı, mutlu bir gülümseme beliriyor. "Seni seviyorum canavarım." "Ve seni seviyorum bebeğim."

Anlayabileceğinden, düşünebileceğinden veya bilebileceğinden çok daha fazlası. Onu delirecek kadar seviyorum.

SON

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)